BIBLIOTECA NAZ.
111
F
8
NAPOLI

111
F
8

Digitized by Google

NOVA
CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope

Aditus ad intelligendos ſine Interprete

ODYSSEÆ LIBROS

omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum

Clarckii, Ernesti, Spondani, cet.

Annotationes & Scholia.

Opera

JOANNIS SCHAUFELBERGERI,

Publici in Schola Turic. Pædagogi.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

B. R. NEAPOL

Tom. VII.

M. —— P.

TURICI,

Litteris Fuesslini et Socc.

MDCCLXVII.

Digitized by Google

CLAVIS HOMERICA,

IN M. ODYSSEÆ.

V. 2.

'Ευρύπορος, ου, latus tranſitu, vaſtus ad tranſeundum, **weit zum Uebergang**, *maris* Epith. *Od.* Δ. 432.

V 3.

Νῆσον ἐς 'Αιαίην, Vid. ad *Od.* Κ. 135.

V. 4.

"Οθι 'Ηοῦς — 'Οικία καὶ χοροί εἰσι, ubi Auroræ — Habitationes & loca hilaria ſunt. hîc duo illa nomina notant idem, τόπους καὶ χώρους, adjuncta tamen lætitiæ notione, & cœtuum Auroræ pediſſequorum, cingentium eam velut dominam. Hinc eſt τὸ εὐρύχορον, i. e. το εὔχωρον καὶ μέγα, ſpatioſum & amœnum in amplitudine regionis.

'Ανατολή, ῆς, ἡ, ortus, collocatio ſurſum

V. I — 4.

Locus, quem tenebat Circe, *inſulam Æeam* vocat Homerus narratque, *in Oceano eſſe ſitam* Sed non eo pervenit Ulyſſes, neque Ææa in Oceano ſita eſſe videtur, cum ad Colchidem pertineat in receſſu Ponti Euxini. Quomodo ergo pugnantia hæc inter ſe concilientur? Nimirum ea fultus poteſtate, quæ Poëtis omnibus conceſſa eſt, ut rem faceret mirabiliorem, ſedem Circes, quæ in Latio poſita erat prope Formias, ad Ææam deportavit, quæ ſedes Medeæ fuerat. Neque id abſurde confingit. Cum enim Circe & Medea cognatæ fuerint, (nam ab Æete fratre Circes progenita eſt Medea,) non improprie, neque invenuſte, quæ de utraque ferebantur, permiſcuit & confudit. Ceterum promontorium illud Latii, ubi Circe habitaſſe fertur, etiam nunc antiquo retento nomine *Circæum* nuncupatum, non male *inſulam* dixit Vates, utpote quod ſtagnis ferme ſit circumdatum. Neque mirum, quod hanc inſulam *Auroræ domicilium* vocet, & in ea *Solis ortum* collocet, etſi illa ad Veſperum vergat; nam cum mons Circæus altiſſimus

eſſet, ajunt, delubrum Circes nocte etiam Sole fuiſſe colluſtratum, *h. e.* ibi lucem matutinam albeſcere cœpiſſe, cum nondum cetera loca nocturnæ tenebræ deſeruiſſent. Vetuſtiſſimum autem delubrum illud adhuc *Ciceronis* ætate, ipſomet teſte luculentiſſimo, magna cum religione colebatur. At quo jure Pontum Euxinum & mediterraneum mare Oceanum Homerus appellat? Quia, ut perhibet *Strabo*, mari etiam huic Oceanus, nempe exterior, nomen fuit. Quod mare mediterraneum nunquam egreſſus eſt Ulyſſes, qui ferme circa Siciliam vagatus, & eo locorum erroribus actus. Suntque qui credant, contendantque, neque ad Hiſpaniæ oras (quod tamen affirmant plerique) fuiſſe delatum; neque Ulyſſiponem Luſitaniæ caput ab antiquo illo Ithacenſi, ſed ab alio Ulyſſe recentiori, nomen accepiſſe; quod idem dicunt de aliis Ulyſſeis veſtigiis, quæ in Hiſpaniæ oris ad hæc tempora permanere jactantur: ſicut enim plures Hercules extiterunt, ita & plures Ulyſſes. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 117. 118.

V. 5.

Νῆα μὲν ἔνθ᾽ ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, *Od.* Λ. 20.

V. 7.

Ἔνθα δ᾽ ἀποβρίξαντες —, Vide ad *Od.* I. 151.

V. 9.

Πρoίην, *Od.* K. 100.

V. 10.

Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα,. Ut apportarent corpus mortuum Elpenoris. Vide ad *Od.* Λ. 37] *Libro præced.* vidimus, Elpenorem primum apud inferos Ulyſſi apparuiſſe, petiiſſeque ab eo, ut quam primum Circes domum rediret, funus & ſepulturam ſuam procuraret, id ei quoque Ulyſſes eſt pollicitus: proinde nihil habuit nunc antiquius, quam ut promiſſa ſua exſequeretur, & huic ſocio demortuo officium præſtaret. Dicebamus enim, inhumatorum animas creditas in inferis a quiete arceri. Ritus autem ſepulturæ aliâs quoque vidimus. SPOND.

V. 11.

V. 11.

Φιτροὺς δ' ἄιψα ταμόντες, de rogo exſtruendo, & lignis ad eam rem cædendis, da wir Stämme der Bäumen ſchnitten und klöbeten, nachdem wir ſie gefället: nam omnia tria iſta inſunt participio. θεμέλια φιτρῶν καὶ λάων, fundamenta per truncos & ſaxa magna facta; *vel* &c, ædificationem iſtam per truncos & ſaxa factam, *Il.* Μ. 29. ὑλοτόμοι φιτροὺς ἔφερον, lignatores adferebant truncos arborum cæſarum; & eſt ſpecies pro genere, *i. e.* ligna magna, *Il.* Ψ. 123.

Ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' (*pro* προεῖχε) ἀκτὴ, ubi extremum prominebat littus. προέχω, *Od.* Κ. 90.

V. 12.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, *Od.* Κ. 409.

V 13.

Νεκρός τ' ἐκάη, καὶ τεύχεα νεκροῦ, mortuusque combuſtus eſt, & arma mortui.

V. 14.

Τύμβον χεύαντες, Tumulum aggerentes. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, tumulum juxta rogum adgeremus unum, *Il.* Η. 336. ἔχευα Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, aggeravi ei tumulum, ut fama de eo & nomen ejus non extingueretur; *Od.* Δ. 584. Videmus ergo tumulum aggeſtum, in memoriam mortui.

Καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, & ſuperne cippum erigentes, & ſuper ſtatuentes columnam in tumulo: & hæc στήλη erat ἐρετμὸν, remus ligneus erectus. στήλη, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, columnæ *vel* ſtatuæ, ſupra tumulum viri fato functi, *Il.* Λ. 371.

V. 15.

Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ — ἐρετμὸν, Fiximus ſupra in tumulo — remum: de Elpenore ſepulto per combuſtionem.

Εὐῆρες ἐρετμὸν, *Od.* Λ. 120.

V. 16.

Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, Nos quidem hæc ſingula exſecuti ſumus & curavimus, *ſc.* quæ ad ſepeliendum eum pertinebant. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, majorem partem belli meæ manus adminiſtrant, *Il.* Α. 166.

ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, ſic ille cum imperio obibat & regebat exercitum, *Il.* B. 207. σκήπτανίῳ δίεπε ἀνέρας, ſcipione inſequens abigebat viros, diſturbavit, *Il.* Ω. 247.

v. 18.

Ἦλθ' ἐντυναμένη, Venit ut talis, quæ paravit ſe eleganter & nitide; ἑαυτὴν ἐπαγωγότερον ὁπλίσασα, εἴπως ἀρέσῃ αὐτῷ. Media forma eſt pro Activo cum pronomine reciproco, *pro* ἐντύνασα ἑαυτήν. ὄφρα τάχιστα ἐντύναι, *Od.* Z. 33.] Poſtquam ſe ipſa ornaſſet. Hic nimirum maxime proprius vocis *Mediæ* uſus. Vide ſupra ad *Od.* E. 491. & Λ. 423. CLARK.

v. 21.

Σχέτλιοι, Audaces! οἱ τολμηταὶ ἢ καὶ ἐπίπονοι, καὶ πολλὰ ἀναχόμενοι καὶ τλάντες.

Οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, qui vivi ſubiiſtis domum Orci, qui vivi acceſſiſtis domum Plutonis. ὑπήλυθε θάμνους, *Od.* E. 476.

v. 22.

Διθανής, έος, ὁ, ἡ, Bis moriens.

Διθανέες, Bis morientes & deſtinati morti,] Virg. *Bis Stygios innare lacus, bis nigra videre Tartara.* Æneid. VI. 134. Ovid. *Satis eſt inamabile regnum Aſpexiſſe ſemel, Stygios ſemel iſſe per amnes.* Metam. XIV. 590. CLARK. Redeuntem ab inferis Ulyſſem & ejus ſocios urbane *bis mortuos* appellat, quia loca mortuorum acceſſiſſent, unde tamen retuliſſent pedem: eodem redituri, cum morientur. Meliori tamen jure Siſyphus, de quo *Libro præced.* διθανής appellaretur, ut qui bis mortuus inferos ſubierit. Quod autem de Ulyſſe dicit, id aliis etiam accommodari poteſt, qui ex inferis vivi reverſi ſunt, ut Hercules, Theſeus, & alii, de quibus *antea.* SPOND.

Ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι,

Cum tamen alii ſemel moriantur homines.]

Horat. *Omnes una manet nox, Et calcanda ſemel via lethi.* Carm. I. Od. XXVIII. 15. CLARK. Conf WOLFII *Cur. Phil.* in *Hebr. IX:* 27. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν.

v. 24.

Αὖθι πανημέριοι, Hic toto die

Πανημέ-

Παννμέριος, *Od.* Λ. 11.

Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι, ſimul autem cum aurora conſpicua, cum prima luce, λαμπομένη, φαινόσῃ, ſo bald die Morgenröthe ſichtbar wird. *Od.* Ζ. 31.

V. 25.

Πλεύσεσθ', *pro* Πλεύσεσθε, Navigabitis.

V. 26.

Σημανέω (*pro* σημανῶ) ἕκαστα, Indicabo accurate ſingula, ich will dir alles genau bezeichnen. πᾶσι δὲ σημαίνειν ἐθέλει, vult omnibus præcipere & imperare, *Il.* Α. 289. μὴ μοι σήμαινε, ne mihi impera, *ibid.* 296. σημαίνει φυλάκεσσι, præfectus eſt vigilum, *Il.* Κ. 58. σημαίνουσι λαοῖς, præſunt militibus, *Il.* Ρ. 250. οἱ σημαίνειν, præcipe ei agendum, *Il.* Λ. 788. Vide etiam ad *Il.* Ξ. 85. Π. 172. Φ. 445. Ψ. 358.] Circe quidem optimis conſiliis Ulyſſem & ejus ſocios inſtruet; quæ ſi ſequerentur, tuti in patriam redirent: ſed illi non omnia diligenter ſervabunt; ideo etiam penitus peribunt, uno Ulyſſe excepto. SPOND.

Κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ, ex inſcitia & prava inſtructione mentis, quæ miſerias creat, aus elendem Unverſtand. malo conſilio, curarum malarum auctore. κακοῤῥαφίησι νόοιο, ex malis diſpoſitionibus & intentionibus mentis, *ſc.* facere violenta opera, *Od.* Β. 236. ubi de procis ſermo eſt. κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, inſidiarum *vel* malæ mentis miſeræ & infelicis prima fruaris, *Il.* Ο. 16. & additum id Epithet. διὰ τὰ καὶ αὐτὴν ἄλγη, quia mens mala ſibi & aliis creat dolores. Loquitur autem ibi Jupiter ad Junonem inſidioſam, & contra Trojanos machinantem.

V. 27.

Ἵνα μή τι — Ἢ ἁλὸς, (*pro* ἐφ' ἁλὸς,) ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, ne forte — Aut in mari, aut in terra, doleatis malum paſſi: ne aliquod — Aut in mari, aut in terra, doleatis infortunium paſſi.

V. 28.

Ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, *Od.* Κ. 466.

V. 29 — 31.

Od. Κ. 183 — 185.

v. 32.

Κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, ita *Il.* Α. 476. id nauticum: dormire humi in littore ad ancoras ibi infixas & alligatos funes; ſicut militare eſt, dormire in armis in terra.

v. 33.

Φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, abſentibus meis ſociis,] Sequentia Ulyſſi ſeorſum Circe commemorat; quæ tamen oportebat etiam ceteris ſociis indicari, quia ad omnium ſalutem pertinerent. Sed illa Ulyſſes, cum navem conſcenderint, *paulo poſt* breviter ſignificabit. Hîc autem præcedit ipſius Ulyſſis narratio, qua Circæ ſuam navigationem ad inferos recenſet, qualem nimirum *antea* vidimus: nam in ea repetenda ſuperfluum fuiſſet nunc apud Phæacas occupari. Tum ſequitur ipſius Circes conſilium, idque *quadruplex: primum* circa Sirenas, quarum cantus amœnitatem ſuadet, ut effugiat; *deinde* circa Cyanea ſaxa; *tertio* circa Scyllam & Charybdim, in quibus tuto præternavigandis ſummam cautionem adhibendam eſſe docet, propter uſitatum in illis partibus naufragium; *quarto* circa Solis armenta, a quorum eſu monet, ut ipſe & ſocii abſtineant. Quæ omnia graphice depinguntur, & quaſi ob oculos ponuntur. SPOND.

Ἀπονόσφι, *Od.* Κ. 528.

v. 34.

Προσλέγομαι, una accubo.

Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, (*pro* προσελέγετο,) καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, Fecitque me conſidere Circe, & accubuit proxime ad me in ſella, & me interrogabat ſingula. Notatur familiaris & blanda Circes approximatio ad Ulyſſem in ſedendo, ut ſolent collocuturi familiarius.

v. 37.

Πειραίνω, & πειραίνω, ad extremitatem alteram e regione ſitam perduco & fero. nam eſt a πέραν.

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, Iſta quidem ſic omnia ad finem perducta ſunt, das iſt denn nun in ſo weit alles zu Ende gebracht, τετελείωνται.

v. 38.

Μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός, in mentem autem tibi revocabit etiam Deus ipſe, *vel* tibi in memoriam reducet.

v. 39.

v. 39.

Σειρῆνες, ων, αἱ, erant ſuaviſſimæ & doctiſſimæ cantrices.

v. 40.

Ἀνθρώπους θέλγουσιν, Homines incantant. θέλγειν hîc eſt τὸ καθ᾽ ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν.

Ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται, quiſquis ad eas (Sirenas) accedat.

v. 41.

Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, *ſc.* την ναῦν, Quiſquis imprudens appropinquaret, Quicunque ex ignorantia appulerit, ad Sirenas, quia eas non novit, quam pernicioſæ ſint. ἀϊδρείῃσι νόοιο, *Od.* Λ. 271.

v. 43.

Γάνυμαι, *Il.* N. 493.

v. 44.

Λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, clare ſonante incantant cantu.

v. 45.

Ἥμεναι ἐν λειμῶνι, Sedentes in prato humido, Sirenes.

Πολὺς δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφιν (*pro* ὀστέων) θὶς, multus *vel* magnus autem circum oſſium acervus, *ſc.* eſt ad littus inſulæ Sirenum.

v. 46.

Ἀνδρῶν πυθομένων ὀστέα, Virorum putredine abſumtorum oſſa. αὐτοῦ ὀστέα λευκὰ πύθεται ὄμβρῳ, ejus oſſa alba putreſcunt pluviis, *Od.* A. 161.

Περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν, & circum cutes conſumuntur, die Haut an ihnen verfaulet. μινύθει δέ σοι ἦτορ ἑταίρων, minuitur tibi cor ſociorum, *i. e.* animo cadunt, *Od.* Δ. 374.

v. 47.

Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, Sed in propinquo præter navigato. *propr.* præter agito, *ſc.* νῆα. μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν, *Od.* Z. 82.

Ἐπαλείφω, inungo, oblino, claudo inungendo.

Ἐπὶ δ᾽ οὔατ᾽ (*pro* οὔατα) ἀλεῖψαι ἑταίρων, aures autem obline & obtura ſociorum.

v. 48.

Κηρὸς, οῦ, ὁ, cera. a κέω, *vel* καίω, nam facillime liqueſcit calore.

Δεψέω, idem quod δέφω, fut. δέψω, hinc novum verbum δεψέω, mollio, ſubigo, μαλάσσω, καἰεργαζόμαι.

Κηρὸν δεψήσας, ceram ſubigens & molliens manibus. *coll.* 174. *ſqq.* vel, formans & fingens digitis.

Μελιηδὴς κηρὸς, ſuavis cera, *ſc.* ὁ πολὺ τοιοῦτος, antequam mel exprimeretur; ſuavis tamen & nunc odore. μελιηδὴς θυμὸς, *Od.* Λ. 202.

v. 49.

Ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, (*ſc.* δύνασαι,) αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα. Δησάντων &c.] Mihi magis placet altera interpunctio librorum plurium & veterum, quæ eſt etiam *Euſtathii:* ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα, δησάντων &c. *Sed ſi ipſe cupis audire: Vinciant te* &c. ERN.

v. 50.

Δησάντων, *Attice* pro δησάτωσαν, Ligent.

v. 51.

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, Stantem ad malum navis: ut proſpectus longior eſſet; non vero ſedentem aut cubantem.

Ἱστοπέδη, ης, ἡ, in navi lignum, cui inſeritur & alligatur malus infra, der Balke und Ort im Schiff, wo der aufgerichtete Maſtbaum unten beveſtiget wird. imo &, pes ipſe mali, ejusque inferior pars. ἐν ἱστοπέδῃ, ad pedem mali, ubi alligabatur Ulyſſes. ex ἱστὸς οῦ, ὁ, malus: & πέδη, ης, ἡ, compes, vinculum pedum.

Ἐκ δ᾽ αὐτοῦ (*ſc.* ἱστοῦ) πείρατ᾽ (*pro* πείρατα) ἀνήφθω, ad malum navis autem fines funis alligantor, die Ende des Schiffthaues ſollen daran angebunden werden. τὰ πείρατα τοῦ σχοινίου. *coll* 162.

Ἀνήφθω, alligantor. præt. imperat. Paſſ. v. ἀνάπτω, adjungo. πρυμνήσια ἀνάψαι, *Od* I. 137.

v. 52.

Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ᾽ (*pro* ὄπα) ἀκούῃς Σειρήνοιϊν, Ut cum voluptate audias vocem Sirenum. *pro* ἀκούων τέρπῃ.

Quia Poëta dualem, Σειρήνοιϊν, de iis ponit, hinc colligitur, velle eum duas intelligi, non tres: ponit quidem & pluralem; ſed is de duabus non minus apte ponitur.

v. 54.

Οἱ δέ σ᾽ ἐνὶ πλεόνεσσι τότ᾽ ἐν δεσμοῖσι δεόντων, Illi dein te in pluribus tum vinculis alliganto. δεόντων, *Attice* pro δεέτωσαν.

v. 39 —

v. 39 — 54.

Ad *Sirenas* devenit Ulyſſes, quarum cantu ne caperetur ipſe, ac ſocii, eorum aures, ut monuit Circe, obturavit cera, ſe autem alligari fecit arctiſſimo vinculo ad malum navis, præcipiens ſociis, ne unquam ſe ſolverent, etiamſi oculorum nutibus enixe id peteret. *Tres* illas vulgo fuiſſe ajunt; at *duas* tantum Homerus commemorat, quarum nomina dicit *Euſtathius* eſſe Aglaophonon, & Thelxiepiam, quæ Sirenulas parvas inſulas e regione Surrenti ſitas incoluerunt. De iis in *Apologia adverſus Ruffinum* teſtatur *D. Hieronymus* his verbis: *Veni Rhegium, in Scyllæo litore paululum ſteti; ubi veteres didici fabulas, & præcipitem fallacis Ulyſſis curſum, & Sirenarum cantica, & inſatiabilem Charybdis voraginem.* Illac navigantibus pellices illas vaferrimas molliſſimo cantu mirisque ſuaviſſimarum voluptatum pollicitationibus blandiri atque expalpare conſueviſſe, una tum Homeri, tum aliorum Poëtarum vox eſt.

Ceterum, quis non videat, ſub *Sirenum* imagine ipſas voluptates noxias, earumque illecebras depingere voluiſſe Homerum, quibus plerique mulcentur: dum interim Ulyſſes aliique viri prudentes contra earum cantus & lenocinia, rectæ rationis quaſi cera quadam, aures ſuas obſtruunt atque occludunt? Unde enatum proverbium, *Sirenas prætervehi*, h. e. voluptatum blanditias contemnere. Quo reſpexiſſe videtur *Hieronymus*, dum ait: *Et nos ad patriam feſtinantes mortiferos Sirenum cantus debemus ſurda aure tranſire.* In primis vero ſermonum illecebræ & lenocinia verborum *Sirenes* metaphorice dici ſolent; unde & σειρὴν ἀπὸ τῆς σειρᾶς derivari videtur, quia ſcil. voluptate ſuavitateque ſermonis homines quaſi catena quadam vincti teneantur. Hinc & *Iſocrates* ob ſuaviloquentiam dictus *Siren Attica*.

Porro marina hæc monſtra eleganter deſcribit *Martialis*, *Lib. III.*

Sirenas hilarem navigantium pœnam;
Blandasque mortes, gaudiumque crudele.

Horatius vero,

Sirenum voces, & Circes pocula noſti,

& quæ ſequuntur. Et *Claudianus :*

Dulce malum pelago Siren, —

Denique *Ovidius Lib I. de arte amandi:*

Monſtra maris Sirenes erant, quæ voce canora
Quaslibet admiſſas detinuere rates.

De monſtris hiſce marinis, quæ revera exſtitiſſe, & adhuc alicubi exiſtere videntur, (quandoquidem unum memorant non multis abhinc annis in Friſia captum, & nere doctum,) *Calmetium*, ſi vacat, conſulite. (*in Eſaj. Cap XIII*) Cauſſam vero, cur monſtris illis cantus ſuavitatem Homerus tribuerit, non minus latere puto, quam ſi quis quærat de cycnorum cantu, qui dulciſſime modulari morti proximi dicuntur, ſive, ut malunt hodie plerique eruditorum, confinguntur. Nihilominus non id dixiſſe temere, neque non aliqua innixum veriſimilitudine putaverim Vatem, cum de Sirenum voce ſive cantu teſtetur etiam *Eſajas*, ubi Babylonis excidium vaticinans, ejusque ſuperborum ædificiorum in ſaltus horridos & paluſtres lacus immutationem, Sirenas nominat reſpondentes ululis in delubris voluptatis. (*Cap. XIII v. 22.*) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 141. *ſqq.* Conf. etiam inter alios BANJERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 588. *ſqq.*

v. 55.

Ἐπειδὴ τάςγε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι, *ſc.* νῆα. Vide ad *v.* 47.

v. 56.

Ἔνθα τοι ὐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω, Tibi jam non explicite dicam, ich kan es dir jeßt nicht umſtändlich und ausführlich ſagen. Vide ad *Od.* Η. 241.

v. 57.

Ὁπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, Utra tibi via erit ingredienda ex duabus. ὁππότερος, *Il.* Γ. 71.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Θυμῷ βυλεύειν, ſed & ipſe Animo conſidera & diſpice, ſi veneris in rem præſentem.

v. 58.

Ἐρέω (*pro* ἐρῶ) δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.] Dicam tibi utramque viam, ut ipſe poſſis decernere, utram malis ſequi; utrum per *Planctas*, an per *Scyllam* & *Charybdim* ire velis.

Infra

Infra *v.* 108. tamen ſuadet per *Scyllam* & *Charybdim*, ut minus periculoſam viam ire. ERN.

v. 59.

Πέτραι ἐπηρεφέες, petræ non modo ὑψηλαὶ, ſed & ταῖς ἐξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι, viſæ quaſi cameratæ. ſic & *Od.* K. 131.

v. 60

Προτὶ δ' αὐτὰς Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ, ad eas autem Fluctus ingens reſonat *vel* graviter ſtrepit, rauſchet. Vide ad *Od.* E. 402.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, nigris oculis prædita. a κυάνεος, nigricans; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: vultus. κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, cærulei maris.

Ἀμφιτρίτη, *Od.* Γ. 91.

v. 61.

Πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, errans, vagans. & *Metaph.* ſtolidus, mente errans. a πλάζω, *fut.* ἄγξω, vagari facio.

Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε Θεοὶ μάκαρες καλέουσι,

Vagas profecto eas Dii beati vocant.

Conf. LAKEM. *Obſ. Philol. P. III. Obſ. IV. de Lingua Deorum, Homero celebrata.*

v. 62.

Ποτητὸς, ἡ, ὸν, volans. a ποτάω, volo. Eſt ergo idem quod πετεινός. & neutrum ſolet ſubſtantive poni. οὐδὲ ποτητὰ, neque volucres, auch nicht einmal Vögel.

Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ (*ſcil.* ζῶα) παρέρχεται, Ibi nec volucria (*animalia*) impune prætereunt, ſie kommen nicht davon.

Πέλεια, *Il.* E. 778.

v. 63.

Τρήρων, *ibid.*

v. 64.

Καὶ τῶν (*ſcil.* τινὰ) — ἀφαιρεῖται — πέτρη, er nimmt davon eine weg.

Λὶς πέτρη, *per Apocop.* pro λισσή. *v.* 79. eſt explicatio hujus vocabuli: Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξεστῇ ἐικυῖα, circum undique politæ arte & manu ſimilis. Vide ad *Od.* K. 4.

v. 65.

v. 65.

Ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, aliam columbam inter ſerit Jupiter, ut numerus plenus ſit; *vel* aliam mittit in numerum illum, ut ſit plenus, ſi aliqua ex columbis iis periit. ἐναρίθμιος ergo h. l. *proprie* ponitur. *Metaphorice* eſt *Il.* B. 202. οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτε ἐνὶ βουλῇ, neque in pugna unquam ullius momenti es, neque in concilio, mitgezählet unter braven Leuthen.

v. 66.

Οὔπω τις νηῦς φύγεν, *pro* ἔφυγεν, nunquam ulla navis evaſit.

v. 67.

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κ. τ. λ. Sed permixtim & tabulas navium & corpora virorum &c. ὁμοῦ, *i. e.* ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Πίνακάς τε νεῶν, tabulas & aſſeres navium, σανίδας, ἀποκλάσματα καὶ ναυάγια. κρειῶν πίνακας, carnium lances, *Od.* A. 141. quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etſi aurum & argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά, ſcribens vel inſculpens in tabula duplicanda multa letalia, *Il.* Z. 169.

v. 68.

Κύμαθ' (*pro* κύματα) ἁλὸς φορέουσι, Fluctus maris vehunt, *ſc.* corpora mortua virorum.

Πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, & ignis pernicioſi procellæ. Sermo eſt de petris natantibus, quæ aſſidue alliduntur ſibi invicem, & cum vehementia ignem hoc ex conflictu eliciunt; πυρός, τοῦ ἐκ τῶν πλαγκτῶν πετρῶν, αἳ, ἐν τῷ συναράττεσθαι πρὸς ἀλλήλας, πῦρ ἐκβάλλουσι, καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα, ſicut ignivomi montes. Hinc poſtea Ulyſſes, etſi non ignem, fumum tamen videt, & audit δοῦπον τὸν ἐκ τῆς συῤῥήξεως καὶ παρατρίψεως τῶν πλαγκτῶν. Ergo θύελλαι πυρός h. l. *Metaphorice* ſunt ignes celeriter & vehementer emicantes & exſilientes, ſicut ex Vulcanis, aut ex ſilicibus attritis ad chalybem.

v. 69.

Παραπλώω, præternavigo. παρέπλω, *per Apoc.* pro παρέπλωσε.

Ποντοπό-

Ποντοπόρος, mare tranſiens. Epith. *navis magnæ & maritimæ.* Vide ad *Il.* Α. 439.

v. 70.

Ἀργὼ, όος, ἡ, nomen proprium navis Jaſonis. ab ἀργὸς, *i. e.* ταχύς. nam fuit prorſus ὠκύαλος.

Πασιμέλουσα, ης, ἡ, de qua omnes narrant, quam omnes curant. nam participium μέλων, ουσα, ον, in uſu eſt, maxime neutrum, τὸ μέλον, id quod ad curam noſtram pertinet, quod curæ eſt. Ἀργὼ πασιμέλουσα, διά τε τὸ, πολυΐστορητος εἶναι, καὶ διὰ τὸ, πᾶσι τοῖς ἐξ Ἑλλάδος διὰ μελήσεως τεθῆναι, ὅτι (utpote) τοὺς Ἀργοναύτας φέρουσα, τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄωτον, quia florem Græciæ portabat.

Παρ' Αἰήταο (*pro* Αἰήτου) πλέουσα, ab Æeta navigans.

v. 71.

Τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν — ποτὶ (*pro* πρὸς) πέτρας, de nave pæne ad rupes alliſa; & ſubintelligitur nominativus κῦμα: illam ibi celeriter *fluctus* conjeciſſet — ad petras.

v. 72.

Παραπέμπω, prætermitto, ich laſſe vorbey gehen.

Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ſed Juno fecit auxilio ſuo, ut incolumis præteriret navis hos ſcopulos.

Ἰήσων, *pro* Ἰάσων, ονος, ὁ, Princeps Theſſalus decantatiſſimus. Ejus θεῖος (patruus) erat ὁ Πελίας.

Ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων, qui ei carus erat Jaſon. (tuto præterire fecit navem.)

v. 55 — 72.

Planctas duos eſſe ſcopulos in Siculo mari ad omnimodam *Symplegadum* ſimilitudinem Homerus confingit, quæ Symplegades duæ ſive parvæ inſulæ, ſive ſcopuli ſunt maris Euxini apud os Boſpori Thracii, quibus etiam nomen eſt *Cyanea ſaxa*, appellatione a colore, ut opinor, ducta; κυάνεον ſiquidem *colorem cæruleum* vocant; qui fit ex ſplendido albo adjuncto, & nigredine offuſo. *Symplegades* vero dictæ ſunt a Græco verbo συμπλέκεσθαι, h. e. *connecti*, ſive *conjungi.* Nam, ut refert *Plinius*, (*Lib. IV. Cap. XIII.* & *Lib. VI. Cap. XII.*) tam modico ſunt inter ſe diſcretæ intervallo, ut ex adverſo quidem intuentibus geminæ cernantur, paulum vero deflexa acie coëuntium ſpeciem præbeant. Quamobrem eſſe *erraticas* fabulati

fabulati ſunt Poëtæ, quia modo copulatæ, modo ſejunctæ conſpiciuntur. Itaque periculorum Ulyſſeorum magnitudinem exaugere volens Vates Cyaneos ſcopulos in mare Siculum transfert, vocatque πλαγκτὰς, quod idem eſt, ac *errantes*. Bina ergo ſcopulorum pericula ait ad Ulyſſem Circe ſibi objectum iri in eo mari, per quod erat navigaturus, videlicet ex una parte πλαγκτὰς, ex altera Scyllam & Charybdin; monet autem, ut evitatis illis ad hos potius accedat. Si namque illos ſubeat, certiſſime periturum; quod omnino innabiles ſint, neque ulla navis illac evaſerit incolumis, præter illam unam, quæ Jaſonem ceteroſque Argonautas vehebat. Appellatur autem ab Homero ea navis πασιμέλουσα, perinde quaſi eorum ſalus cordi eſſet toti mundo, quod in ea ſelectiſſimus flos regiorum Heroum totius Græciæ concluderetur. Quapropter mirum non eſt, ſi Junonis numine defenſa, exitiales illos ſcopulos prætervehi potuerit illæſa: Junonis inquam, quæ regum ac principum habebatur vindex & patrona. Neque phyſico documento id, quod de Junonis tutela confingitur, vacat. Juno enim aër eſt, cujus favore, ſecundo ſcilicet vento, proſperam per illos ſcopulos potuerunt Argonautæ nanciſci navigationem.

Et hæc quidem perſpicua ſunt: valde autem obſcurum & implexum videtur eſſe, quod dicit *de volucribus ac columbis, Jovi ambroſiam ferentibus:* ait enim, ne eis quidem ſcopulos illos teterrimos parcere, ſed aliquam ſemper auferre, quam mox, ne deficiat numerus, pater Jupiter reſtituit Hujus loci interpretationem ex doctiſſima *Daceria* deſumam, nilque aliud de meo conferam, quam quod Gallicum textum Latino ſermone convertam. Hæc Homerica, *inquit*, columbarum fabula, quæ Jovi ambroſiam ferunt, & ſcopulos hoſce ſupervolitando tranſeunt eo damno, ut ex eis aliquam ſemper abripiant, valde ſingularis viſa eſt, arcanoque ſenſu abdita, quem plures conati ſunt aperire. Quæ omnium prima mentis acie fictionem hanc penetrarit, latentemque ſignificationem inſpexerit atque explicarit, femina e Byzantio fuit, cui nomen *Moero*. Docet autem, quemadmodum narrat *Athenæus*

Athenæus, (*Lib. XI. Cap.* 12.) vocabulum πέλειαι, quo utitur Homerus, vulgo acceptum pro *columbis*, ad ſignificandas Pleïades, Atlantis filias, ab eo fuiſſe uſurpatum. Hæc conſtellatio ortu ſuo & occaſu anni tempora ſignat, tempusque ſementis, meſſis, frugumque maturitatis. Qua de re dixit Homerus, *eas deferre Jovi ambroſiam*; nam vertentis anni tempora, & collectio ſegetum & frugum, libationum & ſacrificiorum, quæ Jovi offerantur, materiem ſuppeditant, inſtruuntque. Cum vero addit Poëta, ab his ſcopulis nonnullam ſemper adimi earum ſtellarum, poëtica hyperbole utitur, qua oſtendat, ipſarum numerum, quandocunque occidunt, ob id videri deminutum, quod celſiſſimo vertice, quo ſuper mare gemini illi ſcopuli aſſurgunt, modo unam, modo alteram intuentium oculis auferunt; quod vero iterum integro numero renaſcuntur, idcirco dicitur ea, quæ ademta fuerat, ab Jove ſuppleri. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 157. *ſqq.*

v. 73.

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, Duo vero ſcopuli, hic quidem —. *pro* τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲν —. προβλῆτι σκοπέλῳ, ad promontorium, ad ſaxum in mare alte protenſum a littore, *Il.* B. 396.

Ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, hic quidem latum cœlum attingit.

v. 74.

Ὀξείῃ κορυφῇ, Acuto vertice: de petra.

Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε, *ſc.* τὸν σκόπελον, nubes autem ipſum circumdat, ſie umgibet, bedeket ihn. & ad νεφέλη ſequitur *v.* 75. τὸ, *ſc.* νέφος, pro ἡ δὲ νεφέλη. Vide ad *Od.* I. 198. Θ. 541.

v. 75.

Κυανέη νεφέλη, Atra nubes. κυάνεαι ὀφρύες, de Jove: atra ſupercilia, *Il.* A. 528.

Τὸ (νέφος) μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, quæ (nubes) nunquam refugit, οὐκ ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν: & nomen νέφος latet in νεφέλη, *v.* 74. ἐρωήσουσι (ἐκ vel ἀπὸ) χάρμης, refugient a pugna, retrocedent, *Il.* Ξ. 101. ſed *Il.* A. 303. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ſtatim tibi fluet cum magno impetu ſanguis

ſanguis circa meam haſtam. ἠρώησαν ὀπίσσω ἵπποι, retro ceſſerunt equi, *Il.* Ψ. 433 μηδὲ ἐρώει, neque fluita animo, ne dubita: ne deſiſte, *Il.* Β. 179. μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, ne quis ceſſet a pugnando & recedat, *Il.* Ρ. 422. ἐρωῆσαι πολέμοιο, inconſtans & fluxus eſſe in pugnando, ceſſaſſe a pugna, *Il.* Ν. 776. Τ. 170. Activa notio eſt *Il.* Ν. 57. ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a caſtris.

Οὐδέποτ' αἴθρη Κείνου ἔχει κορυφὴν, nunquam vertex illius ſcopuli habet ſerenitatem, ſed ſemper eſt nubibus obtectus. αἴθρη ἀνέφελος, *Od.* Ζ. 44 45.

v. 76.

Κείνου ἔχει κορυφὴν, Illius (petræ) obtinet ſummum verticem; ſerenitas, αἴθρη.

Οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, neque in æſtate, neque in autumno. Vide ad *Od.* Λ. 191.

v. 77.

Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη, Neque aſcendere poſſet mortalis vir, neque deſcendere. ἀμβαίη, *pro* ἀναβαίη.

v. 79.

Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι, Vid. ad *v.* 64.

Περίξεστος, ου, ὁ, ἡ, etiam fœmin. *Jonice*. περιξέστη. circum cædendo politus & arte factus. Quidam ſcribunt hoc nomen ὀξυτόνως, περιξεστός. πέτρη, περιξέστη ἐοικυῖα, petra, ſimilis ac ſi manu eſſet circumciſa & polita.

v. 80.

Σπέος ἠεροειδὲς, antrum tenebroſum, ſpelunca caliginoſa. ἠεροειδέα πόντον, ſolenne Epith. *maris.* nam ſemper habet nigricantis coloris aliquid; ſimul autem, quia navigantibus ſolus aër conſpicitur. Vid. ad *Od.* Β. 263.

v. 81.

Πρὸς ζόφον, εἰς Ἔρεβος τετραμμένον, *ſc.* σπέος, Ad occidentem verſus, *ſc.* ſpecus: ſpelunca, cujus introitus ſpectat ad occidentem. Utrumque nomen notat idem, verſus locum mortuorum; & notatur profunditas immenſa hujus ſpecus: ſimul tamen notatur μέρος δυσμικὸν mundi, ut ſenſus ſit, ſpecus ille profundus uſque ad Ἔρεβος, orcum, & qui eſt τόπος θανάτου καὶ ᾅδου, propter Scyllam

Scyllam rapacem, vertit os ſuum πρὸς ζόφον, ad occidentem.

Ζόφος. Vide ad *Od.* Λ. 57. & 154.

Ἔρεβος. *Od.* Λ. 37.

Τετραμμένον. Vide ad *Od.* Ε. 71.

v. 82.

Παριθύνω, præter dirigo, prætercurrere facio ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, *pro* παριθύνετε: ut hoc compoſitum *h. l.* idem notet, quod παρὲξ ἐλᾶν. præter dirigite. reſpectu habito ad ᾗπερ, juxta hanc & præter hanc dirigite navem.

Φαίδιμος, *Od.* Λ. 99.

v. 83.

Αἰζήϊος ἀνὴρ, *Il.* Ρ. 520.

v. 84.

Τόξῳ ὀϊστεύσας, Arcu ſagittans. Vid. ad *Od.* Θ. 216.

Οὐ σπέος εἰσαφίκοιτο, non uſque ad ſpecum pertingeret ſagitta, μὴ φθάσοι ἕως ἐκεῖ τῇ βολῇ. & εἰσαφικέσθαι *h. l.* idem eſt ac καθικέσθαι, *i. e.* ἅψασθαι, hinan kommen, hinan reichen. Vide ad *v.* 40.

v. 85.

Σκύλλα, ης, ἡ, portentum poëticum in freto Siculo. Habet ſex longa colla & capita, & duodecîm pedes inutiles: nam ipſa cohæret petræ, in cujus ſpecu habitat.

Ἐνὶ — ναίει, habitat. *pro* ἐνναίει, quod *pro* ναίει.

Δεινὸν λελακυῖα, horribiliter reſonans, utpote petra, ad quam fluctus alliduntur perpetuo. eſt partic. præt *Med.* λάκε δ' ὀστέα, crepuerunt oſſa, cum perfringerentur, *Il.* Ν. 616. ὀξὺ λεληκώς, *Il.* Χ. 141.

v. 86.

Σκύλαξ, *Od.* Ι. 289.

Νεογιλὸς, ἡ, ὸν, eſt ὁ νεωστὶ γινόμενος, recens natus. Deberet eſſe νεογινὸς, a quo *per Sync.* in uſu eſt νεογνὸς, ſed ν ſæpe mutatur in λ.

Τῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, γίνεται, *h. l.* Etymologia *Scyllæ* eſt indicata: nam fictum eſt id monſtrum poëticum a ſono maris circa illum locum.

v. 87.

Ἀυτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός, vides hic maſculinum Subſtantive poſitum; ipſa vero contra eſt ingens res mala, etſi vox ejus eſt inſtar catuli recens nati: quod convenit aliquando προσώπῳ λεπτοφάνῳ μὲν, κακέργῳ δέ. ſic ἁπαλαὶ μὲν λαλοῦντες, κακὰ δὲ ἐνεργοῦντες. Vid. ad *Od.* I. 428.

v. 88.

Οὐδ' εἰ Θεὸς ἀντιάσειεν, neque ſi Deus aliquis ad eam accederet.

v. 89.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ, inutilis ad motum. nam eſt ab α priv. & ὄρω, *i. e.* κινέω, moveo, ruere facio.

Σκύλλης μὲν πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι, habet duodecim pedes, ſed omnes inutiles ad movendum: nam Scylla adhæret firma ſaxo ſuo, & ſolis collis ſuis ſex prælongis nocere aut impetum dare poteſt; ipſa pedibus ſuis nihil utitur ad progrediendum. ἄωροι ergo ſunt ἀκίνητοι, δυσόρμητοι, μὴ ὀρύειν δυνάμενοι: & ω penultimum eſt ob metrum. Hæc eſt ſimpliciſſima & contextui conſentanea explicatio; cujus quam plurimas alias reperies apud *Euſtathium*, ut ſentias, quam facile vox admodum liquida in ſenſus monſtroſos detorqueri poſſit ab ingeniis ad tenebras palpandas damnatis. Ipſius tamen *Euſtathii* doctiſſimi & cordatiſſimi hæc eſt, quam omnibus præferendam res ipſa docet.

v. 90.

Ἓξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες, Sex autem ei colla valde longa. δειρή, *Od.* B. 153. περιμήκης, *Od.* K. 293.

v. 91.

Σμερδαλέη κεφαλὴ, Horribile caput in ſingulis collis: de Scylla, ſex colla habente. σμερδαλέος ἀορτὴρ, *Od.* Λ. 608.

Τρίστοιχος, ου, ὁ, ἡ, triplici ſerie ordinatus ex τρὶς, & στοῖχος, ου, ὁ, ordo, ſeries. τρίστοιχοι ὀδόντες, tribus ordinibus conſtantes dentes.

v. 92.

Πυκνοὶ καὶ θαμέες ὀδόντες, utrumque fere idem: Denſi & conferti dentes. θαμέσι σαμίνεσσι, *Od.* E. 252 λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς θαμέες, albi dentes ſuis denſi, dichte neben einander, *Il.* K. 264. ubi galea deſcribitur dentibus apri oblita externe.

Πλεῖοι

Πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, pleni atræ mortis. *πλεῖος*, *Od.* Δ. 319.

v. 93.

Μέσον μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν, *pro* καταδέδυκεν, Uſque ad mediam ſui partem ſubiit ſpeluncam cavam: latet media.

v. 94.

Ἐξίσχω, extra habeo. ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς, de Scylla. Legendum cum accuratioribus, ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλας, profert ſex capita ex ſpecu, *coll.* 90. 91.

Δεινοῖο βερέθρου ἐξισχει κεφαλὰς, extra terribilem profunditatem ſpeluncæ ſuæ profert capita ſua. *βέρεθρον*, *Il.* Θ. 14.

v. 95.

Αὐτοῦ, Ibi.

Ἰχθυάα, pro ἰχθυάει, *contr.* ἰχθυᾷ, piſcatur, *ſc.* Scylla, ἁλιεύει, in ſenſu lato: nam non omnia ſunt piſces tantum, quæ venatur Scylla in mari. ἰχθυάασκον, piſcabantur: & quidem neceſſitate urgente; aliâs enim τὸ ἁλιεύειν in uſu non erat Heroibus, utpote qui ἐκρεοφάγουν. *Od.* Δ. 368.] *Capit*, *capere tentat*, quod *piſcari* dixit improprie; quia fit in aqua: ſic contra ἄγραν, *venationem* vocant capturam piſcium. ERN.

Περιμαιμάω, circum cupide quæro & moveo me. ex περὶ & μαιμάω, valde cupio. quod eſt a μαω, cum reduplicatione μαμάω, & jota euphonico interſerto, μαιμάω. Verbum μάειν notat & ζητεῖν, quærere, conſequi cupere. περιμαιμώωσα, pro περιμαιμάουσα, *contr.* περιμαιμῶσα.

v. 96.

Δελφῖνάς τε, κύνας τε, Delphine und Seehunde, Scylla dicitur circa ſcopulum ſuum in mari piſcari. δελφὶν, *vel* δελφὶς, delphinus, *bellua marina*, ein Meer-Schwein, *Il.* Φ. 22.

Καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι (*pro* ἕλῃ) κῆτος, & ſicubi majorem capiat piſcando Cetum.

v. 97.

Ἃ (κήτεα) μυρία βόσκει — Ἀμφιτρίτη, qualia innumera alit mare.

Ἀγάστονος, ου, ὁ, ἡ, valde ſonans, πολύκλυστος. ab ἄγαν, & στένω, quod & notat ἠχέω, ſono. Eſt apud Poëtam Epith. *maris fluctuantis.* Alii ingenioſius quam verius volunt intelligi αἰτίαν στόνων πολλῶν καὶ βαρέων τοῖς ναυαγοῦσι, quia mare ſit cauſa gemituum gravium naufragis.

Ἀμφιτρίτη, ſupra *v.* 60.

v. 98.

Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται Παρφυγέειν σὺν νηΐ, Ea regione nunquam ulla ratione gloriantur nautæ ſe præternaviſſe cum nave ſine magno ſuo malo, ſine aliqua morte quorundam ex ſuis.

Ἀκήριος, ου, ὁ, ἡ, ſine morte & malo fato, μὴ ὑποκείμενος κηρὶ κακῇ. ἀθάνατος, ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀβλαβής. ex α pr. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, fatum. *in ſpecie*, fatum extremum, mors.

Εὐχετόωνται, *Od.* Α. 172.

v. 99.

Παραφεύγω, præterfugio. παρφυγέειν, prætercurriſſe.

Φέρει — κρατὶ ἑκάστῳ φῶτ', (*pro* φῶτα,) Scylla aufert — ſingulis capitibus ſuis Viros ſingulos.

v. 100.

Ἐξαρπάξασα νεὼς, eripiens e navi ſex viros Scylla. τὸν ἐξήρπαξε Ἀφροδίτη, hunc eripuit Venus, ex periculo & turba, *Il.* Γ. 380.

Κυανόπρωρος, *Od.* Ι. 482.

v. 101.

Σκόπελον χθαμαλώτερον, petram humiliorem: non ita excelſam. χθαμαλαὶ εὐναὶ, *Od.* Λ. 193.

Ὄψει, videbis.

v. 102.

Πλησίον ἀλλήλων, deeſt εἰσὶ, Sunt admodum prope inter ſe, unus & alter. Vel &, omiſſa præpoſitione, κατὰ τὸ πλησίον. nam intererat tantummodo anguſtus πορθμὸς inter hos ſcopulos. *coll.* 234. 235.

Διοϊστεύω, transmitto ſagittam, ich ſchieſſe durch oder hinüber mit dem Pfeile. ex διὰ & ὀϊστεύω, ſagittis ferio, ſagittas mitto, ich ſchieſſe Pfeile.

Καί κεν διοϊστεύσειας, *ſc.* a Scylla ad hanc, poſſes ſagittam transmittere, es iſt eines Bogenſchuſſes weit.

v. 103.

V. 103.

'Ερινεὸς, ȣ̃, ὁ, caprificus, wilder Feigenbaum. a τὸ ἔρνος, εος, germen, arbor novella terete trunco enaſcens, ramis & foliis juveniliter læta: nam hæc arbor inprimis læta eſt ramis. Scribitur alibi & ὁ ἐρινὸς, & fructus ejus τὸ ἐρινόν. In *Iliade* vero ἐρινεὸς eſt locus, περιέχων πολλὺς ἐρινεύς. Vid. ad *Il.* Z. 433. Fert hæc arbor bis per annum: & quia creſcit αὐτοφυῶς, hinc apte in *Odyſſea* hanc & non aliam arborem ad Charybdim memorat; ſimul &, quia valde magna, ramisque craſſa, ad ſuſtinendum Heroëm.

Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐςι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς, In hoc autem caprificus eſt ingens, foliis læte veſtita.

Φύλλοισι τεθηλώς, foliis læta. ἐλαπίνη τεθαλυίη, *Od.* Λ. 414.

V. 104

Τῷ δ' ὑπο δῖα Χάρυβδις] Quicquid *quavis* de cauſa *eximium* eſt, δῖον appellatur. Quod autem explicat *Scholiaſtes*, φοβερὰ, παρὰ τὸ δέος, plane ineptum. CLARK.

Χάρυβδις, ιος, ἡ. Μεσσήνη eſt urbs magna ad fretum Siculum. Prope eam eſt vortex, ein Waſſer-Wirbel, qui Charybdis a Poëta vocatur, voce ficta ex ſono aquæ.

'Αναῤῥοιβδέω, deglutio, καταπίνω. ex ἀνὰ, & ῥοιβδέω, ſorbeo, abſorbeo gutture, ich ſchlorfe, ſchlucke ein.

Μέλαν ὕδωρ, *Od.* Z. 91.

Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, (cui opponitur ἀνίησι, ſurſum emittit.) *coll.* v. 105. & hæc reciprocatio fiebat ter κατὰ νυχθήμερον.

V. 105.

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ, Ter etenim ſurſum mittit (Charybdis quovis νυχθημέρῳ, ἄνω ἵησι, *coll.* 237. ubi ἐξεμεῖν idem notat,) quotidie, ter vero deglutit. Habet aliquam reciprocationem *bis* quovis νυχθημέρῳ: ſed Homerus ſcripſit *ter*, τερατολογίας majoris cauſa, & *ter* hic eſt pro *ſæpe*. Quod deglutiat quædam, & mox eadem revomat, eſt figmentum poëticum] Τρὶς eſſe vitium ſcripturæ, quo inclinabat quodammodo etiam *Polybius* apud *Strabonem*, *Geograph Lib. I.* non ſit credibile, quia imitator hujus loci *Virgilius* quoque numerum ternarium conſtanter exprimit, ut & ceteri Poëtæ.

Eſt autem τρὶς, ut apud Latinos Poëtas *ter*, nihil aliud, quam *plus vice ſimplici*, ut *Horatius* loquitur. Si fingamus, *Homerum* ignoraſſe verum numerum æſtus marini: at *Virgilius* ignorare non potuit. ERN.

v. 106.

Δεινὸν, (*neutr. adverbialiter*,) Horribili modo. ita ſupra *v* 85. δεινὸν λελακυῖα.

Μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ne tu quidem eo deferaris; id precor tibi

Ὅτε ῥοιβδήσειεν, ἡ Χάρυβδις, quando ſorbeat in ſe aquam. & *Charybdis* hinc nomen habet, a ῥοιβδεῖν & χαίνειν, voragine ampla inſorbere. Vide ad *v.* 104.

v. 107.

Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ, Non enim ſane liberare te poſſit ex malo ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτὸς, *Od.* Z. 129.

v. 108.

Μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, valde prope ad Scyllæ ſcopulum admovens te & accedens. πεπλημένος eſt præt. part. Paſſ v πελάω, & πλάω, appropinquare facio, admoveo prope ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, retro ad terram admotus eſt, lapſus eſt, er ſauf rückwärts zu Boden, *Il* Ξ. 438. αὐτοῦ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο, ejus os & nares ſolo admovebantur, *i. e.* ἐπέλασαν τῇ γῇ, *ibid.* 468 ἀσπίδες ἔπληντο ἀλλήλαις, ſcuta appropinquabant ſibi invicem, ἐπλησίασαν, coibant, *Il.* Δ. 449.

v. 109.

Νῆα παρὲξ ἐλάαν, Vide ad *v* 47. & 55.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν, ſiquidem multo ſatius eſt, præſtat. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, *Od.* I. 276.

v. 110.

Ἓξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι, (pro ποθεῖν, *Attice* ποθέμεναι, producto *Poëtice* medio ε in η,) ἢ ἅμα πάντας, Sex ſocios ex nave deſiderare & amittere, quam ſimul omnes, una cum nave.

v. 73 — 110.

Devitatis Sirenibus navigandum fuit Ulyſſi per ſaxa excelſa, & magnorum periculorum plena, inter quæ mare illud mirum in modum æſtuaret. Horum duo appellari πλαγκτὰς

πλαγκτὰς a Veteribus, *h. e.* a Diis dicit; quæ conſecutis temporibus Cyanea ſaxa dicta ſunt. *Tria* hic loca proponi ait *Euſtathius*, *Planctas*, *Scyllam*, & *Charybdim:* quod ita eſt intelligendum, ut ab una parte ſint *Planctæ*, ab altera ex adverſo duo illi ingentes ſcopuli inter ſe proximi a latere. Cum vero alterutrius partis ſubeundum eſſet Ulyſſi periculum, monet Circe, ut malit per *Scyllam & Charybdim* tranſire, quam per *Planctas*, quæ certum atque irreparabile tum ſibi tum ſociis omnibus inferrent exitium; rurſusque ut *Scyllæ* potius detrimenta ferat, quam *Charybdis.* Convenit enim Ulyſſi, ſapienti & cordato viro, ut, quoties duo ingruant mala, minus ſemper eligat.

Quod attinet ad duos illos ſcopulos, frequentibus naufragiis olim infames, afferam *Virgilii* verſiculos, qui in *III. Lib. Æneid.* utrumque ſaxum illud ex *Homero* deſcripſit. De *Scylla* inquit: (*v.* 421. *ſqq.*)

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris,
Ora exſertantem, & naves in ſaxa trahentem.
Prima hominis facies, & pulcro pectore virgo
Pube tenus: poſtrema immani corpore piſtrix,
Delphinum caudas utero commiſſa luporum.

Scyllam eſſe ajunt promontorium juxta Rhegium, Siculum in mare prominens, in quo ſunt ſaxa multa & ingentia, quæ loca interius habent cava, & ſpeluncas, in quibus habitant marina monſtra; ubi vero navigia illiſa fuerint & everſa, tunc homines ab illis monſtris devorari. Hinc fabula *Scyllam* effingens veluti rabioſam canem multa capita emittentem, quibus ad ſe propinquantes quoſcunque corripiat, devoretque.

Scopulus alter eſt Scyllæo vicinus, ſed illo minor, ut quem jaculo poſſit quiſquam aſſequi. In eo ficus eſt ſylveſtris, ſub qua habitat *Charybdis*, cujus hi ſunt effectus, ut undas abſorbeat & reſorbeat ter in die.

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis
Obſidet, atque imò barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſusque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat unda.

At *Strabo* ex *Polybio* docet, *Lib. I.* illud τρὶς pro δὶς errore vel ſcribæ vel hiſtorici poſitum, ut, quæ de *Charybdi* Poëta fingit, revera convenire poſſint cum iis, quæ in Siculo freto accidunt, quod bis quotidie fluctus mutat, ſicut Oceanus quavis die & nocte bis refluit. *Homeri* verſiculus, qui corruptus creditur, hic eſt:

Τρὶς μὲν γάρ τ᾽ ἀνίησιν ἐπ᾽ ἤματι, τρὶς δ᾽ ἀναροιβδεῖ.

Quid facilius, quam τρὶς, i. e. *ter*, pro δὶς, i. e. *bis*, amanuenſium ſive imperitia, ſive oſcitantia irrepſiſſe? Hanc ergo *Charybdim* monet Circe declinandam, quia, ſi in eam ſe conjecerit, nulla ſibi ſit ſalutis ſpes animo concipienda; quod ut magis confirmet, addit, ne ipſi quidem Neptuno, maris Deo potentiſſimo, conceſſum eſſe, ut hoc eum periculo liberare poſſet. Itaque ſuadet, ut hac relicta ad *Scyllam* ſe conferat, in qua minus damni patietur, nimirum ſex ſociorum jacturam, quæ levior ſit, quam omnium interitus, quem illi *Charybdis* importaret.

Ceterum ſupervacaneum cenſeo, de *proverbio* hinc orto verba facere: *evitata Charybdi in Scyllam incidere.* Nonne enim tempus incaſſum terere videar, ſi rem lippis ac tonſoribus pene notam explicem, atque illuſtrem? Accedit, quod, cum *Eraſmus* hanc explanationem eruditiſſime occupaverit, jure optimo me actum agere incuſarer, ſi eadem, quæ ille, in medium afferrem. Hoc igitur prætermiſſo, perpendamus, quantos progreſſus Ars Nautica fecerit, quantumque navigandi cognitio ac peritia increbuerit, cum geminos ſcopulos illos nunc rideat, nulloque periculo tranſeat, qui tanto horrori atque exitio toti Antiquitati fuerunt. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Diſſ. LVI. p.* 145. *ſqq.* Conf. etiam *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom. Cap. VIII. de Scylla & Charybdi:* alioſque innumeros.

v. 112.

Νημερτὲς ἔνισπε, certum dic.

v. 113.

Εἴπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν, ſi qua tandem ratione pernicioſam effugerem Charybdim. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut cetum effugiens evitaret,

taret, *Il.* Υ. 147.] Generoſitatem Ulyſſis ſui Poëta *h. l.* optime exprimit, ut qui virtute ſua omni generi periculorum, quantumvis illa graviſſima ſint, ſeſe opponere non reformidet. Petit ergo a Circe, annon hac accepta ſociorum jactura eam ulciſci poſſit adverſus Charybdim? Sed Circe reſpondet, hoc ſola patientia eſſe evincendum incommodum, quod a Diis infligatur, quibus refiſtere mortali non eſt datum. Ubi videtur dupliciter de Diis intelligere, videlicet de Jove ipſo, cujus voluntate hæc accidant: deinde etiam de Charybdi, vel Scylla, quas pro Deabus agnoſcit. Solum ergo illi præſidium in invocanda Cratæi Scyllæ matre relinquit, ne, ſi vires ſuas illi opponat, illa damnum ipſi ingeminet. SPOND.

V. 114.

Τὴν δέ κ' (εἴπως αὐτὴν, Σκύλλαν,) ἀμυναίμην, Illam autem (ſi quo pacto) arcere poſſim.

Ὅτε μοι σίνοιτο γ' ἑταίρους, ſi mihi abripere velit aliquos meorum: de Scylla rapaci. εἰ δέ κε σίνηαι, *Od.* Λ. 111.

V. 115.

Δῖα Θεάων, *Od.* Κ. 400.

V. 116.

Σχέτλιε, Ulyſſes ſic vocatur a Circe, quod velit etiam contra Immortales pugnare, nec in loco cedere malis. ſic *Od.* Λ. 473.

Καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε, & adhuc tibi res militares curæ ſunt.

Πολεμήϊα ἔργα, *Il.* Β. 338. Λ. 718.

Μέμηλε, *Od.* Ζ. 65.

V. 117.

Οὐδὲ Θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν; neque Diis cedes immortalibus? εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ſi tibi in omni re concedere vellem, *Il.* Α. 294. Vid. etiam ad *Il.* Δ. 62.

V. 118.

Ἀθάνατον κακὸν, immortale malum.

V. 119.

Μαχητὸς, ἡ, ὸν, contra quem pugnari poteſt, oppugnandus. κακὸν οὐ μαχητὸν, malum, quod pugnando non vincitur, *vel* quod pugna nemo poteſt adoriri, quod nemo poteſt expugnare.

V. 120.

Ὀυδέ τις ἔϛ' ἀλκὴ, Neque aliqua defenſio aut promtitudo reſiſtendi locum hic habet.

Φυγέειν κάρῑϛον (*ſc.* ἐϛὶ) ἀπ' ἀυτῆς, optimum, fortiſſimum eſt, fugere eam: per fugam ab ea ſolam, potes ſuperare eam: ſola fuga ibi eſt res fortis. κάρτιϛοι, *Il.* Α. 266.

V. 121.

Ἢν γὰρ δηθύνηϑα (*pro* δηθύνης) παρὰ πέτρῃ, Si enim moras nectere velis, *vel* moraberis apud petram: quod opponitur fugæ celerrimæ, *v.* 120. ἢ νῦν δηθύνοντα, aut nunc morantem diutius hic, *Il.* Α. 27.

Κορυσσόμενος, armans te.

V. 122.

Ἐξαῦτις, iterum.

Ἐφορμηθεῖσα, irruens, adortus. τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, *Od.* Λ. 205.

Δείδω, μή σ' — κίχησι, Vereor, ne te — deprehendat, ſie möchte dich ereilen.

V. 123.

Τόσυς δ' ἐκ Φῶτας ἕληται, & tot viros exſumat ex nave, quot ipſa habet capita, *ſc.* Scylla.

V. 124.

Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, Sed valde celeriter prænaviga. Vide ad *v.* 109.

Βωςρέω, eſt verbum Jonicum, notans ἐπιβοάω, ἐπικαλῦμαι, invoco, advoco in præſidium, ich ruffe an, ruffe herzu. Fit hoc verbum a βοάω, *fut.* ήσω. hinc fit βοητάω, *contr.* βοητῶ, & βωτῶ. ab hoc βωτῶ, interſerto σ & ρ, mutataque conjugatione, fit βωςρέω. βωςρεῖν δὲ Κράταιϊν, (infinit. pro imperat.) invoca autem Cratæin.

Κράταιϊς, *Od.* Λ. 596.

V. 125.

Ἥ μιν τίκε πῆμα βροτοῖσιν, quæ eam peperit in peſtem hominum.

V. 126.

Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕςερον ὁρμηθῆναι, Quæ eam (Scyllam) deinde cohibebit, *vel* deſinere faciet, ne iterum irruat adverſus te.

Ἀποπαύω.

'Αποπαύω. ταύτης ἀπόπαυε ἀοιδῆς, deſine de hoc cantu, *Od.* Α. 340.

'Ορμάω. ὁρμηθεὶς Θεοῦ, *Od.* Θ. 499.

V. 127 —— „

Quid ſibi velit *boum* illorum *Soli facta dedicatio*, expediamus. *Serranus* quidem multus eſt in expiſcanda ſubtiliter cauſſa, cur armenta gregesque illi Phœbo eſſent attributi. Iis vero relictis, puto, oves bovesque a Trinacriæ populis Phœbo eſſe dedicatos, quod ſub paſtoris forma greges Admeti, Theſſaliæ regis, olim paverit. Portentis autem, quæ boum mactationem conſecuta eſſe perhibet Vates, ſimile aliud exemplum apud *Herodotum* videre licet *in fine Libri ultimi.* Nec mirum, eam opinionem apud ſuperſtitioſos populos invaluiſſe, parcendum nempe bobus ovibusque Phœbo nuncupatis. Nonne hac etiam ætate Neapoli ſecuri vagantur *ſues*, qui Divo *Antonio* ſacri exiſtimantur, quos lædere tantæ ſibi ducunt religioni Neapolitani, ut in præſentiſſima mala atque infortunia, ſi id fecerint, ſe putent incurſuros? RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 150. Vide etiam *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom. &c. Cap. IX. De Bubus Solis.*

V. 127.

Θρινακία, *Od.* Λ. 106.

V. 128.

Βόσκονϊ' (*pro* Βόσκονται) 'Ηελίοιο βόες —, Paſcuntur (gehen auf der Weyde) Solis boves.

'Ίφια μῆλα, *Od.* Λ. 107.

V. 129.

'Οιῶν πῶεα καλὰ, Vid. ad *Od.* Λ. 401.

V. 130.

Πεντήκοντα δ' ἕκαστα, jede Herde von 50. Stücke.

Γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν, ſoboles autem ab iis non naſcitur, ſie pflanzen ſich nicht fort. γόνον 'Αλφειός, *Od.* Λ. 435.

V. 131.

'Ουδέ ποτε φθινύθουσι, Neque unquam moriuntur. οἵ μοι φθινύθουσι φίλον κῆρ, *Od.* Κ. 485.

'Επιποιμὴν, ένος, ὁ, idem quod ποιμήν. ſic & ἐπιβουκόλος, pro βουκόλος. proprie tamen deſignat præfectum paſtorum. Θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν, de bubus & pecudibus Solis.

V. 132.

v. 132.

Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Poëta ſolet partem ornatus & formæ nominare, ut intelligatur tota formoſitas & elegantiæ amabilitas.

v. 133.

Ἠελίῳ Ὑπερίονι, Vide ad *Od.* Α. 8. & 24. *Il.* Θ. 480.

Νέαιρα, ας, ἡ, Nympha, ex qua Sol genuit duas filias.

v. 135.

Ἀποικίζω, in diverſam habitationem transfero, ich verſetze die Wohnung jemandes anders wohin. αὐτὰς μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, eas mater in Siciliam transpoſuit, ut procul a ſe habitarent. Sic & μετοικίζω, ſi quem ex ſuis ſedibus transfero ad alias, ut inter alios habitet. Ejusmodi μετοικεσίας vel μετοικήσεως exemplum eſt *Od.* Δ. 174 — 177.

v. 136.

Μῆλα φυλασσέμεναι καὶ βοῦς, pecora & armenta ad ſervandum: quod σεμνῶς poſitum pro ποιμαίνειν.

Μῆλα πατρώϊα, pecudes paternas.

Ἕλικας βοῦς, *Od.* Λ. 288.

v. 137 — 141.

Od. Λ. 109 — 113.

v. 143.

Ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε, per inſulam abibat a me. οἴκαδε ἀποστείχειν, *Od.* Λ. 131.

v. 145. 146.

Od. Λ. 636. 637.

v. 145 — 147.

Od. Ι. 562 — 564.

v. 148 — 152.

Od. Λ. 6 — 10.

v. 154.

Οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, οὐδὲ δύ' οἴους, non enim convenit, unum aut duos ſolos ſcire ea.] Vide ad *Od.* Κ. 190. CLARK.

v. 155.

Θέσφατα, Vaticinia, Oracula. *Od.* Λ. 296.

v. 157.

v. 157.

Ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, elapſi mortem & fatum effugiamus. Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, *Od* I. 277.

v. 158.

Σειρήνων — Φθόγγον ἀλεύασθαι, Sirenum — Cantum evitare.

Σειρήνων — θεσπεσιάων, Sirenum — divino modo canentium.

v. 159.

Λειμῶν' ἀνθεμόεντα, pratum lætis herbis obſitum. ſic *Il.* B. 467. λέβητα ἀνθεμόεντα, lebetem ſplendentem, *Il.* Ψ. 885. *Od.* Γ. 440.

v. 160.

Ἀλλά με δεσμῷ δήσατ' (*pro* δήσατε) ἐν ἀργαλέῳ, ſed me vinculo Ligate duro.

v. 161.

Ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ut in eodem loco firmiter maneam, nec me inde movere poſſim, daß ich auf der Stelle da verbleiben müſſe.

v. 162.

Supra *v.* 51.

v. 164.

Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν, *ſc.* ἐμέ, Vos pluribus tunc vinculis conſtringite. infin. pro imperat. Vid. ad *Od.* Θ. 336.

v. 165.

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον, Certe ego iſta ſingula enumerans & proponens, ſociis nota faciebam. Vid. ad *Od.* Λ. 441.

v. 166.

Ἐξίκετο νηῦς — Νῆσον, venit navis — Ad inſulam.

Νηῦς ἐυεργής, *Od.* Λ. 70.

v. 167.

Σειρήνοιϊν, ſupra *v.* 52.

Ἔπειγε γὰρ οὖρος, impellebat enim navim ventus ferens: & eſt quaſi de ἐμψύχῳ dictum de vento.

Οὖρος ἀπήμων, ventus ſecundus. οὐκ ἔνθεν ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, *Od.* K. 551.

v. 168.

v. 168.

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, Statim deinde ventus deſtitit.

Ἠδὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη, *Od.* Ε. 391. 392.

v. 169.

Κοίμησε δὲ κύματα Δαίμων, cubare autem & requieſcere fecit fluctus Deus. Vide PORSCHBERG. *Theocrit. Script. S. illuſtr. p.* 86. *ſq. in Matth. VIII.* 26. τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ· καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

v. 170.

Μηρύομαι, conglomero in rotundum & denſum, ich balle zuſammen, wickele rund zuſammen. Ab Activa forma μηρύω, quæ eſt ab ὁ μηρὸς, propter rotunditatem & condenſationem ejus. *propr.* dicitur de lana, quando convolvitur, & de filis convolutis in glomum. *deinde* & de aliis; ut & de intexenda trama ponatur, utpote quæ ſemper circumplectitur, ſi denuo eſt interſerenda ſtamini. Eſt ergo verbum Metaphoricum, ſumtum a forma femoris humani & clunis.

Νεὸς ἱςία μηρύσαντο, navis vela convolvebant & complicabant: quod fiebat *h. l.* quia nulli flabant venti, ut inutilia eſſent vela expanſa: συνέςειλαν.

v. 172.

Λευκαίνω, album facio.

Λεύκαινον ὕδωρ ξεςῇς ἐλάτῃσιν, albam & ſpumantem faciebant aquam politis remis.

Ἐλάτη, *Od.* Ε. 239.

v. 173.

Κηρὸς, ſupra *v.* 48.

Κηροῖο μέγαν τροχὸν, ceræ magnum orbem. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, ex curru juxta rotam devolvebatur, *Il.* Ζ. 42. ὅσον τροχῦ ἵππος αφιςαται, quantum abeſt equus jugalis a rota curuli, *Il.* Ψ. 517. τροχὸν ἄρμενον, *Il.* Σ. 600.

v. 174.

Τυτθὰ διατμήξας κηροῖο μέγαν τροχὸν, Cum in parva fruſta ſecaſſem ceræ ingentem orbem, (eine Scheibe Wachs,) ad oblinendas aures ſociorum. διατμῆξαι κοῖλον δορυ, *Od.* Θ. 507.

Χερσὶ

χερσὶ ςιβαρῇσι, *Od.* Θ. 84.

Πιεζέω, idem quod πιέζω, *v.* 164. πιέζευν, *pro* ἐπιέζευν, *ſc.* τὸν κηρὸν, premebam ceram manibus.

v. 175.

Ἰαίνετο κηρὸς, cera caleſiebat, & fingi ſe patiebatur, tractabilis fiebat calore. ἰαίνετο δ' ὕδωρ, *Od.* K. 359.

Ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς, nam magna vis & mea & Solis jubebat ceram molliri.

v. 176.

Ὑπερίων Recentioribus eſt patronymicum, ὁ τῦ Ὑπερίονος υἱὸς, a quo eſſet Ὑπεριονίδης, ε, ὁ, & inde ὁ Ὑπεριονίων, ονος: & *per Sync.* Ὑπερίων.

v. 177.

Ἐλάρεσιν ἐπ' ὦατα πᾶσιν ἄλειψα, Vid. ad *v.* 47.

v. 179.

Ἀνῆψαν, alligarunt. Vid. ad *v.* 162.

v. 181.

Ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας, Quum tantum aberamus, &c. *Od.* I. 473.

v. 182.

Ῥίμφα διώκοντες, *ſc.* τὴν ναῦν, Cum celeriter ageremus navem remis.

Ὠκύαλος, Epith. *navis.* celeriter per mare currens. *Il.* Θ. 705.

v. 183.

Ἐγγύθεν ὀρνυμένη νηῦς, Prope appulſa navis.

Λιγυρὴν δ' ἔντυνον (*pro* ἤντυνον) ἀοιδὴν, tunc (δα) argutam inſtituerunt cantionem: de Sirenibus. ἦλθ' ἐντυναμένη, ſupra *v.* 18.

v. 184.

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, Vid. ad *Od.* Λ. 560.

Πολύαινος, ſic vocatur *Ulyſſes* a Sirenibus: & re vera erat πολύαινος, de quo quam plurima in omni orbe *narrabantur* illis temporibus. Vid. etiam ad *Il.* I. 669. Λ. 430.

v. 185.

Νῆα κατάςησον, Navem tuam ſtare fac, appelle navem huc. μείζονα δὴ κρητῆρα καθίςα, *Il.* I. 202.

Νωϊτέρην ὄπα, noſtram vocem. νωΐτερον λέχος αὐτῶν, noſter amborum torus, *Il.* O. 39.

v. 186.

v. 186.

Ὀυ γάρ πω τις τῇδε (*ſc.* ὁδῷ) παρήλασε νηΐ, Non enim unquam aliquis hac prætervectus eſt navigando. καί κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριςον (νίκην) ἔθηκε, & ſane aut prætervectus eſſet, (prævertiſſet in certamine illo curuli,) aut dubiam victoriam feciſſet, ut ambo eam conſecuti videri potuiſſent, *Il.* Ψ. 382 τάχα παρελάσεις, prætervcheris, prævertes, νικήσεις, *ibid.* 427. παρήλασάν με, *i. e.* ἐλαύνοντες ἐνίκησαν, curru vicerunt me, *ib.* 638.

v. 187.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ, ſuavi voce cantans *vel* cantatus. ex μέλι, & γηρύω, *Dor.* γαρύω, ſono, cano, loquor clara voce, celebro, garrio.

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ ςομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, de Sirenibus: Priusquam noſtram mel ſonantem ab ore vocem audiſſet.

v. 188.

Ὅγε τερψάμενος νεῖται, ille delectatus a nobis abit.

Πλείονα εἰδὼς, plura ſciens.

v. 190.

Θεῶν ἰότητι μόγησαν, Deorum conſilio pertulerunt. Vid. ad *Od.* Λ. 340.

v. 192.

Ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, Sirenes, emittentes vocem pulcram. ἱέντες — jaculantes, *Od.* Δ. 626.

Ὄπα κάλλιμον, vocem liquidam. κάλλιμος ἦρος, *Od.* Λ. 639.

v. 194.

Ὀφρύσι νευςάζων, Oculis frequenter innuens & ſignum dans. Αἰνείας ἐβεβήκει, νευςάζων κόρυθι, nutans conum in galea, *Il.* Υ. 162.

Προπεσόντες ἔρεσσον, *Od.* Ι. 490.

v. 196.

Μᾶλλόν τε πίεζον, magisque conſtringebant & comprimebant me. Vid. ad *v.* 174.

v. 197.

Ἐπειδὴ τάςγε (Σειρῆνας) παρήλασεν, *ſc.* ἡ ναῦς, poſtquam eas prætervecta eſt *navis.* Vid. ad *v.* 186.

v. 198.

v. 198.

Φθογγῆς Σειρήνων — οὐδὲ τ' ἀοιδῆς, per poſterius explicatur prius, qualis fuerit φθογγή.

v. 199.

Ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο, ceram ſibi demſerunt, qua oblitæ fuerunt aures eorum.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, *Od.* K. 387.

v. 202.

Δοῦπον ἄκουσα, ſtrepitum undarum audivi ad ſaxum Scyllæ.

v. 203.

Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά, Timentium autem ex manibus ceciderunt *vel* evolabant remi: quod feſtive dictum; nam alibi dicuntur remi alæ navis; hic vero avolant ipſæ iſtæ alæ ex manibus. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, celer ex membris avolabat animus ſeu vita, fuhr aus, *Il.* Ψ. 880. αἰχμὴ πταμένη, volans cuſpis, *i. e.* haſta, *Il.* E. 282.

v. 204.

Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον, Inſonuere autem omnia per fluctum, *coll.* 202. & dicitur de permixto ſtrepitu variorum. βόμβησεν δὲ λίθος, *Od.* Θ. 190.

Ἔσχετο δ' αὐτοῦ Νηῦς, detinebatur autem ibi a curſu ſuo Navis: nam ſocii ceſſabant a remigando.

v. 205.

Προήκης, εος, ὁ, ἡ, ante acuminatus. οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, non amplius remos ante acutos manibus urgebant. Et *remi* ſic dici videntur, quia manubrium eorum eſt longum, & quaſi acuminatum in formam haſtæ. Poſſint etiam ſic dici, quia inferior pars eorum eſt quaſi acie gladii prædita.

Ἔπειγον, impellebant. ἔπειγε γὰρ οὖρος, ſupra *v.* 167.

v. 207.

Παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον, *Od.* K. 547.

v. 208

Οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν, non enim ullo pacto malorum ignari ſumus. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, *Il.* E. 634.] Vocula γὰρ (ut opinor) hoc in loco refertur ad

 id,

id, quod eleganter reticetur : *Ne animo penitus concidite; nequaquam* ENIM &c. CLARK.

v. 209.

'Ου μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, Non ſane hoc majus adeſt malum. Alii legunt, ἔπει, pro ἐπέρχεται.

v. 210.

῞Οτε Κύκλωψ ῎Ειλει ἐνὶ σπῆϊ, cum Cyclops Includebat nos in antro ſuo.

v. 209 — 212.

Tempeſtive nos jactando non modo amicos ferocientes retundere poſſumus, modeſtioresque reddendo ad officium revocare; ſed & timidis atque attonitis animos facere, & afflictos erigere. Apparet autem, hoc perſpectum fuiſſe *Homero.* Facit enim Ulyſſem ſociis, ad fluctus & ſtrepitum circa Charybdim animos deſpondentibus, in memoriam redigentem calliditatem ſuam & fortitudinem.

'Ου μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
῎Ειλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ, κρατερῆφι βιηφιν·
'Αλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βυλῇ τε, νόῳ τε,
'Εκφύγομεν. — — —

Non tamen hocce malum nunc grandius ingruit illo,
Quam cum nos tenuit vaſto Polyphemus in antro,
Et tamen hinc virtute mea nos conſilioque
Fugimus. — — —

RICC. *Diſſ. Hom. Tom. I. p.* 152. 153.

v. 214.

'Υμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε, Vos remis maris ſuperficiem profundam Verberate. iſte ῥηγμὶν *h. l.* eſt ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον τῆς θαλάσσης, & ab illo κατὰ τὺς αἰγιαλὺς diſtinguitur per βαθύ. & dicitur ſic, quia ῥήγνυται κώπαις, & quia etiam ibi κύματα ῥήγνυται inter ſe & a ventis. Proprie enim ſic dicitur aqua fiſſuras & rupturas faciens vel patiens.

v. 215.

Κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, tranſtris inſidentes. ἐπὶ κληῖσι κάθιζον, ſupra *v.* 146.

῎Αικε πόθι Ζεὺς Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, ſi forte Jupiter Det iſtam ſaltem mortem effugere.

αὐτὺς

αὐτοὺς δή περ ἐάστον ὑπεκφ. καὶ ἀλύξαι, ipſos nos tamen ſaltem ſine evadere, *Il.* Θ. 243.

V. 217.

Σοὶ δὲ, κυβερνῆθ', (*pro* κυβερνῆτα,) ὧδ' ἐπιτέλλομαι, Tibi vero, gubernator, ſic præcipio.

V. 218.

Βάλλευ (*Jon.* pro βάλλε) ἐνὶ θυμῷ, Reconde in animo, ἐμβαλλε, ἐνθυμοῦ.

Ἐπεὶ νηὸς — οἰήϊα νωμᾷς, quandoquidem navis — clavum torques & adminiſtras, quoniam navis — gubernacula regis & moves. οἰήϊον, *Od.* I. 483.

Νωμάω· αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, *Od.* K. 32.

V. 219.

Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα, Ex iſto fumo & fluctu ſepara Navem. ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς, *Od.* Λ. 502.

V. 220.

Σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, tu autem accurate obſerva ſcopulum, & quære prope eum prætervehi. Vid. ad *Od.* Λ. 530.

V. 221.

Ἐξορμάω, egredior.

Κεῖσ' (*pro* κεῖσε) ἐξορμήσασα ναῦς, Eo (ad Charybdim) currens a ſcopulo navis. *i. e* ἔξω τοῦ σκοπέλου ὁρμήσασα: quaſi ſcopulus ille, in quo habitabat Scylla, eſſet ἀκίνδυνος, qui tamen re vera erat ὀλιγοκίνδυνος, cum Charybdis eſſet omnino exitialis.

V. 223.

Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, Scyllam autem illis nondum commemorabam.

Ἄπρηκτον ἀνίην, malum, contra quod nihil poteſt effici, καθ' ἧς οὐκ ἦν τι πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι, ein Uebel, darwieder nichts zu machen iſt, contra quod nullum valet remedium. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, bellum gerere, quo nihil efficitur, *Il.* B. 121. Ζεύς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, in inutiles lites & contentiones conjecit me; inquit Agamemnon de contentione ſua cum Achille, in unnützen Streit, *ibid.* 376. νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, nunc vero mihi dolores injicitis

 animo,

animo, pro quibus lucrari nihil poſſum, für die ich nichts wieder bekommen kan: nam loquitur de conſumtione facultatum ſuarum, quæ fiat impunis, & nulla ſperanda reſtitutione, *Od.* B. 79.

'Ανία. ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, *Od.* H. 192.

v. 224.

Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης, Ne mihi timentes remitterent ſocii A remigando. ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hominum generatio, alia oritur, alia deſinit, ein Geſchlecht entſtehet, das andere höret auf, *Il.* Z. 149. οὐκ ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, non deſinit ferro cædem facere, *Il.* P. 565.

v. 225.

Εἰρεσία, *Od.* Λ. 639.

Ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτοὺς, & intus ipſi ſe occultarent in navi, *i. e.* κρύπτοιεν, σκέποιεν, ut inter ipſos & Scyllam ſit aliquid ſolidi, ne hæc eos conſpiceret & raperet. πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ, *Od.* Λ. 319.

v. 226.

Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, Circes mandata triſtia Oblivíſcebar. ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, ne ſic quidem ejus mandatum neglexit, *Il.* P. 697.

v. 227.

Οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι, mandaverat mihi, ne arma caperem.

v. 228.

Καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, indutus inclyta arma.

v. 229.

Εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον Πρώρης, in tabulata navis conſcendebam Proræ. ἴκρια δὲ στῆσας, *Od.* E. 252.

v. 230.

Πρῶρα, ας, ἡ, prora navis. quaſi πρόορα, ex qua providetur in anteriora. a προοράω, ante me video, prævideo.

Ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην, inde enim eam exſpectabam. ἐδέγμην, *Od.* I. 513.

Φανεῖσθαι, (fut. 2. infin. Med.) appariturum, ſie werde von daher ſich ſehen laſſen.

v. 231.

v. 231.

Πέτραῖος, α, ον, ad rupem pertinens. Σκύλλην πετραίην, Scyllam in rupe habitantem, eique adfixam.

Ἤ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν, quæ mihi & meis ſociis inferre volebat malum.

v. 232.

Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, Neque conſpicere (Scyllam) poteram, etſi accurate circumſpiciens. ὅτε ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε, quando intentis oculis proſpiceret in campum Troicum, *Il.* K. 11.

Ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, laſſabantur *vel* defatigabantur autem mihi oculi.

v. 233.

Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς — πέτρην, Ubique intuenti — petram, In omnes partes intente circumſpicienti ad — petram. δεινὸν παπταίνων, *Od.* Λ. 607.

Ἠεροειδέα πέτρην, ob altitudinem ejus uſque ad nubes. σπέος ἠεροειδὲς, ſupra *v.* 80.

v. 234.

Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, Nos vero per anguſtam illam viam navigabamus gementes. Notatur στενὸς ille πορθμὸς, ὁ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδιος, quam anguſtiam *ante* notarat, *v.* 102. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, anguſta in via, *Il.* H. 143.

Ἀνεπλέομεν. ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, *Il.* Λ. 22.

v. 235.

Ἑτέρωθι, in altera parte, auf der andern Seite, ita *Od.* Δ. 531.

v. 236.

Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, cui opponitur *v. ſq.* τὸ ἐξεμεῖν, evomere. Vide ſupra ad *v.* 104. *ſq.*

Ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Od.* I. 470.

v. 237.

Ἐξεμέω, evomo, revomo. ex ἐξ & ἐμέω, vomo, ex ore violenter emitto.

v. 238.

Ἀναμορμύρω, cum ſtrepitu ſurſum attollo aquas. Sic de Charybdi, evomente aquas cum ſtrepitu multo. ἀναμορμύρεσκε (*Jon.* pro ἀνεμόρμυρε) πᾶσα. ex ἀνὰ & μορμύρω,

 quod

quod magis in uſu eſt de fluviis & aquis cum ſono fluentibus. Eſt ergo idem quod *μύρω*, niſi quod paullo majorem ſtrepitum indicat.

Πᾶτ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ, vides, contorſionem validam & commixtionem aquarum notari. *μάλα ὦκα περιςρέφεται κυκόωντι*, valde celeriter coagulatur lac ab eo, qui immiſcet lacti coagulum, & qui lac coire facit, *Il.* Ε. 903. *ἐν τῷ ῥα ἐκύκησε γυνὴ*, in illo poculo grandi commiſcebat mulier potionem commixtam, *Il.* Λ. 637. *καὶ ἐποίει κυκεῶνα*, *coll.* 638 — 640. *τὼ δὲ κυκηθήτην*, illique ambo perturbati ſunt pavore, *ἐταραχθησαν*, *ibid.* 129. *τρὶς δὲ ἐκυκήθησαν Τρῶες*, ter vociferante Achille ter penitus conturbati ſunt animis Trojani, *Il* Σ. 229. ſic & de equis, *κυκήθησαν δὲ αὐτῷ ἵπποι*, *Il.* Υ. 489. *παντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος*, nam omnia concitabat fluenta ſua fluvius perturbatus & turbidus, *Il.* Φ. 235.

Ὕψοσε δ' ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν, & in altum ſpuma cum guttis Summis ſcopulis ambobus incidebat.

Ἄχνη, *Od.* Ε. 403.

V. 240.

Ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης — ὕδωρ, quando deglutiebat maris — aquam. *ὕδωρ ἀναβροχθὲν*, *Od.* Λ. 585.

V. 241.

Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη. Tota intus apparebat contorta & commixta.

Ἔντοσθε. *ἔντοσθεν λιμένος*, *Od.* Κ. 92.

Φάνεσκε, *Od.* Λ. 586

Κυκωμένη, ſupra *v.* 238.

V. 242.

Δεινὸν ἐβεβρύχει ἀμφὶ πέτρῃ, *ſc.* *θάλασσα*, Horribili modo reſonabat circa petram: eccho ſola notatur. *βέβρυχε κῦμα ποτὶ ῥόον*, *Il.* Ρ. 264. ubi ſermo eſt de oſtio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, & ſonum ex colliſione facit. *βεβρυχὼς*, de Heroë moriente ex vulnere, qui cum ſono & fremitu indignante moritur, *Il.* Ν. 393.

Ὑπένερθε

Ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε, infra autem fundus maris apparebat. ὑπένερθε δέ λῖθ' ὑπέβαλλεν, *Od.* K. 353.

v. 243.

Ψάμμος, ου, ἡ, arena, der Sand. a ψάω, comminuo.

Ψάμμῳ κυανέῃ, Una cum arena nigricante. κυανέη νεφέλη, ſupra *v.* 75.

Τὰς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, Vid. ad *Od.* A. 632.

v. 246.

Ἕλεθ', *pro* ἕλετο, abſtulit, ἔλαβεν ὡς ἐξαιρέτως.

Οἱ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν, qui robuſtiores erant. Alii legunt, φέρτατοι. Vide ſupra ad *v.* 109.

v. 247.

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους, Reſpectans autem ad navem & ſocios meos, adſpiciens. σκέπτετ' (ἐσκέπτετο) ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, circumſpiciebat ad ſtridorem ſagittarum & ſonitum jaculorum; unde ſcil. acciderent, *Il.* Π. 361. σκέπτεο νῦν — αἴκεν ἴδηαι ζωὸν ἔτι Ἀντίλοχον, circumſpice nunc, an conſpicere poſſis, vivum adhuc eum, *Il.* P. 652.

v. 249.

Ὑψόσ' ἀειρομένων, πόδας, In altum ſublatorum, pedes, a Scylla.

Ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες, illi vero clamabant vocantes me. τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες, *Od.* K. 229.

v. 250.

Ἐξονομακλήδην, Nomine, *Il.* X. 415.

Τότε γ' ὕστατον, & tunc ultima vice.

v. 251.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ] Cette comparaiſon douce, empruntée d'un art agréable & employée pour une avanture horrible, fait ici un très-bon effet, & adoucit heureuſement le ton atroce, qui regne dans cette narration. Homere fait varier ſes tons avec une adreſſe merveilleuſe. DAC.

Πρόβολος, ου, ὁ, ἡ, *idem quod* προβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, propoſitus, ante poſitus, expoſitus.

Ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς, piſcator in promontorio *vel* ſaxo ad mare, *vel* alto littore, ſedens.

Ἀλιεὺς, έως, ὁ, piſcator. *deinde in genere*, in mari verſans, homo nauticus, ein Seemann. *h. l.* piſcator, hamo captans piſces, & eſt parabola de eo, atque ipſe deſcribitur.

Περιμηκεῖ ῥάβδῳ, longa arundine. δουρὶ περιμήκεϊ, ſupra *v.* 90

Ῥάβδος *h. l.* de virga piſcatoria.

v. 252.

Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, Piſcibus minutis in dolum eſcas demittens: βρώματά τινα δέλεαρ ῥίπτων. *pro* καταβάλλων εἴδατα εἰς δόλον.

v. 253.

Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας, In mare projicit (piſcator hamo piſcaturus) bovis cornu, cui adnexus eſt hamus.

Βοὸς κέρας, *h. l.* de hamo piſcatorio, cui ſuperne addita eſt fiſtula cornea, ne piſcis deglutito hamo arrodat linum, & ad quam pendebat globulus plumbeus. notat ergo κέρας *h. l.* materiam, ex qua fiſtula illa erat facta ſic *Il.* Ω. 81.

Βοὸς — ἀγραύλοιο, bovis — in agro ſtabulantis. ἀγραύλοι πόρτιες, *Od.* Κ. 410.

v. 254.

Ἀσπαίροντα, *ſc.* ἰχθύν, Palpitantem: de piſce capto per hamum, & extracto ex aqua. ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα, *Od.* Θ. 526.

Ἔῤῥιψε θύραζε, projicit foras, *i. e.* ex mari, ubi habitaverat piſcis ante.

v. 255.

Ὣς οἵγ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας, Sic illi palpitantes tollebantur rapti in altum ad petras, a Scylla, homines ſex e navi Ulyſſis.

v. 256.

Εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε, de Scylla, vorante ante oſtium *vel* in oſtio ſpeluncæ ſuæ raptos ſex ſocios Ulyſſis ex navi prætervehente.

Αὐτοῦ — κατήσθιε κεκλήγοντας, Illic — devorabat clamantes: de Scylla, devorante miſerabiliter & interrupte clamantes homines abreptos. κεκλήγοντες, *Il.* Π. 430.

v. 257.

v. 257

χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας, Manus ſuas ad me extendentes, & auxilium meum implorantes.

Ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, ex *h. l.* maxime proprietas vocis δηϊοτὴς apparet: nam ſermo eſt de Scylla, quæ abripuerat aliquot ſocios Ulyſſis, hoſtiliter & pernicioſe. ergo eſt, hoſtilitas, perditio. Vide etiam ad *Od.* Λ. 515.

v. 258.

Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Miſeratione digniſſimum ſane illud meis vidi oculis. ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ, *Od.* Λ. 411.

v. 259.

Πάντων, ὅσσ᾽ ἐμόγησα, Ex omnibus, quæ ærumnoſa tuli. Θεῶν ἰότητι μόγησαν, ſupra *v.* 190.

Πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, tranſitus maris pertentans & emetiens, vias maris perſcrutans navigatione mea, durchſuchend die Uebergänge und Wege des Meers, da ich alle Fahrten durchſuchet.

Πόρος. Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, Thryum, ubi Alpheus fluvius commode tranſitur, *Il.* Β. 592. ὅτε δὴ πόρον ἷξον ποταμοῦ, cum veniſſent ad alveum & fluentum fluvii, *Il.* Ξ. 433. Φ. 1.

Ἐξερεείνω. ἐξερέεινεν ἕκαστα, ſupra *v.* 34. & Κ. 14.

v. 261.

Ἐς ἀμύμονα νῆσον, in pulcerrimam inſulam, Siciliam.

v. 262.

Καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, Vid. ad *Od.* Λ. 288.

v. 263.

Ἴφια μῆλα, ſupra *v.* 128.

Ὑπερίονος Ἠελίοιο, ſupra *v.* 133.

v. 265.

Μυκηθμοῦ τ᾽ ἤκουσα βοῶν, Mugitumque audivi boum. μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐσσεύοντο, cum mugitu e ſtabulo ruebant, *Il.* Σ. 575.

Αὐλίζομαι, ſtabulor, pernocto. ab αὖλις, ιδος, ἡ, locus ubi habitatur ad tempus, commoratio, ſtabulum.

Βοῶν αὐλιζομενάων, vaccarum in villis.

v. 266.

Βληχὴ, ῆς, ἡ, balatus ovium, das Schaaf-Blöcken.

Καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, *i. e.* ἐνεθυμήθην.

v. 267.

Μάντιος ἀλαῦ, *Od.* κ. 493.

v. 268.

Κίρκης τ' Αἰαίης, Vid. ſupra ad *v.* 3.

Ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε, quæ mihi etiam atque etiam commendabat & mandabat.

v. 269.

Ἀλεύασθαι, evitare. ἀλευάμενοι, ſupra *v.* 157. ἀλεύασθαι, *ibid.* 158.

Τερψίμβροτος, ε, ὁ, ἡ, homines exhilarans. Epith. *Solis.* ab ἡ τέρψις, delectatio. hoc Epith. hîc non ſine ratione poſitum, ut admoneat, eum non eſſe triſtitia afficiendum, qui exhilaret homines. Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *ſub voce* Ἥλιος.

v. 271.

Κέκλυτέ μευ μύθων, *Od* κ. 189.

v. 272.

Μάντειος, εία, εῖον, ad vatem *aut* vaticinia pertinens; oraculo deſtinatus, oraculo editus.

Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα (*Jon.* pro μαντεῖα) Τειρεσίαο, Ut vobis narrem oracula Tireſiæ & vaticinia.

v. 275.

Αἰνότατον κακὸν, graviſſimum malum & miſerrimum, das härteſte Unglück.

v. 276.

Παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, præter inſulam agite navem. Vide ſupra ad *v.* 109.

v. 277.

Τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, *Od.* κ. 198. & 566.

v. 278.

Στυγερῷ — μύθῳ, ſermone, qui mihi horrorem aliquem incutiebat; ob præſagia futurorum, *coll.* 295. ſermone, qui me valde triſtem faciebat. ſic, ἐπέεσσιν — συγεροῖσιν, *Od.* λ. 464.

v. 279.

Σχέτλιος εἷς, Firmus & non cedens es, καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος.

Πέρι

Πέρι τοι μένος, *i. e.* περιττόν σοι ἐςὶ μένος, ſuperat tibi robur. Vide ad *Od.* Λ. 549.

Ουδέ τι γυῖα κάμνεις, nec Defatigaris, du wirſt nicht müde.

v. 280.

Ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, profecto apud te omnia ſunt ex ferro, du biſt ja wol ganz von Eiſen, tu quantus quantus es, totus ferreus es, & cedere neſcius; non delaſſaris unquam. θυμὸς — σιδήρεος, *Od.* Ε. 191.

v. 281.

Καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, defatigatione male adfectos, & ſomni deſiderio. καμάτῳ ἀδδηκότες, fatigatione laſſi, *Il.* Κ. 98. μὴ ξεῖνος δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μεταλθών, ne hoſpes ex convivis nullam delectationem haberet, ſed potius faſtidium ſentiret, verſans cum impotentibus, *Od.* Α. 134.

v. 282.

Ουκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι, Non ſinis in terram exire e navi.

v. 283.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ſic *Od.* Α. 50. & 198. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, *Od.* Λ. 324.

Λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, lautam parenius vel parare poſſimus cœnam. αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, *pro* παρέθηκας, ipſe in tentorio aptum & lautum jentaculum mihi apponebas, *Il.* Τ. 316. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπε, *i e.* λαρόν τι αὐτῷ ἐςὶ, muſcæ nimirum, *Il.* Ρ. 572. οἶνον ἡδὺν, ὅςις μετὰ τὸν λαρότατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum ſuave, quod inter illud eſt ſuaviſſimum & aptiſſimum, quod tu ſub clavibus tuis habes, *Od.* Β. 350.

v. 284.

Ἄυτως, ſic.

Διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας, per noctem celerem vagari jubes. ἀλάλημαι, *Od.* Λ. 166.

v. 285.

Νήσου ἀποπλαγχθέντας, Ab inſula prohibitos & errare in ponto factos. ἡμεῖς Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες, *Od.* Ι. 259.

Ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, Vide ſupre ad *v.* 233. & 80.

v. 286.

v. 286.

Ἄνεμοι χαλεποὶ, venti duri.

Δήλημα, ατος, τὸ, perditio, læſio. a δηλέω, perdo, lædo.

Δηλήματα νηῶν, pernicies navium, nocivi navibus.

v. 287.

Πῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, qua ratione tandem aliquis effugiat grave exitium, *i. e.* mortem. Vide ad *v.* 215.

v. 288.

Ἐξαπίνης, ſubito. *Od.* K. 557.

Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, Si forte repente veniret venti procella.

v. 289.

Ἢ Νότου, ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, Aut Noti, aut Zephyri graviter & periculoſe flantis. Epith. ad utrumque pertinet. Vid. ad *Od.* E. 295.

v. 290.

Νῆα διαῤῥαίουσι, Navem quaſſant & perdunt. δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτὸν, ſane & me ipſum perdent, ſie werden bald mich ſelbſt aufreiben, *Od.* A. 251. *coll.* 250. νὺξ δ' ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, & hæc nox aut omnino perdet caſtra aut ſervabit, *i. e.* res eſt in ſummo diſcrimine, *Il* I. 78. διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, cupidi ad deſtruendum, *ſc.* urbem eorum, ipſosque, *Il.* B. 473.

Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, Diis regibus invitis. Vide ad *Od.* Z. 240. & 287.

v. 291.

Πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, pareamus nocti nigræ,] Vidimus aliâs *in Iliad.* hanc eandem phraſin. Nox enim quietem indicere videtur, quod imperium eſſe Homerus imaginatur; ideo parendum ei eſſe dicit. SPOND.

v. 292.

Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα, Cœnamque apparabimus.

v. 293.

Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες, Cras autem conſcendentes, & vela in altum facientes: ἀποπλεύσαντες. ἠῶθεν, *Od.* H. 189.

Ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, *i. e.* ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα. ſic *Od.* B. 295. immittemus in mare, navem, vel &, ἡμᾶς. dicit ergo ſic τὸ, ἐκ γῆς ἀποπλεύσειν.

v. 294.

v. 294.

Ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι, ſie ſtimmeten ihm bey. Vid. ad *Od.* Θ. 398.

v. 295.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο Δαίμων, Et tunc ſane intelligebam, quod mala machinaretur, meditaretur, cogitaret contra eos Deus.

v. 297.

Ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. profecto me, qui unus ſum, vos multi ſuperatis & cogitis. Vid. ad *Od.* I. 410.

v. 298.

Ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, jurate firmum jusjurandum. *καρτερὸς, i. e. γενναῖος, καὶ ὃς ἂν μὴ παραβαθῆναι δύναται. ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον, Od.* Δ. 253.

v. 299.

Πᾶν μέγ' ὀιῶν, Vid. ſupra ad *v.* 129.

v. 300.

Ἀταθαλίῃσι κακῇσιν, notat τὴν ταῖς ἄταις θάλλουσαν ἀφροσύνην, incogitantiam errorum multorum fontem. & κακαῖς *h. l.* κατ' ἐξοχὴν additur: quia contra Numen peccabatur ipſum. Vid. ad *Od.* K. 437.

v. 301.

Ἕκηλοι Ἐσθίετε βρώμην, quieti Comedite cibum. Vid. ad *Od.* Λ. 183.

v. 303.

Οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευον, Vid. ad *Od.* K. 345.

v. 304.

ibid. 346.

v. 305.

Στήσαμεν ἐν λιμένι — νῆα, Statuimus in portu — navem. Ἐυεργέα νῆα, ſupra *v.* 166.

v. 306.

Ἐξαποβαίνω, exſcendo. ἐξαπέβησαν ἑταῖροι (ἐκ) Νηός. egreſſi ſunt ſocii E navi.

v. 307.

Δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο, cœnam ſcite paraverunt. *μῦθον ἐπισταμένως κατέλεξας, Od.* Λ. 367.

Τετύκοντο, *Od.* Θ. 61.

v. 308.

v. 308.

Ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, poſtquam deſiderium potus & eſus expleverunt, *Od.* Θ. 72.

v. 311.

Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,

Flentibus autem iis ſupervenit dulcis ſomnus.

Conf. ALBERTI *Obſerv. Philol. in Luc. XXII:* 45. εὗρεν αὐτὰς κοιμωμένας ἀπὸ λύπης. nec non WOLFII *Cur. Philol.* & KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget.* in *h. l.*

Νήδυμος, Epith. *ſomni dulciſſimi & alti:* nam nihil ſomno dulcius eſt feſſis. *Od.* Δ. 793.

v. 312.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, Cum autem tertia pars noctis eſſet. ἤτοι τρία μέρη, ἢ τρίτον μέρος τῆς νυκτός. *Schol.* Nam antiquis nox in tres partes: veſpera ſera. media nox, antelucanum tempus; & de hoc tertio, incipiente hora tertia poſt mediam præciſe noctem, ſermo eſt *h. l.* διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες, *Od.* I. 157. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, *Od.* Θ. 506.] Vid. Hrn. Bodmers Betracht. über die Poet. Gemählde der Dichter, *p.* 253. *ſqq.*

Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, & aſtra tranſiſſent, mediam nimirum cœli regionem: μετεκινήθη πρὸς δύσιν, occidenti admota eſſent. ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, *Od.* Θ. 492.

v. 313.

Ὦρσεν ἐπὶ (*pro* ἐπῶρσεν) ζαῆν (*pro* ζαῆ, ob concurſum vocalium,) ἄνεμον — Ζεύς, Excitavit (er ließ aufſtehen) vehementer ſpirantem ventum — Jupiter. Vide ad *Od.* Ξ. 368.

v. 314. 315.

Od. I. 68. 69.

v. 317.

Νῆα μὲν ὁρμίσαμεν, *i. e.* ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν, Navem quidem in portu ad ſtationem appulimus. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν, in alto ſtare fecere navem, *Od.* Θ. 55.

Ἐισερύω, intus traho. νῆα ἐισερύσαντες, poſtquam intus protruſeramus remis.

Κοῖλον σπέος, ſignificatur ſinus maris inter montes, in quem protrudebant navem remis.

v. 318.

v. 318.

Ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ, ἠδὲ θόωκοι, Ubi erant Nympharum pulcræ habitationes & ſedes: ſic ut ſimul connotentur τόποι τῦ χορεύειν. Vide etiam ad *v.* 4.

Θόωκοι, conventus. Vid. ad *Od.* Ε. 3.

v. 319.

Ἀγορὴν θέμενος, *Od.* Κ. 188.

v. 320.

Ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ] Ingeminat exhortationem ſuam; qua rogat iterum ſocios, ne illa armenta aut greges attingant, rationem addens, quod ad gravem & terribilem Deum pertineant, nimirum Solem, cui nihil rerum humanarum latere poteſt. Quibus voluit metum illis incutere, ut, ſi ſui mandati reverentia non caperentur, at Deum illum ſaltem reformident, qui hanc injuriam ſibi illatam inultam non ſit relicturus Hanc autem prohibitionem repetivit, quia in re periculoſà non poteſt ſatis diligens adhiberi cautio. SPOND.

v. 321.

Τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, abſtineamus nos ab his bubus violandis.

Μή τι πάθωμεν, ne quid mali eveniat nobis.

v. 322.

Δεινῦ — Θεῦ, Venerandi & reverendi & timendi Dei, *i. e.* Apollinis.

Ἴφια μῆλα, *v.* 263.

v. 323.

Ἠελίυ, ὃς πάνϑ' ἐφορᾷ —, *Od.* Λ. 108.

v. 324.

Τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, Vide ad *v.* 28.

v. 325.

Μῆνα δὲ πάνϑ' ἄλληκτος ἄη Νότος, Menſem autem totum non deſinens flabat Notus, der ſich nicht legte. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ ϛήθεσσι θέσαν Θεοὶ, inquit Ajax ad Achillem, *Il.* Ι. 632. ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, *Il.* Λ. 12.

Ἄη Νότος, ſpirabat Notus. ἄηνσι, *Od.* Κ. 25.

v. 328.

Αἰλαιόμενοι βιότοιο, cupidi vitæ, ut eam conſervarent, eaque

eaque fruerentur diutius. ἵν' δ' ἔτ' ἀκχέμεναί γε λιλαίεαι, *Od.* Λ. 379.] Sententia, ut opinor, eſt: *A bobus abſtinebant, vitæ ſervandæ ſtudioſi.* Veriti nimirum, ne, ſi boves occiderent, ipſi deinceps perirent, Atque hoc ſenſu occurrit ipſa phraſis λιλαιόμενοι βιότοιο infra Ω. 535. Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο. CLARK.

v. 329.

Νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, ex nave conſumta erant omnia cibaria, aller Proviant im Schiff war aufgezehret. Vid. ad *Od.* I. 163.

Ἤια, *ibid.* 212.

v. 330.

Ἄγρη, ας, ἡ, venatio, captura animalium, Fang, Jagd. ab ἀγείρω.

Ἄγρην ἐφέπεσκον, (*Jon.* pro ἐφεῖπον,) *i. e.* θήραν ἐνήργουν, venationem obibant, venabantur, colligere ſibi cibaria contendebant venando. κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, *Od.* I. 120.

Ἀλητεύω, circumvagor mendicando. *Deinde & in genere*, circumvagor. ab ἀλήτης, ου, ὁ, qui circumvagatur: ſive invitus, ſive conſulto, quales ſunt mendici & agyrtæ. quod ab ἄλη, ης, ἡ, circumvagatio, error, oberratio.

Ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες, capturam in venatione aut piſcatione ſectabantur, circumeuntes huc illuc.

Ἀνάγκη, ex neceſſitate.

v. 331.

Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο, Piſces, aveſque, caras quodcunque in manus veniret.

v. 332.

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Uncis hamis, *Od.* Δ. 369.

Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, premebat autem ventriculum fames, *ibid.*

v. 333.

Ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, Vide ad *v.* 143.

Ὄφρα θεοῖσιν Εὐξαίμην, ut Deos comprecarer.

v. 334.

Εἴ τις μοι ὁδὸν φήνειε, ſi quis mihi viam & iter meum oſtendere velit.

v. 335.

Διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, per inſulam ambulans diſceſſi ex conſpectu ſociorum. Non ergo ſimpliciter *fugam* aliquam notat, ſed diſceſſum, evitationem ex manibus aut conſpectu. ἐξέκλινα, ἐκτὸς ὄψεως αὐτῶν ἐγενόμην. *Schol.*

v. 336.

Χεῖρας νιψάμενος, ex more εὐξομένων. Sic & *Od.* B. 261. Nam ad rem divinam faciendam & ad precandum accedi debet puris manibus. Idem faciebant parantes cibum, *Od.* K. 182. Sic & capturi cibum, *ibid.* 370.

Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, *Od.* H. 282.

v. 337.

Ἠρώμην πάντεσσι Θεοῖς, ich betete zu allen Götteren, inquit Ulyſſes.

v. 338.

Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν, ſomnum palpebris infuderunt.

v. 339.

Κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, mali dux & auctor erat conſilii. μολπῆς ἐξάρχοντες, *Il.* Σ. 605. *Od.* Δ. 19.

v. 341.

Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,

Omnes quidem moriendi ſpecies ſunt triſtes & horribiles miſeris mortalibus, ſie ſind ihnen ſchrecklich.

v. 342.

Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,

Fame autem miſerrimum eſt mori & fatum comitari *ſeu* proſequi.

Οἴκτιστον, ſupra *v.* 258.

v. 343.

Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, Solis boum abigentes præſtantiſſimas.

v. 344.

Ῥέξομεν ἀθανάτοισι, Sacra faciemus Immortalibus,] Euryloque veut porter ſes Compagnons à commettre un ſacrilege, & pour y réüſſir, il donne à ce crime une couleur de pieté; *Faiſons*, dit-il, *un ſacrifice aux Dieux immortels.* Euryloque ignore, que Dieu aime mieux l'obéïſſance que le ſacrifice. Homere connoiſſoit

bien les hommes : ils cherchent des prétextes pour autoriſer leurs crimes, & ils ſe flatent, que Dieu ſera ſatisfait de ces vaines couleurs. DAC.

'Αθανάτοισι,] Il ne veut pas ſacrifier au Soleil ſeul, mais à tous les Dieux, afin que les autres Dieux gagnez par ce ſacrifice, s'oppoſent au Soleil, s'il veut les punir. EAD.

v. 346.

'Ηελίῳ — πίονα νηὸν Τεύξομεν, Soli — opulentum templum Ædificabimus,] Après avoir tâché de gagner tous les Dieux par un ſacrifice, il veut prendre le Soleil même par l'intérêt : il lui vouë un Temple ; car tout eſt à bon marché pour les hommes, quand il ne leur en coute que des vœux pour ſatisfaire leur paſſion. EAD.

'Ηελιῳ 'Υπερίονι, ſupra *v.* 263.

Πίονα νηὸν, ſic ἐνὶ πίονι νηῷ, in pingui templo, ob multa ibi ſacrificia ; *ſimul &*, in divite, *Il.* B. 549.

v. 347.

Θεῖμεν, ponamus. pro θείημεν, *per Sync.* niſi potius eſt pro θείομεν, & hoc pro θέωμεν, præſ. ſubjunct. a θέω, *per* eandem *Sync.*

Ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, votum narratur templi ædificandi, in quod varia & bona ornamenta vovent ſe collaturos. ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα : ἀναθήματα omnis generis, geheiligte Schätze und Zierrathen. Vid. ad *Od.* Θ. 509.] Λέγει — νῦν οὕτω τὰ ἀναθήματα. *Euſtath.* De qua ſignificatione adi Cl. *Ruhnkenium* ad Timæi Gloſſ. in h. v. ERN.

v. 348.

Χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων, iràtus aliquantum ob boves caput erectum habentes.

'Ορθόκραιρος, Epith. *boum.* ita *Il.* Θ. 231. quia in paſcuis lætis libere verſabantur, & hinc animoſi & pulcri erant. *Metaph.* autem & νῆες ὀρθόκραιραι dicuntur, quarum ſubductarum proræ ſtant erectæ, & quaſi cornutis capitibus, ſic *Il.* Σ. 3.

v. 349.

'Εφέσπομαι, adplico me, accedo, adjungo me. ex ἐπὶ & ἕσπομαι, *idem quod* ἕπομαι, comitor, adhæreo, adſum.

Ἐπὶ δ' ἕσπονται θεοὶ ἄλλοι, & ſuffragantur & accedunt voluntati ejus reliqui Dii. *pro* ἐφέσπονται.

v. 350.

Βούλομ' (*ſc.* μᾶλλον) ἅπαξ — ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι (*pro* ἀπολέσαι θυμόν,) Volo potius, malo, præopto, ſemel — vitam amittere *vel* perire.

Πρὸς κῦμα χανών, ad undam accedentem aperiens os. κεχηνότα, os aperientem in mortis articulo, *Il* Π. 409. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, tunc mihi potius hiet lata terra, *i. e.* tunc optem, ut ſepeliar, da wollte ich wünſchen begraben zu ſeyn, *Il.* Δ. 182.

v. 351.

Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Quam diu lente tabeſcere, Quam diuturno modo abſumi. ἅπαξ & δηθὰ opponuntur; & στρεύγεσθαι eſt *h. l.* τήκεσθαι λιμῷ, verhungern nach und nach. βέλτερον, ἕνα χρόνον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, præſtat, ſemel vel perire vel incolumem eſſe, quam diu conteri in gravi pugna, *Il.* Ο. 512. ubi ἕνα χρόνον & δηθὰ ſunt oppoſita: es iſt beſſer, auf ein mal entweder zu ſterben oder leben zu bleiben, als ſachte und langweilig ſich ſo abmatten im Fechten.

Ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, in inſula deſerta.

v. 352.

Ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι, ſupra *v.* 294.

v. 353.

Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, *v.* 343.

v. 354

Ἐγγύθεν, In propinquo, Ex propinquo. & additur, οὐ γὰρ τῆλε, non enim procul. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, navis, quæ ex propinquo, in propinquo, agebatur, *v.* 183.

Τῆλε νεός, procul a nave.

Νεὸς κυανοπρῴροιο, ſupra *v.* 100.

v. 355.

Βοσκέσκονθ' (pro βοσκέσκοντο, quod *Jon.* pro ἐβόσκοντο) — βόες, Paſcebantur — boves.

Ἕλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι, *Od.* Λ. 288.

v. 356.

Τὰς [(βοῦς) δὲ περιστήσαντο, Eas autem circumſtabant, utpote εἰς θυσίαν. ſic βοῦν δὲ περιστήσαντο, ſie ſtelleten ſich um den Opfer-Ochſen herum, *Il.* Β. 410. κῦμα περιστάθη, *Od.* Λ. 242.

Εὐχετόωντο θεοῖσι, comprecabantur Deos. ſic *Il.* Θ. 347.

v. 357.

Δρέπω, decerpo, recido: carpo; fruor. ich breche oder ſchneide ab, *propr.* de arbore.

Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς, Folia decerpentes tenera quercus] Quanquam rebus neceſſariis ad ſacrificia rite facienda deſtituerentur, tamen alienas advocant, quæ earum vicem ſuppleant, ut pro ſalſa mola folia quercus, pro vino aquam ad libationem: cetera fiunt ex ritu, de quo ſatis dictum eſt *Iliad. A.* unde *hîc* etiam carmina quædam repetita ſunt. SPOND.

Δρυὸς ὑψικόμοιο φύλλα, ſimul hoc Epitheto connotatur, adſcendiſſe eos in arborem, & quæſiſſe φύλλα τέρενα, qualia maxime in ſuperioribus partibus inveniuntur.

Ὑψίκομος, *Od.* Ι. 186.

v. 358.

Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν — ἐπὶ νηὸς, de ſacrificantibus ſermo eſt, qui victimæ molam ſalſam in caput ſpargere ſolebant ante mactandum. His *h. l.* deerat ejusmodi farina hordeacea: hinc loco ejus folia ex quercu, antiquiſſima altrice hominum, adhibebant. Epith. λευκὸν ſimpliciter eſt a colore farinæ pariter ac frumenti, illius, & quia panem dat hordeum magis album quam ſecale: nam an & κρῖμνον μέλαν τὴν ἐπιφάνειαν detur, aliis enarrandum relinquimus.

Κρῖ, *Od.* Δ. 41.

Εὐσσέλμου ἐπὶ νηὸς, *Od.* Ι. 127.

v. 359. 360.

Vide ad *Il.* Α. 459. 460. *Od.* Γ. 456. 457.

v 361.

Δίπτυχα ποιήσαντες, *i. e.* Duplici adipe, ſuperne & inferne, involventes carnem adolendam in ſacrificio, διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. & hoc facto, cum ex omnibus aliis partibus victimæ parva fruſtula abſcidiſſent, imponebant

ea

ea cruda his ita adipe circumdatis *μηρίοις*, & id vocabant *ὠμοθετεῖν*. Vid. etiam ad *Il.* Α. 461.

Ὠμοθετέω eſt vox plerumque ſacra, & notat τὸ, τοῖς μηροῖς ὠμὰ, πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. Nimirum in ara ponebatur adeps, ſuper eum ὁ μηρὸς, die Hinterkeule, ſuper hunc rurſus adeps; & deinde undique ex tota victima abſcindebantur particulæ carnium, quæ huic adipi cruda imponebantur: & deinde incendebantur iſta; hæ particulæ erant quaſi ἀπαρχή τις omnium membrorum, ut quaſi tota victima comburi Diis videretur.

V. 362.

Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπὶ —, (pro ἐπιλεῖψαι: ſæpe præpoſitio abundat quaſi, ut idem ſit quod ſimplex λεῖψαι,) ſie hatten keinen Wein zum Trank-Opfer.

Μέθυ, *Od.* Ι. 557.

Αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ardentibus ſacris victimis.

V. 363.

Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες, Sed aqua libantes. hic vides, λείβειν & σπένδειν notare idem.

Ἐποπτάω, inaſſo. ex ἐπὶ & ὀπτάω, torreo ad ignem, aſſo.

Ἐπώπτων ἔγκατα πάντα, aſſabant viſcera omnia.

Ἔγκατα, *Od.* Ι. 293.

V. 364. 365.

Od. Γ. 461. 462.

V. 366.

Τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, tunc mihi a palpebris abiit dulcis ſomnus, ἐξεπήδησεν, ᾤχετο, quaſi eſſet ὕπνος ἔμψυχόν τι καὶ πρόσωπον. νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα, *Od.* Ι. 438.

V. 367.

Βῆν (pro ἔβην) δ' ἰέναι, Vid. ad *Od.* Κ. 208.

V. 368.

Ἦα, *Od.* Κ. 156.

Νεὸς ἀμφιελίσσης, *ibid.* 91.

V. 369.

Τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ, tum mihi ſuavis nidor circumiit nares. κυράων ἀμφήλυθέ με ἀϋτὴ, *Od.* Ζ. 122.

Κνίσσης — ἡδὺς ἀϋτμὴ, ex aſſata carne — ſuavis odor. Adjectivum *Attice* ut generis communis poſitum. ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, *Od.* Λ. 399.

v. 370.

Ὀιμώξας, *Od.* Λ. 59.

Ὀιμώξας δὲ Θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, Lamentabili & clara voce autem Deos ad immortales clamabam. Vid. ad *Od.* I. 47. γέγωνε, ſupra *v.* 181.

v. 372.

Ἦ με μάλ' ἐς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ, Profecto me ad magnam mentis meæ ſtoliditatem ſopiviſtis ſævo ſomno. *ſc.* ſtolidum ſe fuiſſe dicit Ulyſſes, quod ſe ſopiri paſſus ſit ſomno, cum tam prope ad portum eſſet.

Ἄτη. ἄτην δὲ μετέστενον, & errorem meum amentiamque gemebam: inquit Helena pœnitens, *Od.* Δ. 261.

Κοιμήσατε, dormire feciſtis me. κοίμησε δὲ κύματα Δαίμων, ſupra *v.* 169.

Νηλέϊ ὕπνῳ, duro ſomno. νηλέϊ χαλκῷ, *Od.* Λ. 45.

v. 373.

Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, Socii vero mei magnum facinus patrarunt commorantes hic. μέσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσομαι ἔχθεα λυγρά, inquit Venus: ſtruam odia pernicioſa inter eos conſilio meo, *Il.* Γ. 416. ἄνδρες ἕνα τοσσάδε μέρμερα ἐπ' ἤματι μητίσασθαι, uno die efficienda ſuſcipere animo: & ei opponitur τὸ ῥέζειν, facere ipſo opere, *Il.* K. 48. 49. ὁ θάνατον μητίσομαι, *Il.* O. 349.

v. 374.

Ὠκέα (*Jon.* pro ὠκεῖα. ita *Il* B. 786.) δ' Ἠελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε] Puiſque le Soleil voit tout, qu'eſt-il beſoin qu'un courrier aille lui porter cette nouvelle? Mais ce courrier n'eſt autre que ſa lumiere même. DAC.

v. 375.

Λαμπετίη τανύπεπλος, hæc filia Solis allegorice hoc Epitheto inſignitur, quia ſplendor Solis per omnem orbem expanditur.

Τανύπεπλος, quæ veſtem ſuam venuſte explet, maxime circa pectus. Eſt ergo Epith. *fœminæ, egregia ſtatura & habitudine corporis præditæ.* Vid. ad *Od.* Δ. 305.

Ὁ δὲ

Ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι, quod ei boves interfecerunt ſocii. ἔκταν, *Il.* Κ. 526.

v. 378.

Τίσαι δὴ ἑτάρους — Ὀδυσῆος, aor. 1. infinit. Act. Elliptice, *pro* ποίησον, ὦ Ζεῦ, αὐτοὺς τίσαι, Fac, ut luant & pœnas perſolvant ſocii — Ulyſſis. *coll.* 382.] Le Soleil prie les autres Dieux de le venger, parce qu'il ne peut pas ſe venger lui-même; car il n'a d'autres armes que ſa lumiere & ſa chaleur, qui lui ſont inutiles contre ces ſacrileges. DAC.

v. 379.

Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, (*adverbialiter*,) Qui meos boves occiderunt inſolenter. οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετᾶσθαι, haud ſane decet, nimius gloriari, ὑπὲρ δύναμιν, plus quam vires humanæ merentur, gar zu gewaltig, *Il.* Ρ. 19. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, qualis illius animus valde vehemens & nimius, *Il.* Σ. 262. μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, einen übermachten Uebermuth, nimiam injuriam, *Od.* Α. 368.

Ἧισιν, *pro* αἷς, quibus.

v. 380.

Χαίρεσκον, Delectabar. ita *Il.* Σ. 259. quæ forma imperfecti eſt *Jonica*] *Gaudere ſolebam.* Vide ad *Il.* Α. 37. & Β. 221. CLARK.

Οὐρανὸς ἀστερόεις, *Od.* Ι. 527.

v. 381.

Ὁππότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην, ſic Sol ipſe de ſe loquens. Vide ad *Od.* Λ. 18.

v. 382.

Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν, inquit Sol in concilio Deorum : Si vero mihi non luent boum condignam talionem; & ſermo eſt de ſociis Ulyſſis, qui Solis boves occiderant comederantque.

Βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, retributionem pro bubus conſentaneam, τὴν ἐοικυῖαν καὶ ἀναλόγως πρέπουσαν, eine gebührende und proportionirte, vel eine annehmliche Erſtattung und Erſetzung.

Ἀμοιβὴ *h. l.* notat ποινὴν, dandam pro injuria illata: pœnam, ſupplicium. nam Sol *hic* pœnam poſtulat pro

 occiſis

occiſis ſuis bubus, nunquam re ipſa compenſandis. Eurylochus autem aliam ἀμοιβὴν pro iis mente conceperat & votis, *v.* 345. *ſqq.* σοὶ δὲ ἄξιον ἔσαι ἀμοιβῆς, tibi rurſus ex me erit donum, quod dignum remuneratione pro tuo dono videri poſſit, du ſollſt dagegen ein anſtändiges wieder von mir erhalten, *Od.* Α. 318. καὶ ἄλλοις δίδε χαρίεσσαν ἀμοιβὴν σύμπασι Πυλίοις ἑκατόμβης, comprecatur perſonata Minerva Jovem: retributionem gratam pro ſacrificio iſto. & eam non determinat, ſed conſilio Dei relinquit, *Od.* Γ. 58.

v. 383.

Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, inquit Sol: Occidam in Orci regionem.

Καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω, & lucem præbebo in regione inferorum *vel* mortuorum. præſens, certitudinis cauſa, eſt pro futuro. ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, ut immortalibus lucem præberet, *Od.* Γ. 2.

v. 385.

Μετ' ἀθανάτοισι φάεινε, inter immortales lucem fac.

v. 387. 388.

Vid. ad *Od.* Η. 249. 250.

v. 388.

Τυτθὰ — κεάσαιμι, In fruſtula — finderem. τυτθὰ διατμήξας κηροῖο τροχὸν, ſupra *v.* 174.

Μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Οἰνοψ Epith. *maris*, *ὡς ἔχοντος ὄψιν οἴνου μέλανος.* ita *Od.* Α. 183.

v. 389.

Ἤκουσα, *ſeq. Genit.* audivi a —. ita *v. ſeq.*

Εὔκομος, pulcra coma præditus a natura. *item* pulcre comam ornans. Epith. *muliebre*, ubi utraque notio debet jungi. *Jon.* dicitur ἠΰκομος. *h. l.* Epith. *Calypſus.* ita *Od.* Θ. 452. Vid. etiam ad *Il.* Α. 36.

v. 392.

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδὸν, Objurgabam alibi alium adſtando ei, ich trat zu einem nach dem andern, und ſchalt ihn.

Ἐπισταδὸν, *adv.* adſtando, inſtando.

Οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, neque ullum remedium Invenire potuimus. Vide ad *Od.* Β. 342. Ι. 249.

v. 393.

v. 393.

Ἀπολέθημι, *idem quod* ἀποθνήσκω, morior.

Βόες δ' ἀπολέθνασιν ἤδη, boves autem jam mortuæ erant. imperf. hujus formæ in μι, quod eſt loco pluſq. perfecti.

v. 394.

Θεοὶ τέρατα προύφαινον, (*pro* προέφαινον,) Dii portenta *ſeu* prodigia oſtendebant illis. οὐδὲ προὔφαινέ ἰδέσθαι, *Od.* I. 143.] Solet Deus ingentem aliquam calamitatem præcedentibus prodigiis non raro ſignificare, ut *h. l.* ſociis Ulyſſis contigit. Quod egregie in Cæſaris morte eveniſſe deſcribit *Virgilius.* SPOND.

v. 395.

Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, Serpebant *vel* Repebant in terra coria bubus detracta, *aut* cutes bubus detractæ, per prodigium.

Ἕρπω, *Il.* P. 447.

Κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, carnes autem circum verua mugiebant. πόρτιες ἀδινὸν μυκώμεναι, *Od.* K. 413.] Simile prodigium narrat *Herodotus*, Lib. IX. extr. ERN.

v. 396.

Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, κρέα, Aſſatæ pariter ac crudæ, carnes. ὀπταλέος, *Il.* Δ. 345. ὠμὸς, *ibid.* 35.

v. 397.

Ἐξῆμαρ, *Od.* K. 80

Ἐρίηρες ἑταῖροι (ſupra *v.* 199.) Δαίνυντ',] Il dit: *Mes Compagnons*, pour faire entendre, qu'il ne prit aucune part à cette bonne chere, pour ne pas participer au ſacrilege, dont cette bonne chere étoit le fruit. DAC.

v. 399.

Ἐπὶ — θῆκε, *pro* ἐπέθηκε, impoſuit: induxit.

v. 400.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος] Hæc fuit fallax malitia, quæ ad ſe mari committendum Ulyſſem & ſocios pellexit, quam tam ingens tempeſtas erat conſecutura. Sic novit Deus ſceleratos fallere, & certo tempore meritis afficere ſuppliciis. Sequitur ergo tempeſtas, qua ſocii Ulyſſis perierunt: & modus, quo Ulyſſes Charybdin, ad quam repulſus vi procellæ fuerat, evitarit: tum ejus adventus

ad Calypſo. Ubi tota hæc Ulyſſea narratio terminatur. Nam quomodo a Calypſone ad Phæacas pervenerit, apud quos nunc verſatur, ſuperfluum erat renarrare, cum antea initio ὕστερον πρότερον expoſita ſint. SPOND.

Λαῖλαψ, ſupra *v.* 314.

Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, ventus quidem deſiit turbine ſævire.

v. 401.

Ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ, *ſc.* νῆα, immiſimus in latum mare, *ſc.* navem. Vid. ad *v.* 293.

v. 402.

Ἱστὸν στησάμενοι, Malum erigentes. Vid. ad *Od.* I. 77.

Ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες, *ibid.*

v. 405.

Κυανέη νεφέλη, ſupra *v.* 75.

Νεφέλην ἔστησε Κρονίων Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, nubem adduxit & conſtituit Jupiter Navem ſupra cavam.

v. 406.

Ἀχλύω, caligine obfuſcor, caligant mihi oculi. *item*, caligine plenus ſum, obtenebror. ab ἀχλὺς, ύος, ἡ, caligo.

Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, *i. e.* ἀχλύος ἐπλήσθη.

v. 407.

Ἔθει, *pro* ἔθεε, currebat.

v. 408.

Κεκληγὼς, part. præt. Med. v. κλάζω, fut. γξω. fut. 2. κλαγῶ. aor. 2. ἔκλαγον. præt. Med. κέκλαγα, *Ion.* κέκληγα. ſonum edo, *propr.* ſimilem clamori volucrum quorundam majorum; maxime qualem grues & aquilæ edunt.

Κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. ergo & de vento ſtrepente ponitur, *Metaphorice.* ὀξέα κεκληγὼς, de Therſite blaterante voce ingrata & interrupta, *Il.* B. 222. κεκληγοντες ἐπωρουσαν ἀλλήλοις, *ſc.* Sarpedon & Patroclus, pugnando, *Il.* Π. 430. *coll.* 429.

v. 409.

Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα Ἀμφοτέρους, Mali autem rudentes fregit venti turbo Utroſque. utrique rudentes ſunt vel a prora & puppi ſinguli, vel a prora duo ſola; & malus cadit verſus puppim.

Πρότο-

Πρότονοι, *Od.* B. 425.

v. 410.

Ἱςὸς δ' ὀπίσω πέσεν, malus autem retro cecidit in navem.

Ὅπλα, inſtrumenta, *ſc.* nautica.

v. 411.

Ἄντλος, ου, ὁ, locus infimus in navi, ubi ſentina (ἡ ἀντλία confluit: τόπος, ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει ἐν νηΐ, τό τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. Inſtrumentum, quo exhauritur ſentina, (quæ & ὁ γαῦλος dicitur,) vocatur τὸ ἀντλίον, ου, & ὁ ἀντλιαντλητὴρ, ῆρος, & τὸ ἀντλητήριον. ab ἀντλέω, haurio: nam exhauriri debet ſentina.

Ὅπλα τε πάντα Εἰς ἄντλον κατέχυνθ', *pro* κατέχυντο, rudentes omnes In ſentinæ locum dejiciebantur. Conf. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 17.

Πρύμνῃ ἐνὶ νηΐ, *Od.* B. 417. pro, ἐν πρύμνῃ νηός.

v. 412.

Σὺν δ' ὀςέ' ἄραξε, oſſa confregit. ita *Il.* M. 384. Vid. etiam ad *Od.* I. 498.

v. 413.

Ὀςέα Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς, oſſa Omnia capitis, nullo excepto. ἄμυδις, *Od.* E. 467.

Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, eſt ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν ἢ βαθὺ ὕδωρ δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἱ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. Idem dicitur & ὁ κυβιςητὴρ, ὁ ἐπὶ κύβην, i. e. κεφαλὴν, ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ὁ κατὰ κύβην ἄνωθεν κάτω βαλλόμενος ἑαυτόν. Species urinatoris, qui in caput dejicit ſe in mare; *vel* ὃς, qui in caput ſe dejicit in terram, der ſich über Kopf auf der Erde umwälzet: eine Art von Täuchern. ὁ δελφὶς proprie dicitur eſſe ὁ ἀρνευτὴρ, ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς ἐπὶ κεφαλὴν ἵεται, γαλήνης οὔσης: der Delphin ſpielet ſo auf der Fläche des ſtillen Meers, daß er über Kopf unter das Waſſer ſchieſſet. ἀρνευτῆρι ἐοικώς, urinatori ſimilis. ita *Il.* M. 385. Π. 742.

v. 414.

Κάππεσ' (*pro* κατέπεσε) ἀπ' ἰκριόφιν, (*pro* ἰκρίων,) Decidit de *vel* ex tabulato navis, & quidem πρύμνης, puppis. εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον πρώρης, ſupra *v.* 229.

v. 415.

v. 415.

Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. ἄμυδις *h. l.* notat σύγχρονον τῇ τοῦ νέφους ῥήξει καὶ τῇ ἐντεῦθεν βροντῇ τὴν τοῦ κεραυνοῦ ἐκδρομήν, mit dem Donner geſchahe der Einſchlag des Blitzes zu gleicher Zeit. ſic enim ſolet, ſi quid fulmine percutitur, Blitz und Schlag iſt beyſammen.

Βροντάω, *Il.* Θ. 133. Υ. 56.

v. 416.

Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, *ſc.* ναῦς, Ea autem tremuit tota; cum fulmen eam feriret. ἐλέλιξεν ὄλυμπον, quod Jupiter facit, moto capite ſuo, *Il.* Α. 530. Θ. 199. μάλα γὰρ σφέας ὦκα ἐλέλιξεν Αἴας, celeriter eos convertit Ajax, *ſc.* ſuos, ut redirent contra hoſtem, *Il.* Ρ. 278.

Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Jovis percuſſa fulmine.

v. 417.

Ἐν δὲ θεείου πλῆτο, *ſc.* ἡ ναῦς, nam fulmine icta erat navis; ergo plena erat ſulphuris odore gravi & ſacro. θέειον, *Il.* Θ. 135.

Ἐν — πλῆτο, *pro* ἐνέπλητο, vel ἐνεπέπληστο.

v. 418.

Οἱ δὲ κορώνησιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν Κύμασιν ἐμφορέοντο, Illi autem cornicibus ſimiles circa navem nigram Fluctibus innatabant: de ſociis Ulyſſis, fracta nave.

Κορώνη, *Od.* Ε. 66. Η. 90.

v. 419.

Ἐμφορέομαι, feror in aliquo.

Κυμασιν ἐμφορέοντο, In fluctibus ferebantur, Fluctibus immerſi natabant.

Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, Deus autem abſtulit illis reditum. ἐνόησεν αὐτὸν τεύχεα ἀπαινύμενον, auferre volentem. *Il.* Λ. 581. τὰ κλαμένων ἀποαίνυμαι, præſ. pro præt. *Il.* Ν. 262.

v. 420.

Ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ego navi ibam, ich gieng auf dem Schiff und mit dem Schiff fort; ſic ut navis fuerit adhuc inſtrumentum progrediendi. φοῖτα μακρὰ βιβῶσα, *Od.* Λ. 538.

Ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε (*pro* ἀπέλυσε) κλύδων τρόπιος, donec parietes navis Exſolvit fluctus ex carina, bis die

Wellen

Wellen die Wände des Schiffs ablöseten vom Keile unten: τόφρα ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, tamdiu ego cum navi ulterius ibam per mare.

V. 421.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus.

Τρόπις, *Od.* H. 252.

Τὴν (τρόπιν) δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, eam (carinam) autem nudam ferebat fluctus; cui nullus alius aſſer & nulla alia trabs adhærebat, den bloſſen Keilbalken des Schiffs, von dem alle Seitenbalken abgelöſet waren. ψιλὴν ἄρουραν, arvum nudum, nullis arboribus obſitum, *Il.* I. 576. ſic miles dicitur ψιλὸς στρατιώτης, nullis armis gravioribus tectus & indutus.

V. 422.

Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε (*pro* ἐξέαξε) ποτὶ τρόπιν, Effregerat autem ei vis undæ malum, & projecerat juxta carinam eam.

V. 423.

Ἐπίτονος, ȣ, ὁ, ἡ, in altum attrahens. *vel ſimpliciter*, attrahens. Subſtantive ὁ ἐπίτονος, *ſc.* ἱμὰς, dicitur lorum, quo antenna ad malum attrahitur; quia is funis ſolebat eſſe coriaceus: ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψῦ πρὸς ἱστόν. Veteres etiam ſic exponunt, δέρμα, ᾧ πλοία ἱστὸς καλασφαλίζεται, corium, *i. e.* rudens coriaceus, quo malus navis firmatur.

Βέβλητο, jacebat.

Βοὸς (ἐκ) ῥινοῖο τετευχὼς, ἐπίτονος, bovis ex corio factus, rudens. *i. e.* τμῆμα ὂν βοείȣ δέρματος.

V. 424.

Τῷ (ἐπιτόνῳ ἱμάντι) ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν, Illo (loro, quod adhærebat malo) ambo colligavi ſimul, carinam & malum; ut ambo hæc ligna juncta magis ferrent inhærentem hominem, & difficilius frangi poſſent a fluctibus. ψιλὴ τρόπις ergo eſt, nuda a tignis lateralibus trabs carinæ.

Ἄμφω συνέεργον, ambo colligabam, συνέδησα. τὰς ἀκέων συνέεργον, *Od.* I. 427.

V. 428.

Ἀναμετρέω, retro metior, remetior, iterum metior.

῎Οφρ᾽ ἔτι — ἀναμετρησαίμην Χάρυβδιν, Ut iterum — remetirer Charybdim.

v. 429.

Παννύχιος φερόμην, Per totam noctem ferebar natans. εὗδον παννύχιος, *Od.* Η. 288.

῞Αμα δ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι, una autem cum ſole oriente, ſimul vero ac ſol ortus eſt. ita *Il.* Σ. 136.

v. 431.

῾Η μὲν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ſupra v. 236.

v. 432.

᾽Ερινεὸς, ſupra *v.* 103.

῾Υψόσ᾽ ἀερθεὶς, alte elatus.

v. 433.

Τῷ προσφὺς ἐχόμην, (*pro* εἰχόμην,) Ei (caprifico) adhærens hærebam firmiter, pendebam ad caprificum, huic ramo ego firmiter adhærebam. id participium contentionem adhæreſcendi innuit. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα, hujus ego medium hepar utinam haberem comedendum, adhærens & applicans me ei firmiter, *Il.* Ω. 213.

Νυκτερὶς, ἴδος, ἡ, veſpertilio, eine Fledermaus. ἐχόμην, ὡς νυκτερὶς, hærebam ad ramos arboris, velut veſpertilio: ea enim non ſedet in arbore, ſed adhæret.

᾽Ουδέπῃ εἶχον — στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, neque ullo modo valebam — ſtare pedibus firmiter. ita, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, *Il.* Φ. 241. *ſq.* πίεειν δ᾽ οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, *Od.* Λ. 583. οὐκ εἶχε τρέσσαι, non licebat ei timido eſſe, *Il* Η. 217. οὔπως ἔτι εἶχε, nequaquam jam poterat, *Il.* Ρ. 354. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, non poterat reſpirare & requieſcere, *Il.* Π. 110. Sæpe ergo ἔχειν eſt, valere, poſſe, in poteſtate ſua habere.

v. 434.

Στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, ſtabilire me pedibus firmiter, *vel* firmare me pedibus in aliquo firmo loco. ita *Il.* Φ. 241. *ſq.* neque poterat pedibus conſiſtere & firmare ſe. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, de Eride: attollit caput, & infigit id cœlo, *i. e.* quam maxime augetur; & in aëre alto clamor

clamor ejus perſonat valide, *Il.* Δ. 443. ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας ἀνθρώπων, Jupiter iridas in nube fixit, ut ſint ſignum hominibus, & oſtentum; *Il.* Λ. 28. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, ubique enim malum malo adhærebat & nitebatur, & in propinquo ſtabat alteri malo, *Il.* Π. 111.

Οὐδέ πη εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι, ich könnte die Füſſe nirgendwo feſt anſetzen, oder worauf tretten: nam utrumque eſt idem. ich müßte in der Luft mit den Händen hangen bleiben. γῆς ἐπιβήμεναι, aus Land gehen, ſupra *v.* 282.

v. 435.

Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, Radices enim procul erant.

Ἀπήωρος, ε, ὁ, ἡ, procul ſublatus, procul ſuſpenſus. ex ἀπὸ & αἰωρέω, tollo, elevo, ſuſpendo.

Ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, rami in longum erant protenſi ab arbore. οἱ ἀπηωρημένοι, οἱ πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες, οἱ ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, die weit vom Stamme ab in der Luft ſchweben. nam cauſam reddit, cur pendere debuerit, nec pedibus conſiſtere potuerit.

Ὄζος, *Il.* Α. 234.

v. 436.

Καταςκιάω, & ἄζω, umbra tego. κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν, obumbrabant vero Charybdim: ſie überſchatteten ſie, breiteten ſich drüber aus.

v. 437.

Νωλεμέως δ' ἐχόμην, Non remittendo autem adhærebam. ita *Od.* I. 435. & narrat his locis, ſe complectentem manibus id, cui adhærebat, non remiſiſſe manus, nicht los laſſend. νωλεμέως κλείνοντο ἑταῖροι, *Od.* Λ. 412.

Ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω Ἱςὸν καὶ τρόπιν αὖτις, donec Charybdis revomeret, quæ deglutierat, Malum & carinam. *coll.* 441. ἐξεμέω, ſupra *v.* 237. Utrumque adverbium notat idem.

v. 438.

Ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, deſideranti autem mihi venit. τῆς αἰὲν ἐέλδεαι, *Od.* Ε. 210.

v. 439.

Ὄψ', *pro* ὀψὲ, Tandem, μετὰ παρεῤῥοιὴν χρόνου, nach Verlauff einiger Zeit.

Ἦμος — Τῆμος, v. 441. *Od.* Δ. 400.

Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando autem vir de foro exſurgere ſolet ad cœnam domi capiendam, *i. e.* tempore pomeridiano.

v. 440.

Κρίνων νείκεα πολλὰ, Secans lites multas.

Δικαζομένων αἰζηῶν, juvenum in judicio experientium cauſas ſuas.

Ἀιζηοὶ, *Il.* Β. 660.

v. 441.

Δοῦρα, trabes *vel* ligna, *coll.* 438. ἱστὸν καὶ τρόπιν, malum & carinam.

Τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, iſta ligna ex Charybdi rurſus in conſpectum venerunt. *coll.* 437. ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω αὖλις, donec revomeret rurſus ea, die Hölzer kamen aus dem Grunde wieder zum Vorſchein. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ἐξεφαάνθη, in eo viro oculi horribile quid emicuerunt, ſie blitzeten ihm im Kopf, *Il.* Τ. 17. οὐδέ τις αὐλῶν ἐξεφάνη, *Od.* Κ. 260.

v. 442.

Ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, Demiſi, (Dimiſi, Remiſi) autem ego ſuperne *vel* deſuper, (von oben herab, von den Aeſten des Baums, daran ich mich ſchwebend gehalten,) pedes & manus, ut ferrentur, *vel* ut ferrer, per aërem in aquam, *i. e.* ut deciderem. ich lieſſe oben die Hände vom Baum los, daß ich gerad herab fiele.

v. 443.

Ἐνδουπέω, incido in aliquid cum ſono gravi, quem lapſus edit.

Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, *pro* ἐνεδούπησα, incidi in mediam aquam

Παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, prope ad trabes illas longas, neben dieſe langen Hölzer, *ſc.* den Maſt und den untern Schiffs-

Schiffskeil, die er von dem geſcheiterten Schiff hatte. παρεξ, ſupra *v.* 55.

Περιμήκεα δȣ̃ρα, valde longa ligna. περιμήκεϊ ῥάβδῳ, ſupra *v.* 251.

V. 444.

Διερέσσω, *idem quod* ἐρέσσω, remigo, dirumpo aquam remo.

Διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι, utebar manibus meis loco remi, ich ruderte mit den Händen fort.

V. 445.

Πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, Jupiter. *Od.* Α. 28.

V. 446.

Εισιδέειν Σκύλλην δ' ȣ̓κ ἔτ' ἔασε, Jupiter jam non permiſit, ut Scylla videret me.

Ου γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον, non enim ſaae effugiſſem mortem. Vide ſupra ad *v.* 287.

V. 447.

Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην,] Quomodo *Ulyſſes* per novem dies durare inſomnis, impaſtus, potuit? Huic Quæſtioni reſpondetur ad *Od.* Η. 253. BARNES. ita *Od.* Ι. 82.

V. 448.

Πέλασσαν, *Od.* Η. 254.

V. 449.

Ἐϋπλόκαμος, δεινὴ Θεός, Καλυψώ, *ibid.* 246.

Αὐδήεσσα. ita vocatur etiam *Circe* ſupra *v* 150. Nam & *Calypſo* erat ejusdem cum Circe conditionis, ab hominibus meris ſola immortalitate differens, & quibusdam viribus; ceterum homo, καὶ τῃ κατω καὶ καθ' ἡμᾶς χρωμένη φωνῇ. nam αὐδήεις proprium *hominis* eſt Epith.

V. 450.

Ἤ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, Quæ me amanter excipiebat hoſpitio *vel* tractabat, & curabat. μῆνα δὲ πάντα φίλει με, *Od.* Κ. 14. ἥ με λαβȣ̃σα, ἐνδυκέως ἐφίλει, *Od.* Η. 255. *ſq.*

Ἐκόμει, curabat. σὺ δὲ τὺς κομέειν, ἀτιτταλλέμεναί τε, *Od.* Λ. 249.

Μυθολογεύω, verbis recenſeo, narro. ex μῦθος, ſermo, & λέγω, expono. τί τοι ταδε μυθολογευω; quid tibi iſta narrem? noſti enim ipſe jam.

v. 451.

Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην, Jam enim heri narrabam id tibi. χθιζὸς ἐεικοςῷ φύγον ἤματι πόντον, *Od.* Ζ. 170.

v. 452.

Ἰφθίμῃ ἀλόχῳ, der braven Gemahlin. ἰφθίμην Πηρώ, *Od.* Λ. 286.

Ἐχθρὸν δέ μοι ἐςὶν, es iſt mir zuwieder, non amo id facere.

v. 453.

Ἀριζήλως, *adv.* pro ἀριδήλως. ab ἀρίζηλος, *Il.* Β. 318.

Ἀριζήλως εἰρημένα, valde perſpicue dicta.

Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Iterum ſatis perſpicue dicta narrare. Et hinc intelligis, quia Homero inimicum eſt τὸ διτλολογεῖν, nullam apud eum διssολογίαν fruſtra, aut loquacitatis cauſſa, eſſe inſertam, ſed conſilio magno.

IN

IN N. ODYSSEÆ.

V. I. 2.

Od. Λ. 332. 333.

V. 4.

Ἐπεὶ ἵκευ (2. ſing. imperf. pro ἵκεσο, ἵκεο, ἵκȣ, *Jon.*) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, inquit rex Phæacum Alcinous ad Ulyſſem. Jovis palatium, ex ære a Vulcano ſtructum, ſic vocatur ut maxime ſtabile & ſplendidiſſimum: Alcinoi regia autem, quia ubique multum æris erat inædificatum, & præterea valde firmum ac ſplendidum; ein feſter Pallaſt. Vide ad *Od.* Θ. 321.

V. 5.

Ὑψερεφὲς δῶ, Alte exſtructam domum, *Od.* Κ. 111. Τῷ σ' ȣ̈τι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω Ἂψ ἀπονοςήσειν, ideo nequaquam, te retro rejectum in errores novos puto Reverſurum te eſſe in patriam. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοςήσειν, nunc puto nos rejectos retro abituros eſſe domum: & imago eſt a ſagitta illiſa ſolido alicui, a quo reſiiit & repellitur, *Il.* Α. 59. 60] Senſus eſt: nunquam redibis, errore quidem tali, qualem narraſti, actus tempeſtate, etſi tibi rurſus tale quid accidere poſſe videatur, qui tam multa paſſus ſis. ERN.

V. 6.

Εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, & ſi valde multa paſſus es. πέπονθα, perf. Med. pro πέποθα. a πήθω, fut. 2. παθῶ.

V. 7.

Ἑκάςῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, cuique mandans hæc dico, ἐντελλόμενος.] μετὰ προθυμίας τάδε λέγω. *Schol.*

V 8.

Γερȣ́σιον — οἶνον, *i. e.* τὸν τοῖς γέρȣσιν, *i. e.* τοῖς ἐντίμοις, διδόμενον ἐν συμποσίῳ κοινῷ. Ehren-Wein. ita *Il.* Δ. 259. γερȣ́σιον ὅρκον, jusjurandum a ſenatoribus populi datum, τὸν τοῖς γέρȣσι πρέποντα, *Il.* Χ. 119. hinc eſt ἡ γερȣσία, *ſc.* βȣλὴ, conſilium & concilium principum.

V. 9.

Πίνετε γερȣ́σιον οἶνον, bibitis honorarium vinum. cui ſubintelligitur τὸ ἐσθίειν.

 Ἀκȣά-

'Ακουάζεσθε δ' ἀοιδȣ̃, & præbetis aures Muſico. Vide ad *Od.* I. 7.

v. 10.

'Εὐξέςῃ ἐνὶ χηλῷ, in arca lignea bene facta: nimirum quia fabri lignarii probe levigant & radunt ſua ligna; hinc totum opus ab iis factum hoc nomine vocatur. ἐϋξέςῳ ἐπ' ἀπήνῃ, *Od.* Z. 75.

Χηλὸς, *Od.* Θ. 424.

v. 11.

Χρυσὸς πολυδαίδαλος, *i. e.* ὁ ἀκατέργαςος, καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειος, ex quo multa artificioſa fingi poſſunt. θάλαμον πολυδαίδαλον, *Od.* Z. 15.

v. 12.

Φαιήκων βȣληφόροι, Phæacum principes: quorum erant ſub ſupremo rege Alcinoo duodecim, Reichsſtände, Reichsfürſten.

Βȣληφόρος, *Od.* I. 112.

v. 13.

'Οι δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, hic convivialis tripos, pretioſior & pulcrior λέβητι. & tales tripodes lebetesque accepit Ulyſſes tredecim a Phæacum duodecim principibus & uno ſupremo rege: nam ἀνδρακὰς (viritim) dederunt, quisque unum tripoda unumque lebetem. *coll.* 217.

Τρίποδα, vas aheneum cum tribus pedibus.

Λέβητα, minus vas æneum ſine pedibus adfixis.

v. 14.

'Ανδρακὰς, *adv.* viritim, Mann vor Mann, auf jeden Mann, für jeden Mann. οἱ δῶμεν — ανδρακὰς, ei demus — quisque ex nobis unum. *coll.* 13. ut ergo acciperet tredecim τρίποδας, & totidem λέβητας.

'Ημεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ', nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipſi ſatisfaciemus, *vel* ſolvemus nobis pretium pro iis, quæ dedimus hoſpiti: εἰσπραξόμεθα καὶ ἀποτίσομεν ἡμῖν, wir wollen uns durch eine öffentliche Collecte für unſere Auslage wieder bezahlt machen. Nam is erat mos vetuſtus, ſi hoſpes aliquis nobilis veniret, ut ex populo colligeretur pecunia ad donum dandum hoſpiti: & *h: l.* quia hoſpes

hoſpes abitum maturabat, Senatores ea dona de ſuo dabant, & reſtitutionem ejus, quod ſupra partem virilem ſuam erogaſſent, reſervabant ſibi ex collecta illa poſtmodum per otium conferenda.

v. 15.

Προῖξ, (nam eſt contractum a προὶξ) κὸς, ἡ, donum miſſum *vel* datum, δωρεά. *item* gratia, χάρις. Eſt a προίκω, fut. προίξω, ante mitto, prodire facio. Recentiores τὴν προῖκα ponunt ἐπὶ γαμηλίȣ δώρȣ, de dono nuptiali; de dote, quam pater filiæ nubenti dat. Sed Antiquiſſimis hæc vox dicitur de quavis δωρεᾷ. προῖξ in ſenſu Recentiorum dicitur & ἡ φερνὴ, quæ eſt a φέρειν. ἡ προσφερομένη, das mitgebrachte, eingebrachte. Sed Antiquorum προῖξ eſt a προίκειν ἢ προίξασθαι, quod notat & δȣ̃ναι δωρεὰν & καταπροδȣ̃ναι: pro quibus Attici dicunt προίεσθαι & καταπροίεσθαι.

Ἀργαλέον γαρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ad Genit. deeſt διά. difficile *ſeu* moleſtum enim nimis eſt, ut unus per donum gratificetur ſatis: nemo unus poteſt facile levare inopem; ſi plures conferunt dona, facilius id fit. Sermo eſt de inope juvando.] Ἡ προικὸς γενικὴ, ἀντὶ τȣ̃ προῖκα. ὁ γὰρ νȣ̃ς· Χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον, ἕνα δωρεὰν τοσαύτην χαρίσασθαι. *Schol.*

Προικὸς χαρίσασθαι, donare ad largitionem, per donationem liberaliter & jucunde ſe præbere.

v. 16.

Τοῖσιν δ᾽ ἐπιήνδανε μῦθος, iis vero placebat una, & accedebant lubentes ei dicto. Θεοῖς ἐφήνδανε, *Il.* Η. 45. ἐμοὶ δ᾽ ἐπιανδάνει ȣ̃τως, mihi placet ſic, quod regaliter dictum: nam rex poteſt ſententias aliorum vel ἐπιψηφίσασθαι, vel repudiare, *ibid.* 407.

v. 17.

Οἱ μὲν κακκείοντες —, *Od.* Γ. 396. Η. 229.

v. 19.

Νῆ᾽ ἄρ᾽ ἐπεσσεύοντο, Ad navem progrediebantur alacres.

Εὐήνωρ χαλκὸς, *i. e.* ὁ εἰς ἀνδρίαν παλαι ποτὲ συντελῶν, ὅτι εἰς ὁπλοποιΐαν χρήσιμος ἦν, nam primitus arma ex χαλκῷ fiebant. Nunc ſic vocatur, *vel* quia olim ad fortitudinem præſtandam conduxit; *vel* quia fortes viros exhi-

 larat

larat & alacres facit, ſi vaſa ænea iis dono dantur. οἶνος εὐήνωρ, nam vinum συμμέτρως πινόμενον auget & recreat animum, *Od.* Δ. 622.

v. 20.

Κατέθηχ', *pro* κατέθηκε, depoſuit.

Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, *Od.* Θ. 385.

v. 21.

Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς, ὑπὸ ζυγὰ, Ipſe illuc iens per navem, ſub tranſtra, *i. e.* in fundum navigii, qui eſt ſub tranſtris. pertinet ergo ad κατέθηκε. & hæc ζυγὰ navalia ad duas res erant utilia: εἰς τὸ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς ζευγνῦναι, καὶ εἰς τὸ εἰς καθέδρας τὰς ναυτικὰς τῶν ἐρεσσόντων χρήσιμα εἶναι. nam remigantes inſidebant his tranſtris. Vide etiam ad *Od.* I. 99.

Μη τιν' ἑταίρων βλάπτοι ἐλαυνόντων, ne alicui ſociorum Impedimento eſſent remigantium, *ſc.* eæ res. daß ſie keinen hinderten oder aufhielten im rudern.

v. 22.

Ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς, quando ſtudioſe remigarent, wann ſie eifrig ruderten, wann ſie ſich angriffen mit rudern. Vid. ad *Od.* I. 101.

v. 23.

Εἰς Ἀλκινόοιο, *ſc.* δῶμα.

Δαῖτ' ἀλέγυνον, convivii curam habebant. Vid. ad *Od.* Λ. 185.

v. 24.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ', Alcinous. *coll. ſeqq.* nam Jovi incendebantur τὰ μηρία, reliquas carnes comedebant convivæ hilariter. Vid. ad *Od.* Θ. 59.

v. 25.

Ζηνὶ —, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.

Jovi —, qui omnibus imperat.] Virg. *Qui res hominumque Deûmque Æternis regis imperiis.* Æneid. I. 233. *Rerum cui ſumma poteſtas.* X. 100. CLARK.

v. 26.

Μηρὰ δὲ κείαντες, Femora autem adolentes, comburentes. ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, *Od.* I. 231.

Δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, in domo regis Alcinoi: epulabantur ſplendidum epulum, ein herrliches Mahl. ſic in funere

funere Hectoris, *Il.* Ω. 802. & de ſacro epulo, in domo Neſtoris ſacrificantis, *Od.* Γ. 66.

v. 27.

Τερπόμενοι, Cum voluptate oblectantes ſe.

Μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, *Od.* Δ. 17. οἶδα δ' ἐνὶ ςαδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, novi in ſtataria pugna forti tripudiare Marti, dem Mars einen Freuden-Tanz zu thun, *Il.* Η. 240. τῆς δ' Ἀργειφόντης ἠράσατο ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, amore ejus captus eſt Mercurius, cum vidiſſet eam inter canentes & ſaltantes in choro Dianæ. *i. e.* in cœtu virginum, quæ feſto Dianæ die ad ſacra canebant cum ſaltatione, *Il.* Π. 182.

v. 28.

Λαοῖσι τετιμένος, *Od.* Θ. 472.

v. 29.

Πολλὰ (neutr. plur. adverbialiter) πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, Sæpe converſo capite ad Solem reſpexit, qui mox eſſet occaſurus.

Ἠέλιον — παμφανόωντα, ſolem — totum fulgentem. ἐνώπια παμφανόωντα, *Od* Δ. 42.

v. 30.

Δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, feſtinato voto precans, *vel* urgens quaſi votis ſuis Solem, ut occideret.

Δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι, nam ſane cupiebat valde redire.

v. 31.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, Sicut autem cum vir cœna cupit frui. λιλαιόμενοι βιότοιο, *Od.* Μ. 328.] Conf. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 83. 84.

Πανῆμαρ, totum diem, *Il.* Α. 592.

v. 32.

Νειὸς, *Od.* Θ. 124. Ε. 127.

Νειὸν ἀνέλκητον βόε — ἄροτρον, Per novale trahebant boves — aratrum.

Βόε οἴνοπε, duo boves nigricantes. ſic *Il.* Ν. 703. οἴνοπε πόντῳ, *Od* Μ. 388.

Πηκτὸν ἄροτρον, firmiter compoſitum ex pluribus partibus aratrum, τὸ ἐυπαγὲς καὶ ςερεόν. ita *Il.* Κ. 353.

v. 33.

Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ (pro αὐτῷ) κατέδυ φάος ἠελίοιο,

Cum gaudio autem ei occidere ſolet Sol. *ἀσπασίως δ' ἐς πόντον φύγε πέτρας νηῦς ἐμή*, *Od.* Κ. 131.

v. 34.

Δόρπον ἐποίχεσθαι, Ut ad cœnam accedat; eamque paret. *vel ſimpliciter*, Ut ad cœnam eat domum.

Βλάβεται δέ τε γοῦνατ' ἰόντι, vadit autem laſſo gradu, occupatis defatigatione genibus; die Knie ſind matt, und angegriffen von Müdigkeit. & impediuntur genua eunti, retardantur ne alacriter procedere poſſint gradiendo, captantur.

v. 35.

Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο, Sic Ulyſſi gratiſſimus occidit Sol. *τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι*, *Od.* Θ. 295.

v. 36.

Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι, *Od.* Θ. 96.

v. 37.

Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος, Alcinoum autem maxime alloquens. Vid. ad *Od.* Μ. 165.

v. 38.

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, *Od.* Λ. 354. & 377.

v. 39.

Σπείσαντες, precibus factis. *coll.* 50 — 52.

Πέμπετέ με — ἀπήμονα, Dimittite & deportate me — incolumem. *οὖρος ἀπήμων*, *Od.* Μ. 167.

Χαίρετε δ' αὐτοί, & bene valete vos ipſi.

Diſcedentes hoſpites *poculis libare* ſolebant, viciſſim multa optantes bona: quod *h. l.* factum ab Ulyſſe a Phæacibus diſcedente; & Telemacho ex Menelai regia abeunte, *Od. XV.* 149. Cumulabantur cibo, potu, aliisque rebus itineri neceſſariis, præſertim vero hoſpitalibus muneribus donabantur. FEITH. *L. III. C. XIII.* §. *V.*

v. 40.

Ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός, Jam enim effecta ſunt, quæ volui *vel* cupiebam.

v. 41.

Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, Deductio in patriam & cara dona. ita *Od.* Θ. 545.

v. 42.

V. 42.

Τά μοι Θεοὶ — Ὄλβια ποιήσειαν, quæ mihi Dii — Bene fortunent. ὄλβιος, *Od.* Λ. 449.

Ἀμύμονα — ἄκοιτιν, inculpabilem — uxorem.

V. 43.

Σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν, cum incolumibus caris mihi, *i. e.* patre meo & filio meo, friſch und geſund. ἐχάρησαν, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, gaviſi ſunt, ut viderunt vivum & illæſum accedentem ad ſe, *Od* Ε. 515. Hinc & ἡ Ἄρτεμις nomen habet, vel ob illibatam virginitatem, vel quia ad integritatem valetudinis multum confert venatio, vel maxime ob lunam plenam, quæ eſt *Diana*.

V. 44.

Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας — καὶ τέκνα, Vos vero hic manentes exhilaretis uxores veſtras — & liberos. inquit valedicens Ulyſſes ad Phæacenſes proceres: & ſimul ineſt notio voluptatis conjugalis, ut & alibi. ἐγὼ Τρῶας εὐφρανέω, *pro* εὐφρανῶ, ego exhilarabo eos, inquit Hector, adventu meo incolumi, *Il.* Η. 297. & 294. ὡς σὺ εὐφρήνῃς Ἀχαιούς, ut tu lætos facias eos adventu tuo. ἐγὼ νοστήσας οὐκ ἔμελλον εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν, ego reditu meo exhilaraturus non eram uxorem meam & filiolum; inquit Sarpedon graviter vulneratus, *Il.* Ε. 688. εὐφραίνεσθαι, lætitia frui, *Od.* Β. 311.

V. 45.

Κουριδίας γυναῖκας] τὰς ἐκ παρθενίας γεγαμημένας. *Schol.* κουρίδιος πόσις, *Od.* Λ. 429.

Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, Dii vero felicitatem, εὐδαιμονίαν, ſequi faciant vos Omnigenam. *Et que les Dieux vous donnent toutes les vertus, qu'ils répandent ſur vous à pleines mains toutes ſortes de proſperitez,*] Homere dit ceci en quatre mots: Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, *Que les Dieux vous donnent toute ſorte de vertu.* Sous le nom de *vertu*, ἀρετῆς, il comprenoit toutes les ſortes de proſperitez, πανολβίαν, parce qu'ils les regardoient comme le fruit de la Vertu. Je croi que *Callimaque* a expliqué & étendu cet endroit, quand il a dit dans ſon *Hymne a Jupiter*:

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. Δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

Ni les richeſſes ne peuvent rendre les hommes heureux ſans la vertu, ni la vertu ſans les richeſſes. Donnez-nous donc, grand Dieu, les richeſſes & la vertu. DAC.

v. 46.

Μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, nihil mali in hoc populo verſetur: precatur Ulyſſes abituriens a Phæacibus. οὐ γὰρ ἔτι Ἥφαιστος μεταδήμιος, *Od.* Θ. 293. Sic dicitur μεταδόρπιος, ὁ ἐν τῷ δόρπῳ, in cœna.

v. 47.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, *Od.* Θ. 398.

v. 48.

Ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν, quod, ut decebat, locutus erat.

v. 50.

Κρητῆρα κεραςσάμενος, μέθυ νεῖμον, *Od.* Η. 179.

v. 53.

Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, *ibid.* 182.

v. 54.

Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, *ib.* 183.

Ἐπισταδὸν, adſtando ſingulis, er gieng zu jedem, und gab ihm Wein. Vid. ad *Od.* Μ. 392.

v. 55.

Ἔσπεισαν Θεοῖσιν, — Libarunt Diis —.

v. 56.

Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, (*pro* ἑδρῶν,) ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεὺς, Ex eo loco, e ſedibus ſuis: ſurrexit vero nobilis Ulyſſes: nam manſuri domi, libabant ſedentes: at peregre abituri, ſtantes. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eodem loco, nimirum e ſella ſua, *ſc.* ſurgentem; ſed & ſtantem ibi ad ſellam, nec procedentem in medium. *Il.* Τ. 77.

v. 57.

Ἀρήτη, ης, ἡ, uxor Alcinoi, regis Phæacum.

Δέπας ἀμφικύπελλον, *Od.* Θ. 89.

v. 59.

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερὲς, Vale mihi, o Regina, perpetuo! χαίρετε δ' αὐτοὶ, ſupra *v.* 39.;

Διαμπερὲς, *Od.* Α. 557.

Εἰστέκε

Εἰσόκε γῆρας Ἔλθῃ, καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, donec ſenectus Venerit, & mors, quæ tandem ad homines accedunt: utpote quæ ambo homines invadunt, & imminent iis.

v. 60.

Ἐπιπέλομαι, *Od.* H. 261.

v. 61.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι, At ego abeo, ut revertar in patriam, ich reiſe heim.

Σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu vero oblecta te hac in domo: feliciter fruere ea.

v. 63.

Ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, *pro* ὑπερεβήσετο, de egreſſu ex domo, er ſchritt über die Schwelle.

v. 64.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προίει, Una autem cum eo præconem miſit.

v. 65.

Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα, Ut duceret ad navem.

v. 67.

Φάρος — ἐϋπλυνὲς, *Od.* Θ. 425.

v. 68.

χηλὸν πυκινὴν, ciſtam bene firmatam & occluſam undique. χηλὸς, ſupra *v.* 10.

Χηλὸν — κομίζειν, ad ciſtam — portandam, den Korb zu tragen.

v. 71.

Πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores nobiles. οἵ σοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα, qui tibi deductores erunt, *Od.* Γ. 325.

v. 72.

Δεξάμενοι κατέθεντο, Accipientes iſta depoſuerunt.

v. 73.

Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ σόρεσαν (*pro* κατεσόρεσαν) ῥῆγός τε, λίνον τε, At Ulyſſi ſtraverunt veſtem mollem & linum. ὕπερθε πυκνοῖς λάεσσι κατεσόρεσαν μεγάλοις, ſuperne denſis lapidibus magnis conſtraverunt tumulum Hectoris, *Il.* Ω. 798.

Ῥῆγός τε, λίνον τε, duo lautiora nominantur, & ſubintelliguntur reliqua ad molliter cubandum ſubſtrata, quibus

quibus ſuperjacebat linteum , & deinde ſtragulum purpureum : nam & lintea numerabantur inter lautiora & rariora in antiquiſſimo orbe.

Λίνον , linteum , ὕφασμά τι ἐκ λίνου , ad lectum dormitorium.

v. 74.

Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν , (*pro* ἰκρίου , vel ἰκρίων ,) Navis in tabulato. *ſc.* ſtraverunt ei cubile , & quidem in puppi. κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν , *Od.* M. 414.

Νήγρετος , ου , ὁ , ἡ , non excitatus, non ad vigilandum erectus. ex ἀνήγρετος , quod eſt pro ἀνήγερτος , adjectivo formato ex 3.tia ſing. perf. Paſſ. v. ἐγείρω , & α priv. interſerto ν euphonico. qui non excitatur. eſt ergo νήγρετος , per aphæreſin , & transpoſitionem litterarum.

Ἵνα νήγρετον εὕδοι , *ſc.* ὕπνον , ut dormiret non excitatus e ſomno , ut dormiret non evigilans.

v. 75.

(ἐπὶ) Πρύμνης , In puppi. πρύμνῃ ἐνὶ νηΐ , *Od.* M. 411.

Κατέλεκτο Σιγῇ , decumbebat Silens, recubuit Silentio: er legte ſich nieder, ohne was zu reden. de Ulyſſe, dormitum recumbente in navi Phæacum , qua deportabatur domum. κατέλεκτο , *per Sync.* pro κατελέγετο. *Il.* I. 658.

v. 76.

Σιγῇ , Silentio : loqui enim jam non erat neceſſe. ἴθι σιγῇ τοῖον , *Od.* H. 30.

Τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος , *Od.* M. 146.

v. 77.

Κόσμῳ , Ordine & rite , ex more decenti , wie ſichs gehöret.

Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο , rudentem ſolverunt a perforato ſaxo. πεῖσμα , *Od.* K. 167.

Ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο , a perforato ſaxo , per quod foramen erat factum , ad alligandam ei navem. Niſi fortaſſe etiam notari poteſt ſaxum oblongum , & arte cæſum politumque , ut ei circumvolveretur funis. ἐν τρητοῖς λεχέεσσι , *Od.* K. 12.

v. 78.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ , Ibi illi reclinantes ſe (*i. e.* vel conſidentes per tranſtra , vel in opere

opere remigandi corpus retro flectentes) jactabant mare remo. notio tamen *conſidendi* & *diſcumbendi* primaria eſt *h. l.* ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, *Od.* Λ. 524.

Ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, Vide ad *Od.* Η. 328.

v. 79.

Νήδυμος ὕπνος, *Od.* Μ. 366. & 311.

v. 80.

Νήγρετος ὕπνος, ein Schlaf, daraus man nicht erwachet, bis man völlig ausgeſchlafen hat; ein feſter Schlaf. Vide ad *v.* 74.] Οὐχ ὡς οὐκ ἀνέγρετος δηλαδὴ, ἀλλ' ὡς δυσέγερτος. *Euſtath.*

Θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς ὕπνος, morti ſimillimus, *ſc.* valde dulcis & profundus ſomnus. ἄγχιστα, *Od.* Ζ. 152.

v. 81.

Τετράοροι, οὐ, ὁ, ἡ, quadrijugis. ex τέτρα, in Compoſit. idem quod τέτταρα, quatuor. ſeu *Adverb.* quater: & ἀείρω, *fut.* ἀερῶ, conjungo, adjungo, ζευγνύω, συμπλέκω. quod ab εἴρω, necto, cum α copulativo; ich füge an einander, ὁμοῦ εἴρω.

Τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, quatuor juncti mares equi, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι.

v. 82.

Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν (*pro* πληγαῖς) ἱμάσθλης, Omnes ſimul incitati a verberibus ſcuticæ. ὁρμηθεὶς (ὑπὸ) Θεοῦ, *Od.* Θ. 499.

Ἱμάσθλη, *Od.* Ζ. 320.

v. 83.

Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, Alte extollentes ſe prioribus pedibus, *ſc.* equi in concitato curſu. ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην, (3. dual. imperf. Med.) equi erigebant ſe, ut ſolent in acri curſu. *Il.* Ψ. 501. & ab hoc verbo eſt ἵππος ἀερσίπους, *i. e.* ἀειρόμενος ποσὶν, der mit den Vorderfüſſen ſich hoch hebet: ἀέριος οἷον ποσὶν. hinc competit equis duobus & τὸ, πετέσθην. Forma Paſſiva eſt *Od.* Μ. 249.

Ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, de equis acribus, qui celeriter tranſeunt viam. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, *Il.* Ξ. 282. ubi ſermo eſt de duobus ventis perſonificatis. idem de equis, *Il.* Ψ. 501. ἅλα πρήσσοντες, *Od.* Ι. 491.

v. 84.

v. 84.

Ὡς ἄρα τῆς (νηὸς) πρύμνη μὲν ἀείρετο, Sic ſane hujus (navis) puppis elevabat ſe, impulſa valido vento navi. Ad hanc rem addidit ſimile: Sicut equi currentes, quando inſuper ſcutica incitantur, priores partes elevant, & ſcutica poſteriores eorum partes ferit.

v. 85.

Πορφύρεον κῦμα, *Od.* Λ. 242.

Κῦμα δ' ὄπιϑε — μέγα ϑῦε — ϑαλάσσης, fluctus autem pone — vehementer furebat — maris: de navi celerrime acta remis, poſt quam currentem fluctus varie moventur & concurſant quaſi.

Πολύφλοισβος, ου, ὁ, ἡ, multi fremitus & ſtrepitus, multarum undarum ſonantium. *Maris* Epith. ita *Il.* Α. 34.

v. 86.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως ϑέεν ἔμπεδον, de nave Phæacum, Ulyſſem deportante domum: Hæc autem valde currebat firma & ſuo continuo curſu, valde firmiter currebat, es lief immer ſeinen Lauff ſicher und ſteiff fort, ohne zu wanken. ἀσφαλέως ἀγορεύει, *Od.* Θ. 171.

Ἴρηξ, *Od.* Ε. 66.

v. 87.

Κίρκος, ου, ὁ, eſt ſpecies accipitris, ein Habicht. Eſt valde ταχὺς, καὶ ἐλαφρότατος omnium avium; & fortaſſe ein Falke. Vide etiam ad *Il.* Ρ. 757.

Ὁμαρτήσειεν, adſequi poſſet.

Οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος (genus *h. l.* additum ſpeciei,) ὁμαρτήσειεν, de celeritate navis, quam ne accipiter (ein Falke) æquare volando poſſet, ut ſemper juxta navem volaret. Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντε, illi ambo ſimul agentes & eodem tempore; conjunctis viribus agentes, & arcte adſiſtentes ſibi: ſed de tempore eodem maxime eſt intelligendum, & de eodem conatu, *Il.* Μ. 400. τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήτην, per Sync. & omiſſo augmento, *pro* ὡμαρτησάτην, ſimul agebant ambo: de duobus hoſtibus, ſimul in ſe invicem jaculantibus, *Il.* Ν. 584.

Κίρκος, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, accipiter, velociſſimus avium ἵπποι ἐλαφρότατοι ϑείειν, equi velociſſimi ad currendum, *Od.* Γ. 370.

v. 88.

v. 88.

Ὡς ἡ (νηῦς) ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν, Sic illa celeriter currens maris fluctus ſecabat.

v. 89.

Θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα, de Ulyſſe: virum prudentiſſimum. Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς, de Alcinoo, rege Phæacum: θεόσοφος, & eſt θείου καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔπαινος. *Od.* Z. 12.

v. 90.

Πάθ', *pro* ἔπαθε, paſſus eſt.

v. 91.

Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, Pugnas contra viros, & moleſtos fluctus maris, tranſiens. ita *Od.* Θ. 183. πείρων pertinet tantum ad κύματα: ad πτολέμους aliud participium, e. c. ἀμφέπων, aut ſimile, eſt ſubintelligendum; ex uſu priſcorum, qui ſæpe unum verbum ad duo diverſa ſubſtantiva jungunt, non ad utrumque pertinens proprie.

v. 92.

Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, Tunc tranquille dormiebat: de Ulyſſe dormiente in navi Phæacum. ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, quiete ſede, & aliorum verba audi, *Il.* B. 200. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' (*pro* εἶχε) ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο, neque ei haſta habebat ſe immote, ſed omnino ſemper mota quatiebatur, *Il.* N. 557. αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα, ægidem tenebat immotam, *Il.* O. 318.

Λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει, oblitus, quot & quanta paſſus eſſet: de Ulyſſe dormiente, cum transportaretur in Ithacam; & hic eſt effectus ſomni profundi, in hac quoque re ſimilis morti. τῶν δὲ λέλασται, horumque oblitus eſt, de his non cogitat, *Il.* E. 834. τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis, ut obliti ſimus fortitudinis, *Il.* Λ. 313. ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, mei oblitus es, *Il.* Ψ. 69. οὐδ' ἐμὲ φημὶ λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς, *Il.* N. 269.

Ὅσσ' ἐπεπόνθει, quæ exantlaſſet. plusq. Med. εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, ſupra *v.* 6.

v. 93.

Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, Quando ſtella eminebat *vel* oriebatur lucidiſſima, *i. e.* lucifer. ἔθειν (αὐτὸ) Ζεὺς χεῖρα

χεῖρα ἐὴν ὑπερέχε, i. e. ὑπεράνω ἔχεν, ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν, *Il.* I. 420. αἴκ' ὔμμιν (ὑμῖν) ὑπέρχῃ χεῖρα Κρονίων, ſi forte tueatur vos Jupiter, *Il.* Δ. 249.

Φαάντατος, η, ον, lucidiſſimus. Superlativus, quaſi ab ὁ, ἡ Φάος, ανος, unde Comparativus Φαανότερος, Superlat. Φαανότατος, & *per Sync.* extruſo ο, Φαάντατος.

Ὅς τε μάλιςα Ἔρχεται ἀγγέλλων Φάος Ἠῦς, quæ maxime Venit nuncians lumen Auroræ.

V. 95.

Τῆμος δὴ, Tum igitur. præcedente Εὖτε, Quando.

Προσπίλναμαι, accedo, appropinquo, appellor. ex πρὸς & πίλναμαι, appropinquo. νήσῳ προσεπίλνατο — νηῦς, ad inſulam accedebat & appellebatur — navis.

Ποντοπόρος, *Od.* M. 69.

V. 96.

Φόρκυν, υνος, ὁ, fuit rex late dominans mari, *Od.* A. 72. cujus filia ἡ Θόωσα. Eſt nomen, iratum aliquem & impetuoſum mordacemque notans. Poni ſimul hic Φόρκυν videtur pro Numine marino, cujus portus in Ithaca.] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνός ἐςιν ἱερὸν, τᾶ θαλασσίε Δαίμονος. *Schol.*

Ἁλίοιο γέροντος] τᾶ Φόρκυνος. *Idem.* γέρων ἅλιος, *Od.* Δ. 349.

V. 97.

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, *i. e.* ἐν Ἰθάκῃ, hic manifeſto inſulam totam denotat.

Δύο δέ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ, Vid. ad *Od.* K. 89.

V. 98.

Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, *i. e.* διερρωγυῖαι, ὡς ἔτω ςόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν, Littora dirupta ſaxea, ut per ea pateret introitus in portum. ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐςιν ἀπορρὼξ, *Od.* K. 514.

Προσπίπτω, accido, adjaceo.

Δύο ἀκταὶ, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, duo littora, portui adjacentia & verſus portum inclinantia ſe, *i. e.* προβεβλημέναι τοῖς κύμασιν, προσπεπτωκυῖαι πρὸ τᾶ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην ἔσαι τῶν ἀνέμων.

V. 99.

Σκεπάω, *idem quod* σκέπω, tego, operio, velo.

Αἵτ' (ἀκταὶ) ἀνέμων σκεπόωσι (pro σκεπάεσι, *contr.* σκεπῶσι

πῶσι, diſtracto circumflexo per novum ο.) δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν, Quæ (littora ſaxoſa) ventorum cingunt & arcent vehementer flantium magnum fluctum Extra, ſie dienen zur Bedeckung wieder die Wellen von auſſen des Havens.

Ἀνέμων — δυσαήων, (*Jon.* pro δυσαέων,) Vide ad *Od.* M. 289.

V. 100.

Ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι Νῆες, ab intus (von innen) autem ſine vinculo manent Naves.

V. 101.

Νῆες ἐΰσσελμοι, *Od.* I. 127.

Ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, *i. e.* εἰς τὸν ὅρμον, *coll.* 96 98. quando venerunt in ſpatium portus, *vel* in plenum portum,] ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται· τὸ μέτρον, ἢ τὸ ἀναπλῆρες τῆς καταγωγῆς. *Schol.* Immo μέτρον ὅρμου eſt *portus*, nota periphraſi, de qua jam aliquoties admonitum. Sic ad μέτρον ἥβης venire, eſt *ad pubertatem.* ERN. Vid. ad *Od.* Λ. 316.

Ὅρμος, ου, ὁ, pars illa portus, ubi navis appellitur ad terram; der Ort im Haven, wo ſich das Schiff ans Land leget: τόπος λιμένος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμᾷ. hinc ὁ λιμὴν dicitur ἔνορμος. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, navem in ſtationem egerunt remis, *Il.* Α. 435. Deinde vero ὅρμος eſt quoque κόσμος περιτραχήλιός τις, qui & ὁρμίσκος dicitur, pretioſus vel pulcer ornatus circa collum, *Il.* Σ. 401.

V. 102.

Ἐπὶ κρατὸς λιμένος — ἐλαίη, *ſcil.* ſtat. Vid. ad *Od.* I. 140.

Τανύφυλλος, ου, ὁ, ἡ, oblonga folia habens. a τανύω, extendo: & φύλλον, ου, τὸ, folium. Epith. *oleæ arboris.*

V. 103.

Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, Proxime ad eam. *ſc.* oleam. ἀγχόθι δειρῆς, *Il.* Ξ. 412. ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, prope ad pectus tenet, *Il.* Ψ. 762.

Ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, — antrum amabile, nigricans *ſeu* obſcurum: Ithacenſe antrum, Nymphis ſacrum, cujus deſcriptio procedit ad *v.* 112. de antro Polyphemi eſt *Od.* I. 216.

'Επήεϱγος, *Od.* Θ. 366.
'Ηεϱοειδὴς, *Od.* M. 233.

v. 104.

'Ιϱὸν Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται, Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur. In *Iliade* ſunt puellæ nobiles rori habitantes; in *Odyſſea* autem aquæ dulces, & cauſæ fertilitatis, ſub hoc nomine. Conf. præter alios permultos BANIERS Götterlehre, III. Band, II. Buch, VIII. Cap. von den Nymphen, den Dryaden, ꝛc. VOSS. *de Theol. Gentili, Lib. II. Cap. LXXX.*

v. 105.

'Εν δὲ κϱητῆϱές τε καὶ ἀμφιφοϱῆες ἔασι Λάϊνοι, Intus vero crateresque & amphoræ erant Lapideæ.

'Αμφιφοϱῆες λάϊνοι, ſteinerne Waſſerkrüge. ἀμφιφοϱεὺς, *Od.* I. 204. & 164.

v. 106.

Λάϊνος, *Od.* Θ. 80.

Τιθαιβώσσω, eſt verbum Jonicum, de apibus proprie dictum; & vi vocis eſt, cibum repono mihi, ich ſammle Futter und Speiſe ein. a τίθημι, & ἡ βόσις, ιος, paſtus, ein Futter.

"Ενθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ibi vero præterea favos ponunt apes.] ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον θησαυϱίζουσι τὰ κηϱία, καὶ νεοττοτϱοφοῦσι. *Schol.*

Μέλισσα, *Il.* B. 87. ubi parabola de iis.

v. 107.

'Ιστοὶ λίθεοι, ſteinerne Webeſtühle. idem quod λάϊνοι, *v.* 106.

'Ιστοὶ — πεϱιμήκεες, ſehr lange Webeſtühle, quibus Nymphæ texebant: & longitudo iſta eſt re vera latitudo, die Breite; nam proceræ iſtæ Nymphæ late poterant manus extendere, ad texendam telam valde latam. πεϱιμήκεα δοῦϱα, *Od.* M. 443.

v. 108.

Φάϱε' (*pro* Φάϱεα) ὑφαίνουσιν, Lintea texunt. Φάϱος, ſupra *v.* 67.

'Υφαίνω, *Od.* I. 422. E. 356. & 62.

Φάϱε' — ἁλιπόϱφυϱα, *i. e.* τὰ ποϱφύϱοντα δίκην ἁλὸς, *vel* τὰ ἐκ θαλασσίας ποϱφύϱας. Vid. ad *Od.* Z. 306.

Θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* Θ. 366.

v. 109.

V. 109.

Ἀεννάων, ουλος, ὁ, & τὸ ἀεννάον, ουλος, perennis, ſemper plenus & fluens. Scribitur & ἀενάων, ut primum α producatur per ſe, ſicut in ἀθάνατος.

Ὕδατ' ἀενάοντα, aquæ perennes. Scribi deberet, ἀεννάοντα, quia ἀεὶ mutatur in ἀεν: ſed ob metrum ejectum eſt unum ν.

Δύω δέ τε οἱ θύρα εἰσίν, duo autem oſtia habet iſtud antrum. θύρα *h. l.* ſimpliciter de oſtio *vel* introitu aliquo dicitur.

V. 110.

Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, *ſc.* μέρος.

Καταβατὸς, ὁ, ὁ, ἡ, & *Jon.* καταιβατός. per quod deſcenditur *aut* introitur. θύραι καταιβαταὶ (fœminina terminatio Jonica,) ἀνθρώποισιν, januæ, per quas homines ſubeunt.] βάσιμοι, δι' ὧν καταβασις ἐςιν ἀνθρώποις. *Schol.*

V. 111.

Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότε, *ſc.* μέρος.

Θεώτεραι, diviniores. ex θεός. Conf. WELL. *Gramm. Gr. p.* 138. FISCH. *Animadv. in eam, p.* 148.] θειοτεραι, δι' ὧν μόνοι Θεοὶ εἰσέρχονται. *Schol.*

V. 113.

Ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν (τὴν νῆα,) πρὶν εἰδότες, Ibi illi appulerunt *ſeu* intro egerunt (navem,) ante jamdiu ſcientes hunc portum. Vid. ad *Od.* K. 83.

Πρὶν εἰδότες, jam ante cognitum habentes hunc portum, antea jam ſcientes eum locum. nam Φαίακες, Κορκυραῖοι (Corcyræi) ὄντες, καὶ Ἰθακησίοις γείτονες, norunt illas regiones.

V. 114.

Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, *ſc.* ἡ ναῦς, navis appulſa eſt ad littus, navis in littus impulit ſe. nam id antiquorum navibus minime formidoloſum in molli littore. ergo ἐπικέλλειν eſt, auf den Strand lauffen, vel auf den Strand ſetzen, cum impetu: ut nos ſolemus cymbas noſtras. πρὶν νῆας — ἐπικέλσαι, *Od.* I. 148. ἐπικέλσαντες, nos, ſi ſubduxiſſemus navem, *ibid.* 138.

Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης; ferme uſque ad mediam partem totius: eo uſque navis ſicco inſidebat.

v. 115.

Σπερχομένη, Concitata. feſtivius quoque poteſt *intranſitive* intelligi: quæ ipſa ſe ad currendum urgebat, als ein eilendes. ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς, ſupra *v.* 22.

Τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων, (*pro* ἐρετῶν,) talium enim remigum manibus impellebatur *vel* feſtinare cogebatur navis.

v. 116.

Εὔζυγος, ὁ, ἡ, Epith. *navis.* bonis tranſtris inſtructus; *& per conſequens*, firmus. *item* remigio bene inſtructus: quia tranſtris inſident remigantes.

v. 117.

Ἄειραν, ſuſtulerunt.

v. 118.

Αὐτῷ σύν τε λίνῳ, καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι, Ipſo cum linteo, & ſtragulo admirabili, *ſc.* extulerunt dormientem e navi. Vide ad *v.* 73.

v. 119.

Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν, *pro* κατέθεσαν, Et in arena depoſuerunt, ὡς ἄψυχόν τι.

Δεδμημένον ὕπνῳ, domitum ſomno. Vid. ad *Od.* Η. 318.

v. 120.

Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, Extulerunt autem bona, ſie haben ausgeladen, βαςάσαντες ἐξήγαγον.

Φαίηκες ἀγαυοὶ, *Od.* Ζ. 55.

v. 121.

Ὤπασαν, ſie haben mitgegeben.

Διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην,] Ἦγον διὰ τὴν Φρόνησιν, ἧς χάριν, διὰ σοφὸς, ὑπὸ Φαιάκων ἐνεργέτηται. *Euſtath.* Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα, infra, *v.* 302. Vide etiam ad *Od.* Θ. 520.

v. 122.

Παρὰ πυθμέν' ἐλαίης, ad fundum oleæ arboris, *i. e.* ad radices. δύω δὲ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, *Il.* Λ. 634. ubi de poculo Neſtoris eſt ſermo.

Καὶ τὰ μὲν ἀθρόα θῆκαν, Et ea dein — conferta poſuerunt.

v. 123.

Ἐκτὸς ὁδοῦ, *i. e.* ἔξω τῆς ὁδοῦ.

Μή

Μή πυ τις ὁδιτάων ἀνθρώπων, ne forte quis ea via euntium. σοὶ ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, *Od.* Λ. 126.

V. 124.

Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, *pro* ἐγείρεσθαι, Anteqnam Ulyſſes expergiſceretur.

Ἐπελθὼν δηλήσαιτο, accedens furto disperdat ei. Vid. ad *Od.* Λ. 400. & 407.

V. 116 — 125.

Tantam ex mirificis lepidisque narrationibus Ulyſſis voluptatem perceperunt Phæaces, ut, licet eſſent hoſpitalitatis minus ſtudioſi, plurima Ulyſſi congeſſerint dona, effuſamque dederint benevolentiæ atque honoris ſignificationem, denique inſtructa navi, quam patriæ deſiderio enixe poſtulaverat, ad Ithacæ littus una nocte transvexerint.

Et hæc quidem recte ſe habent; abſurdum vero videtur id, quod ſequitur: videlicet, altum dormientem fuiſſe a Phæacibus navigio eductum, atque illic una cum muneribus relictum. At hæc abſurditas plane neceſſaria fuit ad cetera poematis expedienda. Si enim evigilaſſet, aut Phæaces illum domum uſque deducere debuerunt, aut ille eos compellere, ut ſecum irent tecto, ac menſa utique excipiendi; cum opus eſſet, ut formam ementitus, & a procis non agnitus ad patriam reverteretur. Videtur *Homerus* eam abſurditatem ſenſiſſe, omnibusque lenociniis atque elegantiis, omnique poëſeos flore, ut ſibi condonaretur, conſperſiſſe; quare mirum non eſt, ſi locus hic adeo *Ariſtoteli* placuit, ut Poëtis ad imitandum propoſuerit. (*Poët. Cap. XXV.*) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 160. 161.

V. 126.

Ου λήθετ' ἀπειλάων, (Neptunus) non Oblitus erat minas ſuas (contra Ulyſſem.)

V. 127.

Ἐπηπείλησε, minatus eſt.

Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, Jovis autem exquirebat voluntatem. ita *Il.* Υ. 15.

V. 129.

Ουκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, inquit

quit Neptunus: jam non ego inter immortales Deos in pretio & honore ero, cum ne homines quidem me ſatis æſtimant. τιμήεις, *Od.* Λ. 326.

Ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι, quando mortales me pro nihilo habent, wann die Sterblichen nichts nach mir fragen: quid ergo apud & inter Deos ero?

v. 130.

Τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης, qui a me ortum habent, qui a mea ſtirpe ſunt oriundi, Phæaces; inquit Neptunus, coll. *Od.* Η. 61. *ſqq.* ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, ubi multum argenti gignitur, *Il.* Β. 857. τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης, *i. e.* ἐκ γενέθλης τούτων ἵππων, a ſtirpe & generatione illorum naſcebantur ei ſex equi in domo, *Il* Ε. 270. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, hominum eorum, qui tui ſunt generis ex tuo ſanguine, quos tu generaſti, *Il.* Τ. 111. ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, ſunt enim vere ex generatione Pæonis, *Od* Δ. 232.

v. 132.

Νόστον δέ οἱ οὔποτ᾽ ἀπηύρων πάγχυ, inquit Neptunus de Ulyſſe: reditum enim ei nunquam ademi Omnino, ich habe ihm nie — ſchlechterdings zu rauben geſucht. ἀπηύρω, *Od.* Λ. 202.

v. 133.

Πάγχυ, *Od.* Κ. 236.

Ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας, poſtquam tu ſemel id ei pollicitus eras. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, vel certum mihi promitte, vel nega, *Il.* Α. 514.

v. 135.

Κάτθεσαν, *per Sync.* pro κατέθεσαν, *v.* 119.

Ἄσπετα δῶρα, infinita dona. κρέα ἄσπετα, *Od.* Κ. 184.

v. 136.

Ἅλις, *Od.* Ε. 38.

Ὑφαντὸς, ἡ, ον, textus, a, um, gewebet. ab ὑφαίνω, texo. ἐσθῆτα — ὑφαντὴν, veſtem — textam.

v. 137.

Ὅσ᾽ ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ᾽ Ὀδυσσεὺς, quot nunquam e Troja extuliſſet ſelecta. δοιὼ ἐξήρατο μισθοὺς, *Od.* Κ. 84.

v. 138.

v. 138.

Ἔιπερ ἀπήμων ἦλθε, Si nullo detrimento *aut* malo adfectus veniſſet. πέμπεῖέ με — ἀπήμονα, ſupra *v.* 39.
Λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, *Od.* E. 40.

v. 140.

Ὦ πόποι, *Od.* A. 435.
Ἐυρυσθενὴς, Epith. *Neptuni*, *Il.* H. 455.

v. 141.

Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι Θεοί, Nequaquam te deſpiciunt Dii: inquit Jupiter ad Neptunum. ἡ μιν ἀτιμάζουσιν, *Od.* A. 495.
Χαλεπὸν δέ κεν εἴη, nefas enim ſane eſſet.

v. 142.

Πρεσβύτατον vocat Jupiter Neptunum non abſolute, ſed ratione dignitatis, & originis reliquarum rerum: nam Neptunus phyſice eſt aqua, Jupiter aër. Vide KREBS. *Animadv. ad Plut. Comment. de audiendis Poëtis*, *p.* 198. 199.
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Antiquiſſimum & præſtantiſſimum contemtu proſequi.
Ἀτιμία, ας, ἡ, contemtus, nicht Achtung, Verachtung.
Ἀτιμίῃσιν (*pro* ἀτιμίαις) ἰάλλειν, ignominiis jacere *quaſi*, in contumelias injicere. χεῖρας ἴαλλον, *Od.* Θ. 71.

v. 143.

Ἀνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων Οὔτι τίει, Hominum vero ſi quis te, viribus & robori ſuo fidens, Non colit: ſi quis, qui ſe regi & duci patitur violentia ſua, aus Troß. τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, *Od.* A. 514.

v. 144

Οὔτι τίει, Non honorat & curat & in digno pretio habet te. Vid. ad *v.* 129.
Σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ, tibi certe eſt etiam continenter ultio ſemper, in tua manu etiam deinde eſt vindicta ſemper. ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, ſiquidem nullam ſane ultionem timere potes in poſterum; inquit Achilles ad Apollinem, *Il.* X. 19. *coll.* 20. ἐκ γὰρ Ὀρέστα τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, ex Oreſte enim ultio erit ob Agamemnonem cæſum; Oreſtes eam cædem ulciſcetur & puniet, *Od.* A. 40. εἰ ὑμεῖς φάγοιτε, τάχα ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, ſi vos comederetis bona mea, fortaſſe aliquando

& reſtitutio eſſet, ut vos deinde mihi reſtitueretis bona, eine Wiedererſtattung nach dem Werthe, *Od.* Β. 76.

Ἐξοπίσω, *Od.* Δ. 35.

V. 145.

Ἕρξον, ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Fac, ut vis, & tibi placet. ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, ſicut ei videtur, *Od.* Θ. 571.

V. 147.

Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, — ὡς ἀγορεύεις, Celeriter ſane ego facerem, — ut dicis.

V. 148.

Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω, Sed tuam ſemper iram vereor, ne me ſequatur, & evitare ſtudeo; inquit Neptunus ad Jovem. μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, reverebatur enim matris præceptum accuratum, Achilles, de non pugnando, *Il.* Σ. 216. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο (pro ὠπίζεσο, vel *Attice* ὠπίζω) νόσφιν ἐόντα, & me nihil verebaris abſentem; inquit Achilles ad Hectorem: de me nihil curabas, ἐφροντίζες, *Il.* X. 332.

Ἀλεείνω, *Od.* Z. 273.

V. 150.

Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν νῆα, *Od.* Θ. 568.

V. 151.

Ῥαῖσαι, Frangere. ῥαισέμεναι, *ibid.* 569.

Ἵν' ἤδη χώωνται, ut tandem abſtineant; & phraſis explicatoria ſpecialior addita: ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων, & deſinant a deportatione *aut* deductione hominum.

Ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς Ἀνθρώπων, & deſiſtant in poſterum a deductione Hominum. μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι εἰρεσίης, *Od.* M. 224.

V. 152.

Μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι, Vid. ad *Od.* Θ. 569.

V. 154.

Ὦ πέπον, ſic Jupiter ad fratrem Neptunum. Vide ad *Od.* I. 447.

V. 155.

Ἐλαυνομένην, *ſc.* νῆα, actam remis.

Προσίδω, adſpicio. προσίδωνται, intuiti fuerint.

V. 156.

v. 156.

Θεῖναι λίθον, facere lapidem.

v. 157.

Νηὶ θοῇ ἴκελον, Navi veloci ſimilem.

v. 160.

Σχερίην, *Od.* E. 34.

Ὅθι Φαίηκες γεγάασιν, ubi Phæaces ſunt. γεγάασιν, *Od.* K. 5.

v. 161.

Ποντοπόρος, ſupra *v.* 95.

v. 162.

Ῥίμφα διωκομένη νηῦς, *i. e.* ἡ κατὰ σπουδὴν θέουσα, ἡ ἐλαυνομένη. Celeriter acta navis. nimirum navis conſideratur ut equus, qui ſcutica propellitur ante currum, ſic hæc remis. ῥίμφα διώκοντες, *Od.* M. 182.

Τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, ad hanc autem prope acceſſit Neptunus.

v. 163.

Ὅς μιν (τὴν νῆα) λᾶαν ἔθηκε, Qui eam (navem) in lapidem mutavit.

Καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, & radice quaſi ſtare fecit infra, *vel* ab inferiore parte immotam ſtare fecit, & radices in fundum maris agere, ut jam ſit ſcopulus figura navigii. πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, *Od.* H. 122.

Ἔνερθε, *Od.* I. 385.

v. 164.

Χειρὶ καταπρηνεῖ, mit der flachen Hand niederwärts; ut notetur χεὶρ κατεστραμμένη, deorſum verſa, ἡ κατὰ τὸ θέναρ πλήξασα. ita *Il.* Π. 792. χείρεσσι καταπρηνέσι, *Il.* O. 114. quod fiebat in luctu aut indignatione.

Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Manu prona percutiens, Neptunus navem, mit der flachen Hand von oben herab ſchlagend, ut in vado hæreret firmiter.

Ὁ δὲ νόσφι βεβήκει, ille vero abibat inde.

v. 159 — 164.

Navigium, quo Phæaces Ulyſſem reduxerant; dum remeabant, Neptunus, odio Ulyſſis, convertit in rupem. Id fortaſſe confinxit Homerus, quod prodigioſas illas converſiones probabiliter audierat uxoris Lothi in ſta-

 tuam

tuam ſalis, & virgæ Moſis in anguem, & rurſus anguis in virgam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 161.

v. 166.

Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες, *Od.* Θ. 191.

v. 167.

Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Sic autem aliquis dicebat aſpiciens alium prope ſe ſtantem *vel* verſantem.

v. 168.

Ἐπέδησ', ligavit.

v. 169.

Οἴκαδ' ἐλαυνομένην, Vid. ad *v.* 155.

Καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα, *ſc.* ναῦς, & tamen oſtendebat ſe tota navis, es war ganz ſichtbar. Θεοὶ τέρατα προὔφαινον, *Od.* M. 394.

v. 170.

Τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο, ea autem neſciebant, ut re vera conſtituta & futura erant: ut acta erant, wie es damit beſchaffen war. ſic *Od.* Δ. 772.

v. 172.

Ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει, *Od.* I. 507.

v. 173.

Ἔφασκε] *Dicere ſolebat.* Vid ad *Il.* A. 37. & B. 221. CLARK. Vid. ad *Od.* Θ. 565. 566.

v. 175 — 177.

Ibid. 567 — 569.

v. 180.

Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, A deductione hominum abſtinete in poſterum, deſinite homines deducere navibus veſtris quo volunt.

v. 181.

Ποσειδάωνι δὲ ταύρους Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, Neptuno autem tauros Duodecim ſelectos ſacrificabimus.

v. 182.

Ταύρους — κεκριμένους, *i. e.* ἐπιλέκτους, auserleſene, ausgeſuchte. & in hoc ſenſu τὸ κρίνειν, *ſeligere*, præſtantius habere, eſt *Rom. XIV:* 5. ἄριστοι κρινθέντες, fortiſſimi ſelecti, *Il.* N. 129. κεκριμένος οὖρος, *Il.* Ξ. 19. dijudicatus & electus

electus ex ceteris ventis ventus: antea enim dubium erat, quis ventus, & ex qua regione, eſſet ingruiturus ponto. ἥτις κεκριμένη φυλακὴ ῥύεται στρατὸν, nullæ electæ & conſtitutæ excubiæ tuentur caſtra, *Il.* K. 417.

Αἴ κ' ἐλεήσῃ, ſi forte miſereatur.

v. 183.

Περίμηκες ὄρος, præaltum montem. ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ſupra *v* 107.

v. 187.

Ὁ δ' ἔγρετο (*pro* ἐγείρετο) δῖος Ὀδυσσεὺς,] Abſoluto illo exitu Phæacenſis navigationis, redit ad præcipuum inſtitutum de Ulyſſe. s antea, ut vidimus, a Phæacibus dormiens fuit in terram expoſitus: nunc autem excitatus procul dubio attonitus fuit, quod ignorarit, ubi terrarum eſſet, ſiquidem patrium ſolum non agnovit, idque propter diuturnam ab illo abſentiam. Quam autem commotus animo fuerit, teſtabitur ſequens illius oratio. SPOND.

v. 188.

Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ, Cubans in terra patria. μῆλα πατρώϊα, *Od.* M. 136.

v. 189.

Ἤδη δὴν ἀπεών, Jam diu remotus, Jam diu cum abfuiſſet,] ἀπών, ἀποδημῶν. *Schol.*

Περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν, Vid. ad *Od.* H. 140.] γὰρ hîc accipiendum pro δὲ, ut alibi eſt, ſenſu copulativo. ERN.

v. 190.

Ὄφρα μιν αὐτὸν Ἄγνωστον τεύξειεν, ut eum Non agnoſcibilem faceret, ihn unkenntbar machete. Sermo eſt de Minerva, *i. e.* prudentia ipſius Ulyſſis, qui perſonam ſibi mira arte circumponendam exiſtimabat, ne ſtatim agnoſceretur, & hinc periculum illud adiret, quo Agamemnon perierat: explorandos prius ſibi eſſe animos ſuorum ſtatuebat, & cognoſcendum, quid in regia ſua ageretur, antequam ſe aperiret. Cave ergo *Active* intelligas, ut *Daceria* opinatur; quid enim Minerva faceret Ulyſſem ignorantem? Decepit fœminam doctiſſimam *v.* 188. 189. ſed ex contextu id ita eſt intelligendum, quod

quod *volens* & *prudens* Ulyſſes conſtituerit apud ſe, *ſimulare*, quaſi non agnoſceret terram, & fingere ſe prorſus peregrinum ad omnes, qui obvii futuri ſint. Θεὸς ergo eſt prudens illud Ulyſſis conſilium, & ſimulatio alta, quæ ſibi circumdedit caliginem quaſi, *i. e.* perſonam, ne alii eum agnoſcere poſſint.

v. 191.

Ἄγνωστος· ἄγνωστον πάντεσσιν, a nemine agnitum, da ihn niemand kennet, *Od.* Β. 175.

Ἕκαστά τε μυθήσαιτο, ſingulaque & omnia percipere poſſet animo, & cogitando conſtituere. Sermo enim hic eſt de Minerva, docente Ulyſſem, *i. e.* de cauta ipſius prudentia: ut ergo hoc verbum cogitandi & diſtincte proponendi, ſibi vel aliis, apte ſit poſitum.

v. 192.

Ἀστοί τε, φίλοι τε, civesque, amicique. ἀστοῖς ἀρήγων, civibus ſuis opitulans, *Il.* Λ. 242.

v. 193.

Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι, Antequam proci luiſſent omnem ſuam injuriam. Alii legunt. μνηστῆρσιν, Priusquam procis omnes injurias retribuiſſet, *vel* omnem eorum malitiam rependiſſet & retaliaſſet, wieder auf ihren Kopf vergolten und bezahlet hätte. κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών, *Od.* Λ. 117.

Ὑπερβασία, *Od.* Γ. 206.

v. 194.

Ἀλλοειδής, έος, ὁ, ἡ, cujus forma & ſpecies eſt alia. ȣ̃ τὸ εἶδος ἠλλοίωται.

Ἀλλοειδέα φαινέσκετο (*Jon.* pro ἐφαίνετο) πάντα ἄνακτι, apparebant *ſeu* videbantur regi omnia velut mutata figura, es erſchien ihm alles anders.

v. 195.

Ἀτραπιτὸς, ȣ̃, ἡ, *idem quod* ἀταρπὸς, ȣ̃, ἡ, via, ubi homines moventur huc illuc, eine Straſſe, wo Menſchen wanken. ab α *intenſ.* & τρέπω, verto: ubi alii illuc alii huc itare ſolent. Vel & ab α *priv.* & τρέπω: via, ex qua non eſt declinandum, quia ſola eſt complanata, *quaſi* ἀτρεπός. Vid. etiam ad *Il.* Ρ. 743.

Ἀτραπι-

Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, Viæque perpetuæ, αἱ εὐθεῖαι, quæ continuæ ſunt uſque ad locum, quo quis contendit, die Heerſtraſſen, vel &, die Steige und Wege, die gebahnet und betretten ſind.

Διηνεκὴς, *Od.* H. 321. M. 134.

Πάνορμος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *portus*, in quavis ſui parte apti ad ſtationes navium. λιμένες τε πάνορμοι, i. e. οἱ αγχιβαθεῖς, εἰς οὓς διὰ τοῦτο πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὁρμίζεται, & loquitur *h. l.* in plurali, intelligens tamen unum illum portum Φόρκυνος, de quo *paullo ante* dixerat.

v. 196.

Πέτραι τ' ἠλίβατοι, Vid. ad *Od.* K. 88.

Δένδρεα τηλεθόωντα, *Od.* H. 114.

v. 197.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, Stetit autem ſurgens; nam jacuerat ante.

v. 198.

Ὤιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ, Vide ad *Il.* M. 162. O. 397.

v. 199.

Χερσὶ καταπρηνέσσ', Manibus pronis. Vid. ad *v.* 164.

Ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugensque verbum dixit: Ulyſſes loquitur ad ſe ipſe, querens de ſorte ſua miſera.

v. 200 — 202.

Vid. ad *Od.* Z. 119 — 121.

v. 203.

Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; Quo (wohin) jam bona iſta multa fero *vel* feram, ut occulam?

Πῆ δὲ καὶ αὐτὸς Πλάζομαι; ubi autem & ipſe Circumvager?

v. 204.

Αἴθ' ὄφελον μεῖναι —, utinam manſiſſent. *ſc.* τὰ χρήματα ταῦτα: nam ſermo eſt de donis acceptis. & loquitur iratus, quia putat, ſe in terram ignotam ſibi, ſolum cum donis expoſitum a Phæacibus; nam nondum diluxerat plene, cum expergefieret.

v. 205.

Ἄλλον — βασιλήων Ἐξικόμην, ad alium — regum Veneram.

ram. Indicativus loco Conjunctivi: ich wollte zu einem andern groſſen Herrn gegangen ſeyn.

Ὑπερμενέων βασιλήων, præpotentium regum. Διὶ ὑπερμενέϊ, *Il.* B. 116.

v. 206.

Ἐξικόμην. ἐξίκετο νηῦς νῆσον, *Od.* M. 166.

Ὅς κεν μ' ἐφίλει, καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, qui ſane me benigne tractabat, & deducendum curabat domum. ἤ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, *Od.* M. 450.

Ἔπεμπε νέεσθαι, cum comitatu me remiſiſſet in patriam, er hätte mich nach Hauſe geleiten und bringen laſſen.

v. 207.

Οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσαμαι, neque ſane uſquam deponere ea ſcio.

Οὐδὲ μὲν αὐτοῦ καλλείψω, *pro* καταλείψω, neque hic Relinquam, ich will ſie auch nicht hier liegen laſſen.

v. 208.

Μήπως μοι (τὰ κτήματα) ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ne forte mihi præda aliis fiant. Vox ἕλωρ poſita de rebus, quas incuſtoditas jacentes alii occupant & ferunt; de rebus, quæ βιαίως & rapto auferuntur. Vid. ad *Od.* E. 473.

v. 209.

Πάντα, *pro* κατὰ πάντα, omnino.

Οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι, non ergo omnino cordati, neque juſti. Vid. ad *Od.* B. 282.

v. 212.

Ἰθάκην εὐδείελον, *Od.* I. 21.

Οὐδ' ἐτέλεσσαν, neque in ea re propoſitum ſuum obtinuerunt.] οὐκ ἐπλήρωσαν. *Schol.*

v. 213.

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, Jupiter eos puniat, ſupplicum tutor.

Ἱκετήσιος, ου, ὁ, ἡ, ſupplicatorius, ſupplicum curam gerens, & jura tuens. *Jovis* Epith. ab ἱκέτης, ου, ὁ, vox μέση: notat enim & eum qui ſupplex venit ad aliquem, & eum ad quem venitur; ὁ ἱκετεύσας, & ὁ ἱκετευθείς. ab ἵκομαι, venio.

v. 213.

v. 213. 214.

— — — — ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅς τις ἁμάρτῃ.
— — — — *qui & alios*
Homines inſpicit, & punit, quicunque peccet.]

Ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα. *Batrachomyomach. v.* 96. Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει. *Oraculum, apud Herodotum, Lib. V.* §. 56. CLARK. Vide, quid de Deo Homerus noſter ſentiat, eum nimirum non otioſum, aut mortalia minime curantem, ſed ſummo cum ſtudio (illud ἐπὶ enim in ἐφορᾷν hanc vim habet,) actiones hominum inſpicientem & obſervantem: neque id ſolum, ſed etiam malefacta punientem inducit. Et hoc ipſum eſt, quod *alibi* dicit: ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα. Egregia ſane vox, & quæ animis hominum inſculpta eſſe debeat, ut ſciant, eſſe in cœlis ſcelerum ultorem Deum, qui impunita illa minime relinquit. SPOND.

v. 215.

Τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἴδωμαι, res pretioſas numerabo, & ſingulas perſpiciam, luſtrabo; & id οὐ σμικρολογούμενος & avarus, ſed τεκμαιρόμενος, *i. e.* σημεῖον ἐντεῦθεν πορίζομενος: ſi enim nihil furati ſunt, ſignum id certum eſt, eos etiam ceteram datam fidem exſolviſſe, & hæc igitur eſt Ithaca. *coll.* 218. ἠρίθμει, percenſebat.

v. 216.

Μή τι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες, Ne forte abierint auferentes *vel* aſportantes mihi aliquid cava ſua in nave, ob ſie mir was mit weggenommen haben.

v. 218.

Ὑφαντά τε εἵματα καλὰ, Vid. ad *v.* 136.

v. 219.

Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει, (*pro* ἐπόθει,) Horum quidem nihil deſiderabat, *i. e.* nihil horum aberat, es fehlete ihm von dem allem nichts.] *Duo* erant, de quibus ſuperiore oratione Ulyſſes conquerebatur: *primum*, quod in patriam non eſſet reductus; *deinde*, quod fortaſſe a Phæacenſibus nonnihil ex illis donis erat ſurreptum. Hoc *poſtremum* exploraturus ea explicuit, inſpectiſque omnibus jam fidem Phæacenſium hac in parte obſervavit & expertus

expertus eſt ; nihil enim deſideravit. Illud autem *primum* poſtea verum etiam experietur, itaque intelliget, falſo ſe de Phæacibus eſſe conqueſtum. SPOND.

Ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, cum luctu autem deſiderabat patriam ſuam, er ſehnete ſich mit groſſer Betrübniß nach ſeiner Heimath.

v. 220.

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα — θαλάσσης, Repens juxta littus — maris; quod & poteſt genibus fieri, ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, apud rogum lente circumiens, ob luctum; & notat ſimul vultum ad terram demiſſum, *Il.* Ψ. 225. ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς, reptantem per hortum ſuum, *Od.* Α. 193.

Ἑρπύζω, repo, lente progredior, βραδέως βαδίζω, vel ob triſtitiam & luctum, vel ob γῆρας. ab ἕρπω eſt ἑρπύω, & inde ἑρπύζω. Deinde in genere eſt, vado, etiam cum vehementia aliqua.

Πολύφλοισβος, ſupra *v.* 85.

v. 221.

Πόλλ' ὀλοφυρόμενος, Multum lamentans, *coll.* 219. ſich ſehr beklagend.

Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, ſubito autem ei apparuit Minerva. ita *Od.* Ε. 267.

v. 222.

Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, —, rurſus Minerva adſimilabat ſe juveni regio, paſtoribus præfecto: *i. e.* Ulyſſes ipſe ſecum perpendebat ſingula caute; & ejusmodi prudentia debet eſſe vegeta & animoſa, ſi effectus bonus ſequi debet; hinc comparatur prudentia Ulyſſis adoleſcenti delicato & ſplendido.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, præfectus paſtorum, ein Oberhirt. ex ἐπὶ, & βώτωρ, ορος, ὁ, paſtor, qui præeſt pecori paſcendo.

Ἐπιβώτορι μήλων, κ. τ. λ. Eſt hic illuſtre exemplum, quod & regii juvenes præfuerint pecoribus paſcendis, habentes ſub ſe ſervos ſuos.] Cette image n'eſt point outrée pour un ſiècle comme celui-là, où les fils des Rois paiſſoient les troupeaux, comme nous l'avons vû dans *l'Iliade.* DAC.

v. 223.

v. 223.

Πανάπαλος, ου, ὁ, ἡ, uſque quaque tener & molliculus ganz zart. cujus caro ſucculenta & juvenilis valde mollis eſt tactu; delicatulus & nitidus. niedlich von zartem Fleiſch, deſſen er über den Leib genug hat. ex πᾶς, & ἁπαλὸς, ἡ, ὸν, mollis tactu, non reſiſtens tactui.

Οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, quales ſunt liberi nobilium hominum, quales ſunt filii principalium virorum,] Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ βασιλέων παῖδες πανάπαλοι ἐκαλοῦντο, καὶ ἐποίμαινον. *Schol.* „De antiquis illuſtriſſimus quiſque pa„ſtor erat: ut oſtendit Græca & Latina lingua, & vete„res Poëtæ, qui alios vocant πολυάρνας, alios πολυμήλους, „alios πολυβούτας. *Varro*, *de re Ruſtica*, *Lib. II. Cap. I.* CLARK.

v. 224.

Δίπλυχον ἀμφ' ὤμοισιν —, de puero principali, veſtito ampla veſte, ut duplicem eam ſibi circumdare poſſet. δίπλυχα ποιήσαντες, *Od.* M. 361.

Ἐυεργέα λώπην, bene factam veſtem tenuem. νηῦς ἐυεργής, *Od.* M. 166.

Λώπη, ης, ἡ, propr. eſt, λεπτὸν ὕφασμα, zarte Leinwand. Hæc δίπλυχος λώπη eſt περίβλημά τι μανδυοειδὲς, qualia principes geſtabant: nam ſermo hic eſt de juvene regio in agris verſante.

v. 225.

Πόδες λιπαροὶ, pedes nitidi & ſucculenti; quod Epith. *pedibus* tam frequens eſt, quam *manibus* τὸ, παχεῖαι. Vide etiam ad *Il.* K. 22.

Πέδιλον, (olim πέδειλον,) ου, τὸ, calceus ſupra talos procedens, eine Art von halben Stiefeln. ab εἰλέω, volvo, & τὸ πέδον, ſolum, ἐκ τοῦ περὶ πέδον εἰλεῖσθαι. Vide etiam *ibid.*

Ἄκων, *Il.* Δ. 137.

v. 228.

Ὦ φίλ', ἐπεί σε πρῶτα] Cum juvenem illum vidiſſet Ulyſſes, procul dubio ad ejus conſpectum paullulum eſt perturbatus: ideo *in initio* animum ejus blande demulcet *primum* honeſta ſalutatione; *deinde* illius crudelitatem deprecatur, ſi forſan ea mente ſibi obviam factus fuerit.

Poſtea de hoc ſolo, in quo jam eſt, eum interrogat. Huic parti reſpondet *mox* Minerva. SPOND.

v. 229.

Μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσεις, ne mihi inimica mente occurreris. πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, *Od.* Λ. 415.

v. 230.

Ἀλλὰ σάω (*pro* σάωζε) μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, At conſerva iſta, & conſerva me.

v. 231.

Καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω, Vid. ad *Od.* Ε. 449.

v. 232.

Καί μοι ταῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, Et mihi hæc dic certo. Vid. ad *Od.* Α. 174.

v. 233.

Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Quæ terra? quis populus? qui homines ibi nati ſunt *vel* verſantur? ἐν δ' αἶγες — γεγάασιν, *Od.* Ι. 118.

v. 234.

Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος; Num aliqua inſularum eminens? hîc eſt commune *inſularum* Epith. Vid. ad *v.* 212.

Ἀκτή. ἀκταὶ, *v.* 98.

Ἦέ τις ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο; an aliquod littus Jacet ad mare poſitum bonæ glebæ terræ. in oppoſ. ad inſulam: & terra ei apparebat eſſe pinguis & frugifera. φύλλων κεκλιμένων, *Od.* Α. 193.

Ἐριβώλαξ, *Il.* Α. 155. Epith. *boni & felicis agri.*

v. 237.

Od. Ι. 273.

v. 238.

Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, Si revera de hac terra interrogas, quænam ſit. ἀνείρεαι, *Od.* Η. 243.

v. 239.

Νώνυμος, ε, ὁ, ἡ, idem quod ἀνώνυμος, *Od.* Θ. 552. οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμός ἐστιν, neque adeo ignobilis eſt fama.

v. 240.

Πρὸς ἠῶ τ', ἠέλιόν τε. per Synonymiam notat plagam mundi Orientalem.

v. 241.

Μετόπισθε, ποτὶ ζόφον, a tergo, verſus Occidentem: nam utrumque eſt idem.

Ζόφον ἠερόεντα, *Od.* Λ. 154.

v. 242.

Τρηχεῖα, Vid. ad *Od.* Κ. 416.

Ἱππήλατος, ου, ὁ, ἡ, ubi equi agitari poſſunt, *Od.* Δ. 607.

Οὐκ ἱππήλατός ἐστιν, non apta eſt equis.

v. 243.

Λυπρὸς, ά, όν, *per Sync.* pro λυπηρός. triſtes faciens, triſtis. a λύπη, ης, triſtitia.

Οὐδὲ λίην λυπρὴ, *ſc.* Ἰθάκη, nec nimis triſtis, *i. e.* infelix & horrida, eſt inſula.

Ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται, at neque lata *vel* ampla eſt inſula.

v. 244.

Ἐν μὲν γάρ οἱ (pro ἐν αὐτῇ, Ἰθάκῃ,) σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται, In ea enim frumentum innumerum, in ea etiam vinum Naſcitur. νὺξ - ἀθέσφατος, *Od.* Λ. 372.

v. 245.

Αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, de terra bona: ſemper vero pluvia eam obtinet.

Τεθαλυῖά τε ἐέρση, floridusque ros, *i. e.* florere & vigere faciens plantas. φύλλοισι τεθηλώς, *Od.* Μ. 103.

Ἕρση. ἔρσαι, *Od.* Ι. 222.

v. 246.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ, ἡ, capris alendis commodus & aptus, wo gut Ziegen gehalten werden können. αἰγίβοτος δ' ἀγαθή, eine gute Ziegenweide, *ſc.* eſt Ithaca inſula. Eadem inſula dicitur αἰγίβοτος, *Od.* Δ. 606. ubi deeſt, γάρ ἐστι.

Βούβοτος, ου, ὁ, ἡ, bubus alendis aptus, wo man gut Rind-Vieh halten kan.

Ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, ſunt quidem arbores Variæ, allerley Waldung und Gehölze.

v. 247.

Ἀρδμοὶ, aquationes, οἱ ἐξ ὑδάτων ἐγχωρίων ποτισμοὶ τῶν ζώων. Vid. ad *Il.* Σ. 521.

Ἀρδμοὶ ἐπηετανοί, aquationes perennes & ſemper idoneæ. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν, *Od.* Κ. 427.

Παρέασιν, adſunt, præſto ſunt, *Il.* Ε. 192. Ξ. 299.

v. 248.

Τῷ τοι, Itaque.

Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' (ὄνομα) ἵκοι, Ithacæ nomen & in Troicum agrum pervenire potuit.

v. 249.

Τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης, Quam quidem ajunt procul Achaica eſſe a terra.

v. 250.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *Od.* Ε. 354.

v. 254.

Πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, *pro* ἐλάζετο, *i. e.* ἀνέλαβε τὸν μῦθον ἀνάπαλιν, retro ſumebat orationem, er nahm das wieder zurück, was er geſagt. retractabat & corrigebat ſermonem. ſic & *Il.* Δ. 357. πολλοὶ ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, multi morſu arripiant terram, viele ins Gras beiſſen müſſen, *Il.* Β. 418.

v. 255.

Πολυκερδής, έος, ὁ, ἡ, valde utilis & prudens & dexter. ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, in pectore mentem perprûdentem agitans, in præcordiis mentem peraſtutam agitans.

Νωμῶν, huc illuc volvens, adhibens. νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ſupra *v.* 54.

v. 256.

Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, *i. e.* ἤκουον περὶ Ἰθάκης, Audiebam de Ithaca ſane etiam in Creta longe diſſita.

v. 257.

Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, Procul trans mare verſans.

v. 261.

Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν, Homines omnes vincebat celeritate pedum. Semel *h. l.* monuiſſe tironem ſuffecerit, Homerum ignoraſſe, vel potius obſervare noluiſſe, regulam puerilem novorum quorundam, qui præcipiunt, Epitheta ſemper ad rem præſentem narrandam congruere & reſpicere debere: ſatis habuit, ſi adjecta convenirent ſubjecto, & id apte determinarent.

Poſſis

Poſſis tamen fortaſſe homines honoratiores *h. l.* non inepte ſubintelligere, nam ſermo eſt de regio adoleſcente, & ἡ ἀλφὴ etiam dignitatem connotat: neceſſe tamen non eſt. Vid. ad *Od.* Z. 8.

v. 262.

Στερέω, *idem quod* στέρω, privo, deſtituo, ſolum ſtare facio.

Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης Τρωϊάδος, Quoniam me privare præda volebat tota Trojana.

v. 264.

Supra *v.* 91.

v. 265.

Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον, Quoniam non ſuo patri gratificans miniſter ei eſſe volueram. *i. e.* nolueram ei id officium præſtare, ſicut cupierat. χαριζόμενος φιλότητι, *Od.* K. 43.

Θεραπεύω, ſum miniſter & adjutor & cultor & curator. loquitur hîc de ſe vir nobiliſſimus. ergo θεράπων θεραπεύει, χαριζόμενός τινι, gratificans alicui, & ex libera benevolentia.

v. 266.

Ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliorum dux eram militum.

v. 267.

Κατιόντα, revertentem.

Βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ, percuſſi ferro præfixa haſta. κυνέῃ χαλκήρεϊ, *Od.* K. 206.

v. 268.

Ἀγρόθεν, Ex agro. ἐκ τοῦ ἀγροῦ. *Schol.*

Ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, an die Landſtraſſe mich nebſt einem Geſellen legend und auflaurend. λοχησάμενος, inſidiatus, *Od.* Δ. 388. λοχήσομαι, *ibid.* 670.

v. 269.

Νὺξ — δνοφερὴ, Nox — atra. δνοφερὸν ὕδωρ, κατὰ πέτρης χεόμενον, *Il.* I. 15.

Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' (*pro* κάτεχε) οὐρανὸν, Nox autem valde caliginoſa occupabat cœlum, *i. e.* aërem.

v. 270.

Λάθον δὲ, *pro* ἔλαθον, latui autem: non ſum viſus a quoquam.

Ἐ θυμὸν ἀπηύρας, quum eum interficerem, cum ei vitam eripui. Vide ſupra ad *v.* 132.

V. 272.

Φοίνικας ἀγαυούς. πομπῆες ἀγαυοὶ, ſupra *v.* 71.

V. 273.

Ἐλλιτάμην, *v.* 34.

Μενοεικέα ληΐδα, animo eorum convenientem prædam. μενοεικέα θήρην, *Od.* I. 158.

V. 274.

Τούς μ᾽ ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, καὶ ἐφέσσαι, Juſſi, ut illi me ad Pylum conſtituerent, & collocarent. *i. e.* ἐμὲ εἰς Πύλον καταγαγεῖν ἢ ἀπαγαγεῖν. νῆα κατάστησον, *Od.* M. 185.

Ἐφέσσαι, *pro* ἐφέσαι, *i. e.* καθίσαι, ἱδρύσαι, mich nach Pylus ans Land zu ſetzen.

V. 275.

Ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, ubi ſunt fortes & dominantur Epei.

V. 276.

Σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο, die Gewalt des Winds hat ſie davon verſchlagen. καὶ Βορέης ἀπέωσε, *Od.* I. 81. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον, *ibid.* 305.

V. 277.

Πόλλ᾽ ἀεκαζομένους, de navigantibus, vi ventorum alorſum actis. ſic, πολλ᾽ ἀεκαζομένη, admodum invita, *Il.* Z. 458. ubi ſermo eſt de fœmina illuſtri captiva, & ad ſerviles res depreſſa.

Ἀεκάζομαι, invitus facio, animo invito ſum; non conſentio, ago tamen. ab ἀέκων, ονλος, invitus.

Οὐδ᾽ ἤθελον ἐξαπατῆσαι, neque volebant decipere, & a recto curſu data opera deflectere. ὡς ὄνομ᾽ ἐξαπάτησεν ἐμόν, *Od.* I. 414.

V. 278.

Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός, Inde autem errabundi venimus huc nocte. πῇ δὲ καὶ αὐτὸς πλάζομαι; *v.* 203.

V. 279.

Σπουδῇ, Omnibus viribus contendentes & celeriter. *Od.* Γ. 297. σπουδῇ δ᾽ ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, vix effugerunt homines mortem, naves vero naufragium fecerunt.

Ἐς

Ἐς λιμένα προερέσσαμεν, in portum remigavimus.

Προερέσσω, *i. e.* πρόσω ἐρέσσω, remigo ulterius, vorwärts.

Οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπου μνῆστις ἔην, wir dachten an kein Abend-Eſſen, wir erinnerten einander nicht dran: neque ulla nobis Cœnæ mentio erat.

v. 280.

Μνῆστις, ιος, ἡ, memoria, mentio. a μέμνηται, per interſertum ſigma.

Μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, quamvis valde cupientibus capere eam, & valde indigentibus ea. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, nam omnes homines indigent divino auxilio, *Od.* Γ. 48. οὐ κεν οἱ ἐλθόντι κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα, non ſane de eo veniente lætaretur uxor, etſi omnino cupiens & indigens adventus ejus, *Od.* Β. 249. Vid. etiam ad *Il.* Ι. 514.

v. 281.

Αὔτως — κείμεθα, ſic, negligenter — jacebamus.

Ἀποβάντες — νηὸς, egreſſi — nave.

v. 282.

Od. Κ. 31.

v. 284.

Κάτθεσαν, ſupra *v.* 135.

v. 285.

Σιδονίην εὖ ναιομένην, Sidoniam bene habitatam & cultam,] τὴν τῆς Σιδῶνος χώραν, τὴν Φοινίκην. *Schol.*

Ἐς Σιδονίην — ἀναβάντες, nach Sidonien — abfahrend.

v. 286.

Ἐγὼ λιπόμην, *Od.* Ι. 316.

v. 287.

Μείδησεν — Ἀθήνη. Καλυψὼ, *Od.* Ε. 180.

v. 288.

Χειρί τε μιν κατέρεξε, Manuque eum permulſit. *ibid.* 181. quod fiebat, quando genas aut caput alterius blande attrectabant, quod & Romani dicunt, caput demulcere alicui.

Δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, corpore vero ſimilis facta erat mulieri, ſie gliche, ſahe ähnlich. ſic *Od.* Δ. 796. αὐτὸν καταλυκρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, ſe occultans aſſimilavit, ſimilem aſpectu fecit, mendico, er machte, daß er ſelbſt wie ein

 Bettler

Bettler ausſahe, *ibid.* 247.] Senſus eſt : *Converſa autem erat in ſpeciem mulieris.* Repente, his auditis, ſpeciem muliebrem aſſumſit Dea, locutura ut Dea. Simile illud *Callim.* H. in Cer. 58. γεἶνατο δ' ἁ θεύς. ERN.

v. 289.

Ἀγλαὰ ἔργα, opera præſtantia, *Od.* Κ. 223.

v. 291.

Κερδαλέος κ' εἴη, Valde prudentem ſane & perſpicacem cum eſſe oporteat. νοήμασι κερδαλέοισιν, ingenio vafro & diſſimulante, *Od.* Θ. 548. κερδαλέον φάτο μῦθον, *Od.* Ζ. 148. Ἐπίκλοπος, *Od.* Λ. 363.

Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, Illum oportet inſigniter aſtutum & valde verſutum eſſe, qui te ſuperet Omnibus dolis. & h. l. *Metaphorice* verbum poſitum : *proprie* vero *Il.* Θ. 239. οὐ ποτέ φημι τεὸν βωμὸν νηὶ παρελθέμεν, nunquam puto me navi prætervectum eſſe aram tuam. Vid. etiam ad *Od.* Μ. 62.

v. 292.

Καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε, ſic *Od.* Μ. 88.

v. 293.

Σχέτλιε, ſic vocat Minerva Ulyſſem, quia pergat ſemper eſſe idem, conſtans & audax, ὁ ἐπιχείμος καὶ τλήμων. Vid. ad *Od.* Μ. 116.

Ποικιλομῆτα, verſutiſſime. Vid. ad *Od.* Γ. 163.

Δόλων ἆτ', (*pro* ἆτε,) dolis inexhauſte. δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, inſatiabilis doli & laboris : nunquam ſatiate & defatigate, *Il.* Λ. 430. Ἄρης, ἆτος πολέμοιο, qui ſemper delectatur pugna, & nunquam ſatiatur, *Il.* Ε. 388.

Οὐκ ἄρ ἔμελλες — λήξειν ἀπατάων, non eras — deſtiturus a fallaciis, non eras — finem facturus fallaciarum.

v. 294.

Λήξειν ἀπατάων. ὅτε λήξειεν ἀείδων, *Od.* Θ. 87.

v. 295.

Κλόπιος, ου, ὁ, ἡ, furtim & diſſimulanter agens, callidus & occultus. neque ſemper in malo ſenſu hæc vox. ſic Minerva *h. l.* Ulyſſem laudat μύθων κλοπίων ἕνεκα, *i. e.* δολίων, quibus ſe occultare & aliis incognitus eſſe poſſit. & id erat κλιπτειν νόῳ. Alii tamen minus bene *h. l.* legunt, πλοκίων, *i. e.* πεπλεγμένων καὶ σκολιῶν.

Πεδόθεν,

Πεδόθεν, *adv.* a ſolo, vom Boden an. μύθων κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν, verbis aſtutis & ſimulatis, quæ tibi a primo ortu propria ſunt. *i. e.* ἐκ γενεῆς. nam eſt Metaphora a plantis, ut ſit quaſi ἐκ πέδυ, *i. e.* γῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτῦ πέδυ, εἰς ὃ καὶ πίπτυσι καὶ ἕρπυσι οἱ ἀρτιγενεῖς.

V. 296.

Μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, non diutius iſta narremus. ſic *Il.* N. 292. *Od.* Γ. 240.

Εἰδότες ἄμφω κέρδε', Minerva ſic loquitur cum Ulyſſe. ergo Maſculinum prævalet, ſi duo diverſa genera junguntur.

V. 297.

Κέρδε', *pro* Κέρδεα. Ὀδυσσεὺς κέρδεα εἰδώς, plenus conſiliorum utilium; peritus artis, *Il.* Ψ. 709. & de Penelope, cui datum erat κέρδεα ἐπίςαθαι, *i. e.* ἐπινοίας, μηχανὰς, inventiones callidas perſpicere & adhibere poſſe, *Od.* B. 118 ἤ τοι πέρι κέρδεα εἶδε, quæ ſane nimium quantum intelligit conſilia callida, ad rem ſuam facientia, künſtliche Griffe, *ibid.* 88. *coll.* 121. νοήματα.

Ὄχ' ἄριςος, *Od.* I. 432.

V. 298.

Βυλῇ καὶ μύθοισιν, Conſilio & eloquentia.

Ἐν, inter.

V. 299.

Μήτι (pro μήτιϊ, *contracte*,) τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Conſilioque celebris ſum & compendiis, Conſilioque & aſtu celebror fama, τῇ βυλῇ ἐυκλεής εἰμι καὶ κλείζομαι. inquit Minerva. eſt ergo Paſſivum; *h. l.* φρένες, ᾗς (αἷς) ἔκλε' ἐπὶ ἀνθρώπυς, prudentia, qua celeber eras inter homines, *Il.* Ω. 202. Vid. etiam ad *Od.* A. 338.

V. 301.

Παρίςαμαί σοι, ἠδὲ φυλάσσω, utrumque eſt idem: cuſtodio te. ita *Il.* E. 809.

V. 302.

Ἔθηκα, *h. l.* feci.

V. 303.

Ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω, ut tecum conſilium texam; ſic

Minerva loquitur, apte, utpote textrix. φάρε' ὑφαίνει; ſupra *v.* 108.

V. 304.

Φαίηκες ἀγαυοὶ, *v.* 120.

V. 306.

Ἄισα, *Od.* Δ. 61.

Δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, deeſt ἐυ. ita *Il.* E. 198.

V. 307.

Κήδε' ἀναχέσθαι, Dolores ſuſtinere. οὔ σφι λίθος χρὼς, χαλκὸν ἀναχέσθαι, non illis corpus eſt ſaxeum, ut ſuſtinere poſſit tela, *Il.* Δ. 510. 511.

Σὺ δὲ τετλάμεναι (infinit. cum paragoge *Attica* vel *Æolica*,) καὶ ἀνάγκῃ, eſt pro imperat. τλῆθι, tu autem tolera etiam ex neceſſitate. σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, *Od.* Z. 190.

V. 308.

Μηδέ τῳ (Μηδέ τινι) ἐκφάσθαι, infinit. loco imperat. Nemini id indicato, ſage es ja niemandem. Vide ad *Od.* K. 246.

V. 309.

Οὕνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος, quod adveniſſes poſt errores multos. ἀλώμενος, *Od* Λ. 159.

Ἀλλὰ σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, infin. pro imper. ſed ſilentio Patere adverſa multa.

V. 310.

Βίας ὑποδέγμενος (*pro* ὑποδεκόμενος) ἀνδρῶν, violentias ſuſcipiens hominum. ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, ille id ei lubens pollicitus eſt, *Od.* B. 387. ut ergo ὑποδέχεσθαι ſit quoque, aliquid faciendum in ſe recipere. ſic & ὑπέχετο ponitur.

V. 312.

Ἀργαλέον σε, Θεὰ, γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι, Difficile eſt, te, o Dea, agnoſcere homini tibi occurrenti, der dich vor ſich bekommt und antrift. καὶ εἰ Θεὸς ἀντιάσειε, *v.* 292.

V. 313.

Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, Vel prudentiſſimo. Minerva ſunt *h. l.* occulta conſilia principis, quæ nemo facile introſpicit:

Σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις, te enim ipſam cuivis ſimilem facis. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, *v.* 288.

V. 314.

v. 314.

Ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, quod mihi antea benevola comes & auxiliatrix eras.

v. 316.

Od. Λ. 532.

v. 317.

Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς, Deusque diſſipavit Achivos, in reditu a Troja. ſic *Od.* Γ. 131.

v. 319.

Ὄπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις, ut aliquam a me ærumnam prohiberes. οἱ ἀλάλκοιεν κακότητα, qui arcere poſſent malum, *Od.* Δ. 167. Vid. etiam ad *Od.* Γ. 236. 237.

v. 320.

Φρεσὶν ᾗσιν] Hoc pronomen, ut ἑαυτοῦ, de omnibus perſonis dictum videtur. *Apollon. Rh. Il.* 285. ἑοῖσι μεγάροισι, *meis ædibus*; apud eundemque eſt *IV.* 1015. ᾧ πατρί, *meo patri. Hoelzlinus* ad *Apoll.* l. c. laudat ex *Homeri* Jl. I. γούνασιν οἷσιν, ſed ibi 484. eſt ἐμοῖσι γούνασι. ERN.

Φρεσὶν — ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, de luctu & triſtitia poſitum: intus — habens cor confixum doloribus & dilaceratum. Ἐκλέψεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, tunicam, *i. e.* loricam, perrumpere, *Il.* Β. 416. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, concidens, *Il.* Λ. 497. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, manibus comam turpabat lacerans, *Il.* Σ. 27. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάιξε κατὰ ῥόον, quos Achilles in fluvio perforaverat & diſſecuerat, *Il.* Φ. 147. *coll.* 146. ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, *i. e.* ἐμερίζετο, dubius erat, an fugerent, an manerent, *Il.* I. 8. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, ſciſſus mente bifariam, *i. e.* duplex conſilium agitans, *Il.* Ξ. 20. κατέλιπον αὐτὸν δεδαϊγμένον ἦτορ κείμενον, privatum vita, transfixum, *Il.* Ρ. 535. ἑταῖρον, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, interfectum, confoſſum, *Il.* Σ. 236. οἱ μὲν κέαται (κεῖνται) δεδαϊγμένοι, *Il.* Τ. 203.

v. 321.

Ἠλώμην, Circumerrabam. Vid. ad *v.* 309.

Ἕως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, donec me Dii a miſeria liberarunt. ita *Od.* Ε. 397.

v. 322.

Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, Phæacum in pingui regione.

gione. ſic *Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ*, *Il.* Π. 437. & 673. *Ἴδης ἐν πίονι δήμῳ*, *Il.* Υ. 385. ut ſola ἡ *κατὰ γῆν πιότης* & fertilitas ſpectetur.

v. 323.

Θαρσυνάς (*pro ἐθάρσυνάς*) *τ' ἐπέεσσι*, Confirmaſtique verbis. *θάρσυνον*, *Od.* I. 377.

v. 324.

Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, Nunc autem per patrem obteſtor. Vid. ad *Od.* Α. 66.] Hæc Ulyſſis *ἀπιστία* notanda eſt, qui Minervæ credere noluerit, de patria ſua affirmanti. Quod iis maxime ſolet accidere, qui rem ſummopere exoptant; deſiderium enim illa potiundi facit, ut præſentem etiam vix ſe poſſidere credant. Ideo Ulyſſes accuratius Minervam percunctatur, an revera hæc ſit Ithaca ſua patria. Cui poſtea Minerva ſatisfacit, amorem ſuum erga illum teſtata, & rationem, cur eum tot periculis non eripuerit: ac, ut melius ei perſuadeat, hanc eſſe Ithacam, ſubjicit brevem loci, in quo erat, deſcriptionem, quæ Ulyſſi ſui memoriam poſſet refricare; ut etiam accidit. SPOND.

v. 325.

Ἰθάκην εὐδείελον, *υ.* 212.

v. 326.

Ἀλλά τιν' ἄλλην Γαῖαν ἀναστρέφομαι, ſed in aliqua alia Terra verſor, non in mea. *δίφρους τε ἀναστρέψειαν*, & currus everterent, cadere facerent, *Il.* Ψ. 436.

Σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, (*pro ἀγορεύειν*,) te autem jocantem, jocoſe mentientem, puto Iſta loqui. *τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες*; *Od.* Θ. 153. *μή τις Φαιήκων* – *Κερτομέοι ἐπέεσσι*, *Od.* Η. 16.

v. 327.

Ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ut me decipias. *τί με ταῦτα* (*pro κατὰ ταῦτα*) *λιλαίεαι ἠπεροπεύειν*; cur tibi proponis, me ſic decipere? *Il.* Γ. 399. *ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις*; *Il.* Ε. 349.

v. 328.

Εἰ ἐτεόν γε, *Od.* Ι. 529.

v. 330.

v. 330.

Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ ϛήθεσσι νόημα, Semper tibi talis in pectore prudentia eſt, & conſilium providum.

v. 331.

Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, Propterea te etiam non poſſum deſtituere. κλήματα προλιπὼν, im Stich laſſend, *Od.* Γ. 314. οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, neque te ſapientia Ulyſſis reliquit; non deficit te prudentia, qualem pater tuus habet, *Od* Β. 279.

Δύϛηνον ἐόντα, in infortunio tuo. Vid. ad *Od.* Λ. 76. & 80.

v. 332.

Ἐπητὴς, οῦ, ὁ, orator diſertus & probabilis, ὁ δεινὸς εἰπεῖν. ein vernünftiger und einnehmender Redner. ὁ λόγιος καὶ φρόνιμος. Eſt ab ἔπος, ſicut a λογος eſt ὁ λόγιος.

Ἀγχίνοος, ου, ὁ, ἡ, qui mentem & cogitationes in promtu habet, von geſchwinder Einſicht und Gedanken. ab ἄγχι, prope.

Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων, Quia facundus es, & ingenioſus, & prudens: nam duo poſteriora differunt; quia ἡ ἀγχίνοια eſt σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἀγχινοοῦσα, i. e. ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλιγίςῳ χρόνῳ νοοῦσα: Φρόνησις vero habet παράτασιν, & diuturnior eſt deliberando & diſpiciendo. Hæc ſunt tria egregia animi bona, eloquentia diſerta, acutum & ſolers ingenium, ſapientia attenta.

Ἐχέφρων. ὅςις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, qui bonus eſt & rationabilis, is ſuam amicam amat & curat, *Il.* I. 341. ἐχέφρων Πηνελόπεια, *Od.* Δ. 111.

v. 333.

Ἀσπασίως —Ἵεντ' (*pro* Ἵεντο)— ἰδέειν κ. τ. λ. Cum gaudio — Cupit — videre &c. ἀσπασίως, ſupra *v.* 33.

Ἀλαλήμενος, errabundus, oberrans. ἀλαλῆσθαι, *Od.* Μ 284.

v. 335.

Σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐςὶ δαήμεναι, οὐδὲ πυθέσθαι, Tibi vero nequaquam placet, jam diſcere & explorare aliquid novi. Si unicum aliud exemplum addiceret, mallet aliquis verba iſta Paſſive intelligi, ut notent: agnoſci nondum vis,

du

du willſt noch unerkannt ſeyn; ſed is non ſatis attendit ad contextum. Ulyſſes enim, in terra ſua jam verſans, obvium ſibi, non percontatur de uxore & domo ſua, ſed de ſe narrat diſſimulanter, quaſi eſſet peregrinus. id laudat Minerva. *res* ipſa, quia quaſi peregrinus nihil de ſuis interrogat, redit eo, ut velit eſſe incognitus: ſed *verba* id non notant. Ceterum Minerva iſta eſt prudentia Ulyſſis, ſtatuentis, quid dicere velit, ſi quis obvius fiat; & diſſipatio nebulæ eſt clara dies, jam poſt auroram illucens.

V. 336.

Πρίν γε τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, Priusquam aliquod tuæ conjugis periculum feceris, quomodo ſit animata.

Ἧἵ τοι αὔτως Ἧσαι ἐνὶ μεγάροισιν, quæ tibi ſic, ut ſolet, Sedet domi, οὕτως ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς. Vid. ad v. 281.

V. 337. 338.

Vid. ad *Od.* A. 181. 182.

V. 339.

Ἀπιστέω, non credo, fidem non habeo, dubito.

Τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, (imperf. Act. ſine augm.) de hac re nunquam dubitavi, de hac re fidem certam nunquam non habui. & pertinent hæc ad ſequentia.

Ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Ἤδε', (*pro* Ἤδεα,) ὃ (*pro* ὅτι) νοστήσεις, ſed in animo Noveram, quod rediturus ſis.

V. 340.

Ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους, *Od.* M. 141.

V. 341.

Ποσειδάωνι μάχεσθαι, contra Neptunum contendere, mich ihm wiederſetzen.

V. 342.

Πατροκασίγνητος, *Od.* Z. 330.

Ὅς τοι χόλον ἔνθετο (*pro* ἐνέθετο) θυμῷ, qui contra te iram induxit in animum. Vid. ad *Od.* A. 101.

V. 343.

Ibid. 102.

V. 344.

Ὄφρα πεποίθῃς, ut certam fidem habeas, ut certus ſis. *Il.* A. 524.

V. 345.

v. 345.

Supra *v.* 96.

v. 346 — 348.

Ibid. 102 — 104.

v. 349.

Σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ſpecus latus ſub terra cameratus. Vid. ad *Od.* I. 183.

v. 350.

Ἔρδεσκες] *Sacrificare ſolebas.* Vid. ad *Il.* Α. 37. CLARK.

Τεληέσσας ἑκατόμβας, *Od.* Δ. 352. τελήεις eſt apud Poëtam Epith. *ſacrificiorum eximiorum.*

v. 351.

Νήριτον] Ὄρος Ἰθάκης, ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. *Schol.* Vide ad *Od.* I. 22.

Ὄρος, καταείμενον ὕλῃ, pro καταεινόμενον, *per Sync.* mons, contectus ſylva, δασὺ, κεκαλυμμένον δένδροις. Θριξὶ δε πάντα νέκυν καταείνυον, capillis, quos lugentes vivi ſibi deſecuerant, totum corpus mortuum contegebant, ex more antiquo; κατεκάλυπτον, *Il.* Ψ. 135.

v. 352.

Θεὰ σκέδασ' ἠέρα, Dea dispulit *vel* diſſipavit caliginem. ſic *Il.* Ρ. 649.

Εἴσατο δὲ χθὼν, viſa autem & cognita eſt terra, er kannte das Land, was es für eines ſeye.

v. 353.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ſupra *v.* 250.

v. 354.

Κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, Ulyſſes. ſic idem ex naufragio enatans tandem ad terram, & auxilium a Tellure orans, *Od.* Ε. 463. & κύσε φίλην μητέρα.

v. 355.

Νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχὼν, Nymphas comprecabatur manibus ſublatis.

v. 353 — 355.

Quamdiu Veteres in aliqua regione commorabantur, Deos loci præſides venerati ſunt: quod a Samaritanis Iſraëlitarum terram poſſidentibus factum fuiſſe narrant Sacræ Scripturæ; & ab Alexandro, cum in Troade eſſet, qui ejus res geſtas memoriæ prodiderunt. Item reverſi

patriam

patriam & domum ſuam, Deosque in iis patrios & gentiles ſalutabant. Sic *h. l.* Ulyſſes in Ithacam reverſus. POTT. *Tom. II.* 355.

v. 357.

Οὔποτ' ἔγωγε Ὄψεσθ' (*pro* Ὄψεσθαι) ὔμμ' (*pro* ὔμμε, *i. e.* ὑμᾶς) ἐφάμην, nunquam ego Me viſurum eſſe vos putaram.

Νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι Χαίρετ', (*pro* Χαίρετε,) nunc vero precibus lætis Salvete, nunc autem precibus vobis gratis ſalutatæ eſtote: inquit redux lætus Ulyſſes ad Nymphas patrias, voluptatis & contenti animi plenus.

Εὐχωλή, *Od.* Λ. 34. ἀγανός, *ibid.* 198.

v. 358.

Δῶρα διδώσομεν, dona dabimus. pro δίδωσω. PALAIR. *Obſervat. ad Joh. XX:* 2. Καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

v. 359.

Πρόφρων — Διὸς θυγάτηρ, Minerva curioſa mei & benevola mihi. δός μοι ἔτι πρόφρων, *Od.* I. 355.

v. 360.

Καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ, & mihi meum filium augere, ad virilem ætatem producere velit. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, *Od.* Λ. 194.

v. 362.

Θάρσει, Confide, bono & forti animo eſto, *Od.* Β. 372.

Μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, *Attice* pro μελέτωσαν, ἐν φροντίδι ἔστωσαν. ſic *Il.* Σ. 463. Τ. 28.

v. 363.

Μυχῷ ἄντρου, in interiore parte antri. μυχῷ σπείους, *Od.* Ε. 226.

Ἄντρου θεσπεσίοιο, quia ſacrum Nymphis, & quia magnum.

v. 364.

Θείομεν, Ponamus. ἔστορα — θείομεν, *Il.* Ψ. 486.

Ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, ut hæc tibi ſalva ſerventur. ita *Il.* Ω. 382.

v. 365.

Φραζώμεθ', pro Φραζώμεθα, *Od.* Κ. 192.

Ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Vid. ad *Od.* I. 420.

v. 366.

Σπέος ἠεροειδὲς, idem dicitur *v.* 347. ἄντρον ἠεροειδές.

v. 367.

v. 367.

Μαίομαι, quæro accurate & ulterius ſemper eundo.

Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, perquirens latibula per ſpeluncam: de Minerva, *i.e.* de prudentia Ulyſſis, quærentis, ubi abdere poſſit opes ſuas.

Κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latibula per ſpeluncam, in quibus occuli poſſent res pretioſæ. σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, *Od.* Κ. 283.

v. 368.

Ἄσσον πάντ᾽ ἐφόρει, Apportabat omnia, comportabat. αἵματος ἄσσον ἴμεν, *Od.* Λ. 89.

Ἀτειρέα χαλκον, ſolidum æs. μένος αἰὲν ἀτειρής, *Od.* Λ. 269.

v. 369.

Εἵματα - ἐυποίητα, quæ alibi dixit ὑφαντὴν ἐσθῆτα, & ubi ὑφαντὴ eſt pro ἐυυφαντος. ἐυποίητον πυράγρην, forcipem bene factum, *Od.* Γ. 434. φάλαρα ἐυποίηθ᾽, *pro* ἐυποίητα, bene factos galeæ clavos, *Il.* Π. 106.

v. 372.

Παρὰ πυθμέν᾽ ἐλαίης, ſupra *v.* 122.

v. 373.

Φραζέσθην μνηστῆρσιν — ὄλεθρον, Deliberabant ambo procis — exitium.

Ὑπερφίαλος, *Od.* Λ. 115.

v. 374.

Μύθων ἦρχε, *Od.* Κ. 224.

v. 376.

Φράζευ, überlege, überdenke. *Od.* Δ. 395.

Μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, *Od.* Α. 254.

Χεῖρας ἐφήσῃς, manus injicias.

v. 377.

Τρίετες, per triennium. *Od* Β. 106.

Μέγαρον κατακοιρανέουσιν, in domo dominantur & regnant proci iſti. ὅσοι Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, quotquot ſunt nobiles in Ithaca, qui domini ſunt rerum familiarium, *Od.* Α. 247.

v. 378.

Vid. ad *Od.* Α. 116.

v. 379.

Σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, tuum ſemper reditum cum luctu deſiderans in animo.

v. 380.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, Omnes quidem ſperare jubet; facit, ut omnes putent, ſe accepturos eam. ſic *Od* Β. 91.

Ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, promittit ſingulis. de Penelope, promittente nuptias ſuas ſimulate. ita *ibid.*

v. 381.

Ἀγγελίας προϊεῖσα, Nunciationes mittens, ſie ſchicket Botſchaften ab. ſic *ibid.* 92.

Νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, mens autem ei alia deſtinat. ita *ibid.*

v. 384.

Φθίσεσθαι κακὸν (κατὰ) οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, periturus fuiſſem domi meæ pari malo exitu, ac Agamemnon: periiſſem eo modo, quo Agamemnon perierat.] Nempe, niſi Minerva eum, quæ facienda eſſent, prius edocuiſſet; ſua ipſius in domo, eodem atque Agamemnon fato, periturus fuiſſet. CLARK.

v. 385.

Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα — κατὰ μοῖραν ἔειπες, Niſi mihi tu ſingula — accurate dixiſſes. Vid. ad *v.* 48.

v. 386.

Μῆτιν ὕφηνον, (aor. 1. imperat.) conſilium texe; inquit Ulyſſes ad Minervam, *i. e.* ipſe ad prudentiam ſuam. Vid ad *v.* 303.

Ὅπως ἀποτίσομαι (*Jon.* loco ω in penult.) αὐτοὺς, ut puniam eos, daß ich ſie abbezahlen möge. Vid. ad *v.* 193.

v. 387.

Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, *pro* Παράστηθί μοι, Et mihi ipſa aſſiſte auxilio tuo.

Μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα, robur fiduciæ plenum mihi immittens. εἰ αὐτοῖς μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, ſi ineſſet iis robur fiduciæ plenum, *Il.* Ρ. 156.

v. 388.

Οἷον, ὅτε, Ut, quum.

Ὅτε Τροίης λύομεν (*pro* ἐλύομεν) λιπαρὰ κρήδεμνα, als wir Troja ihres Haupt-Schmucks beraubeten. ita *Il.* Π. 100. ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν, quod venuſte dictum, quaſi Troja eſſet fœmina primaria, cujus redimicula capitis ſolvi deberent; *i. e.* ut Trojam expugnemus

&

& diruamus. πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα, ἠδὲ ἔτι καὶ λύσει. capita urbium ſolvet, *i. e.* urbes expugnabit & vaſtabit, *Il.* B. 117.

Λιπαρὰ κρήδεμνα *h. l.* muri ſplendidi & firmi: ut κρήδεμνα ſint αἱ τῶν πύργων ςεφάναι καὶ ἐξοχαὶ, λιπαρὰ vero notet τὸ ἔκδηλον καὶ λαμπρὸν καὶ εὐδαιμον πολέ. Sed, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* A. 334 de Penelope: ubi ergo id κρήδεμνον erat κεφαλῆς καλυμμα, παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων, demiſſum, dependens uſque ad humeros. Conf. LENNEP *Animadv. ad Coluth. Lib. I Cap. II.*

v. 389.

Αἴκε μοι ὧς μεμαυῖα παρασταίης, Si mihi ſic ſtudioſe adſiſteres.

v. 390.

Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, Σὺν σοὶ, πότνια Θεὰ, inquit Ulyſſes ad Minervam: Vel contra trecentos ego viros pugnaverim, Tecum; *i. e.* contra quemvis numerum.

v. 391.

Ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις, ſi mihi benevola auxiliareris. πρόφρασσα, *Od.* K. 386.

Ἐπαρήγω, *Il.* A. 408.

v. 393.

Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, Et lubens tibi ego adero.

Οὐδέ με λήσεις, neque me latebis: inquit Minerva ad Ulyſſem.

v. 394.

Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα, Quando tandem iſta conficiamus: de cæde procorum paranda ſermo eſt, quaſi de cœna. περὶ δεῖπνον πένοντο, *Od.* Δ. 624. δαῖτα πένεσθαι, *ibid.* 531.

v. 395.

Ἐγκέφαλος, *Od.* I. 458.

Καί τιν' ὀΐω Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν (*pro* παλάξειν) ἄσπετον οὖδας, & quemque (procorum) opinor Sanguineque cerebroque ſuo conſperſurum eſſe terram. τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον, *Od.* I. 331.

Ἄσπετον οὖδας, eſt id Epith. *terræ* in genere: applicatum ad partem ejus immenſi ſoli aliquam, *e. c.* ad pavimen-

vimentum in domo, aut ad ſpatium illud terræ, quo quis cadit. ſic ponitur & τὸ ἄπειρον. ἀσπετα δῶρα, *v.* 135.

Οὖδας, *Od.* K. 440.

v. 396.

Οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν, ſupra *v.* 115.

v. 397.

Σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, te non noſcendum faciam omnibus: inquit Minerva ad Ulyſſem, *i. e.* prudens ipſe Ulyſſes ad ſe, cum perſonam ſibi aptaret, ne agnoſceretur. Vid. ad *v.* 190. 191.

v. 398.

Κάρφω, arefacio, ſicco, torreo.

Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ — μέλεσσι, Aridam & pallidam faciam cutem pulcram in — membris.

Ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, *Od.* Λ. 393.

v. 399.

Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, Flavos autem tibi ex capite demam crines: inquit Minerva ad Ulyſſem, *i. e.* prudentia Ulyſſis ita ſibi perſonam aptavit, ut & crines abſconderentur in capite, & ſpecies præberetur, quaſi eſſet omnino calvus.

Λαῖφος, εος, τὸ, eſt πτωχικὸν παχὺ ἱμάτιον, ὡς καὶ τὸ σπεῖρον, ein grobes Bettlerhemde, ein grober Kittel: ein Lumpen, Lappen. Deinde &, ἡ τοῦ πλοίου ὀθόνη, ἱστίον, velum.

v. 400.

Ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσω, vile autem velamen tibi Induam. *pro* ἀμφιέσω.

Ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, quod averſari poſſit homo videns habentem. *coll.* 434. Conſtructio eſt: ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα αὐτὸ, στυγέῃ αὐτὸν, velamen, quod ſi adſpiciat aliquis indutum illo, horrere & averſari poſſit eum. τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, *Od.* Λ. 501.

v. 401.

Κνυζόω, propr. radendo & ſcalpendo turpo, ich zerkraze. & quia ſcabioſi frequenter ſcabunt cutem; hinc κνυζόω & eſt, διὰ ψώρας αἰσχύνω, ich mache ſchäbig und krätzig. ſcabioſum facio. Vel intranſitive, ſum ſcabioſus: nam ἡ κνύζα eſt ἡ ψώρα.

Κνυζώσω

Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, Scalpendo autem turpabo tibi oculos. pro ῥυσώσω, ἀπρεπεῖς ποιήσω.

Πάρος περικαλλέ' ἐόντε, qui antea valde formoſi erant.

v. 402.

Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, Ut turpis, nulli principi ſimilis (unanſehnlich, unkenntbar,) omnibus proçis videaris. ὀφθαλμῷ ἀεικελίην ἀλαῶτυν, *Od.* I. 503.

v. 404.

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ipſe vero ante omnia ad ſubulcum i. ſic ſuadet Minerva reduci Ulyſſi in patriam, *i. e.* ipſe ſibi prudenter, ex cognita jam olim hujus miniſtri fide. ἐς σπέος εἰσαφίκοιτο, *Od.* M. 84.

Συβώτης, *Od.* Δ. 640.

v. 405.

Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, Qui tibi eſt ſuum præfectus & curator ſuperior: de Eumæo, qui ſub ſe habebat quatuor paſtores. Ζεὺς Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, genuit eum, qui fuit primarius cuſtos & defenſor Cretæ, φύλακα, βασιλέα, *Il.* N. 450.

Ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε, inquit Minerva de Eumæo ad Ulyſſem: *i. e.* ὁμοίως σοὶ, pari ratione ac tu: qui æque ac tu humanus eſt & benevolus erga ſuos. *Vel:* qui tibi quoque, ſicut tuis, bene cupit & addictus eſt & adhæret.] Ἤγουν, ὁμοίως σοι τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤπιός ἐστι πρὸς τοὺς σούς. *Euſtath.* Quæ explicatio (ut opinor) ferri non poteſt. Senſus iſtius τοι ἤπια οἶδε revera eſt: *Erga te bene affectus eſt.* Ut liquet ex *Odyſſ.* O. 39. ubi Minerva, Telemachum alloquens, eadem utitur phraſi: itemque ex *ejusdem Libri v. ult.* ubi de Subulco dicitur: ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. Vide & *Il.* Π. 73. CLARK.

Ὁμῶς, *Od.* Λ. 564.

Ἤπιος. ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, ſupra *v.* 314.

v. 406

Ἐχέφρονα Πηνελόπειαν, Vid. ad *v.* 332.

v. 407.

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον, Invenies hunc apud ſues habitantem. *coll.* 411. δήω, *Od.* Λ. 114.

Αἱ δὲ (σύες) νέμονται, hæ vero paſcuntur.

v. 408

Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca inſula, ſic dictus, quia Κόραξ, ἐγχώριος ἀνὴρ, υἱὸς Ἀρεθούσης, γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ, διώκων λαγωὸν, κατὰ κρημνοῦ ἠνέχθη καὶ τέθνηκεν. weil ein daſiger Landjunker auf der Haſen-Jagd den Fels herunter geſtürzet iſt, und den Hals gebrochen hat, Nammens Korax. Mater vero ejus Ἀρέθουσα, διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην ἀπηγξατο. Hinc locus ille montanus dictus Κόρακος πέτρα, & fons prope eum Ἀρεθούση.

Ἀρέθουσα, ης, ἡ, nomen fontis in Ithaca. Alia fuit Arethuſa ἐν Σμύρνῃ, alia ἐν Χαλκίδι τῇ κατὰ Εὔβοιαν, alia ἐν Συρακούσαις, quæ poſterior maxime celebris apud antiquos.

v. 409.

Ἔδουσαι βάλανον μενοεικέα, Edentes glandem ſuavem.

Βάλανος, *Od.* K. 242.

Μενοεικὴς, ſupra *v.* 273.

Μέλαν ὕδωρ Πίνουσαι, nigram aquam Bibentes. Vid. ad *Od.* M. 104. Z. 91.

v. 410.

Τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, quæ porcis nutriunt florentem adipem, welches Futter den Schweinen guten Speck wachſen machet. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci ſaginati tergum florens & læte obſitum pinguedine, *Il.* I. 208.

Τεθαλυῖα, ſupra *v.* 245.

Ἀλοιφὴ, *Od.* Θ. 476.

v. 411.

Ἔνθα μένειν, Illic manere *ſc.* te jubeo, Ibi mane.

Πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, omnia adſidens interrogare ſtude, omnia adſidens quære ex eo. infin. pro imperat.

v. 412.

Καλλιγύναιξ, *h. l.* Epith *Spartæ*, quod maxime reſpicit Helenam. Vid. ad *Il.* B. 683.

v. 413.

Καλέουσα, advocatura.

v. 414.

Εὐρύχορος, *h. l.* Epith *Lacedæmonis.* εὐρύχορον Θήβην, *Od.* Λ. 264. εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ, *ibid.* 255.

v. 415.

Ὤιχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, Profectus eſt, famæ de te cauſſa, ut aliquam audiat certam: nam μετὰ pertinet ad ᾤχετο, er iſt darauf abgereiſet, etwas gewiſſes von dir zu hören; er iſt den Zeitungen von dir nachgezogen, um etwas zu erfragen.

v. 417.

Τίπτε τ' ἄρ] *Et quamobrem igitur.* CLARK.

v. 418.

Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ; An ut fortaſſe & ille circumvagans & jactatus ærumnas patiatur? ἠλώμην, ſupra *v.* 321.

v. 419.

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, *Od.* Β. 370.

Βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι, bona autem ejus alii conſumunt] *Euſtathius* in Commentario citat, ἔδωσι. CLARK. Sed poteſt etiam accipi ſic: *dum ei interea alii rem abſumunt* vel *comedunt.* Βίοτος eſt *res familiaris*, *bona.* Expreſſit modum loquendi *Cicero* ad Div. IX. 20. *ne tua bona comedim.* item XI. 21. ERN.

v. 421.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ, ἡ, qui in animo eſt, qui cordi nobis eſt, ans Herz gewachſen, im Sinn liegend.

Μη δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, *i. e.* μὴ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνον.

v. 422.

Πομπεύω, comitor, deduco.

Αὐτή μιν πόμπευον, Ipſa ego eum deduxi eo: inquit Minerva de Telemacho. *pro* ἐπόμπευον.

Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ut famam nobilem acciperet. ita *Il.* Ε. 3.

v. 423.

Οὔτιν' ἔχει πόνον, nullam habet ærumnam, er hat keine Anfechtung.

Ἕκηλος, Vid. ad *Od.* Μ. 301.

v. 424.

Παρὰ δ' ἄσπετα (*i. e.* πολλὰ) κεῖται, (*pro* παράκειται,) multa autem ei adſunt domi. ἄσπετα δῶρα, ſupra *v.* 135.

v. 425.

Ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι, Certe quidem ei inſidiantur juvenes. ſie paſſen ihm auf, lauren auf ihn. pro λοχῶσι, ex λοχάουσι. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, v. 268.

v. 427.

Πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, ante etiam aliquos terra poſſidebit, *i. e.* morientur potius quidam ex illis. *i. e.* πρὶν τεθνήξεταί τις. Vid. ad *Od.* Λ. 300.

v. 428.

Vid. ad *v.* 396. & 419.

v. 429.

Ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga eum tetigit Minerva. τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, *Od.* Λ. 590.

v. 430.

Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλόν. Proprie ponitur hoc verbum, quando ſegetes maturæ areſcunt, & ſubpallido colore induuntur loco prioris vegeti & ſucculenti. Ulyſſes autem inficiebat arte aliqua cutem exteriorem, ut ſeni exſucco & cadaveroſo ſimilis videretur. Fortaſſe faciei & capiti ejusmodi perſonam apte applicuerat. Vid. etiam ad *v.* 398.

v. 431.

Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, *Jon.* pro ὤλεσε, *i. e.* ſic eos capillos occultavit, quaſi omnino haberet nullos. Vid. ad *v.* 399.

Ἀμφὶ δὲ δέρμα παντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος, circumdedit autem corpori ejus, quoad neceſſe fuit, cutem vetuſti ſenis. *pro* ἀμφέθηκε μέλεσι πᾶσι. Sermo eſt de Ulyſſe perſonam ſumente, ſic tamen, ut non animadverteretur perſona: & videtur *h. l.* δέρμα pro *cute humana* poſitum. Sed *v.* 436. eſt explicatio.

v. 432.

Παλαιοῦ — γέροντος, valde ſenis viri.

v. 433.

Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, Quod Minerva hic feciſſe narratur Poëtice, id prudens & perſonatus Ulyſſes ipſe ſibi fecerat, ut eo minus agnoſci poſſet ab intuentibus, & ut tutius ſub veſtitu ſuo vili lateret ad tempus. oculos ergo ſibi

ſibi ſcalpendo rubicundos effecerat, ſic ut turpes apparerent. Vid. etiam ſupra ad *v.* 401.

v. 434.

Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα, Circumdedit autem eum panno alio vili, & tunica. Vid. ad *Od.* K. 451.

Ῥάκος, *Od.* Z. 178.

v. 435.

Ῥωγαλέα, Lacera: neutrum plurale ponitur ad præcedentia diverſa genere; διεῤῥηγμένα, zerriſſen und geflickt. χιτῶνα δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, *Il.* B. 417. ubi ſermo eſt de thorace: perforare ferro perruptam tunicam militarem.

Ῥυπόωντα, *ſc.* εἵματα: maculoſa. ſic ῥωγαλέα. Vid. ad *Od.* Z. 87.

Μορύσσω, malo fato adficio, conficio. *in ſpecie*, fœdo, turpo, ἀφανίζω, ich mache ſchmutzig, halte garſtig. nam eſt a μόρος, & μορέω.

Καπῷ μεμορυγμένα καπνῷ, malo vexata & deturpata vapore quaſi. qui malus fumus vel vapor eſt nigredo quædam ſordida, quæ opponitur bene lotis aut mundis veſtibus.

v. 436.

Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' (*pro* ἀμφίεσε) ἐλάφοιο ψιλόν, Circuminduit autem eum magna pelle nuda velocis cervi, Pilis deraſis. Ergo ſenilis illa cutis erat cervina, artificioſe applicata faciei & collo & omnino capiti, ſic ut deprehendi dolus non potuerit: & ſub pannis habebat veſtem puram occultam; hinc poterat facile perſonam ponere & reſumere.

v. 437.

Ψιλὸν δέρμα ἐλάφοιο, corium cervi nudum pilis, eine Hirſchhaut ohne Haare. τρόπιν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, *Od.* M. 421.

Σκῆπτρον *h. l.* eſt πτωχική τις ῥάβδος, baculus mendici.

Ἀεικέα πήρην, vilem & turpem & informem peram, eine ſehr ſchlechte Hange-Taſche, τὴν μὴ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐσκευασμένην, διὰ τὸ πυκνὰ ῥωγαλέον, ὃ κωλύει πάντως τὴν πήραν τηρεῖν τὰ βαλλόμενα, eine unſcheinbare, elende. ἔργον ἀεικὲς, *Od.* Λ. 428.

Πήρα, ας, ἡ, pera, crumena pendens ex loro ſuper humeros, qualem portare ſolent paſtores, aut mendici: eine Taſche, die man an einem Riemen oder Stricke über die Schultern hänget. Dicta eſt a τηρεῖν, nam eſt πεποιημένη τηρεῖν τὰ ἐντός: mutata prima conſona, pro τηρα.

v. 438.

Πυκνὰ ῥωγαλέην, i. e. πολύσχιστον, in qua fiſſuræ erant multæ.

Στρόφος, ου, ὁ, funis contortus, lorum contortum. σχοινίον ἐστραμμένον, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ αἴρεται καὶ βαστάζεταί τι, quo quid attollitur & portatur. *Deinde* notat & alia flexa aut contorta, *e. c.* cincinnum. *Imo &* νόσος τις ſic vocatur, quem Latini nominant tormina ventris.

Ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, erat ad peram funis, quo portabatur, ad peram erat contortum geſtandi eam inſtrumentum, ein gedrehet Trage-Band. Sunt duo ſubſtantiva per appoſitionem.

Ἀορτὴρ, *Od.* Λ. 608.

v. 429 — 438.

Experrectus Ulyſſes, ac loci faciem non agnoſcens (nubem enim Minerva illi circumdederat, quæ veluti artificioſum ſpeculum res aliter, quam eſſent, oculis objiciebat,) animo conſternatus eſt, ſe putans a Phæacibus eſſe deceptum. Sed Minerva ſub forma juvenis opilionis apparens, mox Deam ſe eſſe declarans, nutantem confirmat, & quo conſilio opus ſit, ad procorum ultionem, docet; ac donis omnibus in ſpelunca montis Neriti abditis *in ſenis ſtipem quæritantis ſpeciem* immutatum ad Eumæum ſubulcum mittit.

Profecto hanc in Ulyſſe formæ immutationem, quæ omnes falleret, aliqui putant minus veriſimiliter a Vate confingi. Verum præterquam quod divina ſit Palladis virtute, adeo ut miraculo ſit adſcribenda; exempla non deſunt aliorum Principum, qui formam ſuam exuere viſi ſunt, ac ſub aliena latitantes cognitioni ſuorum ſubditorum, & vel ipſorum familiarium, inter quos verſabantur, mirum in modum ſe ſubducere. Mehemetus quartus tranſacto ſeculo Turcarum imperator Byzantii officinas, & alia loca publica, verſa oris & habitus ſpecie, a nemine

nemine agnitus, ſæpe luſtrabat, teſte *Tevenoto* in ſuis *Itineribus*. Etiam aliquem Italiæ principem idem callide non ante hos multos annos tactitaſſe, ex multis fide dignis accepi. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 161. 162.

v. 439.

Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγον. *Alii* διέτμαγεν, ut *Il.* Α. 531. pro διετμάγησαν, diverſi abierunt, *i. e.* διεχωρίσθησαν, ut notet χωρισθῆναι τοπικῶς. Illi utique his conſiliis deſtinatis diſceſſerunt, ſie ſchieden von einander. διατμήξας. *Od.* Μ. 174.

Ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη] Redit hic Poëta (ut recte notat Dna. *Dacier*,) unde digreſſus eſt, *Od.* Δ. 624 cujus Libri a fine, in novem deinceps ſequentibus Libris, quæcunque Ulyſſi, a Trojæ excidio uſque ad reditum ejus in Ithacam, acciderunt, omnia narrantur. „Et c'eſt en quoi (inquit eadem Dna. *Dacier*,) il faut „admirer l'art du Poëte. L'action de l'Odyſſée étoit „trop longue pour être continuée naturellement & tout „du long —: c'eſt pourquoi Homere a eu recours à „l'ordre artificiel, en commençant ſon Poëme par les „incidents de ſon action, qui ſont arrives les derniers „ſelon les temps, & en rapellant enſuite par la narra„tion tous les autres qui ont precédé „ Notandum porro, (ut recte obſervavit *Barneſius*,) connecti hæc cum ſequentis Libri initio, Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος, &c. Quo magis mireris eorum ſententiam, qui Homerum hoſce libros non conſilio omnes conſcripſiſſe, ſed ſparſim & ſingulatim compoſitos ediſſe arbitrati ſunt. Ceterum non male conjicit *Barneſius*, Librum hunc in voce ἀοιδήν deſinere poſſe, ſequentemque incipere, Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε &c. CLARK.

v. 440.

Λακεδαίμονα δῖαν] *Scholiaſtes* interpretatur μεγάλην. Recte, ut opinor. Alibi enim apud Poëtam appellatur εὐρύχορον Λακεδαίμονα, & Λακεδαίμονα κητώεσσαν, *Od.* Δ. 1. Ν. 414. Ο. 1. Atque eodem ſenſu & *mari* Epitheton hoc tribuere videtur Poëta. Vid. ad *Il.* Α. 141. CLARK ad *Od.* Ε. 20.

IN

IN Ξ. ODYSSEÆ.

V. I.

Προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν, adſcendit viam ſaxoſam, ingreſſus eſt viam arduam. *coll.* 2. τρηχεῖα, *Od.* N. 242.

Ἀταρπὸς, *Il.* P. 743.

V. 2.

Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Locum per ſylvoſum. ſic *Il.* K. 362.

Δι' ἄκριας, *i. e.* κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, über das Gebirge. ita *Od.* K. 281.

Ἧι οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, qua via ei Minerva Indicaverat fidum ſubulcum, *ſc.* adeundum eſſe primum; ſie hatte ihm den gerathen.

V. 3.

Πέφραδε, *Od.* Θ. 142.

Δῖον ὑφορβὸν] Fidelitate nimirum, & in rebus domini ſui curandis ſtudio eximium. *Barneſius* & propter generis nobilitatem δῖον appellari exiſtimat. Vide infra ad *v.* 22. item *O.* 412. CLARK.

Ὑφορβὸς, ȣ̃, ὁ, *idem quod* συφορβὸς, ȣ̃, ὁ, ſubulcus, qui ſues alit & paſcit, *Il.* Φ. 282.

Ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων, qui (Eumæus) ei victum & rem familiarem Studio ardente curabat inter alios domeſticos.

V. 4.

Οἰκήων, ὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς, ſervorum & operariorum, quos comparaverat ſibi *vel* quos habebat nobilis Ulyſſes.

Οἰκεὺς, *Od.* Δ. 245.

V. 5.

Πρόδομος, aula, *Od.* Δ. 302.

Αὐλὴ, villa.

V. 6.

Δέδμητο, *Od.* A. 426.

Περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, *Od.* K. 253.

V. 7.

Αὐλὴ ὑψηλὴ, περίδρομος, aula ruſtica in alto ſita, libera undique ab aliis vicinorum tectis, περιοδευομένη, ἀγειτόνευτος:

νιυἶος: fortaſſe & κυκλοτερὴς, διὰ τὸ πολυχωρητότερον, nam circularis figura eſt capacior. κολώνη περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, collis circumvius undique, κυκλοτερὴς καὶ περιτρεχομένη, *Il.* Β. 812. πλῆμναι περίδρομοι, modioli in rota rotundi, & qui circa axem volvuntur, *Il.* Ε. 726. & 728. ἄντυγες, ſemicirculi in curru ſuperiori.

Συβώτης, *Od.* Ν. 404.

v. 8.

Δείμαθ', *pro* δείματο. ἐδείματο, *Od.* Ζ. 9.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος, abſente hero.

v. 9.

Νόσφιν δεσποίνης, Sine hera ſua, ejusque ope.] *Inſciis domina & Laërte ſene.* ERN.

Δέσποινα, *Od.* Η. 53.

v. 10.

Ῥυτοῖσιν λάεσσι, *Od.* Ζ. 267.

Θριγκόω, orno *vel* munio murum *aut* parietem lorica ſuperna. & *in genere* circummunio. a θριγκὸς, ὃ, ο, ἡ τοιχων κόμη ἢ στεφάνη ἢ στεφάνωσις, lorica muri *aut* parietis ſuperna, ornatus cauſſa & contra pluvias. quod a θρὶξ, τριχὸς, a quo Genitivo inſerto ν eſt τριγχὸς, & deinde *Jonice* mutatis conſonis θριγκός. *Od.* Η. 87.

Ἄχερδος, ὃ, η, eſt φυτόν τι ἀκανθῶδες, ἐξ ὃ αἱμασιαὶ γίγνονται, θριγκῶσι τὰ ἔνδον, eine Art von Dörnen, daraus man Hage-Zäune machet um die Gärten oder Gehöfte. Eſt a χεὶρ, *quaſi* ἄχερος. ἣς ἅψασθαι ὐκ ἔςι χειρὶ, quæ manu nuda tractari non poſſunt. interſerto δ euphonico.

Ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, circummunivit ſepe ſpinoſa, cinxerat ſepimento ſpinoſo: de ſtabulo Eumæi.

v. 11.

Σταυρὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε κ. τ. λ.. Vallos autem extra adegerat &c. er hatte dicht ſtehende Palliſaden rund drum auf allen Seiten herum gezogen. ςαυρὸς, *Il.* Ω. 453.

Σταυρὺς — διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, Πυκνὺς, vallos — quibus munivit totam aulam ab omni parte, Denſos.

v. 12.

Πυκνὺς καὶ θαμέας ςαυρὺς, Validos & confertos vallos, denſatos vallos, ſtarke und feſt an einander ſchlieſſende Palliſaden, Pfäle dichte neben einander. Ergo η ἄγαν πυκνότης

πυκνότης ſignatur hac παραλλήλῳ θέσει Epithetorum idem notantium. ſic ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες, Od. M 92.

Τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, rubrum interius arboris quercus diffindens. τὸ μέλαν ſine dubio eſt ἡ ἐντεριώνη ſive τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυός, der mittlere Kern in der Eiche, μέλαν i. e. rubicundum, ὡς τὰ πολλὰ ὄν. cortice accurate deraſo, medium lignum ita diffiderat, ut ſemper aliquid ex medio interiori adhæreret cuique fiſſæ parti. Alii τὸ μέλαν δρυὸς intelligunt pro τὴν μέλαιναν δρῦν, eodem ſenſu, quo diximus Imo ἡ δασύτης καὶ πολλὴ πυκνότης τῶν φύλλων τῆ δρυὸς vocatur τὸ μελάνδρυον, quæ & cauſa eſt ligno τῆς μελανίας, διὰ τῆς σκιᾶς. die Eiche ſiehet wegen ihres dicken Schattens von ferne ſchwärzlich aus. ἡ ἐντεριώνη dicitur & ἡ μήτρα, i. e τὸ μέσον τοῦ ξύλου.

Ἀμφικεάζω, circum abſcindo. ex ἀμφὶ & κεάζω, findo, *propr.* ligna. *deinde* & de aliis ponitur.

v. 13.

Συφεός, *Od.* K. 389.

v. 14.

Πλησίον ἀλλήλων, Prope ſe invicem.

Εὐνὰς συσίν, cubilia ſuibus.

v. 15.

Σύες χαμαιευνάδες, Od. K. 243

Ἐρχατόω, *idem quod* εἴργω, (novum verbum formatum ab *Jonica* forma præt. Paſſ. ἔρχαται, *pro* εἶρχ᾽ται.) includo, contineo, cohibeo. ἐρχατόωντο, *pro* ἐρχατοῦντο, includebantur.

v. 16.

Θήλειαι τοκάδες, hoc addito innuitur, eſſe & alias θηλείας, ſed στείρας, inter ἄρσενας relictas.

Τοκάς, άδος, ἡ, quæ parit *aut* paritura eſt, gravida. σύες θήλειαι τοκάδες, Saumütter zur Zucht. in oppoſ ad τὰς στείρας. a τόκος, ου, ὁ, proles, ſoboles. partus nativitas.

Ἐκτὸς ἴαυον, extra ſtabula contecta pernoctabant. ἰαύω, *Od.* A. 260.

v. 17.

Πολλὸν παυρότεροι ἄρσενες, Multo pauciores maſculi.

Τοὺς

Τὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες — μνηστῆρες, hos (porcos) enim imminuebant numero comedentes — proci: ſie verzehreten ſie nach und nach. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν, *Od.* M. 46.

V. 18.

Ἀντίθεοι μνηστῆρες] Male *Scholiaſtes*: Νῦν, οἱ ἐναντίοι τοῖς Θεοῖς. Quo ſenſu vox Ἀντίθεος nuſquam apud Poëtam uſurpatur. Rectius *Euſtathius*: Τὸ δὲ, Ἀντίθεοι μνηστῆρες — ἰσοθέους λέγει, διά τε γένος τυχὸν, καὶ κάλλος καὶ πλοῦτον καὶ ἀνδρείαν, Ὁμηρικώτερόν ἐστι. Vid. ad *Il.* Γ. 16. & Δ. 88. CLARK.

Ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης κ. τ. λ. quippe mittebat ſubulcus ſemper optimum ſaginatorum porcorum. ἐμὲ Ζεὺς αἰπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, a cœlo demiſit, legavit, ut auxiliarer tibi, *Il.* Θ. 365.

V. 19

Ζατρεφέων σιάλων, ſaginatorum porcorum. ταύρων ζατρεφέων, quorum coria hinc ſunt firmiora & præſtantiora, *Il.* H 223. φώκας ζατρεφέας, *Od.* Δ. 451.

Σίαλος, *Od.* K. 390.

V. 20.

Τριηκόσιοι, *Od.* N. 390.

V. 21.

Κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, canes, feris ſimiles, λύκοις fortaſſe, ἢ λέουσιν.

V. 22.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, ſic dicitur Eumæus, quia præfectus erat quatuor aliis ſervis, & magnæ rei ruſticæ, ein Verwalter. Vid. ad *Od.* K. 538.] Νῦν, ἔξοχος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ. *Schol.* Aliter *Euſtathius*: Ὅτι σεμνύνων τὸν Εὔμαιον, — λέγει — ὄρχαμον ἀνδρῶν, ἤγουν ἀρχικὸν ἄνδρα. ἢ καὶ ἄρχοντα δούλων ἑτέρων, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα φανεῖται. Videtur autem Epitheto hoc apud Poëtam, ut & Epitheto δῖος ſupra *v.* 2. & ſimilibus, homo quavis de cauſſa eximius denotari. Similiter *Philaetius* bubulcus ὄρχαμος ἀνδρῶν appellatur infra Υ. 185. Vide ſupra ad *v.* 2. CLARK.

V. 23.

Ἀρηρίσκω, *idem quod* ἄρω. Factum novum verbum ex præt. Med. cum paragoge.

Ἀυτὸς

'Αυτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, Ipſe autem circa pedes ſuos aptabat ſibi calceamenta, *vel* faciebat ſibi calceos.

Πέδιλον, *Od.* N. 225.

v. 24.

Τάμνων δέρμα βόειον, Secans, Diſſecans ad id corium bubulum.

'Ευχροὴς, έος, ὁ, ἡ, bono colore ſuperficiei præditus, bene coloratus. τάμνων δέρμα βόειον ἐΰχροὲς, ſcindens corium bubulum bono colore; & notatur color naturalis, qui ὑγίειαν ζώου δηλοῖ, cujus fuerat corium; ſimulque τὸ πυκνὸν, καὶ ὅυτως ἔυχρηστον εἰς πέδιλα. Nam Eumæus ſcindebat id corium, confecturus ſibi inde calceamenta & caligas. Videtur & fuiſſe ἀδέψητον τὸ δέρμα καὶ τρίχας ἔχον, δι' ὧν ἦν ἐυχροὲς. Eſt ergo ab ἡ χρόα, color. *item* cutis. Poſſit ſimpliciter notare, eine gute dichte Haut, quaſi per Appoſitionem ad δέρμα, ein gegerbetes Fell von gutem Leder.

v. 25.

Ἄλλυδις ἄλλος, aliorſum alius, einer hiehin, der andre dorthin. Vid. ad *Od.* Λ. 384.

Ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν, in gregem coactis ſuibus una eunt.

v. 26.

'Αποπροΐημι, mitto. *item* abjicio. ich ſchicke fort.

Τον δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πολινδε, — hatte er nach der Stadt abgefertiget.

v. 27.

Σῦν ἀγέμεν (*pro* ἄγειν) μνηστῆρσιν, Suem ut ageret procis, ihnen zubringen.

Μνηστῆρσιν υπερφιαλοισιν, *Od.* N. 373.

v. 28.

'Ιερεύσαντες, mactantes.

Κρειῶν κορεσσαίατο (*pro* κορέσαιντο) θυμόν, carnibus ſaturarentur.] *Al.* κορεσσαίατο θυμῷ. Quæ forte & verior lectio. Maxime enim propria iſta Vocis *Mediæ* ſignificatio: *Ut ſe ipſi ſatiarent animo.* Atque ita infra *v.* 46. κορεσσαμενος κατὰ θυμον. Vide ſupra ad E. 491. & ad *Il.* T. 167. CLARK.

v. 29.

V. 29.

Ἐξαπίνης, *Od.* M. 288.

Ὑλακόμωρος, ου, ὁ, latrando cuſtodem agens. Epith. *canis.* pro ὑλακόωρος, interſero μ. ab ἡ ὑλακὴ, latratus, & ἡ ὤρα, *i. e.* φυλακὴ, conflatum: ein bellender Hüter.

Κύνες ὑλακόμωροι, qui in villa apud Eumæum erant.

V. 30.

Κεκλήγοντες ἐπέδραμον, latrantes incurrerunt in eum, cum latratu adverſus eum cucurrerunt. καλῆσθαι κεκλήγοντας, *Od.* M. 256.

V. 31.

Ἕζετο κερδοσύνῃ, *i. e.* φρονήσει, Aſſidebat humi prudenter, *ſc.* Ulyſſes. κερδοσύνῃ ἡγήσατο Ἀθήνη, calliditate præibat Minerva, *Il.* X. 247. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινε, ille vero prudenter devitabat me & interrogationem; devitabat reſponſionem, *Od.* Δ. 251.

Σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, & baculum emiſit e manu: & quidem non ob timorem, ſed de induſtria, er ließ den Stock fallen, den er in der Hand hatte.

V. 32.

Ὧι παρὰ σταθμῷ, ſuam propriam apud villam.

Ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indignam calamitatem, *ſeu* fœdum malum paſſus eſſet: indigno incommodo & malo affectus eſſet. ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, *Od.* N. 402.

V. 33.

Ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστπών, pedibus velocibus perſequens, pedibus celeribus accurrens, ἐπιδραμών. ita *Il.* P. 190. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, *Il.* Z. 505. κραιπναί τε θύελλαι, *Od.* Z. 171.

Μεταστπών. ἀπιόντα μεταστπόμενος, abeuntem inſecutus, *Il* N. 567.

V. 34.

Ἔσσυτ' (*pro* ἔσσυτο) ἀνὰ πρόθυρον, Properabat ad locum ante januam, Ferebatur curſu ad januam aulæ.

Σκύτος, εος, τὸ, corium beſtiæ detractum & præparatum, eine Haut.

Σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, *coll.* 24. 23. coriumque ei excidit de manu: præ metu, ne laniaretur accedens hoſpes a canibus acribus & magnis.

v. 35.

'Ομοκλήσας, clamans valde. ὁμοκλήσασκε (*Jon.* pro ὡμόκλησε) δὲ μύθῳ, increpabat ſermone, *Il.* Β. 199.

Σεῦεν κύνας, abegit & dimovit canes.

"Αλλυδις ἄλλη, *Od.* Λ. 384

v. 36.

Πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, Crebris lapidibus., *ſc.* conjectis: de Eumæo abigente canes ab hoſpite adveniente.

Λιθας, άδος, ἡ, lapis.

"Αναξ *h. l.* herus nobilis. ſic *v.* 8.

v. 37.

"Η ὀλίγȣ σε κύνες διεδηλήσαντο, certe paulum abfuit, quin te canes laceraſſent; bald hätten dich die Hunde zerriſſen. *i. e.* διὰ ὀλίγȣ καιρȣ̃, pæne. Recentiores idem Elliptice dicunt μικρȣ̃, & μικρȣ̃ δεῖ, es fehlet wenig dran, bey nahe.

Διαδηλέομαι, valde lædo & prorſus perdo. ex διὰ & δηλέω, perdo, deſtruo, lædo prorſus, deleo.

v. 38.

'Εξαπίνης, Ex improviſo. *v.* 29.

Καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, & ſane mihi exprobrationem magnam creaſſes & offudiſſes: ſi te ſenem hoſpitem canes mei laceraſſent; factum eſſet per te, ut herus & omnes boni me vituperaſſent ut negligentem nimis & inhumanum. ſic, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη, θῆλυς ἐȣ̃σα, ne vobis probrum offundat equa illa: inquit Antilochus ad equos ſuos, *Il.* Ψ. 408. ἐλεγχείην ἀναθήσει, probrum appendet, *Il.* Χ. 100.

v. 39.

Στοναχὴ, *Od.* Ε. 83.

v. 40.

'Αντιθέȣ γὰρ ἄνακτος, *ſc.* ἕνεκα.

v. 41.

"Αλλοισιν δὲ σύας σιάλȣς ἀτιτάλλω, aliis autem porcos nutrio & ſagino. ἀτιτάλλω, *Od.* Λ. 249.

Σίαλος, *v.* 19.

v. 42.

'Εελδόμενός πȣ ἐδωδῆς, deſiderans fortaſſe & non habens, quod edat. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, *Od.* Μ. 438.

v. 43.

v. 43.

Πλάζετ', *pro* Πλάζεται, Oberrat, Circumerrat.

Ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν —. πλέων πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, navigans in mari ad homines alio ſono loquentes, *Od.* Α. 183.

Δῆμόν τε, πόλιν τε] Vid. ad *Il.* Β. 547.

v. 45.

Ἕπεο, veni mecum.

Κλισίηνδ' ἴομεν, in caſam introeamus.

v. 46.

Σίτε καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος, Cibo & vino ſatiatus] Vid. ad *v.* 28.

v. 47

Ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, was für Noth du ausgehalten haſt.

v. 48.

Κλισίηνδ' ἡγήσατο, in caſam duxit eum præeundo.

Δῖος ὑφορβος.] Vid. ad *v.* 3.

v. 49.

Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, Sedere autem eum fecit, poſtquam introduxerat eum. Vid. ad *Od* Κ. 233.

Ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, virgulas enim ſeſſuro ſubſtravit denſas. Sellæ ruſticæ imponuntur ejusmodi ῥῶπες, & deinde ſuper eas ponitur pellis caprina villis denſa molles igitur, & vice noſtri ſtraminis ſubponi ſoliti. ῥὼψ, *Od.* Κ. 166.

Ὑπέχευε, indicat ἁπαλότητα τὴν ἐκ φύλλων καὶ πτόρθων λεπτῶν. Uſum ergo plumarum ex anſeribus vel cygnis ignoravit orbis antiquus; imo & pilorum ex vitulis in culcitram inſertorum. θεράπων δ' ὑπέχευε βοείας, *Il.* Λ. 842.

Δασὺς, εῖα, ὺ, denſus. Notat *propr.* locum, ubi multæ ſtirpes e terra protruſæ denſitatem faciunt. ῥῶπας — δασείας, virgulta — denſa foliis & frondibus.

v. 50.

Ἐπιστορέω, ſuper inſterno. ex ἐπὶ & στορέω, ſterno.

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ (*pro* ἐπεστόρεσεν,) δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, Superſtravit autem pellem villoſæ agreſtis capræ; ut ei incubaret ſeſſurus, Eumæo vero ſerviebat decubituro.

Ἰονθὰς, ἄδος, ἡ & ὁ, nam eſt adjectivum generis communis: denſos & teneros pilos habens. Eſt in Poëta Epith. *capræ* vel *capri.* ab ὁ ἴονθος, ου; & οἱ ἴονθοι *propr.* ſunt αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις, primæ prominentiæ & excretiones ex radicibus ſuis; *deinde in ſpecie* primi pili circa mentum & malas; *denique* pili in cute, maxime teneri adhuc. Ergo ἰονθὰς eſt, quæ denſe obſita eſt ejusmodi teneris & non nimis longis pilis. Nomen ἴονθος, ὁ, eſt ab ἰέναι & ἀνθεῖν, ire & progerminare, deductum.

v. 51.

Ἐνεύναιος, ου, ὁ, ἡ, quod ad lectum pertinet, ἐγκοίτιος.

Αὐτῷ ἐνεύνχιον, Ad incubandum ei: cui pelli ipſe Eumæus noctu incubare ſolebat, id ſubſternebat hoſpiti, ut mollius ſederet.

Μέγα καὶ δασὺ, *ſc.* δέρμα, magnam & denſam *vel* hirſutam: valde piloſam, denſam pilis, & inde mollem.

v 52.

Ὅττι μιν ὧς ὑπέδεκτο, Quod eum ſic exciperet.

v. 54.

Ὅττι με πρόφρων ὑπέδεξο, quod me benevolus benigne excepiſti.

v. 56.

Οὔ μοι θέμις ἐστ', das iſt in meinen Augen nicht erlaubt, und nicht meine Sitte. ſic *Od.* K. 73.

Εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, ſi quis pauperior te & miſerior veniret ad me.

v. 57.

ξεῖνον ἀτιμῆσαι, Hoſpitem contemnere, *vel* indignum ope exiſtimare, einen Fremden, der bey mir Hilfe ſuchet, unwerth zu achten.

Vid. ad *Od.* Z. 207. 208.

v. 59.

Ἡ (*pro* αὕτη) γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν, hæc enim ſervorum ſors eſt, *ſc.* ut pauca habeant, quæ donare poſſint egenis. *coll.* 56. ubi θέμις idem eſt, quod alibi δίκη, *i. e.* τρόπος, ἦθος.

v. 60.

Ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι, quando dominantur heri Iſti novi: quod dolenter dictum de vi procorum ju-

venum

venum in aliena domo. ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot principes in caſtris ſunt imperantes, *Il.* K. 214. ἐπικρατέουσι περ ἔμπης. etſi jam ubique excellentibus præ nobis, *Il.* Ξ. 98. ubi de victoria, & inde orto gaudio; ſicut paullo ante ex *K.* de imperio militari. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot nobiles in his inſulis potentia & opibus valent, *Od.* A. 245. *coll.* 246 ubi illæ inſulæ nominantur.] *Euſtathius* per iſtud ἄνακτες νέοι *Procos* intelligit. Τὸ δὲ ἐπικρατέουσιν ἄνακτες εὐφήμως περὶ μνηστήρων ἔφη. *Dna Dacier* autem hoc de *Telemacho* accipiendum contendit: ut opinor, minus recte. CLARK.

v. 61.

Τοῦ γε Θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν, *pro* κατέδησαν, illius Dii reditum remorati ſunt & impediverunt. Vid. ad *Od.* K. 20. & 23.

v. 62.

Ἐνδυκέως, *Od.* K. 65.
Ἐνδυκέως ἐφίλει, *Od.* H. 255. 256.
Κτῆσιν ὄπασσεν, peculium daturus fuiſſet.

v. 63.

Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ — ἔδωκεν, Qualia *vel* Sicut ſuo ſervo herus — dare ſolet. οἷα, adverbialiter: & reſpicit ad κτῆσιν, *pro* οἷαν. poſuit vero neutrum, quaſi præceſſiſſet πράγματα. hæc vero deſcribit Eumæus, non ut ἔχων jam, ſed ut ἕξων, ſi adeſſet herus ſuus. vergleichen.

Εὔθυμος, ου, ὁ, ἡ, lætus animo. *item* benevolus. ἄναξ εὔθυμος, herus benevolus & liberalis, εὔψυχος, ein edelmüthiger.

v. 64.

Οἶκόν τε, κλῆρόν τε, Domumque, partemque agri & aliarum facultatum. Atque *h. l.* Eumæus loquitur ὡς ἕξων ταῦτα, non vero ὡς ἤδη ἔχων. κλῆρος vero eſt τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λαχος. κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ἄκα, *Od.* K. 206.

Πολυμνήστην τε γυναῖκα, loquitur Eumæus de puella formoſa, & a multis petita, ſibi in uxorem danda a domino ſuo; nam loquitur, non ut jam habens talem, ſed ὡς ἕξων. πολυμνήστη βασίλεια, regina multos procos habens, *i. e.* Penelope, *Od.* Δ. 770.

v. 65.

Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, Qui ei multa laborando effecerit: ſermo eſt bono ſervo.

Ἐπαέξω, *idem quod ſimplex* ἀέξω, augeo, promoveo, emergere facio, procedere facio, ich mehre, vergröſſere.

Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, *per Tmeſin* pro ἐπαέξει, Deusque operam fortunat & procedere bene jubet. *coll.* 66. adjuvat rem, ut creſcat & multiplicetur.

v. 66.

Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, Ut & mihi hic labor augetur, & creſcit, & fortunatur. καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ, *Od* N. 360.

Ἐπιμίμνω, *idem quod* ἐπιμένω.

Ἔργον, ᾧ ἔπι μίμνω, *pro* ἐπιμίμνω, opus, cui adſideo conſtanter: nam ea opera maxime fortunantur a Diis, οἷς ἐπιμίμνει τὶς, quæ quis diligenter & conſtanter agit.

v. 67.

Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, Ideo mihi multum commodi collaturus fuiſſet herus.

Εἰ αὐτόθ' ἐγήρα, ſi hic conſenuiſſet, *i. e.* diu vixiſſet. ἐγήρα, *Il.* H. 148. P. 197.

v. 68.

Ὄλετ', *pro* ὤλετο, periit.

Ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι, *pro* ἀπολέσθαι, utinam Helenæ genus periiſſet! (Vid. ad *Od.* Λ. 547) *ſc.* non omne omnino, κατὰ πλάτος καὶ πᾶσαν συγγένειαν, aliâs & dominis ſuis male precaretur Eumæus; ſed κατὰ βάθος, in linea recta, pater ejus, & ipſa, & qui ex ipſa.

Φῦλον, *Od.* Θ. 481.

v. 69.

Πρόχνυ, *quaſi* ἐπὶ γόνυ πεσὸν, In genua procidens, viribus defectum. Eſt ergo *pro* πρόγονυ. προχνυ καθεζομένη, genibus nixa, auf den Knien ligend, knieend, *Il.* I. 566. ὡς μὲν Τρῶες ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις, ut in genua procidant & pereant παντελῶς. πρόῤῥιζον, *Il.* Φ. 460

Ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν, quia multos viros occidit *ſeu* mori fecit. ita *Il.* O. 291.

v. 70.

Ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς εἰς Ἴλιον, ibat Agamemnonis propter æſtimationem, & quia eum magni faciebat, ad Trojam.

v. 71.

Ἴλιον εἰς εὔπωλον, *Od.* Λ. 168.

v. 72.

Ζωστῆρα fuiſſe *in genere* cingulum, tunicæ coërcendæ cauſa, etiam in re domeſtica, patet ex *h. l.* ubi Eumæus, abiens in haram ad porcos, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, *i. e.* ἀνεκομβῶτο, διὰ ἔργον. Vid. ad *Il.* Δ. 132.

Συνέεργε χιτῶνα, cinxit tunicam. ἄμφω συνέεργον, *Od.* M. 424.

v. 73.

Συφεός, *v.* 13.

Ἔθνεα — χοίρων, *i. e.* πλήθη. ſic *Oppianus* piſces dixit ἔθνεα πόντου. ἔθνεα μυρία νεκρῶν, *Od.* Λ. 631.

Ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων, ubi multi incluſi erant porci. Vid. ad *Od.* I. 220.

v. 74.

Ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, Illinc ſumens duos attulit.

Καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν, & ambos mactavit.

v. 75.

Εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, er ſängete die geſchlachteten Schweine, und zerſtückete ſie. σιάλους εὕοντες, porcos ſaginatos glabrantes, uſtulando ſetas eorum ad ignem, *Od.* B. 300.

Μιστύλλω, — *Od.* M. 365.

v. 76.

Ὀπτάω, *Od.* Γ. 65.

v. 77.

Θέρμ' (*pro* θερμὰ) αὐτοῖς ὀβελοῖσιν, *ſc.* κρέατα, Calidas carnes aſſas & deeſt præpoſitio σὺν, *Attice:* cum ipſis verubus, attulit in menſam.

Ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, farinamque albam inſperſit. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, quando nix alba reddit, & albedine conſpergit, arva, *Il.* K. 7.

v. 78.

Κισσύβιον, *Od.* I. 346.

Ἐγκίρνημι, infundo.

Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη (*pro* ἐνεκίρνη) — οἶνον, In poculum ligneum autem infundebat — vinum, Eumæus, homo ruſticus.

Μελιηδέα οἶνον, *Od.* I. 208.

v. 79.

Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν, er ſetzte ſich gegen ihn über.

v. 80.

Τά τε δμώεσσι πάρεςι, ſo gut wir Sclaven es haben, (ſuillas carnes.) quales ſervi habent: nam ſaginatos porcos non habemus nos ſervi, ſed proci.

v. 81.

Χοίρειος, & χοίρεος, ου, ὁ, ἡ, porcinus. χοίρεα, *ſc.* κρέατα, carnes de porco parvo nec ſaginato. Eſt oppoſitio ad σῦς σιάλους, *coll.* 74 — 77. χοῖροι ſunt ergo porci parvi, maſculi, non ſaginati.

v. 82.

Ὀυκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητὺν, de procis: Non vindictam reputantes animo, neque miſericordiam: Haud reſpectum futuri habentes in animo, nec miſericordiam. ſie denken an keine künftige Strafe, und an kein Erbarmen. *coll. Od.* Ε. 146. *ſq.* Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Deorum vindictam non curantes, *Il.* Π. 388.

Ἐλεητὺς, υος, ἡ, *idem quod* ὁ ἔλεος, Æolico vocabulo: miſericordia.

v. 83.

Σχέτλια ἔργα, facinora audacia & ferocia: & nota oppoſitionem, ut appareant facta præter morem, & jus, & modeſtiam. Vid ad *Od.* I. 295.

v. 84

Δίκην τίουσι, juſtitiam requirunt & amant.

Αἴσιμα ἔργα, æqua facta. αὐτὸν ὑπίσχομαι τίσειν αἴσιμα πάντα, *Od.* Θ. 347. *ſq.*

v. 83. 84.

Ὀυ μὲν σχέτλια ἔργα Θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ανθρώπων.]

Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδ' οἱ Δαίμονες. *Sophocl. Trachin. v.* 283. Μισεῖ γὰρ ὁ Θεὸς τὴν βίαν. *Euripid Helen. v.* 909. Nec facta impia fallacum hominum Cœlicolis placent. *Catull. Carm.*

Carm. XXX. *v.* 4. Τῆς δὲ προνοίας τῶν Θεῶν ἴδιόν ἐςι τὸ βϐλεσθαι δικαίως τϗς ἀνθρώπϗς βιϗν· καὶ τϗτό φησιν ὁ Ποιητὴς ἐναργέςατα· Ου γὰρ σχέτλια ἔργα &c. *Dionyſ. Halicarn.* περὶ τῆς Ὁμήρϗ ποιήσεως, §. 14. Ubi notandum, pro Ου μὲν σχέτλια, legiſſe hic *Dionyſium*, Ου γὰρ σχέτλια &c. CLARK. Hoc ſententioſe dictum eſt ab Eumæo: abrupte tamen quodammodo enuntiatum, & ſine ulla ἀποδόσει, aut illatione, quæ talis eſſe debuit: Cum ergo ita ſe gerant proci, h. e. immiſericorditer & petulanter, in dilapidandis Ulyſſis bonis; ſine dubio Diis placere non poſſunt, qui ſolum juſtis & piis hominum actionibus delectentur, injuſtas & impias ſummopere oderint Cum illis non placeant, ſperandum eſt, illos etiam hæc facinora vindicaturos, & debita pœna affecturos. Hæc omnia ex illa ſententia conſequuntur, & Eumæus brevitate ſua intelligenda relinquit Nota autem, quales Deos effingat *Homerus*: qui, ſi unitatem, quam alibi ſæpiſſime exprimit, hoc etiam loco obſervaſſet, iſtud γνωμάτευμα nobis magis commendaret. SPOND.

v. 85.

Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, — Καὶ μὲν τοῖς κ. τ. λ. *v.* 88. Deberet eſſe, δυσμενέεσσι καὶ ἀναρσίοις. ἐκείνοις ἐςὶ δέος ὄπιδος, illis reverentia eſt vindictæ ſecuturæ. Sed imitatur iratum, qui ſæpe obliviſcitur conſtructionis nimis accuratæ.] De hujusmodi Syntaxi ἀνακολϗθῳ vide ad *Il.* Β. 353. Hoc ait Poëta, nempe: „*Terræ alienæ* „*populatoribus, etiam ſi prædam feliciter nacti fuerint, do*„*mumque incolumes redierint; metum tamen in poſterum ultio*„*nis animo incidere: Procos autem omni vindictæ metu carere.*„ CLARK.

Δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, hoſtes & infenſi. etiam junguntur *Il.* Ω. 365. ἀνάρσιοι ἄνδρες, *Od.* Λ. 400.

Οἵτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσιν, *pro* ἐπιβῶσιν, qui terram Alienam invaſerint. aor. 2. ſubj. v. ἐπιβαίνω.

Καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώῃ, & eis Jupiter prædam conceſſerit agendam.

v. 87.

Πλησάμενοι — νῆας, Impletis — navibus

v. 88.

Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, *pro* ἐμπίπτει φρεσὶ, incidit cum vehementia in animos eorum metus vindictæ, maxime divinæ: & ſequentia videntur interrogative legenda eſſe. Sermo eſt de piratis, qui tamen quandoque verentur vindictam divinam. Vid. ad *v.* 82.

v. 89.

Οἵδε δέ καί τι ἴσασι, cum interrogatione eſt legendum: Iſti vero quid ſciunt?

Θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν, quam vocem alicujus Dei, præcipientis ſic aut de morte Ulyſſis narrantis, audivere? *Vel*, Dei aliquam vocem audiverunt. *i. e.* oraculo aliquo, aut alia fama fortuita, certiores facti ſunt de morte Ulyſſis.

v. 90.

Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, Illius miſeram mortem.

Οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι, nolunt ex more æquo Sponſam ambire. δικαίως, *adv.* juſte, juſto more, ex more bonorum hominum.

v. 91.

Νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ', (*pro* σφέτερα,) abire ad ſua.

Ἕκηλοι, otioſi & lubentes. ἕκηλος, *Od.* N. 423.

v. 92.

Κτήματα δαρδάπτουσιν, Poſſeſſiones devorant. θῶες μιν δαρδάπτουσι, dilaniant eum & devorant, *Il.* Λ. 479.

Ὑπέρβιον, immoderate, über macht. Vid. ad *Od.* M. 379. (*ubi pro* nimius glpriari *lege* nimis gloriari.)

Οὐδ' ἔτι φειδώ, nec amplius eſt parſimonia. Alii legunt: Οὐδ' ἔπι (*pro* ἔπεστι) φειδώ, neque adeſt *vel* adhibetur parſimonia: nec ullo modo abſtinent illis, *aut* parcunt illis. Poſt φειδώ ponendum eſt ſignum interrogandi, nam præcedit quæſtionis particula τί; quidnam? *v.* 89. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων — γίνετ', non enim abſtinentia aliqua *aut* mora adhibenda eſt circa mortuos: debent ii quam primum ſepeliri, *Il.* Η. 409

v. 94.

Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω, Nunquam unicum tantum σφάγιον mactant, nec duo ſola. ἱερήϊον in ſenſu ſacro eſt, *Od.* Λ. 23.

v. 95.

v. 95.

Οἶνον δὲ φθινύθουσιν, Vinum vero abſumunt. Vid. ad *Od.* M 131.

Ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, immoderate exhaurientes ex amphoris. ὑπέρβιον, *v.* 92.

Ἐξαφύω, ex aliquo vaſe effundo in aliud. οἶνον — ἐξαφύοντες, vinum ex doliis infundentes ſibi.

v. 96.

Ζωὴ, *h. l.* ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις, victus, Lebens-Mittel.

Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, Certe enim ei victus erat immenſus. Vid. ad *Od.* N. 424.

Οὔτινι τόσση, *ſc.* ζωὴ, nemini tantæ copiæ ad victum.

v. 97.

Ἤπειρος, & Ἄπειρος, ὁ, ἡ, apud Homerum eſt civitas, in terra continenti Peloponneſi ſita, ſubjecta Ulyſſis imperio: cujus civis ὁ ἠπειρώτης. Poſt Homerum terra ſatis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, ſic vocabatur.

v. 98.

Ξυνεείκοσι, *Attice*, ſicut ξυνδύο, ξύντρεις, zwanzig zugleich. Vid. HOOG. *ad* VIG. *Gr. Dict. Idiot. Sect. V. Reg. XIII.* (*N.* 35)

v. 99.

Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον, Sunt copiæ tantæ, quæ in ſeqq. enumerantur. Eſt ergo, Vorrath vom Jahre. ἄφενος καὶ πλοῦτον, *Il.* A. 171.

Ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω, ich ſoll es dir erzehlen, und nach der Zahl her zählen.

v. 100.

Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, *ſc.* βοῶν,] Voici l'énumeration des richeſſes d'Ulyſſe. Elles conſiſtent principalement en troupeaux, comme celles des Patriarches. *Sed & Lot fuerunt greges ovium & armenta.* Gen. XIII. 5. *Ditatusque eſt homo* (Jacob) *ultra modum, & habuit greges multos, ancillas & ſervos, camelos & aſinos.* Gen. XXX. 43. DAC.

Πώεα οἰῶν, Vid. ad *Od.* A. 401.

v. 101.

Συῶν συβόσια, *Il.* A. 678.

Αἰπόλια

'Αιπόλια πλατέ' αἰγῶν, *ibid.*

v. 102.

Βώτωρ, ορος, ὁ, paſtor.

v. 103.

'Ενδεκα πάντα] Vide ſupra ad *Od.* Ξ. 244. & ad *Il.* K. 560. CLARK.

v. 104.

(ἐν) 'Εσχατιῇ βόσκοντ', (*pro* βόσκονται,) *In* extrema parte agri paſcuntur. Vid. ad *Od.* K. 96.

'Επὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, virique boni cuſtodiam vigilem & attentam de iis habent: excitant ipſi ſe ad curam pro capris. ſic, ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, *pro* ἐπώροντο, viri boni conſurgebant, *ſc.* ad miniſtrandum, *Od.* Γ. 471.

v. 105.

Μῆλον ἀγινεῖ, ovem adducit *vel* adfert. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων — ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, ſponſas autem ex thalamis — ducebant per urbem, *Il.* Σ. 493. ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, convehebant materiam, *Il.* Ω. 784.

v. 106.

Ζατρεφέων αἰγῶν, Saginatorum caprorum. Vid. ad *v.* 19.

v. 107.

'Εγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε, inquit Eumæus, & utrumque notat idem.

v. 108.

Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω, Et illis porcorum optimum bene ſelectum mitto.

v. 109.

'Ο δ' ἐνδυκέως κρέα (*pro* κρέατα) — ἤσθιε, ille autem ſtrenue & ſedulo carnes — comedebat, mit gutem zugreiffen. Vid. ad *v.* 62.

v. 110.

'Αρπαλέως, Raptim: non ut famelicus, ſed ut iratus & in adfectu animi vindictam meditantis. Vid. ad *Od.* Ζ. 250.

'Ακέων, tacitus: qui eſt mos cogitantis cum ira aliqua & feſtinatione, quaſi ad opem ferendam.

Κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν, mala autem procis moliebatur. Vid. ad *Od.* I. 108. & E. 340.

v. 111.

V. 111.

Ἤγερε θυμὸν ἰδωδῇ, *Od.* E. 95.

V. 112.

Πλησάμενος, Implens, *ſc.* Eumæus Ulyſſi.

Σκύφος, ε, ὁ, & ὁ κύφος, ε, ſcyphus, ein Trinck-Becher. Eſt idem quod τὸ κισσύβιον. Apud antiquos erat ex ligno, & poculum paſtorum: poſt ad formam ejus facti quoque σκύφοι ex argento & auro, ut fierent ποτήρια nobilium & hic Βοιώτιοι primam habebant gloriam, quia Hercules tali poculo, ad formam lignei illius facto, uſus fuerat; unde ἡρακλεωτικοὶ σκυφοι. Vox eſt a κυφὸς, a κύπτω. Scribitur & ὁ σκύφος: & apud Recentiores τὸ σκύφος, εος. ſigma eſt præfixa littera

Ὧι περ ἔπινεν] Non: *ex quo ipſe jam biberat*; ſed, *ex quo ipſe bibere ſolebat.* (Vid. ad *Il.* A. 37.) CLARK.

V. 113.

Ἔμπλεος, & ἔμπλειος, & ἐνίπλειος, ε, ὁ, ἡ, repletus, impletus, plenus. σκύφος οἴνε ἐνίπλειον, dedit Eumæus Ulyſſi.

V. 115.

Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, quiſnam te emit ſibi, ut eſſes inter poſſeſſiones ejus? wer hat dich dann ihm zum Eigenthum gekauffet? inquit perſonatus Ulyſſes ad Eumæum ſuum. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο πρωθήβην, eam olim Laërtes emebat in prima pubertate conſtitutam, *Od.* A. 430. ubi ſermo eſt de Euryclea: & ipſa narrat, quomodo rapta ſit ex patria ſua a prædonibus *Od.* O. 482. ἔνθα με Λαέρτης πρίατο.] Illud πρίασθαι indicat, ſolitos emi olim ſervos, ut poſtea apud Romanos uſitatum fuiſſe ſcimus. Unde antiquitas ejus rei notanda eſt, ne recentioribus temporibus tribuatur. Qua de re etiam alicubi diximus in *Iliade*, & *poſtea* in narratione, quam Ulyſſes de ſuo adventu Eumæo confinget, bis obſervari poteſt. SPOND.

Κτεάτεσσιν, *Od.* A. 218.

V. 116.

Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, Adeo dives & præpotens.

V. 117.

v. 117.

Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι, Ais autem, eum periiſſe. φθίσθαι, *Od.* N. 384.

v. 118.

Αἴκε πόθι γνώω τοιοῦτον, ſi forte noſcam talem.

v. 120.

Ἀγγείλαιμι, nuntium ferre poſſim.

Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, circum multa enim loca oberravi.

v. 121.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, *v.* 22.

v. 122.

Ἀλαλήμενος, *Od.* N. 333.

v. 123.

Οὔτις ἐκεῖνον — Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν, nemo de eo — Nuntians fidem fecerit uxori & filio ejus: ad credendum induxerit.

v. 124.

Ἄλλως, *i. e.* μάτην οὕτω, fruſtra, umſonſt, für die lange Weile.

Κομιδῆς κεχρημένοι, *i. e.* ἐπιμελείας χρῄζοντες, qui curatione indigent, & deportatione ad ſuos, die einer guten Pflege und Fortbringung bedörffen. κομιδή, *Od.* Θ. 453.

Ἀλήτης, ου, ὁ, qui circumvagatur; ſive invitus, ſive conſulto, quales ſunt mendici & agyrtæ. apud Poëtam mendicus, vel huic non multum abſimilis, hoc nomine appellatur.

Κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδοντ', cura opus habentes mendici vagabundi plerumque Mentiuntur, & auribus aliorum dant verba, ut nanciſcantur ipſi, quæ opus ſunt: victu indigentes vagabundi narrant ſic, ut putant, gratum audientibus eſſe, non autem res planas & certas. ſie reden einem nach dem Munde.

v. 126

Ὃς δ' ἂν ἀλητεύων, Quicunque enim vagabundus. ἄγερσιν ἐφίπεσκον ἀλητεύοντες, *Od.* M. 330.

Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, *i. e.* εἰς Ἰθάκην.

v. 127.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ, ἡ, fallax. ab ἀπάτη, ης, fraus, deceptio. ἀπατήλια βάζει, fallacia loquitur.

v. 128.

v. 128.

Ἡ δ' εὖ φιλέει, Illa autem, benigne poſtquam excepit eum, liberaliter tractat hoſpitem.

Ἕκαστα μεταλλᾷ, de ſingulis inquirit accurate, ſie fragt nach allem. Vid. ad *Od.* Η. 243.

v. 130.

Ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, Qui juſtus mos eſt uxoris, *ſc.* ut lugeat, ſi maritus peregre periit. θέμις, *v.* 56.

v. 131.

Αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, κ. τ. λ. Cito ſane & tu, ſenex, narrationem immutares & aliter conſtrueres, ſi tibi quis veſtimenta daret; narrares fortaſſe ſic, ut putares, audientem malle: *vel* ἔπος, falſo & præter veritatem inſtitueres narrationem; ſi παρὰ intelligas *præter*, *contra* οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, nec ſane aliter Jupiter ipſe reformare poſſet, *Il.* Ξ. 54. *coll.* 53. nam ſemel factum, infectum fieri nequit.] Παρατεκταίνεσθαι eſt *fraudulenter fingere*: nam ſimplex etiam in bonam partem dicitur: *fraudem* præpoſitio indicat. *Euſtathius* bene interpretatur per παρατεχνᾶσθαι, quod eodem ſenſu & modo dicitur. ERN.

v. 133.

Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες — Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν (*pro* ὀστέων *vel* ὀστέων) ἐρύσαι, Illius autem fortaſſe jam canes — Cutem ab oſſibus (*i. e.* corpore) detraxerunt,] Duas vias comminiſcitur, quibus periiſſe Ulyſſem autumat: aut in bello, aut in mari. In bello quidem, cum eum dicit a canibus & vulturibus dilaniatum. Nam, ut vidimus ſæpe *in Iliade*, ea erat ſors morientium in præliis, ut ab hoſtibus ignominiæ cauſſa honore ſepulturæ non donarentur, ſed feris & avibus expoſiti jacerent. SPOND.

v. 134.

Ψυχὴ δὲ λέλοιπεν, & anima deficit eum, mortuus eſt. Niſi vis ſubintelligere ex præcedenti, ὀστᾶ.

v. 136.

Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ὀστέα αὐτοῦ, Jacent in littore oſſa ejus.

Ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, arena obtecta multa, κεκαλυμμένα ex parte, dick umgeben. εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ, *Od.* Ε. 403.

v. 137.

v. 137.

Φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω — τέτυχαται, amicis vero dolores & luctus poſt eum — parati ſunt exinde.

v. 138.

Τέτυχαται, *Od.* B. 63.

v. 139.

Ἤπιον ὧδε ἄνακτα, Indulgentem adeo herum, einen ſo gnädigen Herrn.

Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, non enim amplius alium Mitem ſic herum nanciſcar.

Ὁππόσ' ἐπέλθω, quocunque venero.

v. 142.

Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, Neque omnino ob hos amplius tantum lugeo, lamentor cum deſiderio gravi.

v. 144.

Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, Sed me Ulyſſis deſiderium & dolor capit & ſubigit abſentis. σός τε πόθος, *Od.* Λ. 201.

Αἴνυται. σύνηξις αἰνύμενος, *Od.* I. 429.

v. 145.

Τὸν μὲν ἐγὼν — καὶ οὐ παρεόντ' (*pro* παρεόντα) ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Hunc quidem ego — reverentiæ plenus abſentem quoque nomino. Hunc, etiam abſentem, cum magna reverentia ejus nomino: nam & abſentes patroni aut principes ſunt ſuſpiciendi. *coll.* 147. videtur eſſe pro, ὀνομάζω αἰδόμενος, nomino eum cum debita ei reverentia; immo & ſenſus hic eſt: religio mihi eſt, vocare eum tantum nomine ſuo, aut vocare herum; nam prius facit quivis alienus, alterum vero non eſt reſpectu mei, nam amavit me, non ut herus, ſed amicus & cognatus: ergo malo eum vocare ἠθεῖον, κατὰ φιλοφροσύνην ἀδελφικήν.] Neſcio, annon ſimplicius fuerit, ita locum hunc intelligere; nempe *Eumæum Ulyſſis*, propter eximiam ejus benignitatem & manſuetudinem, etiam abſentis mentionem facere niſi cum reverentia non poſſe. CLARK.

v. 146.

Πέρι γάρ μ' ἐφίλει, valde enim me diligebat.

Κήδετο θυμῷ, er ſorgete herzlich für mich.

v. 147.

V. 147.

Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, inquit Eumæus de Ulyſſe, & eſt vox reverentiæ ſimulque amoris pleniſſima, notans benefactorem ſumme æſtimandum. ἠθεῖε, ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, *Il.* Z 518. inquit Paris ad Hectorem. ἠθεῖ᾽, ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, *Il.* X. 229. inquit Deiphobus ad Hectorem. Ceterum eſſe adjectivum trium terminationum, apparet ex *Il.* Ψ 94. ἠθείη κεφαλή, *i. e.* ἀδελφὲ; ubi Achilles alloquitur Patroclum apparentem.

Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα, Sed eum fratrem venerabilem appello, etiam abſentem.

V. 148.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *Od.* N. 250.

V. 149.

Ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, quia omnino negas, da du ſchlechter dinge nein dazu ſageſt, es verneineſt. οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, *Od.* K. 18.

Φῆσθα, dicis. ita *Il.* Ψ. 186. ἔφησθα, *Il.* A. 397.

V. 150.

Θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, in ſignificatu Activo quaſi: animus tibi ſemper eſt incredulus, quem de veritate rei certum facere difficile eſt, ein unglaubig Herz. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, quia ejus filii ſunt inſolentes & infidi, auf die man ſich nicht verlaſſen kan, *Il.* Γ. 106. κακῶν ἕταρε, αἰὲν ἄπιστε, *Il.* Ω. 63.

V. 151.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, At ego non ſic ſimpliciter loquar, ſed juratus: carmen jurisjurandi ſequitur *v.* 158. *ſqq.* ubi ipſe perſonatus Ulyſſes jam præſens jurat Eumæo, non noſcenti eum, Ulyſſem mox adfuturum.

V. 152.

Ὡς νεῖται Ὀδυσσεὺς, Quod venturus & rediturus eſt Ulyſſes.

Εὐαγγέλιον, ου, τό, præmium pro bono nuntio, δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας.

Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, κ. τ. λ. enumerat, quæ præmia velit.] Aperte in hoc loco Εὐαγγέλιον ſonat δῶρον ὑπὲρ

ἀγαθῆς ἀγγελίας. Ita mox *v.* 166. ὅτ' ἄρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, neque ego bonum hoc nuntium retribuam, οὐδέν σοι ἀποδώσω ἐπὶ τούτῳ ἀγαθῷ ἀγγέλματι, ubi idem ſignificat, quod apud Nos *Chriſtianos*, quibus Nuntium omnium exoptatiſſimum, *viz.* Deum in *Chriſto* Peccatoribus conciliatum, Εὐαγγέλιον dicitur. BARNES.

v. 154.

Ἕσσαι με χλαῖνάν τε, κ. τ. λ. poteſt eſſe aor. 1. infin. Act. loco imperativi: poteſt & eſſe aor. 1. imperat. Med. Induere me, vel, Indue me. prius eſt verius; nam Græcis ſæpiſſime eſt infinitivus pro imperativo, modeſte.

v. 155.

Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, Prius enim ſane, etſi valde egens veſtibus, eas nequaquam reciperem. Vide ad *v.* 124. νόστου κεχρημένον, reditus indigum, *Od.* A. 13.

v. 156.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίνεται, Odioſus enim mihi eſt ille, æqualiter ac Inferni portæ, *vel* pariter ac mors, ich haſſe den, wie den Tod.] Huic *Diſticho* fere geminum habemus *Il.* I. 312. Ita *Homerus*, ſe ipſum παρῳδῶν, originem *Parodiis* dedit. *Pſ. XXVIII.* 3. BARNES.

v. 157.

Πενία, ας, ἡ, paupertas, inopia, qua quis coactus labore victum quærit, Armuth. ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει, qui paupertate coactus vana loquitur, der aus Armuth lüget, damit er was verdiene. Nota ergo, τὴν πενίαν eſſe paupertatem eam, quæ cogit homines ad opus faciendum, victus quærendi cauſa: ſed ἡ πτωχεία eſt mendicitas. Apparet inde, quomodo differat ὁ πένης & ὁ πτωχός.

Εἴκων πενίῃ, paupertati ſuæ id dans, aus Armuth. βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, *Od.* N. 143.

Ἀπατήλια βάζει, ſupra *v.* 127.

v. 158.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν, (*pro* ἐκ Θεῶν,) ξενίη τε τράπεζα, Sciat nunc omnium primum Jupiter inter Deos, (ita *Il.* T. 258.) & hoſpitalis hæc menſa. Juratur ergo menſa hoſpitalis.

v. 159.

V. 159.

Ἱστίη (*Alii* Ἑστίη) τ' Ὀδυσῆος, hæc ἱστίη eſt ἡ τοῦ Εὐμαίου οἴκησις, utpote κτῆμα Ὀδυσσέως, ut heri proprii.

Ἑστία, ας, ἡ, focus, der Heerd, ἡ ἐσχάρα. *Deinde*, a parte hac, domus, habitatio, die Feuerſtätte. Eſt ab ἵστημι, *vel* ἵσταμαι, a στάω: focus enim facit, ut domus ſit bene conſtituta; & in foco fiebant quotidiana ſacra, quibus domui, ut eſſet ſalva, bene precabantur. Hinc Ζεὺς dictus ἐφέστιος & ἑστιοῦχος. etiam ἡ Ἑστία, Dea apud Atticos, quæ eſt perſonificata habitatio humana; & dicitur filia Κρόνου, quæ monſtraverit hominibus artem ſtatuendi domos. Eandem Romani vocarunt *Veſtam*; nam habitatio eſt res ſacra, & quiſque domi ſuæ ſacer ſanctusque eſt. *Jonice* & *Dorice* dicitur & ἱστίη, & ἱστία, ἡ. & verbum ἑστιᾶν *Doribus* eſt ἱστιᾶν.

V. 160.

Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω, Certe quidem tibi iſta omnia evenient, ſicut dico.

V. 161.

Λυκάβας, αντος, ὁ, annus, ὁ ἐνιαυτός. Vera fortaſſe videri poſſit *Macrobii* editio, ſolem antiquiſſimis vocatum fuiſſe τον λυκον, lucentem, den leuchtenden: & ſic λυκαβας dictus a τῷ βαινειν τοῦ λυκου, a curſu ſolis, quo annus efficitur.

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, noch in dem jetzigen Sonnenlauffe. Imo cum & luna dicta ſit ἡ λυκη, unde Latini eam dicunt noctilucam: videri poſſit ὁ λυκαβας eſſe menſis lunaris; ut ſit, bey dem jetzigen Monden-Lichte, hoc menſe.

V. 162.

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, Altero menſe finiente, altero incipiente, *i. e.* in ipſo novilunio. νύκτες φθίνουσι, *Od.* N. 338.

Ἱσταμένοιο μηνὸς, menſe ſurgente, *i. e.* incipiente novo: nam finiente menſe, φθίνοντος μηνὸς, alter ſequens menſis ἵσταται.

V. 161 — 163.

Menſem Græci quemvis in *tria* diſtinxere δεχήμερα, ſive *decadas tres*. Dies ad primam decadem pertinentes

μηνὸς

μηνὸς ἱςαμένυ, ſive *menſis ineuntis;* illas vero mediæ decadis μηνὸς μεσῦντος, *menſis medii;* tertiæ denique decadis dies μηνὸς φθινοντος, *menſis exeuntis* appellabant. Qui mos diſtinguendî menſium dies antiquiſſimus eſt, quippe ab *Homero h. l.* & *Heſiodo Op. & Di. v.* 798. jam uſurpatus. Quanquam, cum neuter Poëta μηνὸς μεσῦντος, ſive *menſis* meminerit *medii*, illo quidem ævo in duas tantum partes diviſi fuiſſe videntur menſes, ſic ut μην ἱςάμενος dies XV. vel & XX. priores, φθίνων vero reliquos comprehenderit: Indicium inde licet capere, quod *Heſiodus* alicubi (*Lib. cit. v.* 780.) diem memorat decimum tertium τῦ ἱςαμένυ. &c. LAKEM. *Antiq. Græc. S. P. IV C. I.* § *III.* Vid. etiam POTT. *Arch. Gr. Tom. I.* 476. REIMM. *Ilias poſt Hom. Sect. IV. Cap. VIII. §. IX.*

v. 163.

Τίσεται, puniet eum, —. *vel* is luet, —.

v. 164.

Ὅς κεν ἐκείνυ Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, καὶ — υἱόν, quicunque illius Hic in debito honore non habet, *vel* in nullo pretio æſtimat uxorem, & — filium. ὅτι σε θεοὶ ἀτιμάζωσι, *Od.* N. 141.

v. 166.

Οὐτ' ἄρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, neque ſane ego hoc præmium boni nuntii perſoluturus ſum, ich werde wol den Lohn für die gute Bottſchaft nicht zu bezahlen bekommen: nam non fiet id bonum, quod tu dicis futurum. Vid. ad *v.* 152.

v. 167.

Ἕκηλος Πῖνε, tranquillus Bibe. ἕκηλος, *v.* 91.

v. 168.

Ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, aliorum memores ſimus, his omiſſis; aliarum rerum præter iſtas memores ſimus, *coll.* 169. 170. Eſt præſ. Subj. cum reduplicatione Jonica, *pro* μνώμεθα: & *h. l.* habet accuſativum, cum alibi ſit genitivus, ἄλλων. laſſet uns an andere Dinge auſſer dieſer Sach denken.

Παρὲξ, *Od.* M. 443.

Μηδέ με τύτων Μίμνησκ', (*pro* Μίμνησκε,) neque fac, ut iſta mihi perpetuo in mente ſint.

v. 170.

v. 170.

Ἄχνυμαι θυμὸν, Triſtis ſum animo, Angor animo.

Ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος, quando quis mentionem facit venerandi heri mei: inquit Eumæus.

Κεδνὸς, *Od.* K. 346. & 225.

v. 171.

Ὅρκον μὲν ἐάσομεν, juramentum ſinemus in ſuo pretio.

v. 173.

Θεοειδὴς, *Telemachi* Epith.

v. 174.

Παιδὸς ἄλαστον (adverbialiter) ὀδύρομαι, filii cauſſa inſedabiliter lugeo. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem: ne mihi tu, cui ignoſcere nunquam potero, compoſitiones & pacta loquere, rede mir von keinem Vergleich, du, dem ich nie verzeihen will, *Il.* X. 261. πένθος ἄλαστον, luctus nunquam ſedandus, *Il.* Ω. 105. *Od.* A. 342. ἄχος αἰὲν ἄλαστον, *Od.* Δ. 108.

v. 175.

Τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἔρνεϊ ἶσον, *ſc.* Τηλέμαχον. Vid. ad *Od.* Z. 163.

v. 176.

Οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, nequaquam inferiorem Patre ſuo charo viribus & fortitudine: de Telemacho. χερείονά περ καταπέφνων, etſi interfeci virum inferiorem Patroclo, *Il.* P. 539. Extruſo ν, & facta contractione, fit χερείω.

v. 177.

Φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, mente & forma admirabilem, vortreflich. εἶδος ἀγητοὶ, ſpecie externa admirabiles, ſed non animo, *Il.* E. 787. θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, ſpectabant cum admiratione ſtaturam & ſtupendam formam Hectoris, jam occiſi, *Il.* X. 370. Vid. etiam ad *Il.* Ω. 376.

v. 178.

Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, Hujus mentem cepit Deus aliquis, & impediit, & quaſi captivavit.

Φρένας ἔνδον ἐΐσας, *Od.* Λ. 336.

v. 179.

Μετὰ πατρὸς ἀκουήν, *Od.* E. 19.

v. 180.

Ἐς Πύλον ἠγαθέην, Vid. ad *Od.* B. 308.

Μνηςῆρες ἀγαυοὶ, proci nobiles: nam erant juvenes honeſtiſſimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; & Poëta maledicere non ſolet. die Edlen, Vornehmen, Freyer. ita *Od.* B. 209.

v. 181.

Τὸν δὲ — Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ei vero — Domum redeunti inſidiantur. ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι, *Od.* N. 425.

Ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται (*pro* ἀπόληται) — Ἀρκεισίου, ut pereat poſteritas Arceſii, in linea recta, filius ejus, & nepos. Vid. ad *v.* 68.

v. 182.

Νώνυμον, ut intereat ſtirps ejus ſic, ut ne nomen quidem ſit reliquum. Vid. ad *Od.* N. 239.

Ἀρκείσιος, ου, ὁ, avus paternus Ulyſſis. & ejus φῦλον ſunt poſteri in linea recta.

v. 183.

Κεῖνον μὲν ἐάσομεν, illum omittemus ex ſermone noſtro, wir wollen ihn ſeyn laſſen, und jezt nicht von ihm ſprechen. ὅρκον μὲν ἐάσομεν, *v.* 171.

Ἤ κεν ἁλώῃ, Ἤ κε φύγοι, ob er kleben bleibet, Oder ob er davon kommt. ἁλῶναι, *Od.* E. 312.

v. 184.

Καί κεν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων, & eum tueatur Jupiter. ἔντε ἀρὴρ ὑπερέχε φαάντατος, *Od.* N. 93.

v. 185.

Τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπε, tuos labores narra.

v. 186.

Od. N. 232.

v. 187.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; *Od.* K. 325.] Hæc interrogationum coacervatio *Homero* eſt familiariſſima, ut ſæpius monuimus, qua copioſior ſeges reſpondendi proponitur. SPOND. Vid. etiam ALBERTI *Obſerv. Philol. ad Apoc. VII:* 13. τίνες εἰσὶ, καὶ πόθεν ἦλθον;

v. 189.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; quinam eſſe ſe dicebant?

v. 190.

v. 190.

Ὀυ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, Nequaquam enim te pedibus & terreſtri itinere huc, utpote in inſulam, peregre veniſſe puto. ita *Od.* Α. 173.

v. 193.

Ἔιη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ, κ. τ. λ. Eſſet quidem nunc nobis aliquamdiu & cibus, &c. ἐπὶ χρόνον, *ſc.* πολὺν, auf eine Zeitlang: & facete optat ſibi otium & cibos potusque, ad narranda tot & omnia.

v. 194.

Ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν, Et vinum dulce.

Κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι, in caſa hac ruſticana manentibus.

v. 195.

Δαίνυσθαι τ' ἀκέοντ', (*pro* ἀκέοντε,) Ut nos ambo epulari poſſemus cum quiete. Hîc & dualem vides, & uſum nominis etiam de otio non turbato. ἀκέων, *v.* 110.

Ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν, *pro* ἐφέποιεν, ceteri opus ſuum obirent, ἐνεργοῖεν.

v. 196.

Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, narrans omnes meas ærumnas animi non ad finem facile venirem etiam anno integro. ὅτι ῥηϊδίως pertinet ad optativum, & εἰς ἐνιαυτὸν eſt pro ἐν ἐνιαυτῷ, *Attice*, ἅπαντα vero eſt neutrum ad κήδεα.

v. 197.

Διαπρήσσω, uſque ad finem perduco. nam ipſum quoque πρασσειν quandoque notat, ad finem perducere; originis ſuæ naturam retinens, ich ſetze etwas durch. ὅτι διαπρηξαιμι, nequaquam ad finem perducerem.

Λέγων ἐμα κηδεα θυμοῦ, narrans meas ærumnas animi, die Noth und den Kummer meiner Seele.

v. 198.

Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα — μόγησα, Quot in ſumma — pertuli, wie viel ich alles ausgeſtanden.

Θεῶν ἰότητι, *Od.* Μ. 190.

v. 199.

Ἐκ μὲν Κρητάων (κατὰ) γένος εὔχομαι (εἶναι) εὐρειάων, Ex Creta ampla profiteor mihi eſſe originem, *vel* me eſſe genere. Ubicunque enim Ulyſſes de ſe quaſi de alio

 narrat,

narrat, Cretenſem ſe facit: & id *vel* ob ſitum inſulæ longe ab Ithaca diſſitum, ne cito quæri poſſit veritas; *vel* quia Cretenſes in Ithaca erant favorabiles. Ceterum id Ulyſſis mendacium, crebro repetitum, anſam dedit dicterio, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦςαι.

V. 200.

Ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς, Viri divitis filius. ἀφνειὸς, *v.* 116.

V. 201.

Ἡμὲν τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο, & educati, & nati ſunt. Vid. ad *Od.* K. 416.

V. 202.

Γνήσιοι υἱέες ἐξ ἀλόχυ, Legitimi filii ex uxore. *coll.* 203. ἰθαγενέες. υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, *Il.* Λ. 102. ubi vides oppoſitionem.

Ὠνητὸς, ἡ, ον, pretio dato comparatus & emtus, *vel* emendus, was für Geld angeſchaffet werden kan. ὠνητὴ μήτηρ, mater mea fuit fœmina, dato aliquo pretio ab aliis emta, ſerva, ancilla: inquit perſonatus Ulyſſes, benevolentiæ captandæ cauſa ſe adſimilans Eumæo quodammodo, quaſi ex eodem ſervorum ſit ordine, & quaſi ὁμομαςιγίας ὤν.] Attendendum eſt hoc genus ſervitutis, quæ comparabatur per emtionem, qualis erit, quam *in ſeqq.* Phœnix ille in perſona hujus hoſpitis moliri fingetur. Quibus exemplis antiquitas ejus rei comprobari poteſt, ut *antea* monuimus. SPOND.

V. 203.

Παλλακὶς, *Il* I. 449.

Ἰθαγενὴς & ἰθαιγενὴς, έος, ὁ, ἡ, eſt ὁ γνήσιος, ex legitima uxore natus, καὶ μὴ ἐκ παλλακίδος, non ex pellice. ὁ ἐκ τῆς, κατ' ἰθὺ, i. e. κατ' εὐθύτητα νόμυ, γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος. quaſi recta via & legitime genitus. Dicitur & hæc vox ἐπὶ πολιτῶν αὐτοχθόνων, de civibus natis in civitate inde a majoribus ſuis, non vero adſcititiis aut adventitiis, intermixtis aliunde.

Ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσιν ἐτίμα, ſed me eodem in pretio habebat, quo legitimos: ſed me, æque ac legitimos ſuos filios, carum ſibi habebat. Vid. ad *Od.* Λ. 556.

V. 204.

Κάςωρ, ορος, ὁ, *h. l.* Hylaci filius, homo Creticus.

Γλαυκος,

Ὑλακος, ου, ὁ, fictus avus perſonati Ulyſſis, Cretenſis. Τῶ ἐγὼ (κατὰ) γένος εὔχομαι εἶναι, cujus ego filius profiteor eſſe.

v. 205

Ὅς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσι, Θεὸς ὡς, τίετο δήμῳ, Qui quondam inter Cretenſes, ſicut Deus aliquis, ſuſpiciebatur & carus erat populo ſuo. ſic *Il.* Π. 605.

v. 206.

(ἐν) Ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, Propter opes, & divitias ſuas, *ſc.* æſtimabatur maximi a populo. ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, excellebat inter eos an Wohlſtand und Reichthum, *Il.* Π. 596.

Κυδάλιμος, *Od.* Γ. 219.

v. 207.

Τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι Εἰς Ἀΐδαο δόμους: *i. e.* mortuus eſt ſic & *Il.* Β. 302. οὓς μὴ κῆρες θανάτοιο φέρουσαι ἔβαν, quos mors non abduxit ſecum mitgenommen hat. Fata mortis perſonificata, ut euntia & ſecum abducentia obvios. tales vocat Poëta κηρεσσιφορήτους.

v. 208.

Ταὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο, bona *ſeu* facultates vero dividebant ita ζωὴ ſupra *v.* 96.

v. 209.

Παῖδες ὑπέρθυμοι, Filii nobiles.

Καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, *pro* ἐπεβάλοντο, & ſortes jecerunt, cui quæque portio obveniret. Hinc dicuntur πολύκληροι ἄνθρωποι, ἐφ' οἷς πολλοὶ βάλλονται κλῆροι κατὰ λαχμούς: die viel durchs Loos zu vertheilen haben, die viel Portionen beſitzen. nam παῖδες κλήροις διενέμοντο τὴν πατρικὴν κτῆσιν. unde eſt τὸ κληρονομεῖν. ſic *v.* 64. οἰκόν τε, κλῆρόν τε.] Δῆλον γὰρ ὡς κλήροις διενέμοντο οἱ παῖδες τὴν πατρικὴν κτῆσιν· ὅθεν ἡ κληρονομία λέγεται. *Euſtath.* CLARK. Ἐβάλοντο, ut *Il* Ψ. 352. Sic Homerus & antiquiores conſtanter. Poſteriores etiam ἔβαλον dixere, ut *Matth.* *XXVII.* 35. ERN.

v. 210.

Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρ' ἔδοσαν, At mihi valde pauca dabant.

Καὶ οἰκί' (*pro* οἰκία) ἔνειμαν, & ædes *vel* habitationes attribuebant, ſie theileten mir Wohnungen zu, ein Gütchen.

v. 208 — 210.

Olim legitimi filii bona paterna fortibus inter ſe dividere ſoliti ſunt, quandoquidem omnes pari jure gaudebant, nulla primogenituræ ratione habita; illegitimis autem liberis modica portio addicebatur: ſic *h. l* Caſtoris Cretenſis filios, quorum unum ſe fingit, bona paterna inter ſe diſtribuiſſe, narrat Eumæo Ulyſſes. POTT. *Tom. II. p.* 284. FEITH. *L. II. C. XII.* §. *II.*

v. 211.

Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα, Duxi autem uxorem.

Πολυκληρος, ου, ὁ, ἡ, opulentus, multæ rei familiaris: Oppoſitum ejus eſt ἄκληρος. — πολυκλήρων ἀνθρώπων, — quæ erat ex valde opulentis hominibus nata, ſehr bemittelter Leuthen Kind.

v. 212.

Εινεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, Propter meas qualitates egregias, *ſc.* nactus ſum uxorem ditem.

Ἐπεὶ ουκ ἀποφώλιος ἦα, nam non degener eram. ἐπεὶ ουκ ἀποφώλιοι ἐυναὶ Ἀθανάτων, *Od.* Λ. 248.

v. 213.

Φυγοπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, qui pugnam vitat. alibi dicitur φύζηλις.

Νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν, nunc vero omnia iſta deficiunt me, es iſt damit bey mir vorbey. ψυχὴ δὲ λέλοιπεν, *v.* 134.

v. 214.

Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι ἐισορόωντα Γινώσκειν, Sed tamen, vel ſtipulam te intuentem, arbitror Agnoſcere, *ſc.* qualis fuerit culmus integer. *Proverbialis* eſt locutio, & conſtructio eſt: οἴομαι ἔμπης, exiſtimo omnino, σὲ ἐισορῶντα καλαμην, te intuentem ſtipulam reliquam, γινώσκειν σὲ, *ſc.* τὸ λήϊον, cognoſcere *vel* agnoſcere te poſſe, qualis fuerit integra ſeges. Καλάμη ergo *h. l. Metaphorice* eſt, corpus ſenectute affectum, & Adagium integrum (nam *h. l.* eſt ἐλλιπὲς) eſt: ἐκ καλάμης δῆλος ὁ τεθεριςμένος ἄςαχυς, aus den noch ſtehenden Halmen urtheilet

theilet man von den Aehren, ſo drauf geſtanden. Dicitur ἐπὶ ἀνδρῶν γενναίων, οἳ καὶ περὶ καιρὸν γήρως, ἐμφαίνουσι λείψανα τῆς ἀρετῆς παλαιᾶς. & Ulyſſes hoc vult: οἶμαί σε, ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητός μου ὑπόλειμμα, τὴν μετὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα τὸ φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν, ἐπεὶ καὶ τὸν εὐγενῆ τις πυρὸν ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης ἤγουν ὑποστάθμης τεκμαίρεται. πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, plurimas quidem ariſtas cum ſuis culmis ferrum ad terram ſternit; ut notentur *Allegorice* corpora hoſtium ſtrata, *Il.* Τ. 222. ibi igitur καλάμη eſt illa culmi ſecti pars, ad quam eſt ariſta. Ergo in Poëta ἡ καλάμη in ſenſu tantum Allegorico occurrit: *in Iliade* ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος; *in Odyſſea* ἐπὶ σώματος τοῦ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένου.

V. 215.

Ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή, profecto enim me calamitas tenet valde multa.

Δύη, ης, ἡ, ærumna, calamitas, κακοπάθεια, Noth, die man fühlet, quæ alte penetrat in animum, eumque ſubigit. nam eſt a δύω, ſubeo, immergo me: quia ærumna acri ſenſu ſubit animum, & vires ipſas corporis. hinc (a δύνω) eſt & ἡ ὀδύνη.

Ἤλιθα, *Od.* I. 330.

V. 216.

Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη] Recte Martem & Minervam conjungit, ut doceat, audaciam bellicam a prudentia non debere ſeparari. SPOND.

V. 217.

Ῥηξηνορία, ας, ἡ, eſt ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνδρῶν ἀνθισαμένων. ῥηξηνορίην, vires fortes irrumpendi per viros. a ῥηξήνωρ, ορος. ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα, qui ordines virorum perrumpit, der durch die Glieder einbricht in der Schlacht. a ῥήσσω, rumpo, ich reiſſe. ὁ ῥήσσων ἄνερας, πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, ὁ ῥήσσων ἐν ἠνορίῃ ἀνέρων φάλαγγας, fortitudine ſua perrumpens per viros. Epith. *boni militis.* De ſolo *Achille* ponit id Poëta: notans vires ejus, quibus nemo facile reſiſtebat. Vid. etiam ad *Od.* Δ. 5.

Ὁπότε

Ὁππότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστῆας, cum eligerem ad inſidias Viros fortiſſimos.

Λόχος, *Od.* Λ. 524.

v. 218.

Ἀριστεύς, *Od.* Λ. 226.

Κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων, mala inimicis moliens. Vide ad *v.* 110.

v 219.

Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, de audaci milite : Nunquam mihi mortem præſagiebat animus maſculus; de morte nihil cogitabam. μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσετο, *Od.* Η. 31.] Intelligam : *cogitabat*, *intuebatur mortem.* Non veniebat mihi in mentem de morte; non obverſabatur animo periculum mortis, unde timor naſci ſolet. *Liv. I.* 25. *nec his, nec illis periculum ſuum — obverſatur animo.* ERN.

v. 220.

Πολὺ πρώτιστος, omnium primus.

Ἐπάλμενος ἔγχει, irruens haſtâ.

Ἕλεσκον, capiebam hoſtiliter. interficiebam.

v. 221.

Ὅ, τέ μοι εἴξειε πόδεσσι, quicunque mihi cederet pedibus, *i. e.* qui me effugere vellet ὑποχωρήσας.] Vertunt: *Qui mihi cederet pedibus*, i. e. qui fugeret; nam aliter intelligi non poteſt; Quæ autem virtus, perſequi fugientem ?· Verterim: qui mihi confideret pedibus; qui fretus pedum robore & celeritate mecum concurreret. Sic infra *v.* 262. εἴξαντες ὕβρει, *propter inſolentiam.* ERN.

v. 222.

Τοῖος ἔ' (*pro* ἦα) ἐν πολέμῳ, Talis eram in pugna.

Ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, opus vero mihi haud gratum erat. *ſc.* agricultura, & ſtudium rei familiaris in agris, die Wirthſchaft.

v. 223.

Οἰκωφελίη, ας, ἡ, cura domum & rem familiarem augens, gute Wirthſchaft. ab οἶκον ὀφέλλειν. ἔργον (illud primarium, agricultura nimirum) δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. die Vermehrung des Hauſes und Vermögens, ἡ οἰκουρικὴ οἰκονομία, ἡ οἰκουρία

καὶ

καὶ ἐπιμέλεια τῦ οἴκυ, maxime διὰ γεωργίας: περιεμὸς βίυ εἰρηναίυ, ἤτοι τῦ κατ' εἰρηνην κυροτροφυ. quando quis in pace gignit liberos, eosque quærendo per operas ruſticas victu alit

Ἀγλαὰ τέκνα, *Od.* Λ. 248.

v. 224.

Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, Sed mihi ſemper naves remis inſtructæ gratæ erant. νῆες ἐπήρετμοι, *Od.* Ε. 141.

v. 225.

Ἄκοντες ἐΰξεστοι, tela bene polita. ἄκων, *Od.* Ν. 225. ἐΰξεστος, *ibid.* 10.

v. 226.

Λυγρὰ, Res miſeræ & triſtes: quales enumerantur *v.* 224. *ſq.*

Ῥιγηλὸς, & καταριγηλὸς, ἡ, ὀν, horrendus, horrore dignus. a ῥιγέω, rigeo, horreſco, obſtupeo.

Τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται, quas res alii horrent. Φρικτά. & opponitur Φίλον.

v. 227.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά που Θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν, At mihi ea grata erant, quæ Deus in animo poſuit.] *Duportus* omnino adeundus, qui multa in hanc rem congerit. *Gnomolog* BARNES *Je ne prenois plaiſir, & je ne m'occupois uniquement qu'aux choſes, pour leſquelles Dieu m'avoit donné de l'inclination,*] Il y a dans le Grec · *que Dieu m'avoit mis dans l'eſprit.* Homere reconnoit ici que le choix, que les hommes font de profeſſions qu'ils embraſſent, vient de Dieu, quand ils conſultent & qu'ils ſuivent le penchant naturel qui les y porte. Car on ne voit que trop ſouvent des hommes qui choiſiſſent des emplois & des profeſſions auxquelles la Providence ne les avoit pas deſtinez, & qu'ils n'embraſſent que par leur folie. DAC.

v. 228.

Ἐπιτέρπομαι, delecto me aliqua re.

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Alius enim ad alia convertit ſe libenter opera.

Cap

Car les goûts des hommes ſont differents : celui-ci ſe plaît à une choſe, & celui-là à une autre. DAC.]
Ἐν τούτοις καὶ γνωμικὸν παροιμίας ἐκτίθεται τῆς λεγούσης, Ἄλλα παρ᾽ ἄλλοις καλά. *Euſtath.* Ἀλλ᾽ ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. *Archilochus* apud *Clement. Alexandrin. Strom VI.* ubi & hic *Homeri* locus adducitur. Ἀλλ᾽ ἄλλοι ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις. *Euripides* apud *Eundem*, *ibid.* Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως Ἔκνιξε γε φρένας: *Pindar. Pythior. Ode X. v.* 93. Denique non omnes eadem mirantur amantque. *Horat. Epiſt. Lib. II. Ep.* 2. *v* 58. Caſtor gaudet equis; ovo prognatus eodem, Pugnis: quot capitum vivunt, totidem ſtudiorum Millia *Idem*, *Serm. Lib. II: I:* 26. Trahit ſua quemque voluptas. *Virgil. Eclog. II:* 65. Vide & ſupra ad *Od.* Θ. 167. CLARK.

V. 229.

Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν, Ante enim quam ad Trojam profecti ſunt Achivi.

V. 230.

Εἰνάκις, *adv.* Novies.

Εἰνάκις ἄνδρεσσιν ἦρξα, Novies dux *vel* imperator fui militum, & duxi eos contra hoſtes.

Ὠκυπόρος, *navis* Epith. *Od.* E. 176.

V. 231.

Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, Viros adverſus alienos. κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, *Od.* I. 255.

Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, & mihi valde proſpere cadebant omnia. *coll.* 334. poſitum ergo *h. l.* ἐπὶ τοῦ, κατὰ τύχην γίγνεσθαι: εὐτυχῶς ἀπέβαινέ μοι πάντα.

V. 232.

Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, Ex his eligebam mihi quæ placebant, & pulcra videbantur animo meo. *Jon.* pro ἐξαιρούμην, vel potius ἐξῃρούμην: καὶ ἐξαίρετον ἐλάμβανον, eligebam mihi placita animo; & notat τὸ γέρας, honorarium, ὃ αὐτὸς πρότερον ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγός. ἐξῄρητ᾽, *Od.* E. 39.

Μενοεικής, *Od.* N. 409.

Πολλὰ δ᾽ ὀπίσσω λάγχανον, multa autem deinde Accepi per ſortis diviſionem.

V. 233.

v. 233.

Λάγχανον, Sorte accipiebam, in communi illo δασμῷ per æquas partes: nam præcipuum illud, Duci dari ſolitum, dictum eſt *v.* 232.

Αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο. notat *h. l.* αὔξεσθαι χρήμασιν, augeri opibus & copiis, ἐξ ὧν δεινός τε αἰδοῖός τε γίνεταί τις παρὰ τοῖς εἰδόσι, venerabilior fit apud eos, qui id vident & ſciunt. Eſt imperf. Paſſ. *Jonice* ſine augmento: das Haus, *i. e.* das Vermögen, nahm bald zu; & celeriter opes meæ augebantur, & hinc oriebatur reverentia mei.

v. 234.

Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τελέθεσκον, Gravisque reverendusque inter Cretenſes fiebam. δεινός τ' αἰδοῖος τε, *Od.* Θ. 22.

v. 235.

Στυγερὴν ὁδὸν, iter mortiferum: ſicut ipſe Poëta explicat *v.* 236. ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

v. 236.

Ἐφράσαθ' (*pro* Ἐφράσατο) στυγερὴν ὁδὸν Ζεὺς, Deſtinavit nobis conſilio ſuo odioſum & durum iter Jupiter. ita *Od.* Γ. 289.

Ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, ſupra *v.* 69.

v. 237.

Ἤνωγον, jubebant, *ſc.* cives mei.

v. 238.

Νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, Navibus præeſſe, easque ducere ad Ilium.

Οὐδέ τι μῆχος Ἦεν ἀνήνασθαι, & nullo modo mihi facultas & ratio Relinquebatur negandi & renuendi, es ware keine Möglichkeit es abzuſagen. οὐδέ τι μῆχος Ἐυρέμεναι δυνάμεσθα, *Od.* M. 392.

v. 239.

Ἀνήνασθαι, ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, ſupra *v.* 149.

Χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, malus enim cohibebat me a negando populi rumor & opinatio, mich hielt davon ab, wann ich bedachte, wie übel jedermann von mir ſprechen wurde. Vel &: nam malus rumor occupaſſet me, gravis rumor vulgi tenuiſſet me, mala fama populi corripuiſſet

puiſſet me. Sæpe enim indicativus græcus a Romanis per conjunctivum efferri debet: ponunt autem indicativum Græci, ſi eſt res certiſſima. τῶν ἀλεείνω φημὶ ἀδευκέα, *Od.* Z. 273.

v. 240.

Εἰνάετες, *Od.* E. 107.

v. 241.

Τῷ δεκάτῳ (ἐνιαυτῷ) δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες κ. τ. λ. Poſtquam autem decimo (anno) urbem Priami expugnavimus & vaſtavimus, &c Vide *ibid.*

v. 242.

Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς, *Od.* N. 317.

v. 243.

Ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο — Ζεύς, inquit Ulyſſes: mihi miſero mala ſtruebat — Jupiter.

v. 244.

Τεταρπόμενος τεκέεσσι, oblectans me liberis meis. τεταρπόμενος φίλον κῆρ, oblectatus animo ſuo, *Od.* A. 310.

v. 245.

Κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ. γυναῖκας κουριδίας, *Od.* N. 44. 45.

v. 246.

Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Ad Nilum volebam *vel* cupiebam navigare. ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται (*Jon.* pro ναυτίλληται) εἵνεκα πατρός, ut laborioſe naviget propter patrem, *Od.* Δ. 672.

v. 247.

Νῆας ἐϋ στείλαντα, Cum naves bene armavi, exornavi neceſſariis. Νέστορα, ὃς ἑτάρους στέλλοντα, der ſeine Leuthe in gute Ordnung ſtellete, und zugleich gute Lehren und Reglen ihnen vorſtellete, und ſie alſo gut beſtellete, ſuos ordinantem & præceptis inſtruentem, *Il* Δ. 294 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, vos alii vero parate vos & inſtruite per caſtra, machet euch fertig, *Il.* Ψ. 285 σοὶ νῆα στελέω, (*pro* στελῶ,) καὶ ἅμα ἕψομαι αὐτός, adornabo tibi navem, ſimulque ipſe comitabor te, *Od.* B. 287 ἱστία μὲν στείλαντο, contraxerunt, collegerunt vela, ſie zogen die Segel ein, und legten ſie zuſammen, *Il.* A. 433. ἱστία νηὸς στεῖλαν, *i. e.* συνέστειλαν, compreſſerunt, *Od.* Γ. 11.

Ἀντιθέοι

Ἀντίθεοι ἑταῖροι, ob fidem, & virtutem, & utilitatem: nam quorum vel ope vel amicitia fruimur, ſunt nobis quaſi Dii. ἀντίθεοι μνηστῆρες, ob nobilitatem & formam eximiam, & ob divitias, ſupra *v.* 18. nam Poëta eſt εὐλογητικός, nec novit ἔξω καιροῦ κακολογεῖν. ineptum igitur foret, loco illo τὸ ἀντίθεοι; contra omnem morem Poëtæ, explicare velle per ἀσεβεῖς, & Deo oppoſitos.

v. 248.

Ἐννέα νῆας στεῖλα; ich rüſte neun Schiffe aus.

Θοῶς δ' ἐσαγείρετο λαός, celeriter autem congregabantur copiæ. *h. l.* Paſſive poſitum Medium. ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν, remiges congregemus in navem, *Il.* A. 142. ubi eſt ex dialecto Jonica præſens indicativi pro conjunctivi; *vel* & pro futuro indicativi: nam utrumque Jones ſolent. νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, nam modo recollegerat animum; *Il.* O. 240. qui paullo ante fuerat ὀλιγοθυμήσας. is dicitur ἐσαγείρειν θυμόν, ſi ſe recipit ex anxietate.

v. 249.

Od. M. 397.

v. 250.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆϊα πολλὰ παρεῖχον, at ego victimas multas, & ad mactandum pecudes præbebam. ἱερήϊον, *h. l.* in ſenſu generali. Vide ſupra ad *v.* 94.

v. 251.

Θεοῖσίν τε ῥέζειν, Et ad Diis ſacrificandum.

Αὐτοῖσί (*ſc.* ἀνθρώποις) τε δαῖτα πένεσθαι, & ad ipſis epulas parandas.

v. 252.

Ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, provecti in altum a Cretæ littoribus.

v. 253.

Ἐπλέομεν Βορέῃ (*ſc.* σὺν) ἀνέμῳ, Navigabamus Borea vento.

Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, Borea vento puro & ſereno. ἀκραῆ Ζέφυρον, Zephyrum pure & acriter tamen flantem, *Od.* B. 421.

Ἀκραής, έος, ὁ, ἡ, pure ſpirans, ſine admixtis nubibus aut pluviis. nam eſt compoſitum ex α priv. ex κεράω,

 miſceo,

miſceo, & ἄημι, flo. ὁ μὴ κεκερασμένος ἑτέροις ἄνεμος. ſimul tamen & τὸ ἄκρον reſpicitur, gradus ille ſuperior, qui requiritur ad præſentem venti ulum, ὁ ἄκρως ἀείς.

v. 254.

Ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον, *Auſſi doucement que ſi dans une riviere nous n'avions fait que ſuivre le courant de l'eau,*] Homere dit cela en trois mots, ὡσεί τε κατὰ ῥόον, *comme dans le courant*, & c'étoit une eſpece de proverbe, pour dire *heureuſement*, *facilement*, *à ſoubait.* DAC.

Οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, nec ulla adeo mihi Navium læſa eſt.

v. 255.

Πημάνθη. Vid. ad *Od.* Θ. 562. 563.

Ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, ſed integri & recte valentes, *vel* illæſi & nulla re laborantes, in navibus noſtris, quæ ferebantur vento ſecundiſſimo, Sedebamus. ἀσκηθὴς, *Od.* Λ. 534.

Ἄνουσος, ου, ὁ, ἡ, ſine morbo, ſine vitio, ſine defectu aliquo, dem nichts fehlet.

v. 256.

Od. I. 78.

v. 257.

Πεμπταῖος, α, ον, quintanus.

Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον — ἱκόμεσθα, Quintani, *i. e.* Quinto die autem ad Nilum — venimus. Vid PALAIR. *Obſerv. ad Joh. XI:* 39. Τεταρταῖος γάρ ἐστι. KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget. ad eundem locum*

Αἴγυπτον ἐϋρρείτην, Nilum bene & utiliter fluentem. Vid. ad *Il.* Ζ. 34.

v. 258.

Νέας ἀμφιελίσσας. Vid. ad *Od.* M. 368.

v. 259.

Κελόμην — ἑταίρους Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, jubebam, ut ſocii ibi apud naves exſpectarent.

v. 260.

Καὶ νῆας ἔρυσθαι, & ut naves cuſtodirent. *Od.* I. 194. K. 443.

v. 261.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, viſor, ſpeculator. ab ὄπτομαι, video, ſpecto.

Ὀπτῆ-

Ὀπ7ῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, Speculatores autem in ſpeluncas juſſi abire: ut obſervarent, quid ageretur in agris. σκοπιὰ, Od. Κ. 148.

v. 262.

Ὕβρει εἴξαντες, injuriæ ſuæ locum dantes, & obſequentes libidini ſuæ, die ihrem Trieb zur Ungerechtigkeit Platz gaben, und ihrem Muthwillen folgeten. Vide ſupra ad v. 221.] Νικηθέντες ὑπὸ τῆς ὕβρεως. Schol.

Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ſectantes impetum ſuum cæcum. θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Od. Ε. 308 Μ. 342. ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ, obedientes voci divinæ, Od. Γ. 215.

v. 263.

Περικαλλέας ἀγρούς, perpulchros agros.

v. 264.

Πόρθεον, pro ἐπόρθουν, Deprædabantur. πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, urbes & muros expugnabant, Il. Δ. 308.

Ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα, pro ἐξῆγον, & mulieres abduxerunt inde, & quidem hoſtili modo captivas, & liberos,] Ἀγόν, ἀντὶ τοῦ, εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπέφερον. Schol. Sic Il. Ι. 589. 590. Ἄνδρας μὲν κτείνουσι — Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. CLARK.

v. 265.

Αὐτούς τ'] Viros, maritos & patres. Vid. ad Il. Α. 4. ERN.

Τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή, cito autem ad urbem pervenit clamor & nuntii. coll. 266. βοῆς ἀΐοντες.

Ἀϋτή, Od. Λ. 382.

v. 266.

Βοῆς ἀΐοντες, Od. Ι. 401.

Ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, Od. Μ. 24. Η. 222.

v. 267.

Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, impletus autem eſt totus campus peditibusque & equitibus. πλῆτο, Il. Ρ. 499. Σ. 50.

v. 268.

Χαλκοῦ τε στεροπῆς, Æriſque fulgore: de exercitu χαλκοῦ τε στεροπὴν, χρυσοῦ τε, de domo magnifice exornata intus, Od. Δ. 72. 73.

v. 269.

Ἐν δὲ Ζεὺς — Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, *pro* ἐνέβαλεν, Jupiter autem — Fugam meis ſociis malam indidit. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Achæos habebat ingens trepidatio & terror, fugæ gelidæ ſocia, *Il.* I. 2.

v. 270.

Μεῖναι ἐναντίβιον, Stare contra. *coll.* 269 in opp. ad fugam. ἐναντίβιον, *Il.* ε. 168.

Περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, *pro* περιέστη. *i. e.* περιεστάθη, κύκλῳ ἔστη, τὰ κακά, mala enim undique circumſtabant.] Sic *Il.* Π. 111. Παντη δὲ κακον κακῷ εστηρικτο. CLARK·

v. 272.

Τοὺς δ' ἄγαγον (*pro* ἤγαγον) ζωοὺς, Alios autem captivos abduxerunt vivos.

Σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, qui iis coacti opus facerent: ut operæ ipſis eſſent coactione, ihnen aus Zwang zu dienen; nam ad id abducebantur captivi.

v. 273.

Ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ποίησ', *pro* ἐνεποίησε, menti hoc conſilium & cogitatum indidit, er gab mir den Rath ein.

v. 274

Ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ita *Od.* E. 308. Vid. etiam ſupra ad *v.* 68.

v. 275.

Ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, jam enim me malum ingens excepit, adhuc me aliud malum excipiebat.

v. 276.

Ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, de capite galeam probe factam & aptam poſui: inquit Ulyſſes, cum ſe dederet Ægyptio regi, victus prælio. κλῆρος ἐν κυνέῃ, *Od.* K. 206.

Κυνέην εὔτυκτον, *Il.* Γ. 336. εὔτυκτον κλισίην, ſellam bene factam, *Od.* Δ. 123.

v. 277.

Δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός, haſtamque projeci ex manu: in ſignum pacis & deditionis. ἔκτοσε, *adv.* extra.

v. 278.

Βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων, ad regis adibam currum.

v. 279.

v. 279.

Κύσσα γοῦναθ' ἑλὼν, regis in equo ſedentis, ut me conſervaret rogans: tangens genua manibus, oſculatus ſum ea. Vid. ad *Il.* Ω. 478. item FEITH. *L. III. C. XIV.* §. *VII.*

Ὁ δ' ἐρύσατο, & ille tutatus eſt me, er ſchützete mich.

v. 280.

Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας, Cum currui me impoſuiſſet.

v. 281.

Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, Profecto in me valde multi irruebant cum firmis haſtis, ſie giengen mir mit Spieſſen zu Leibe. Κίρκῃ ἐπαΐξαι, *Od.* Κ. 295. & 322. Κίρκῃ ἐπηΐξα.

Μελίαι, *Il.* Β. 543.

v. 282.

Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, *Jon.* pro ἐκεχόλωντο, ſane enim ad iram concitati erant valde.

v. 283.

Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε, *pro* ἀπέρυκε, quod *pro* ἀπήρυκε, Sed ille prohibebat eos, ne interficerent me. ὁ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει, *Od.* Ι. 119

Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξεινίου, Jovis enim reverebatur iram Hoſpitalis. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, *Od.* Ν. 148.

v. 284.

— ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα,

— *qui maxime indigne fert mala opera.*

v. 285.

Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, ita *Od.* Η. 259.] C'eſt ainſi qu'il déguiſe ſon ſejour dans l'isle de Calypſo DAC.

Πολλὰ δ' ἄγειρα (*pro* ἤγειρα) χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας, multas autem collegi mihi Opes ab Ægyptiis.

v. 287.

Od. Η. 261.

v. 288.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνήρ, κ. τ. λ. Hic male de Phœnicibus dicit Ulyſſes: attemperat enim mendacia ſua occaſionibus: hic ſciebat, Eumæum infenſum eſſe Phœnicibus, utpote ſubreptum olim & venditum ab illis.

Laudat eos *Od.* Ν. 272. *ſqq* id ſpectans, ſi illi φιλοκερδέες mihi dormienti nihil ſubtraxerunt, quanto minus vos.

Απατήλια εἰδώς, der ſich auf Betrug verſtuhnde. ἀπατήλια βάζει, ſupra *v.* 157.

v. 289.

Τρωκτης, ου, ὁ. vorator. *item* qui quærit, quod comedat, der ſeiner Nahrung nachgehet. & quia tales faciles ſunt ad fucum faciendum, hinc notat hoc nomen etiam fraudulentum, qui alios quaſi comedendos ſibi proponit, απατεων, πανεκλεγιστης: ὁ ἐκ παντὸς θέλων τρώγειν καὶ κερδαίνειν. Videtur eſſe *h l.* nomen proprium: ſi tamen eſt appellativum, notat fraudulentum negotiatorem & mercatorem.

Ος δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui jam multa mala hominibus faciebat. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, nunquam omnino improbum quid adverſus quemquam faciebat, *Od.* Δ 693.

v. 290.

Ος μ' ἄγε, (*pro* ἦγε,) παρπεπιθών, ἧσι φρεσὶν, Qui me duxit, poſtquam mihi id verbis perſuaſit, ſuo conſilio clandeſtino. nam notio *decipiendi* non ineſt huic verbo, niſi per accidens. σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρῳ χωόμενον κῆρ, multo ſtudio adhibito perſuadentes ei, irato ob ſodalem ſuum, *Il.* Ψ. 37. *coll.* 40. εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παρπεπιθοῦσα, ſi forte illos ambos, perſuadens id illis, reducere poſſim ad concordiam, *Il.* Ξ. 208.

v. 291.

Φοινίκη, eſt terra Phœnicum.

v. 292.

Ενθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,] Il place chez ce fripon le ſejour qu'il fit chez Circé, où il nous a dit qu'il fut un an. DAC.

Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *Od.* Κ. 467.

v. 293. 294.

Od. Λ. 293. 294.

v. 295.

Μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, *pro* ἐφέσσατο, impoſuit me navi. aut cum augmento ordinario ἐφείσατο, pro quo *h. l.* eſt duplex ε.

Πορτο-

Πορθοπόρος, *Od.* N. 95.

v. 296.

Ψεύδεα βουλεύσας, Fraudem meditans, ut me blande caperet, er hatte Falſchheiten im Sinn.

Ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, *pro* ἵνα αὐτῷ συνάγοιμι φόρτον, ut juvarem eum in colligendis mercibus & oneranda nave, *vel* ut onera comportarem ei, daß ich ihm helfen ſollte, die Ladung aufs Schiff bringen. Φόρτου τε μνήμων, *Od.* Θ. 163.

v. 297.

Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι, *pro* περάσῃ, Ibi autem me ut venderet.

Καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, & valde magnum pretium pro me caperet, *i. e.* ut me care & magno pretio venderet. nam ὦνος eſt der Vortheil, den ich von einem Handel habe, commodum, quod negotiatores capiunt pro merce, vel dant alteri. υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, filius Jaſonis pretium dedit pro hoc captivo, eumque ſic emit ſibi, *Il.* Φ. 41

Ἄσπετον ὦνον, valde magnum ex re vendita lucrum. ζωὴ ἄσπετος, ſupra *v.* 96.

v. 298.

Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, Hunc ſectabar & comitabar in navi.

Ὀϊόμενός περ, etſi ſentiens, ob ich es gleich merkte, und es mir anete, was er mit mir vorhabe. κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, *Od.* Β. 351.

Ἀνάγκῃ, neceſſitate coactus.

v. 299.

Ἡ δ' (ναῦς) ἔθεεν (σὺν) Βορέῃ, lief mit einem Nordwind.

Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, *v.* 253.

v. 300.

Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης, deeſt διὰ, vel κατὰ. Per medium mare ſupra Cretam.

Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον, Jupiter autem eis decernebat exitium, conſulebat contra eos perniciem.

v. 303. 304.

Od. M. 405. 406.

v. 305 — 309.

ibid. 415 — 419.

v. 311.

Ἱςὸν ἀμαιμάκετον, Malum ingentem, einen ſehr hohen Maſtbaum. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, *i. e.* τὴν περιμήκετον, *Il.* Z. 179. & ſermo eſt de portento illo, de Chimæra, ſub quo hiſtoria latet nobis jam ignota.

Ἀμαιμάκετος, ϐ, ο, ἡ, valde longus & ingens, ὁ πάνυ μέγας, ἄγαν μακρός. nam a τὸ μᾶκος eſt μακετὸς, ἡ, ὸν, longus: & repetita ſyllaba μα cum interſerto jota, μαιμάκετος, cum α intenſivo.

Κυανοπρώρος, *Od.* M. 100.

v. 312.

Ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι, ut adhuc malum effugerem.

v. 313.

Περιπλέκω, circumplico.

Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, Hunc malum nauticum ego amplexus, da ich mich feſte an dem anhielte.

Φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν, *Od.* M. 425.

v. 314.

Ἐννῆμαρ φερόμην, *ibid.* 447.

Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ] Voilà comme il déguiſe ſon arrivée à l'Isle de Scherie chez Alcinoüs. Il met ici à la place la terre des Thesprotiens, qui habitoient la côte de l'Epire, vis-à-vis de l'Isle des Pheaciens, de *Corfou.* Et il mêle ici l'hiſtoire de ſon arrivée dans cette Isle de Corfou, en changeant les noms. Il met un Prince nommé Phidon, au lieu du Roi Alcinoüs, & au lieu de Nauſicaa fille d'Alcinoüs, il met un jeune Prince fils de Phidon. DAC.

v. 315.

Θεσπρωτία, ας, ἡ, regio & urbs in extrema Theſſalia: incolæ οἱ Θεσπρωτοί.

Γαίῃ — πέλασσεν μέγα κῦμα κυλίνδον, (neutraliter,) Terræ — appropinquare me fecit magnus fluctus provolvens ſe.

v. 316.

Ἐκομίσσατο, excepit benigne.

v. 317.

Ἀπριάτην, non quaſi emtum, *i. e* non ut emeret me pro iſta cura, nicht etwa, mich um dieſelbige Pflege mir

mir abzukauffen. πατρὶ ἀποδῦναι κούρην ἀπριάτην, patri reddere puellam, ſic ut redimere eam non debeat, *Il.* A. 99.

v. 318.

Ἄιθρος, ου, ὁ, frigus ſub puro aëre, autumni tempore. Ἄιθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, Frigore autumnali ſub dio & laſſitudine confectum ducebat in domum.

Ἄιθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, frigore & labore ſubactum. δεδμημένον ὕπνῳ, *Od* N. 119.

v. 319.

Χειρὸς ἀναστήσας, Cum me, jacentem in littore, manu erexiſſet, ut ſecum irem in hoſpitium.] Verbum ἀναστήσας eſt recipientis ſupplicem, eoque hic reſpici puto. ERN.

v. 320.

Od. K. 542.

v. 321.

Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην Ibi de Ulyſſe ego audivi, da hörete ich und bekam Nachricht von dem Ulyſſes.

v. 322.

Ξεινίσαι, ἠδὲ φιλῆσαι, ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν, Se hoſpitio excepiſſe, & amice tractaſſe, eum proficiſcentem in patriam.

v. 323.

Κτήματ' —, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς, opes —, quas collegerat Ulyſſes, oberrando per terras.

v. 324.

Πολύκμητόν τε σίδηρον, *Il.* Z. 48. πολυκμήτου θαλάμοιο, circa quem in ædificando laboratum eſt cum defatigatione, *Od.* Δ. 718.

v. 325.

Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, Etiam in decimam generationem alium paſcat, er kan noch einen ernehren, der erſt nach zehen Generationen kommt. κτήματα τόσα, ἃ καὶ —, opes, quæ & in decimam generationem alium non tam illuſtrem alere poſſent. ergo de *homine* quoque ponitur verbum βόσκω.

v. 326.

Κειμήλιον, *Od.* κ. 40.

v. 327.

Δωδώνη, ης, ἡ, urbs Θεσπρωτικὴ πόλις, deinde vero ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. Ibi ἱερὸν, καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον, τοῦ Δωδωναίου Διός: quod quercetum (cave enim putes, unicam fuiſſe quercum, ſed intellige ſingularem δρῦς collective poſitum, de luco quercubus ſacris pleno) *Sophocles* vocat δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολυφωνον. Nomen loci eſt a fluvio ibi, ὁ Δωδών: & is fortaſſe ab Heroina priſca, τῇ Δωδώνῃ, appellationem traxit. Priſci Pelaſgi, qui ibi habitarant, illud ἱερὸν, ſacrarium, ſacrum nemus, inſtituerunt. Notum eſt & χαλκεῖον Δωδωναῖον, æs Dodonæum, quod ἐπὶ τῶν πολυλόγων in proverbium abiit: pendebant enim in eo ſacro luco tot λέβητες ænei, & tam prope inter ſe, ut moti vento qualicunque ſemper ſonarent. Habet epitheton δυσχείμερος, *Il.* β. 750. Sacer locus deſcribitur *Il* π. 233 *ſqq.* Conf. ANT. VAN DALE *de Oraculis Ethnic. Diſſert.* (Amſt. 1683.) *p.* 275. *ſqq.* LAKEM. *Antiq. Græc. P. III. Cap. V.* BANIERS Götterlehre, *Tom. I. p.* 681. *ſqq.* alioſque innumeros.

v. 328.

Ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ut Dei Ex querceto Jovis conſilium audiret.

Δρυὸς ὑψικόμοιο, *Od.* μ. 357.

v. 329.

Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, Vid. ad *Od.* ν. 322.

v. 330.

Ἀμφαδὸν, *Od.* λ. 119.

Κρυφηδὸν, *adv.* clam, diſſimulanter. a κρύφη, & κρύφα, *idem.* vides hic duo oppoſita.

v. 331.

Ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν, Adjuravit autem id mihi, er ſchwur es mir zu.

Ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, libans in domo. πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετο ἀποσπένδων, *Od.* γ. 394. *coll.* 395. ergo & fidei faciendæ cauſa, & in jure jurando, libabant.

v. 332.

Νῆα καθελκυσθαι, Navem eſſe deductam. Vid. ad *Od.* θ. 151.

Καὶ

Καὶ ἐπιβῆναι ἔμμεν' ἑταίρους, & paratos eſſe ſocios navales. Vid. *ibid.*

v. 333.

Πέμψουσι, devehent.

v. 334.

'Αλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, Sed me prius dimiſit, er hat mich eher abgefertiget.

Τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς —, contigit enim caſu bono iens navis —, invenit enim euntem navem —.

v. 335.

Δουλίχιον, ου, τὸ, una ex inſulis Echinadibus, valde fertilis & dives, & in regno Ulyſſis nobiliſſima. Sitæ autem ſunt αἱ Ἐχινάδες νῆσοι e regione oſtii Acheloi amnis. Habet hæc inſula nomen a Dolichio, filio Triptolemi.

Πολύπυρος, *Il.* Λ. 755. ubi multum tritici, & *in genere* frumenti, provenit, εὔφορος γῆ, gut Korn-Land.

v. 336.

Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ, Tunc ille juſſit, ut me deducerent ad regem: juſſit me portari & devehi in nave ad regem, er befahl mich zubringen.

v. 337.

Ἐνδυκέως, Humaniter. ſupra *v.* 109.

v. 338.

Ἀμφ' ἐμοὶ, De me.

Ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, Conſtructio eſt: ὄφρα ἔτι πάγχυ γενοίμην ἐπὶ πῆμα δύης, ut adhuc penitus & omnino fierem & traderer ſuper paſſionem & damnum ærumnæ; & πῆμα δύης, eſt δύη ipſa, ſicut *Od.* Γ. 152. πῆμα κακοῦ eſt κακὸν ipſum. ſic & alibi πῆμα ἄτης. Imo videntur ſæpe ἡ Δύη & ἡ Ἄτη πλάττεσθαι ὡς δαιμονιώδεις τινὲς οὐσίαι, velut Numina quædam fingi, ut πῆμα ſit τὸ ἐκ τῆς Δύης ἢ Ἄτης κακὸν, malum ab iſtis Numinibus inflictum. ἐπὶ *h. l.* eſt *in*, hinein. Vide ſupra ad *v.* 215.

v. 339.

Ἀποπλώω, navigando *vel* nando abeo. ex ἀπὸ & πλώω, *idem quod* πλέω, navigo.

Ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω — νηῦς, cum a terra multum abierat — navis. pro ἀπέπλωσε, *per Apocop.* uti antiquis placet.

v. 340.

v. 340.

Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, Statim ſervitutem mihi ſtruebant, quaſi rete. ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, arcere diem, quo in ſervitutem tradaris, *i. e.* τὴν δουλείαν, ſervitutem, *Il.* Ζ. 463.

Περιμηχανόωντο. Vid. ad *Od.* Η. 200.

v. 342.

Od. Ν. 434.

v. 343.

Ῥωγαλέα, *ibid.* 435.

Ὄρηαι] ὁρᾷς, βλέπεις. *Schol.*

v. 344.

Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης — ἔργ' ἀφίκοντο, Cum veſpera autem Ithacæ — ad culta loca veniebant. ἑσπέριος, *Od.* Ι. 452.

Ἰθάκης ἐυδειέλου, *Od.* Ν. 212.

Ἔργα, *i. e.* rura.

v. 345.

Κατέδησαν, alligarunt.

v. 346.

Ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ, Ad malum rudente bene torto. χοινίῳ. πεῖσμα ἐϋστρεφὲς, *Od.* Κ. 167.

Στερεῶς, firmiter & arcte. ὅς κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui obſtinate negaverit, *Il.* Ι. 506. πολλοῖς δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσι στερεῶς ἐντέτατο, ἡ κυνέη, galea intus firmiter & denſe abducta erat loris, *Il.* Κ. 263. νῶτα ἑλκόμενα στερεῶς, dorſa tractata duriter, *Il.* Ψ. 715.

Ἀποβάντες, *Od.* Ν. 281.

v. 347.

Ἐσσυμένως — δόρπον ἕλοντο, Feſtinanter — cibum ſumſere. ἐσσυμένως, *Od.* Ι. 73.

v. 348.

Ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ, mihi vinculum, quo ligatus fueram, ſolverunt Dii, ἔλυσαν, ἀνέλυσαν. ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ, cuſpis haſtæ curvata & retuſa eſt, *Il.* Γ. 348.

v. 349.

Καταμφικαλύπτω, *idem quod* ἀμφικαλύπτω, circumtego, circuminvolvo. circumpono.

Κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, *pro* καταμφικαλύψας, capiti autem circumdans pannum lacerum *vel* vilem.

v, 350.

Ἐφόλκαιον, ου, τὸ, clavus, das Steuer-Ruder, τὸ πηδάλιον. παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηΐ, quia poſteriori parti navis adhæret.

Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, per levigatum gubernaculum delabens, fuga *ſcil.* clandeſtina e navigio.

Ἐπέλασσα θαλάσσῃ Στῆθος, admovi mari Pectus, nataturus.

v. 351.

Χερσὶ διήρεσσα, *Od.* M. 444.

v. 352.

Νηχόμενος, Natans. Vid. ad *Od.* H. 276. & 280.

Μάλα δ' ὦκα θύραζ' ἔα (*pro* ἦν) ἀμφὶς ἐκείνων, valdeque cito foris eram procul *vel* ſeparatus ab illis. θύραζε *h. l.* eſt pro ἔξω τῆς θαλάσσης, nam natando evaſerat in ſylvam: ich war geſchwind aus dem Meer, eine ziemliche Weite von jenen entfernet.

v. 353.

Δρίος, εος, τὸ, locus arbuſtis denſus. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ubi arboretum erat varie florentis ſylvæ. erat autem autumnus ſerus: ut ergo Epitheton non in actu ipſo florendi accipi debeat. eſt ergo δρίος, τὸ δάσος, ein dickes Gebüſche.

Πολυανθὴς, έος, ὁ, ἡ, multis germinibus lætis vireſcens & effloreſcens. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ubi quercetum erat læte germinantis & floreſcentis ſylvæ. ex *h. l.* maxime apparet, τὸ ἄνθος eſſe, germen quodvis viride aut lætum, & in ſpecie caput ejus ſuperne: ein Aufſchlag oder Schößling, der friſch iſt.

v. 354.

Κείμην πεπτηὼς, *pro* πεπτηχώς, Jacebam contractus & deprimens me poſt arbuſta, ne conſpicerent me hoſtes. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, perculit, perterrefecit, animum eorum, er machete, daß ſie ſehr erſchraken, *Il.* Ξ. 40. Alii legunt πῆξε, pro ἔπηξε, *i. e.* πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε, faciebat, ut adfigeretur quaſi animus & concreſceret metu, er machete erſtarrend. ſed male.

ſæpius

ſæpius tamen etiam *intranſitive* notat hoc verbum, terreor, paveo; contraho me & deprimo.

Οἱ δὲ, μεγάλα στεναχοντες, illi autem, magnopere dolentes & indignantes, valde ſuſpirantes.

v. 355.

Φοίτων, pro ἐφοίτων, Ibant, Circumibant curioſe, quærentes me fugitivum. ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, *Od.* M. 420.

Ἀλλ᾽ ȣ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι. ſed apparebat enim, non proficuum fore id ſibi, ſie ſahen ein, es ſeye ihnen unnütz, weiter zuſuchen.

Κέρδιον, *Od.* Λ. 357.

v. 356.

Μαίεσθαι προτέρω, Quærere ulterius *vel* in ulterioribus locis, weiter hin zuſuchen. de nautis; quærentibus fugitivum ſuum, μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, *Od* N. 367.

Τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον, hi quidem retro iverunt.

v. 357.

Ἐμὲ δ᾽ ἔκρυψαν Θεοὶ αὐτοὶ, me autem latere fecerunt Dii ipſi, ne viderent & deprehenderent me hoſtes.

v. 358.

Καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες Ἀνδρὸς ἐπισταμένȣ, & me ad ſtabulum adduxerunt *vel* advenire fecerunt ducentes Viri prudentis, an die Hütte eines vernünftigen Landmanns. ὦ παρὰ σταθμῷ, ſupra *v.* 32.

Ἐπέλασσαν. ἐπέλασσα θαλάσσῃ στῆθος, ſupra *v.* 350. γαίῃ — πέλασσεν μέγα κῦμα κυλίνδον, *v* 315.

v. 359.

Ἀνδρὸς ἐπισταμένȣ, Viri rerum & officiorum periti; σπȣδαίȣ, honeſti, intelligentis. ſic gratulatur ſibi Ulyſſes adventum ad Eumæum.

Ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, adhuc enim jam fato mihi conſtitutum eſt, ut vivam.

v. 361.

Ἆ δειλὲ ξείνων, Ah miſer præ omnibus hoſpitibus! *b. l.* eſt loco Superlativi, ὦ δειλαιότατε πάντων. & id habet *b. l.* multum τὸ ὅπλε, ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο — Ζεὺς, ſupra *v* 243.

Ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, certe mihi valde animum commoviſti ad commiſerationem. Vid. ad *Od.* Θ. 178

v. 362.

V. 362.

Ὅσα δὴ πάθες, quot ſcilicet paſſus ſis.

Ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, & quantum erraveris. ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, ſupra *v.* 120.

V. 363.

Ἀλλ' τάδ' ἐ κατὰ κόσμον οἴομαι, ſc. λεχθέντα, Sed iſta, quæ de Ulyſſe dixiſti, non accurate dicta a te puto. τάδε ſunt reliqua, exceptis aliis. At iſta non pro decenti & juſto ordine arbitror dixiſſe te.

Οὐδέ με πείσεις, Eumæus negat ſe crediturum narrationes de Ulyſſe; du wirſt mich das nicht überreden.

V. 364.

Τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα — ψεύδεσθαι; quid opus tibi eſt, quid juvat, te talem mentiri? te ſenem & opis indigum.

V. 365.

Μαψιδίως ψεύδεσθαι, Inaniter ſic placentia loqui velle, für die lange Weile was gefälliges zureden: civiliſſimus Eumæus ad hoſpitem ſuum ita regerit. Nonnunquam licet ψεύδεσθαι, modo ne omnino μαψιδίως, ſed εὐπρεπῶς καὶ δεόντως. unde regula antiqua: ἔνθα τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω, ubi obligati ſumus ficta loqui, loquamur. Vid. ad *v.* 124.

Μαψιδίως, *Od.* Η. 310. Ι. 253.

V. 366.

Ἐμοῖο ἄνακτος, Vide ſupra ad *v.* 170.

Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, omnes Dii proſequebantur eum odio, inviſus erat omnibus Diis. ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, inviſus Minervæ, verhaſſet bey der Minerva, *Od.* Δ. 502.

V. 367.

Πάγχυ μάλ', Omnino.

Μετὰ Τρώεσσι, apud Trojanos, ad Trojam.

V. 368.

Ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, poſtquam pugnam depugnavit, & finito certamine ex vulneribus mortuus eſt. *Od.* Α. 238. Δ. 490. ἀργαλέους πολέμους τολυπεύειν, duras pugnas pugnare & facere, *Il.* Ξ. 86. *i. e.* ἐκτελεῖν, κατεργάζεσθαι. ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot & quanta confecerit una cum ipſo, *Il.* Ω. 7. & ſequuntur tres quaſi ſpecies horum peractorum.

V. 369.

v. 369.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ, Tunc ei tumulum feciſſent confœderati Græci. *Od.* Α. 239.

v. 370.

Ὡι παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ᾽ ὀπίσσω, ſuo filio magnam gloriam peperiſſet. *ibid.* 240.

v. 371.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, Nunc vero eum ſine fama Harpyiæ abripuerunt. *ibid.* 241.] C'eſt-à-dire, qu'il ait été enlevé ſans qu'on ſache ce qu'il eſt devenu. On peut voir ce qui a été remarqué ſur cette expreſſion dans *le I. Liv.* DAC.

Ἀκλειῶς. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ne tamen certe ignaviter & inglorie perierim, *Il.* Χ. 304.

Ἅρπυια, ας, ἡ, *Phyſice* eſt ventus vehemens & abripiens obvia: & αἱ ἅρπυιαι ſunt ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοί. Nam venti ſæpe attollunt res, quas corripiunt, & auferunt ſecum: reiſſende Wirbel-Winde. Hinc ficta ſunt Δαιμόνιά τινα πτερωτὰ, quæ dicuntur rapere. Si quis ſubito ex conſpectu hominum abiit, & ignoratur, quomodo aut quorſum ablatus ſit, *Harpyiæ eum abripuiſſe* dicuntur *Poëtice.*

Ἀνηρείψαντο. *Il.* Υ. 234. *Od.* Δ. 727.

v. 372.

Ἀπότροπος, ου, ὁ, ἡ, verſus in diverſum, remotus, ſemotus, averſus. Notat & *Active*, avertens, averruncans. etiam *moraliter*, improbus, infauſtus. ſed iſta ſunt Recentiorum. ab ἀποτρέπω, averto.

Ἐγὼ παρ᾽ ὕεσσιν ἀπότροπος, ego apud ſues procul averſus ab urbe, ὁ κεχωρισμένος καὶ ὅιον ἐξόριστος, ſepoſitus.

v. 374.

Ὅτ᾽ ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ, wann eine Nachricht von irgendwoher ankäme.

v. 375.

Οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν, iſti οἱ μὲν deinde dividuntur in duas claſſes, ἡμὲν οἳ ἄχνυνται, ἠδὲ οἳ χαίρουσι, ſi aliquis hoſpes novus advenit, illi, qui in urbe ſunt, ſtatim adſident ei, eumque interrogant accurate, partim amici Ulyſſis, qui dolent; partim inimici ejus,

qui

qui gaudent, Ulyſſem abeſſe. Sed quia ejusmodi hoſpites ſæpe auribus interrogantium dant multum, & ſperati commodi ſui cauſa mentiuntur: hinc Eumæus non vult ulterius *μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι*, percontari tales.

v. 376.

Οἱ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, qui dolent ob diu abſentem herum.

v. 377.

Οἱ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες, qui gaudent victum *vel* rem familiarem edendo & bibendo abſumentes, nullo reſtituto pretio æquivalente, nulla compenſatione data, umſonſt. ita *Od.* Α. 160. 377. Β. 142. *νήποινοί κεν ὄλοισθε*, ſine ultione certe pereatis, *Od.* Α. 380. Β. 145. quam imprecationem poſtea eventus comprobavit. Ergo eſt *νήποινος propr.* *ὁ ἀνεκδίκητος*, qui occiditur ſic, ut ultionem non habeat. Neutrum adverbialiter ponitur; notatque, ſine retributione & ſatisfactione.

v. 378

Ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι, ich habe nicht Luſt zuforſchen. *ἕκαστα μεταλλᾷ*, ſupra *v.* 128.

v. 379.

Ἐξ οὗ, Ex quo *tempore.*

Ἀνὴρ ἐξηπάφε με μύθῳ, vir decepit me ſermone *οὐδὲ ἂν ἔτι αὖτις ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν*. *Il.* Ι. 376. *coll* 375. *ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε*, er ſoll mich nicht noch einmal wieder äffen: nam ſemel decipi a ſocio, *συνηθείας* eſt; bis vero, *μωρίας*.

v. 380.

Πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς, multas per regiones vagatus.

v. 381.

Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, Venit meam ad villam

Ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ego autem illum cum amore tractabam. *ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα*, *Il.* Π. 192.

v. 383.

Νῆας ἀκειόμενον, Naves reficientem. *ἀκέσασθε, φίλοι*, *Od.* Κ. 69.

Τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, quas ei confregerunt procellæ, quas ei quaſſaverunt tempeſtates.

v. 384.

Ἠ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην, Vid. ad *Od.* M. 76.

v. 386.

Γέρον πολυπενθὲς, ſenex luctuoſe. Ἀλκυόνος πολυπενθέος, *Il.* I. 559.

v. 387.

Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, Neque mihi fictis gratificare, Neque mihi mendaciis placere tenta. nam τὸ χαρίζεσθαι, ſich gefällig und angenehm machen, multis modis fieri poteſt, δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, imo & ψεύδεσι.

Μήτε τι θέλγε, *i. e.* ἀπάτα. Vid. ad *Od.* M. 40. & 44.

v. 388.

Ὀυ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω, *coll.* 389. Non enim propterea ego te reverebor, & liberaliter tractabo. hic animus ſummus Eumæi elucet, qui non ob blanditias vult benefacere, ſed ob Deum, & ex miſericordia erga egenum.

v. 389.

Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, Sed Jovem hoſpitalem reverens, aus Gottesfurcht.

Αὐτόν τ' ἐλεήσας, & te ipſum miſerans.

v. 391.

Vid. ad *v.* 150.

v. 392.

Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, Qualem *vel* Quod te neque juratus permovi & adduxi, ut crederes mihi. *coll.* 391. es valde incredulus. ἐπάγειν notat *h. l.* inducere, wozu bewegen.

Οὐδέ σε πείθω, neque te credere id, aut confidere, facio.

v. 393.

Ῥήτρη, ης, ἡ, pactio per verba, Abrede, συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπὶ τισι ῥητοῖς, *i. e.* ὡρισμένοις.

Ἄγε νῦν, ῥήτρην ποιησόμεθ', age nunc, pactum conventum faciemus. & uſque ad *v.* 400. eſt exemplum hujus rei.

v. 396.

v. 396.

Ἕσσας (*pro* ἕσας, aor. I. partic. Act.) με χλαῖνάν τε, κ. τ. λ. Vide ad *v.* 154.

Πέμψαι, dimitte me cum comitatu, laſſe mich dahin reiſen. Vid. ad *v.* 336.

v. 397.

Δουλίχιόνδ' ἴεναι, Ad Dulichium ut eam. *v.* 335.

Ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, quo mihi placet animo.

v. 399.

Δμῶας ἐπισσεύσας, Servos contra me incitans, ἐφορμήσας.

Βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, præcipitare me poteris grandi de rupe: ſi mentitum me quidquam deprehenderis.

v. 400.

Πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. a πτώσσω. qui incurvando & ſubmittendo ſe rogat neceſſaria, ein Bettler. Differt ab ὁ πένης, ητος, is enim manuum ſuarum opera panem quærit, der ſein Brod mit Arbeit verdienet. a πένομαι: multo etiam magis ab ὁ ξεῖνος. Vide ſupra ad *v.* 157.

Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται (*Jon.* pro ἀλεύηται) ἠπεροπεύειν, Ut & alius mendicus vagus vitet *vel* caveat mentiri, *aut* verbis fallacibus decipere. ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, *Od.* N: 327.

v. 401.

Δῖος ὑφορβὸς, Vide ſupra ad *v.* 3.

v. 402.

Οὕτω γὰρ] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne mihi iſtiusmodi pactionis auctor ſis; Ita* ENIM *&c.* CLARK. Ironice iſta dicuntur. *Enimvero ita me bella fama virtutis ſequeretur &c.* nec opus eſt iſta ellipſi. ERN.

Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, tali modo, ſcilicet, (loquitur Ironice) *vel* ſic certe mihi bona fama & præſtantia (guter Namme und gutes Glück) Eſſet aut Eſſe poſſet apud homines. τὸν ἐϋκλείης ἐπίβησον, ſetze ihn in guten Ruff, *Il.* Θ. 285.

v. 403.

Αὐτίκα, καὶ μετέπειτα, nunc, & deinceps.

v. 404.

Ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, poſtquam in caſam duxi.

Ξείνια δῶκα, quæ ſunt *h. l.* τροφὴ καὶ στρωμνὴ, Koſt und Nachtlager. ergo ſunt ξείνια in genere, res hoſpiti præbendæ; quidquid datur advenæ.

v. 405.

Αὖθις δὲ κτείναιμι, Poſtea interficerem.

Φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, occiderem, vitam tibi auferrem.

v. 406.

Πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, *coll.* 402. ex quo Ironia apparet: Promtus etiam ſane deinde ſupplicare poſſem Jovi, qui protector eſt hoſpitum; ſi te, hoſpitem meum, quantumvis ex pacto, interficerem. οὕτω πρόφρων ἂν εὐξαίμην Θεῷ ξενίῳ, φονεύσας ξένον. Alii, præter rem arguti, cenſent legi poſſe, Κρονίων' ἀλιτοίμην, & explicant: ſciens & volens ſane deinde etiam peccarem in Jovem; ut nulla ſit Ironia. ſed collatio indicata manifeſtam facit Ironiam.

Πρόφρων, ſupra *v.* 54.

Λιτοίμην. ἐλλισάμην Φοίνικας ἀγαυοὺς, *Od.* N. 273.

v. 407.

Νῦν δ' ὥρη δόρποιο, Nunc vero tempus eſt cœnæ inſtruendæ.

v. 408.

Λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, *Od.* M. 283.

v. 410.

Ἀγχίμολον, *Od.* Θ. 300.

v. 411.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, Has ſues igitur incluſerunt in loca conſueta ad dormiendum. ἔθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων, ſupra *v.* 73.

Κατὰ ἤθεα, per haras & in haris. *i. e.* κατὰ τὰς συνήθεις κοίτας, in ihre Buchten. μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, ad loca conſueta, ad gregem, & ad paſcuum, equorum, *Il.* Z. 511.

v. 412.

Κλαγγὴ συῶν, Clamor acutus & diſſonus confuſus ſuum,

um, ad ſtabula accedentium, *ὀξεῖα βοή. κλαγγὴ νεκύων*, *Od.* Λ. 604.

Ἄσπετος, ſupra *v.* 297.

Συῶν αὐλιζομενάων, (*pro* *αὐλιζομένων*,) porcorum in ſtabula ſua includendorum. *βοῶν αὐλιζομενάων*, *Od.* M. 265.

v. 413.

Οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο, ſuis ſociis claris verbis mandabat, er ruff ihnen zu, hieſſe ſie.

v. 414.

Ἄξεθ' (*pro* *Ἄξετε*, fut. pro imperat) *ὑῶν τὸν ἄριστον*, Adducite optimum ſuem, holet das beſte Schwein.

Ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω, *i. e.* *χάριν τοῦ ξείνου*, *σφάξω*, ſimul & *θύσω*.

v. 415.

Τηλεδαπῷ ξείνῳ, Peregrino hoſpiti. *ἀνδρῶν τηλεδαπῶν*, *Od.* Z. 279.

Πρὸς δ', *Od.* E. 255.

Πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', inſuper & ipſi juvabimur & recreabimur bono cibo. ut *h. l.* ſit *ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν*. *τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ*, ſupra *v.* 67.

Οἵπερ οἰζὺν δὴν ἔχομεν, qui ærumnam Diu habemus.

v. 416.

Ὑῶν — ἀργιοδόντων, Vid. ad *Od.* Λ. 412.

v. 417.

Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν, Alii autem noſtrum gravem laborem nullo ſoluto pretio, & nulla data ſatisfactione, comedunt *vel* abſumunt convivando. (Conf. *Job XXXI:* 39.) Vid. ad *v.* 377.

Ἡμέτερον καματον, noſtrum durum laborem, unſere ſaure Arbeit, *i. e.* id, quod labore noſtro partum eſt.

v. 418.

Κέασσε ξύλα — χαλκῷ, er ſpaltete Holz mit dem — Beil. *τυτθὰ — κεάσαιμι*, *Od.* M. 388.

Νηλέϊ χαλκῷ, ſic dicitur de gladio, haſta, cultro, ſecuri. Vid. ad *Od.* Λ. 45.

v. 419.

Οἱ δ' ὗν εἰσῆγον, Illi autem ſuem adduxerunt, ſie brachten ein Schwein.

Πενταέτηρον, quinquennem. *βοῦς πενταέτηρος*, *Il.* B. 403.

v. 420.

Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, Eum (porcum) quidem poſtea ſtatuerunt ad focum. ὦρσεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, *Od.* Η. 169.

Οὐδὲ συβώτης λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων, neque ſubulcus Obliviſcebatur Immortalium. οὐδ' Ἐνοσίχθων λήθετ' ἀπειλάων, *Od* Ν. 125. *ſq.*

v. 421.

Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, Pectore enim utebatur nobili: de Eumæo, eſtque ἔπαινος εὐσεβείας. hinc ὁ μὴ εὐσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. Eadem verba leguntur *Od* Γ 266. ubi pectus nobile quaſi pro oraculo ei erat; & Poëta, pronus in laudes mulierum, excuſat quantum poteſt Clytæmneſtram, & maximam ſceleris partem confert in Ægiſthum, ſic tamen ut veritatem non prorſus diſſimulet. *coll.* 272. ἐθέλουσαν: nam quid non valent perſuaſiones apud mentem fœmineam?

v. 422.

Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν — ὑὸς, de ſue domeſtico religioſe mactato. ſic *Od.* Γ. 446. Vid. etiam ad *Il.* Τ. 254.

v. 423.

Ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι, precabatur ad omnes Deos. Vid. ad *Od.* Α. 46.

v. 424.

Πολύφρονα, *Ulyſſis* Epith. Vid. ad *Od.* Θ. 297.

v. 425.

Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, Percuſſit autem ſublata manu porcum ſegmine quercus, mit einem Scheite Eichenholzes. κόψε, *i. e.* ἔπληξεν, ὡς ἐπὶ συγχύσει τοῦ ἐγκεφάλου. nam hic erat antiquus mos mactandi porcum. poſitum ergo hîc verbum κόπτω ἐπὶ σφαγῆς.

Ἀνασχόμενος, ſublata vel manu vel σχίζῃ, qua ſuem mactandum feriebat.

Σχίζῃ. ἔκαιε ἐπὶ σχίζῃς, *pro* σχίζαις, comburebat in lignis fiſſis, *Il.* Α. 462. *Od.* Γ. 459.

Ἣν λίπε κείων, (ſegmine arboris,) quod reliquum fecerat, cum ligna ſecaret.

Κίο

Κίω *vel* κείω, findo, cædo, diſſeco, ich ſpalte. hoc verbum *propr.* de lignis. κόψε —— κείων, percuſſit porcum ligno quercus, quod reliquerat, cum finderet ligna, mit dem Kloben Eichenholz, auf dem er die übrigen geſpaltet hatte, und den er liegen laſſen: χίζων.

v. 426.

Τὸν δ᾽ ἔλιπε ψυχὴ, Hunc vero reliquit anima.

Τοὶ δ᾽ ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν, hi autem jugularunt & uſtularunt. Vide ad *v.* 75.] ἔσφαξαν, gulam abſciderunt, ut ſanguis effunderetur; εὗσαν, uſtularunt pilos. ERN.

v. 427.

Αἶψα δέ μιν διέχευαν, *i. e.* εἰς μέλη ἀδρὰ διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὄντα ὡσονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ. τὸν βοῦν διέχευαν ἅπαντα, *Il.* Η. 316. *Od.* Γ. 456. In ſpecie tamen eſt, medium mactatum animal ventre aperto diffindere, aufhauen; deinde ἀδρομερῶς diſſecare, zerſtücken.

Ὁ δ᾽ ὠμοθετεῖτο συβώτης, Vide ad *Od.* Μ. 361.

v. 428.

Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, Ex omnibus membris & partibus mactati ſuis deſecabat primitias parvas Deo incendendas, Undique ex omnibus membris mactati ſuis aliquid abſcindens in primitias Diis offerendas comburendasque. Hic igitur notat ἀπαρχὰς τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: unde eſt, ἄργματα θύειν θεοῖς.

Ἐς πίονα δημόν, imponens carnes & involvens in adipem. πίονα δημῷ μῆλα, *Od.* Ι. 464.

v. 429.

Παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, poſtquam conſperſerat, *ſc.* carnes illas inter aſſandum farina. ὁ δ᾽ ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ſupra *v.* 77.

Ἀκτὴ, *Od.* Β. 355.

v. 430.

Od. Μ. 365.

v. 431.

Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα, Aſſaveruntque valde perite, & detraxerunt omnes carnes de verubus. ſic *Il.* Α. 466.

v. 432.

Βάλλον δ' ἐιν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, Poſuerunt autem in menſulis coquinariis, *pro* ἐνέβαλλον ἐλεοῖς, ut in iis diſſecarentur aſſatæ carnes omnes in portiones. ἐπεὶ ὤπ?ησε, καὶ ἐιν ἐλεοῖσιν ἔχευε, poſtquam aſſaverat, & infuderat, *i. e.* impoſuerat, menſulis coquinariis, *Il.* I. 215. Hinc eſt ὁ ἐλέατρος, *i. e.* μάγειρος, maxime vero ὁ δαιτρὸς, diviſor, der Tranchirer. nam antiquiſſimi non cibos ita apponebant convivis, ut in menſa convivali demum diſſecarentur in portiones: ſed hæc diſſectio fiebat in culina, & cuique convivæ ſua apponebatur portio. ergo ibi opus erat ſectore; & menſulæ, in quibus id fiebat, ſunt ὁι ἐλεοὶ, vel τὰ ἐλεά.

Ἂν δὲ — Ἵςατο, ſurgebat. *pro* ἀνίςατο δέ.

v. 433.

Δαιτρεύσων, diviſurus: de carnibus aſſatis. Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευον, dividebant adductam prædam cuique, prout ei debebatur, *Il.* Λ. 687. & 704. τα δὲ ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, poſtquam ἐξείλετο quædam præcipua. his locis ergo eſt de præda dividenda.

Περ γὰρ Φρεσὶν ἀίσιμα ᾔδη, *i. e.* τὰ καθήκοντα ἐπίςατο, valde enim ſciebat mente, quid conveniret, & deceret, & æquum eſſet; & quidem *h. l.* in *portionibus* carnium faciendis. er wußte das Geſchick und die Gebühr. Θεοὶ δίκην τίουσι, καὶ ἀίσιμα ἔργ' ανθρώπων, ſupra *v.* 84.

v. 434.

Ἕπταχα, *adv.* ſeptempliciter, in ſeptem partes.

Καὶ τὰ μὲν (κρέατα) ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, Et illas quidem (carnes) in ſeptem portiones omnes dispertiebat dividens. & vide, hic quinquennis porcus ſatis eſt pro ſeptem, ex quibus una pars eſt ſacra, duæ partes Ulyſſi & Eumæo, quatuor reliquæ ſervis quatuor. ſed paullo ante *v.* 74. δύω χοῖρε ponebantur duobus.

Διαμοιράομαι, diſtribuo, divido. a ſimplici μοιράομαι, facio portiones. ἔπταχα πάντα δαΐζων, διεμοιρᾶτο, in ſeptem partes omnia ſeparans, faciebat æquas portiones: de cœna, cui ſex convivæ aderant, & ſeptima pars ſacrabatur & ponebatur Diis.

v. 435.

v. 435.

Τὴν μὲν ἴαν (*ſc.* μοῖραν) Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Unam *portionem* Nymphis & Mercurio,] Attendenda eſt hæc carnium ſuillarum diſtributio in ſeptem partes: quarum alteram Nymphis, alteram Mercurio, tertiam Ulyſſi, quartam ſibi, tres reliquas reliquis tribus ſubulcis donavit Eumæus. Sed cur *Nymphis* & *Mercurio?* *Nymphis* quidem, inquit *Euſtathius*, ut alimenta animalibus ex terra ſuppeditent, quaſi fontibus, nemoribus, & ſacris fluviis præſint *Mercurio* vero, quaſi & ipſi paſtori, & pecorum agenti curam. SPOND

Τὴν μὲν ἴαν Νυμφῃσι —, τὰς δ' ἄλλας κ. τ. λ. Vid. BOS *Ell. Gr. ſub Voce* Μοῖρα. HOOG. *ad* VIG. *de Idiot. Gr. Dict. C. III. S. I. R. IX. (N. 63)*

Μαιάς, αδος, ἡ, mater Mercurii. nomen eſt a μάω, quæro. διὰ τὸ τῦ Ἑρμῦ, *i. e.* λογυ ζητητικὸν καὶ ἑρευνητικόν.

v. 436.

Ἐπευξάμενος, precatus. Vid. ad *v.* 423.

Τὰς δ' ἄλλας (*ſc.* μοίρας κρεάτων) νέμεν ἑκάστῳ, reliquas (carnium portiones) diſtribuebat cuique ſuam.

v. 437.

Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν — ὑός, Tergo autem Ulyſſem integro honoravit — ſuis. ſic Ajacem integro tergo bovis Atrides, *Il.* Η. 321. nulla ejus parte præſecta aut prælibata; ut is victor præcipui quid & in convivio haberet. Ergo γέρας in convivio Principum erat major & lautior portio cibi.

Διηνεκής, *Od.* Ν. 195.

v. 438.

Κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, honoris ſenſu autem adfecit animum heri ſui perſonati; exhilaravit placide, cum agnoſceret, ſe tractari honorifice. nam quiſque bonus lætatur honore ſibi debito Λητώ καὶ Ἄρτεμις Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, Deæ iſtæ in templo ſuo curabant ex laſſitudine Æneam, & honore afficiebant: nam magnus omnino honor, a Deabus curari, *Il.* Ε. 448. πάντας κυδαίνων, omnes honore ſuo dignos putans, & honorifice eos tractans, verbis factiſque: ſimul ineſt, laudans, prædicans, extollens, *Il.* Κ. 69. κυδαίνων Ἀχιλῆα, ut hono-

rem tribueret Achilli Jupiter, *Il.* N, 348. Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ἐτίμα καὶ κύδαινε, inſignem & glorioſum faciebat, *Il.* Ο. 612. κυδηνεν δὲ Πηλείωνα, laude extulit, honorifico verbo inſignem prædicavit, *Il.* Ψ. 793.

V. 441.

Ὅττι με τοῖον ἐόντ᾽ ἀγαθοῖσι γεραίρεις, quod me, tam miſerum & mendicum, bonis rebus honoras. Vid. ad *v.* 437.

V. 443.

Ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, inquit Eumæus ad perſonatum Ulyſſem, hoſpitem ſuum, & conſtruitur δαιμόνιος cum Genitivo, quaſi eſſet Superlativus: Comede, præſtantiſſime hoſpitum, ſed adverſo fato luctans. Vid. ad *Od.* Κ. 472.] Eumée s'excuſe d'abord de la petite chere qu'il fait à ſon hôte, & en même temps il le conſole ſur ſon infortune, en le faiſant ſouvenir que Dieu mêle notre vie de biens & de maux, & qu'il faut recevoir tout ce qui nous vient de ſa main. DAC.

Τέρπεο τοῖσδε, Οἷα πάρεστι, fruere hiſce *vel* delectare his, Qualiacunque adſunt, genieſſe das, laß es dir ſchmecken, ſo gut es da iſt. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ, *Od.* Ν. 61.

V. 444. 445.

— — Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ᾽ ἐάσει,

Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.

— — *Deus autem aliud dabit, aliud non dabit,*

Prout volet, poteſt enim omnia.]

Sic *Il.* Π. 250. Τῷ δ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε. Similiter & apud *Pindarum:* Τὸ μὲν δώσει, τὸ δ᾽ ὄπω. *Pythior. Od. XII. v. ult.* CLARK.

V. 446.

Ἄργμα, ατος, τὸ, *idem quod* ἡ ἀπαρχὴ, primitiæ; aliquid, quod præcerpitur de victima, & præoffertur Diis, antequam tota mactetur: deinde & omnes priores partes, quæ de menſa Diis libantur.

Ἄργματα θῦσε Θεοῖς, *i. e.* ἀπαρχὰς κρεῶν conjiciebat in ignem, cum precibus. πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, igne accenſo vota faciebamus Diis, conjecta aliqua caſei particula in ignem, antequam ipſi veſceremur de caſeis illis, *Od.* Ι. 231.] Priores illi ritus facti ſunt initio cœnæ: nunc alii

alii fiunt ante pocula ; quæ diſtinctio apud *Homerum* ſemper eſt obſervanda : non ita tamen , ut , cum potus inciperent , ab eſu abſtinerent ; (nam hic etiam bibentibus Eumæo & Ulyſſi , reliquisque Meſaulius carnes ſubminiſtrat ,) ſed quia in primis poculis , quaſi altera pars cœnæ inchoabatur , proinde novis libationum ritibus indigebat. SPOND.

Αἰειγενέτης , *divinum* Epith. *Od.* Β. 432.

v. 447.

Πτολίπορθος , *Od.* Θ. 3.

v. 450.

Κτήσατο , acquiſiverat , comparaverat ſibi ſervulum. Vid. ad *v.* 4.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος , *v.* 8.

v. 451.

Νόσφιν δεσποίνης , *v.* 9.

v. 452.

Τάφιοι , incolæ inſulæ Τάφος , quæ eadem quæ Κεφαλληνία , una ex Echinadibus ; non procul ab oſtio Acheloi fluminis.

Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν , Cum a Taphiis emit ſibi pecunia ſua , mit ſeinem Gelde hat er ſich den Sclaven erkauffet. Vid. ad *v.* 115.] Nota, quod ſæpius diximus , emi etiam ſolitos tunc temporis ſervos. SPOND.

v. 453. 454.

Od. Θ. 71. 72.

v. 455.

Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε , Panem , *i. e.* Cibos , abſtulit e menſa , er nahm den Tiſch ab.

Οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον — ἐσσεύοντο , illi autem ad lectum *ſeu* cubile — properabant.

v. 456.

Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι , Cibis & carnibus ſaturati. Vid. ad *v.* 28. & 46.

v. 457.

Σκοτομήνιος , ου , ὁ , ἡ , quando luna non lucet , luna ſilens. νὺξ σκοτομήνιος , *i. e.* καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποσκοτοῦται , ἐγγίσασα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον , quando ad conjunctionem accedit

cedit cum ſole : & eo tempore ſolent tempeſtates mutari. Tertia nox ab hac prima detexit Ulyſſem ; & tunc erat plenaria conjunctio ſolis & lunæ , ut fieret eclipſis ſolis

Ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς , pluebat autem Jupiter. ὑόμενος καὶ ἀήμενος , *Od.* Z. 131.

v. 458.

Πάννυχος , Nocte tota.

Ἄλλαε ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος , at ſpirabat Zephyrus validus ſemper & aquoſus. quod eſt idem , ac *v.* 457. ὗε Ζεὺς πάννυχος. bey und mit vielem Regen und Näſſe. ἄη Νότος , *Od.* M. 325.

Ἔφυδρος , ου , ὁ , ἡ , aquoſus. ex ἐπὶ & ὕδωρ , aqua.

v. 459.

Συβώτεω (*pro* συβώτου) πειρητίζων , ſubulcum tentans & explorans μή τι μευ ἠΰτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικὸς , ne me velut puerum aut mulierem tenta : ne mecum congredere velut cum puero ; nam res tibi eſt cum forti viro , *Il.* H. 235.

v. 460.

Ἐκδὺς , exuens ipſe ſibi , veſtem ſuperiorem.

Χλαῖναν πόροι , einen Mantel leihen wollte.

v. 461.

Ἐποτρύνειεν , hortaturus eſſet , ad ita faciendum.

Ἐπεὶ ἑο κήδετο λίην , ſiquidem Eumæus valde curam gerebat loquentis Ulyſſis. κήδετο θυμῷ , *v.* 146.

v. 463.

Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω , Gloriabundus aliquod verbum dicam.

Οἶνος γὰρ ἀνώγει , vinum enim , quod bibi , me id loqui jubet ; velut jam dominus animi mei.

v. 464.

Ἠλεὸς , *h. l.* in ſenſu Activo , ὁ πλανῶν τὸν οὐ πρὸς μέτρον πίνοντα , ὁ ἠλιθιοποιός. μαινόμενε , φρένας ἠλὲ , διέφθορας , furioſe , mente capte , periiſti : inquit Minerva ad Martem ; tu aberrans mente , *Il.* O. 128. Μέντορ ἀταρτηρὲ , φρένας ἠλεὲ , *i. e.* πεπλανημένε τὸν νοῦν , *Od.* B. 243.

Ὅς τ᾽ (*ſc.* οἶνος) ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ᾽ ἀεῖσαι , quod (vinum) inſtigat & valde prudentem nimis canere,

quod

quod incitare ſolet *vel* poteſt vel egregie ſapientem nimis cantare & hilarem eſſe. νόσον, ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν, *Od.* I. 38.

Πολυφρων, υ. 424.

v. 465.

Ἁπαλὸν γελάσαι, molliter ridere. & ſubintelligendum μάλα ex contextu; quod dedecet virum, ſi nimium eſt.

Ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, ad valde ſaltandum impellit. ἀνῆκεν, *Od.* Θ. 73.

v. 466.

Καί τι ἔπος προέηκεν, vinum facit, ut prodeat verbum aliquod non utile.

Ἄῤῥητος, ου, ὁ, ἡ, non dictus. ἔπος, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod indictum melius eſſet, das beſſer iſt, wann es ungeredet bleibet.

v. 467.

Ἀνακράζω, exclamo. ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, ſiquidem ſemel clamare & garrulus eſſe cœpi, *coll.* 463. *ſqq.* Ut ergo ſic intelligi poſſit: ἐπεὶ τὸ μεῖζον ὡμολόγησα, τὸ, οἴνῳ κάτοχος εἶναι, (ebrium pene me eſſe,) κἀκεῖθεν κελεύεσθαι εἰπεῖν: οὐκ ἂν ὀκνήσω οὐδὲ τὸ ἔλαττον, quandoquidem majus faſſus ſum, non gravabor & minus fateri.

Οὐκ ἐπικεύσω, non celabo. *Od.* Ε. 143.

v. 468.

Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, Utinam ſic pubeſcerem, & in primo vigore conſtituerer. Et quia τὸ ἡβᾶν per ſe non ſufficere videri poſſit, hinc additur: βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, & robur mihi integrum eſſet. Juvenes optant ſibi ſenectutem, ſenes reſpectant juveniles annos, eosque reddi ſibi cupiunt. ita *Il.* Λ. 669. & Η. 157. υἱέες ἡβώοντες, *Od.* Κ. 6.

Βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, roburque mihi firmum & ſtabile eſſet.

v. 469.

Ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν, ſub Trojam, prope ad urbem, inſidias duximus. λόχος, υ. 217.

Ἀρτύναντες λόχον, ponentes arcte & apte inſidias. ψεύδεα ἀρτύνοντας, *Od.* Λ. 365.

v. 470.

Ἡγείσθην, Duces ambo erant cum imperio.

v. 471.

Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ, Cum his autem duobus una tertius habebam imperium ego.

v. 473.

Ῥωπήϊα πυκνὰ, virgulta denſa, dikes Geſträuche, *Il.* N. 199.

v. 474.

Ἀνδόνακας, *pro* ἀνὰ δόνακας, Inter arundines. συμμάρψας δόνακας, colligens decerpendo arundines, *Il.* K. 467.

Δόναξ, ακος, ὁ, arundo tenuis, zartes Rohr, Schilf. a ῥᾷον δονεῖσθαι, quia facile a ventulo moventur.

Ἕλος, εος, τὸ, paludoſa regio, ein Bruch, moraſtige aber doch grüne und buſchige Gegend. *Il.* Δ. 483. Υ. 221.

Ἀνδόνακας καὶ ἕλος, Per arundineta & in paluſtri loco.

Ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες, ſub armis contecti *vel* latitantes inſidiatores. *coll.* 479. κείμην πεπτηώς, *v.* 354.

v. 475.

Βορέαο πεσόντος, da der Nordwind ſich legete.

v. 476.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis. νὺξ κακὴ, πηγυλὶς, nox moleſta, gelida & contrahens membra gelu.

Ὕπερθε χιὼν γένετ', deſuper ningebat.

Πάχνη, ης, ἡ, pruina, der Reife.

v. 477.

Ψυχρὴ, Frigida.

Περιτρέφω, circum condenſo, circum appingo.

Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, circum clypeos addenſabatur glacies, ſcutis circumdenſabatur *vel* circum concreta erat glacies. die Schilde gefroren voll Eis, ſie wurden mit Eis überzogen. Vid. ad *Il.* E. 903.

Κρύσταλλος, *Il.* X. 152.

v. 479.

Εὗδον δ' εὔκηλοι, Dormiebant autem placide. μάλα εὔκηλος, valde tacitus & tranquillus, *Il.* A. 554. ὁ δὲ εὔκηλος, *Od.* Γ. 263. otioſus, deſidioſus: nam hic eſt ille locus, quem reſpexit *Ovidius* de Ægiſtho: nam ex præcedente repetendum eſt ἧτο, ſedebat.

Σάκεσιν

Σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, ſcutis cooperti humeros, dum ipſi ſomnum carpentes jacebant in terra. ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ſupra *v.* 136.

v. 481.

Ἀφραδίαις χλαῖναν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον, Ex defectu attentionis togam abiens relinquebam apud ſocios, aus Unbedachtſamkeit, Unachtſamkeit. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν, *Od.* κ. 27.

Ῥιγόω, corpus riget mihi frigore: nam de corpore hoc verbum, ſicut ῥιγέω de animo. mich frieret.

Ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν (pro ῥιγώσειν, *Jonice*) ἔμπης, quia omnino non cogitaveram, frigore me affectum iri: quoniam omnino non putaveram futurum, ut frigerem; ich hatte gar nicht daran gedacht, daß mich frieren wurde.

Ἔμπης, ſupra *v.* 214.

v. 482.

Ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων, Sed una ieram ſcutum tantummodo habens.

Ζῶμα φαεινὸν, cingulum ſplendidum, quo imus venter viri militaris late cingebatur: & id apud nobiliores erat valde elegans. ζῶμα, *Il.* Δ. 187.

v. 483.

Od. M. 312.

v 485.

Ἀγκῶνι νύξας, Cubito fodicans eum leniter: nam de cubantibus ſermo eſt; da ich ihn mit dem Ellenbogen anſtieß. ἀγκών, *Il.* Ε. 581. νυσσω, *ibid* 46.

Ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε, qui promte audivit, *i. e.* ταχύ. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε, ille ſtatim cum dicto deſiliit a curru; ſimul ac audivit verba Deæ, *i. e.* ſimul ac ſenſit Diomedis prudentem voluntatem, *Il.* Ε. 836.

v. 486.

Il. Β. 173.

v. 487.

Οὐκέτι ζωοῖσι μετέσσομαι, Non amplius vivis interero; cum vivis verſabor. Vid. ad *Od.* κ. 52.

Ἀλλά με χεῖμα δάμναται, ſed me frigus Superat, ſed me frigidum & inclemens cœlum Subigit, ich muß erfrieren. *coll.* 475. *ſqq.* χεῖμα, *Od.* Λ. 189.

v. 488.

v. 488.

Παρά μ' ἤπαφε Δαίμων, neſcio, quis Deus decepit me, in fraudem induxit me. Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (τὸν Δία) εὐνηθῆναι; Juno decepit eum per amorem, ut dormiret, *Il.* Ξ. 360.

v. 489.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, Sola tunica, *vel* & ſolo thorace ferreo, indutus, ſine aliquo alio tegmine, ad arcendum frigus nocturnum.

Νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, nunc autem adſunt res non effugiendæ, ſed pereundum mihi eſt omnino: ſic miles frigore nocturno deprehenſus nudus inquit. Vide ad *Od.* Θ. 299.

v. 490.

Νόον χέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, hoc inventum reperit in animo, er hatte folgende Erfindung im Sinn, ſimulque ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λογον κατὰ νῦν.] Rectius, ut opinor, interpreteris *Cogitatum hoc concipiebat in animo.* CLARK.

v. 491.

Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι, Qualis ille erat & conſilio, & pugna: ſo wie er bewunderns-würdig war im rathfaſſen, und ſtreiten; ſo wie er vermöchte ꝛc.

v. 492.

Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε, Loquens autem tenui & ſubmiſſa voce allocutus eſt me, ne audiret quis alius. ſic & τυτθὸν φθεγξαμένη, ſubmiſſa voce loquens Iris clam ad regem, *i. e.* clandeſtinus internuntius callidus inter Achillem & regem, *Il.* Ω. 170.

Ὀλίγῃ ὀπὶ, gracili voce.

v. 493.

Σίγα νῦν, Tace *vel* Quieſce nunc.

v. 494.

Ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, cubito caput ſuſtentabat cubans, er ſtützete den Kopf auf den Ellenbogen.

v. 495.

Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, eſt Appoſitio: ἦλθέν μοι ἐνύπνιον, ὃ ἦν θεῖος ὄνειρος. *vel* ἐνύπνιον *Adverbialiter* eſt pro ἐν ὕπνῳ. ſic *Il.* B. 56.

v. 496.

Ἐίη Ἐπῶν, Eat Nunciatum.

v. 498.

Ει πλέονας παρὰ ναῦφιν (*i. e.* ἀπὸ νηῶν) ἐποτρύνειε νέεσθαι, Si plures a navibus velit huc mittere, An plures a navibus juſſurus eſſet huc proficiſci. *ſc.* ςρατιώτας. ἐποτρύνειν, ſupra *v.* 461.

v. 500.

Ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο (*pro* ἀπέθετο) Φοινικόεσσαν, lænamque depoſuit a corpore purpuream. Vide ad *Il.* κ. 133. Color purpureus erat Ducum & Regum. σμώδιγγες αἱματι Φοινικόεσσαι, vibices ſanguine rubentes, exiſtentes a luctando, *Il.* Ψ. 717.

v. 501.

Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας, *i. e.* Ἔθεε, Currebatque ad naves.

v. 502.

Κείμην ἀσπασίως, Cubabam libentiſſime. ἀσπασίως, *Od.* N. 33. & 333.

Φάε (*pro* ἔφαε) δὲ χρυσόθρονος Ἠώς, apparebat autem aurea Aurora. die Morgenröthe brach an, kam hervor.

v. 503.

Supra *v.* 468.

v. 504

Ἐνὶ ςαθμοῖσι συφορβῶν, hic plur. quia plures porcorum ſtabulationes erant in illa villa, & plures eorum greges.

v. 505.

Φιλότητι καὶ αἰδοῖ Φωτὸς ἑῆος, ex amore & reverentia erga virum bonum, *vel* amore & reverentia viri ſpecioſi.

v. 506.

Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, Nunc autem me ſpernunt, ſie achten mich nicht. Vid. ad *v.* 164.

Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, vilia circa corpus veſtimenta habentem, weil ich ſchlechte Kleider auf dem Leib habe: inquit Ulyſſes perſonatus in formam ſenis mendici.

v. 508.

Αἶνος in Poëta ponitur *primum* pro laude. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρημένος αἶνος, non ſane a te fruſtra dicta erit hæc laus, *Il.* Ψ. 795. *coll.* 793. 792. & 652. ἐπεὶ παντὶ αἶνον

 ἐπέκλυε,

ἐπέκλυε, poſtquam omnem eam laudationem a Neſtore ſibi dictam audivit: optimus enim quisque maxime delectatur vera laude ex ore laudatorum hominum prolata. *Deinde* notat αἶνος quoque ἀπόκρυφον λόγον, καὶ ἐσχηματισμένον, ſi quid narratur, quod ulteriorem habet reſpectum, eine Erzehlung, die eine Bitte oder Lehre verborgen in ſich halt, oder zum Zweck hat. Tale exemplum eſt *h. l.* ubi ſub ea narratione, ficta ſine dubio, latebat petitio hæc: date mihi veſtium aliquid, quo contegam me, ne algeam hac nocte frigida & hanc applicationem addere non debuiſſet: ſed quia loquebatur ad ἀγροίκους & hebetiores, hinc addidit ipſe eam *v.* 503. *ſqq.* hinc dicit Eumæus: αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας, narratio illa (qua præterea aliquid aliud pro ſcopo habuiſti, quam ſolam eam narrationem,) eſt ſane honeſta, quam enarraſti; & αἶνος ergo jam a me eſt intellectus, quid velit.

v. 509.

Παρὰ μοῖραν ἔπος — ἔειπες, præter conditionem perſonæ & convenientiam rei; non ſic, ut tempus & res præſens poſtulat.

Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Nec ullum præter rem verbum inſcitum dixiſti: & judicat Eumæus κερδαλεόφρονα τὸν ξεῖνον, τοιῦτος γὰρ ὁ μὴ ἀκερδῆ λαλῶν. Senſit Eumæus, ficta eum, ſed tamen apta, locutum: hinc lucratur etiam hoſpes τὸ, χλαῖναν ἐπὶ σκέπῃ λαβεῖν. Feſtive ergo reſpondet narranti: nullum verbum non commodum locutus es, & olim & nunc. νηκερδέα βουλὴν, *i. e.* ἀσύνετον: nam τὸ κέρδος eſt ἡ σύνεσις. *Il.* P. 469.

v. 510.

Τῶν ὅτ' ἐοικε ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα — Τῶ ὅτ' ἐθῆτος δευήσεαι, ὅτι τευ ἄλλυ, quæ promtitudo donandi miſeris, in orbe antiquo mos fuit, non lex. ita *Od.* Z. 192.

v. 511.

Ibid. 193.

v. 512.

Ἠῶθεν, *Od.* M. 293.

Τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, tuas viles veſtes exercebis & agitabis circa te. *vel* tuos laceros pannos circumjicies tibi,

tibi, du magſt um dich nehmen, um dich werffen, ut tegas nuditatem tuam hic & illic: nam iſta ῥάκεα erant διεῤῥωγότα, & indigebant circumpoſitione accurata & varie tractata. ἀνὴρ δ' ἀνδρα ἰδνοπαλίξεν, vir virum proſtravit, ἰδώνει καὶ ἔπαλεν, *Il* Δ. 472.

Ῥάκος, ſupra *v.* 342. & 349.

v. 513.

Ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, mutatoriæ tunicæ, οἱ περιτθέντες, ὥστε χειμῶνος ἢ ἄλλως ἐπί τινι χρεία μεταλαμβάνειν αὐτούς. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες ἔιχον ἐπημοιβοὶ, duo intus vectes continebant portas alter verſus & juxta alterum e diverſo moti, gegen und neben einander geſchobene Riegel, *Il.* M. 456.

v. 514.

Ἐννυσθαι, ad induendum.

v. 517.

Πέμψει, Deducendum curabit te.

Ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quocunque te cor animusque jubet, *i. e.* tibi placet.

v. 518.

Ἀνόρουσε, ſurrexit, *Od.* K. 557.

v. 519.

Ἐν — δέρματ' ἔβαλλεν, pelles injecit, *ſc.* lecto dormitorio.

v. 520.

Κατέλεκτ', *Od.* N. 75.

v. 521.

Πυκνὴν καὶ μεγάλην χλαῖναν, einen diken und groſſen Mantel, denſum & magnum pallium.

Ἥ οἱ παρεχέσκετ' (*pro* παρεχέσκετο, quod *pro* παρείχετο) ἀμοιβὰς, κ. τ. λ. quod ei præbebat mutationes, *i. e.* facultates mutandi veſtitum: nam Eumæus, ut ὄρχαμος ἀνδρῶν, præfectus his ſuis viris, habebat duas χλαίνας πρὸς ἀμοιβὴν, ut commutare eas poſſet pro ratione tempeſtatis calidæ vel frigidæ. & *h. l.* manifeſto videtur eſſe accuſ. plur. quæ ei præſtabat mutationes per vices. βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, *Od.* M. 382

v. 522.

Ὅτε τις χειμὼν ἐκπάγλος ὄροιτο, ſi aliqua magna tempe-

ſtas frigida ingrueret, quando tempeſtas terribilis frigida oriatur.

Χειμὼν ἔκπαγλος. ἔκπαγλον ἰωὴν, *Od.* K. 448.

v. 523.

Ἔνθ', ibi; non procul ab igne.

Κοιμήσατο, decubuit.

v. 524.

Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, Viri cubabant adoleſcentes. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, *Od.* K. 278.

v. 525.

Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, Placebat ibidem cubilis locus.

Τῶν ἄπο κοιμηθῆναι, procul a ſuibus decumbere.

v. 526.

Ἔξω ἰὼν, foras iens.

Ὡπλίζετο, inſtruebat ſe neceſſariis inſtrumentis, exiens Eumæus.

v. 527.

Βιότου περικήδετο, rem familiarem ſollicite curabat. Ἀθήνη Ὀδυσῆος περικήδετο, ſollicita adjutrix aderat, *Od.* Γ. 219.

Νόσφιν ἐόντος, *ſc.* αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως, ipſo non præſente. Vide ad *v.* 451.

v. 528.

Ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις, enſem acutum circum firmos poſuit humeros.

v. 529.

Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατ' (*pro* ἕσσατο, quod *pro* ἀμφιέσατο: ſcil. duplex ε eſt loco ει, & quaſi ſyllabicum augmentum verbi a vocali incipientis.) Vid. ad *v.* 320.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ, ἡ, ventos arcens. ab ἀλέξω, arceo: & ἄνεμος, ventus. χλαῖνα ἀλεξάνεμος, *i. e* ἡ ἀλέξουσα, *i. e.* ἀποσοβοῦσα, τὸ ἐξ ἀνέμων ψύχος, ἡ βοηθοῦσα κατὰ ἀνέμων, pallium. ein Mantel wieder Wind und Kälte.

Μάλα πυκνὴν, *v.* 521.

v. 530.

Νάκη, ης, ἡ, pellis villoſa, præcipue ovis; ein wollig zottig Fell. dicta quaſi ἀνάκη, quia in talibus antiquitus ἀνέκειντο ὑπνοῦντες.

Ἀν

Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' (*pro* ἀνείλετο) αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο, Suſtulit autem & tulit ſecum hoc villoſum αἴγειον δέρμα Eumæus, ut per noctem incubaret ei.

Νάκην αἰγὸς ἐϋτρεφέος, pellem capræ pinguis, qua ſe munit vir adverſus ventum & frigus. Vid. ad *Od.* Ι. 425.

v. 531.

Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, Sumſitque acutam lanceam. ἄκοντες ἐΰξεστοι, *v.* 225.

Κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, canum propulſatricem & hominum, ſi nocere aliqui vellent. Ἄρεως ἀλκτῆρα, Martis vindicem: qui fortiter vindicat damnum in præliis acceptum, *Il.* Ξ. 485. & λιπέσθαι ibi eſt, ſuperſtitem relinquere, ſe mortuo. eſt ergo ibi ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, vindex cædis; qui & ἀμύντωρ dicitur. ſic Ἄρεως ἀλκτῆρες, depulſores belli & hoſtium: abactores & expulſores hoſtilium armorum, *Il.* Σ. 213. *coll.* 100. ἀρῆς ἀλκτῆρα, mali propulſatorem.

v. 532.

Βῆ δ' ἴμεναι κείων, Ibat autem cubiturus, κοιμηθησόμενος. ut ergo præſens ſit pro futuro. Vid. ad *Od.* Θ. 315.

Σύες ἀργιόδοντες, ſupra *v.* 416.

v. 533.

Ἰωγὴ, ῆς, ἡ, quod ulteriorem progreſſum impedit, eine Bedeckung wowieder. *item* quod vocem repercutit & reſonare facit; & *in genere*, ubi progreſſus fluidi cujusdam impeditur: nam eſt ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere proceſſum fluidi notat; ſic tamen, ut ex verbo ἄγνυμαι τὸ γ ineſſe videatur: ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω.

Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, quod aliis verbis exprimit *Od.* Ε. 443. ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, aderat (ἐπῆν) tegmen a vento. ut ergo ἰωγὴ ſit ἡ σκέπη.

IN O. ODYSSEÆ.

V. I.

Εὐρύχορον Λακεδαίμονα, *Od.* N. 414.

V. 3.

Νόϛυ ὑπομνήσουσα, Reditus admonitura. ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς, & memorem eum fecit patris, *Od.* Λ 321.

Ὀτρυνέουσα νέεσθαι, hortatura eum, ut rediret domum

V. 5.

Ἐν προδόμῳ, *Od.* Ξ. 5.

Μενελάου κυδαλίμοιο, *Il.* Δ. 100. υἱάσι κυδαλίμοισι, *Od.* Ξ. 206.

V. 6.

Μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ, molli domitum ſomno.

V. 7.

Ὀυχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, non ſomnus tenebat dulcis.

V. 8.

Νύκτα δι' ἀμβροσίην, *Od.* I. 404.

Μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν ἐνὶ θυμῷ, ſollicitudines de patre excitabat in animo; vigilare faciebat ipſe curas ſuas de patre; ipſe cubabat, ſed curas ſuas quaſi ſtare erectas faciebat. ὕπνος, λύων μελεδήματα θυμοῦ, *Il.* Ψ. 62. ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ, talis vir, habens in animo ſollicitudines; *Od.* Δ. 650.] *Barneſius* aliique vertunt, *curas de patre excitabat.* Sed ad vocis ἔγειρεν ſignificationem rectius (ut opinor) interpreteris, *curæ de patre* eum e ſomno *excitabant*; ſive *inſomnem reddebant.* Vide ſupra ad *Od.* Z. 48. CLARK.

V. 10.

Καλὰ ſæpe eſt *adverbialiter* pro καλῶς. ita *Il.* Z. 326. Θ. 400. N. 116. Ω. 388.

Ουκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, jam non pulchre procul a domo diu circumvagaris. ἀλαλήμενος, *Od.* Ξ. 122.

V. 11.

Κτήματα προλιπὼν, Poſſeſſiones relinquens, im Stich laſſend. ita *Od.* Γ. 314.

V. 12.

Ὑπερφίαλοι, *Od.* Ξ. 27.

Με

Μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι, *pro* καταφάγωσι, i. e. καταδαπανήσωσι, damit ſie dir nicht alles das deine aufzehren. Conf. PALAIR *Obſervat. in Luc. XV:* 30. ὁ καταφαγών σου τὸν βίον.

v. 13.

Κτήματα δασσάμενοι, Bona dividentes. ita *Od.* Γ. 316.

Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, tu autem fruſtraneum iter ieris ita *ibid.*

v. 14.

Ὄτρυνε τάχιστα, mone eum, & ut feſtinet roga.

Βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, *Od.* Γ. 311.

v. 15.

Πεμπέμεν, *ſc.* σὲ, Ut te dimittat.

Ἀμύμονα μητέρα, inculpabilem matrem, Penelopen.

Ὄφρ' ἔτι οἴκοι — μητέρα τέτμῃς, ut adhuc domi — matrem invenias, antreffeſt. τὴν δὲ ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν, er traf ſie zu Hauſe an, *Od.* E. 58. εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἐν μεγάροισιν ἔτετμεν, ſi vivum eum deprehendiſſet, *Od* Γ. 256. ὃν γῆρας ἱκάνει, quem ſenectus occupavit, *Od.* Λ. 218.

v. 16.

Πατήρ τε κασίγνητοί τε, paterque fratresque, *ſc.* Penelopes.

Κέλονται, hortantur eam, jubent & auctores ei ſunt.

v. 17.

Εὐρυμάχῳ γήμασθαι, Ut Eurymacho nubat.

Εὐρύμαχος, nobilis ex Ithaca, procorum cum Antinoo princeps: filius Πολύβου, ingenio mitior, ſed ſimul callidior aliis. Et is maxime putabatur ducturus Penelopen.

Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι. is enim ſuperat omnes Procos donis. *pro* ὑπερβάλλει. ſic *Il.* Ψ. 276. ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, ſcitis, quantum duo equi mei exſuperent alios virtute. *pro* ὑπερβάλλουσι. Vid. ad *Od.* Ξ. 528.

v. 18.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, ich vermehre ſehr. ἐξώφελλεν ἔεδνα, auxit dona, quæ ſponſæ dari ſolent: de Eurymacho, qui plura donabat Penelopæ, quam alii proci.

Ἔεδνα, *Od.* Θ. 318.

v. 19.

Σεῦ ἀέκητι, te invito. Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, *Od.* M. 290.

Μή νυ τι — δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, Ne tibi quid tuarum rerum — domo efferatur.

v. 21.

Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, Illius vult domum augere & adjuvare, deſſen Haus will ſie in Aufnahm bringen. αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, *Od* Ξ. 233.

Ὅς κεν ὀπυίοι, qui eam duxerit uxorem; non vero prioris mariti; der ſie heirathet. ſic *Od.* B. 336. οἱ δ' ὀπυίοντες, *Od.* Z. 63.

v. 22.

Παίδων — προτέρων, Liberorum — ex priori conjugio. ἀνδράσι — προτέροισιν, *Od.* Θ. 223.

Κουριδίοιο φίλοιο, *ſc.* ἀνδρός. Vid. ad *Od.* Ξ. 245.

v. 23.

Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, Non amplius memor eſt mortui, ſie denket nicht mehr an den Verſtorbenen.

Οὐδὲ μεταλλᾷ, und fraget nicht nach ihm. Vid. ad *Od.* Ξ. 378.

v. 24.

Σὺ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα, tu, veniens domum, ipſe committere potes omnia. παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, *Od.* H. 149.

v. 25.

Δμωάων, (*ſc.* ἐκείνῃ,) ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, Inter ancillas, (ei,) quæ tibi optima videtur eſſe.

v. 26.

Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, inquit Minerva ad Telemachum, *i. e.* ipſe, prudens princeps, ad ſe: Donec tibi oſtendant Dii venerabilem uxorem & conſpicuam præſtantia, Donec tibi exhibeant Dii dignam uxorem, bis ſie dir eine würdige Gemahlin zuweiſen.

Κυδρός. Λητώ, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, *Od.* Λ. 579.

v. 27.

Ἄλλο δέ τοι γε ἔπος ἐρέω, Aliam autem tibi rem dicam,] Monet Telemachum Minerva de inſidiis, quas ei proci reverſuro inſtruxerant: tum docet etiam rationem, qua

illas

illas decliuare poſſit, atque adeo auxilium ei tacite adverſus procos pollicetur. SPOND.

Σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, & tu probe cape eam, repone eam in animo, animum adverte. σὺ δὲ σύνθεο, *Il.* Α. 76. Ζ. 334. pro σύνθεσο. aor. 2. imperat. Med. & priori loco eſt pro συμφώνει, conveni mecum in hac re, tritt mir bey: immo, conventionem & pactum fac. In altero loco eſt, animum adverte, adjunge te meis dictis τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο θυμῷ βουλὴν, *Il.* Η. 44. & ſermo ibi eſt de conſilio Deorum, *i. e.* ἔγνω τὴν βουλὴν θεῶν, διὰ μαντικῆς τέχνης. pro συνέθετο. ſic, φρεσὶ σύνθετο ἀοιδὴν, mente comprehendebat cantum, mente adplicabat ſe ad hanc cantionem, ἐπιμελῶς ἤκουσε, *Od.* Α. 328. οἱ ἄλλοι σύνθεσθε Ἀργεῖοι, diligenter attendite, una reponite animo veſtro, *Il.* Τ. 84.

v. 28.

Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, Procorum tibi ſufficientes *vel* ſatis multi fortiſſimi inſidiantur, *aut* in inſidiis poſiti ſunt. pro ἐπιτηδέες, *contr.* ἐπιτηδεῖς. ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν ἐπιτηδὲς; congregemus in navem remiges ſufficientes. pro ἐπιτηδεῖς, *contracto* ex ἐπιτηδέας, *Il.* Α. 142.

Ἐπιτηδὴς, έος, ὁ, ἡ, lubens & ſufficiens ad ſtudioſe agendum & intendendum ſe viresque ſuas: idoneus. hinreichend, hinlänglich. ex ἐπὶ, ad, & τέω vel τάω; unde eſt τείνω & τείνω, tendo: ut notetur id, quod pertingit uſque ad efficiendum quid.

Ἀριστεὺς, *Od.* Ξ. 218.

Λοχόωσιν, Vid. *ibid.* 181.

v. 29.

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, In freto inter Ithacam, & Samum eminentem ſupra mare, *vel* & ſaxoſam; im Canal, wo du durch muſt, *ſcil.* paſſen ſie auf dich. Sed Telemachus, præſentiens hoc, cum nave ſua non ad urbem Ithacam reverſus eſt, ſed ab altera parte inſulæ, ante quam ad fretum illud accederet, appulit navem, & pedeſtri itinere ad villam, inde ad urbem, rediit. ita *Od.* Δ. 671.

Παιπαλόεις, *Od.* Α. 479.

v. 30 — 32.

Od. N. 426 — 428.

v. 33.

Ἑκὰς νήσων ἀπέχειν (infin. pro imperat.) — νῆα, procul ab inſulis remove — navem in itinere tuo & ejus oppoſitum eſt προσέχειν, prope tenere & habere; nam πρὸς notat ἐγγύτητα, ἀπὸ vero remotionem: ſimul *h. l.* ſuadet ei περιοδεῦσαι (per ambages facere) τὸν πλοῦν, καὶ μὴ κατ' εὐθὺ (recta via) πλεῦσαι.

Εὐεργέα νῆα, *Od.* M. 166.

v. 34.

Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, Simul *vel* Pariter autem nocte navigare memento, *aut* naviga: nam eſt infin. pro imper.

Ὁμῶς, *Od.* Ξ. 156.

Πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, mittet autem tibi ventum ſecundum a puppi, *vel* a tergo navis. οὖρος, *Od.* M. 167.

v. 35.

Ἀθανάτων, ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε, Immortalium, quicunque te cuſtoditque, tueturque. Vid. ad *Od.* Ξ. 107.

v. 36.

Πρώτην ἀκτὴν, ad primum littus. ἀκτὴ, *Od.* N. 234.

v. 37.

Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι, Navem quidem ad urbem mitte: infinit. loco imperat.

v. 38

Πρώτιστα, ante omnia, *Od.* N. 404.

v. 39.

Ibid. 405.

v. 40.

Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι, Ibi autem noctem dormire, *ſa*potes: nam eſt infin. pro imperat. ex more græco. νύκτα μὲν ἀέσαμεν, (*pro* ηέσαμεν, aor. 1. ab ἀέω,) per noctem dormivimus, ἀνεπνεύσαμεν, wir ruheten aus, ἐκοιμήθημεν, *Od.* Γ. 151. & 490. ἔνθα δὲ νύκτα ἄεσαν, ibi per noctem quieverunt.

Τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω, mitte eum celeriter in urbem.

v. 41.

Περίφρονι Πηνελοπείῃ, *Od.* Λ. 445.

v. 42.

v. 42

Ὀυνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, Quod ei incolumis & ſalvus es. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, *Od.* Ε. 305.

v. 45.

Λὰξ ποδὶ κινήσας, Telemachus Piſiſtratum Neſtoridem dormientem excitans. ſic *Il.* Κ. 158. Neſtor Diomedem humi dormientem. λὰξ ποδὶ eſt unum idemque, pede: ſed quæſtio eſt, an pede excitantis, mit dem Fuß; an pede excitandi, beym Fuß; an utrumque ſimul, ut excitans pede ſuo moverit pedem excitandi Nobis videtur media horum explicatio verior, ut excitans manu attigerit pedem excitandi: ſic enim civilitas Heroum & agilitas poſtulat, ut credamus, inclinato corpore non gravatum eſſe vigilantem, pedem dormientis manu ſua tangere; & quidem pedem, qui ſenſibilior manu dormientis eſſe ſolet: vel, quia mos ita erat excitandi dormientem; da er den andern beym Bein ein wenig gerüttelt oder angeſtoſſen.

v. 46.

Ἔγρεο, imperat *pro* Ἐγείρεο, Evigila. ſic *Il.* Κ. 159.

Μώνυξ, υχος, Epith. *equi*, qui habet ungulam perpetuam: ad differentiam aliorum ζώων πολυωνύχων, καὶ διχηλῶν. Vid. ad *Il.* Ε. 236. & 581.

v. 47.

Ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, *i. e.* ἵνα ὁδεύσωμεν, & deeſt præpoſitio διά, ut tranſeamus per viam. ſic *Il.* Ω. 264. Vid. etiam ad *Od.* Ν. 83.

v. 49.

Ὄυπως ἐςὶν, es gehet nicht an, *Od.* Λ. 157.

Ἐπειγομένους περ ὁδοῖο, valde feſtinantes ad iter ingrediendum. ſic & *Od.* Λ. 309. ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, *coll.* 315. ob du gleich ſehr groſſe Luſt haſt, je eher je lieber zureiſen. & *Od.* Γ. 284.

v. 50.

Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, Noctem per tenebricoſam agere equos currui junctos, *i. e.* vehi, in der finſtern Nacht zufahren. νὺξ δνοφερὴ, *Od.* Ν. 269. ἐλάαν, *Od.* Μ. 124.] Conjicit Dna. *Dacier* hoc eadem accidiſſe nocte, quam ſupra depingit Poëta: Νὺξ δ' ἄρ ἐπήλυθε καλὴ

σκοτομή-

σκοτομήνιος &c. Ξ. 457. ideoque hoc in loco noctem δνοφερὴν appellatam exiſtimat: ſcilicet ut dicat Piſiſtratus, *nocte tam obſcura & intempeſta iter nullo modo inſtituendum eſſe.* Sed male. Neque enim Epitheton δνοφερὴ omnino noctem intempeſtam, aut ſolito obſcuriorem, denotat; ſed omni nocti in univerſum tribuitur; neque, ut de eadem ipſa nocte hæc intelligantur, ulla videtur ratio. Revera hoc dicit Piſiſtratus, *noctem*, (*non* iſtam *utique*, *ſed* omnem) *ad iter faciendum, tempus eſſe omnino idoneum.* CLARK.

Τάχα δ' ἔσσεται Ἠώς, cito autem aderit Aurora.

v. 51.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ, ἡ, qui ſuper curru eſt *aut* ponitur. ex ἐπὶ & δίφρος, ου, ὁ, currus.

Μέν', (*pro* μένε,) εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη, exſpecta, donec dona proferat & proponat, talia, quæ in curru reponi & vehi queant.

v. 52.

Δουρικλειτὸς, haſta, *i. e.* bello & pugnando, clarus. Epith. *Menelai.* Vid. ad *Il.* Ε. 55.

v. 53.

Μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ, verbis mitibus cohortatus te dimittat a ſe.

Μύθοις ἀγανοῖσι, verbis humanitate plenis. εὐχωλῇς ἀγανῇσι, *Od.* Ν. 357.

Παραυδήσας, allocutus, παραμυθησάμενος, προσειπὼν, παρηγορῶν, παραινῶν. Vid. ad *Od.* Α. 487.

v. 54.

Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα, Etenim hoſpes memor eſt dies omnes. μηδέ με τούτων Μίμνησκ', *Od.* Ξ. 168. 169.

v. 55.

Ἀνδρὸς ξεινοδόκου, Vid. ad *Od.* Θ. 543.

Ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, qui benevolentiam præbuerit. ita *Il.* Γ. 354.

v. 57.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε, Vid. ad *Od.* Ξ. 410.

v. 58.

Καλλίκομος, pulcra coma ornatus. *h. l.* Epith. *Helenæ.*

v. 60.

v. 60.

Σπερχόμενος, Feſtinans. σπερχομένη, *Od.* N. 115.

Χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα δῦνεν, tunicam circa corpus admirabilem induit. ῥήγεϊ σιγαλόεντι, *ibid.* 118.

v. 61.

Φᾶρος, *Od.* N. 67. & 108.

Μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις, Vid. ad *Od.* Ξ. 528.

v. 62.

Βῆ δὲ θύραζε, ivit autem foras.

v. 64.

Ὄρχαμε λαῶν, *Menelaë.* Vid. ad *Od.* K. 538.

v. 66.

Ἐέλδομαι, *Od.* Ξ. 42.

v. 68.

Οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω, non te diu hic detinebo, ich will dich hier nicht lang aufhalten.

v. 69.

Νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ, nam improbo & alium, qui ſic facit; ergo ipſe ſic non fecerim. Διός, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, *Od.* Ξ. 284.

v. 70.

Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Hoſpites accipienti, qui vel nimis benigne faciat; vel nimis benigne tractet, *ſc.* hoſpitem. ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα, *Od.* Λ. 431.

v. 71.

Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, Vel nimis auſtere & inimice; Vel nimis odioſe. Docet ergo, nuſquam τὸ ἄγαν locum habere debere.

Ἐχθαίρω, *Od.* Λ. 559.

— — — *ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.*

— — — *omnia moderata & temperata ſunt meliora.*

πάντων μέτρον ἄριστον. nam qui nimis bene facere cupit hoſpiti, odioſus fit ei.] C'eſt ce vers d'*Homere*, comme *Euſtathe* l'a fort bien remarqué, qui a donné lieu au proverbe, que les Philoſophes ont enſeigné après lui: Μηδὲν ἄγαν, *ne quid nimis*, rien de trop. DAC. Vide eundem verſum *Od.* H. 310.

Αἴσιμος, *Od.* Ξ. 433.

v. 72.

v. 72.

Ἰσόν τοι κακόν ἐσθ', (*pro* ἐςι,) Æqualiter ſane pravum eſt. *pro* ἴσως.

Ὅς τ' ἐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire jam Hoſpitem abire juſſerit.

v. 73.

Ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, qui feſtinantem detinet.

v. 74.

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, Oportet hoſpitem, dum apud nos eſt, benigne tractare; abire volentem autem, libenter dimittere, inſtructum neceſſariis ad iter longius.

v. 75.

Vide ad *v.* 51.

v. 77.

Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν, Prandium in ædibus parare.

Ἄλις ἔνδον ἐόντων, cum affatim in domo ſint in promtu; ex iis copiis, quæ in domo ſunt.

v. 78.

Κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, de convivio hoſpitali, quod datur hoſpiti honeſto & honoris & utilitatis ejus cauſa: *vel*, in quo lautitia excipientis, & utilitas excepti hoſpitis, æque emin..t.

Ἀγλαΐα, ας, præſtantia, nobilitas, honeſtas, dignitas in cultu. Vorzug, ausnehmendes Weſen, Staat. ἵππος ἀγλαΐηφι πεποιθώς, præſtantia ſua fretus equus generoſus, *Il.* Z. 510.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *in genere* notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat & prodeſt, & quo frui poſſumus. *in ſpecie* cibus ab ὀνέω, ſcribi deberet ὄνεαρ, ſed e *Jonice* eſt productum: & ὀνέω eſt ὠφελέω.

Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, beydes, eine Ehre und Anſehnlichkeit, und eine Erquikung gegen die Reiſe. Prius reſpicit hoſpitem activum, poſterius paſſivum jam abeuntem; quanquam & prius ad τὸν ξεινοδοχήσαντα, honorifice tractatum hoſpitem. Ceterum ſermo eſt de lauto convivio, quo abiturus ſplendide reficitur.

v. 79.

Δειπνήσαντας, *i. e.* τὸ τὺς ξείνυς δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι

εἰς

ἐις ὁδὸν, ὄνειαρ μέν ἐςι τῷ ξεινοδοχηθέντι, διὰ τὸ φαγεῖν: κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα τῷ ξεινοδοχήσαντι. Ergo duplex utilitas emergit ex ſumto cibo, antequam hoſpes paſſivus ſe dat in viam.

Ἴμεν, *pro* ἰέναι, ire.

Ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* Ε. 46. additur πολλὴν, quod notat multitudinem locorum peragratorum in terra non finienda terminis.

v. 80.

Ει δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα κ. τ. λ. Si vero vis obire per Græciam, & huc illuc te convertere, tunc ipſe te comitabor. Solebant nobiles homines obire terras, ad colligendas ex donatione opes, etſi non rogantes.

v. 81.

Ὑποζεύξω δέ τοι ἵππυς, & ſubjungam tibi equos, *ſc.* ſub jugo.

v. 82.

Ἄςεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, Ad urbes autem hominum te ducam. deeſt ἐις vel πρός.

Οὐδέ τις ἡμέας Αὔτως ἀποπέμψει, neque quiſquam nos Sic, inanes, dimittet.

v. 83.

Αὔτως, *Od.* Ξ. 151.

Δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, ſed dabit aliquid ſaltem ferendum, er wird uns wenigſtens eines von benannten Stüken geben mitzunemmen.

v. 84.

Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, Aut aliquem tripodum ex bono ære bene factorum, aut lebetum. Vid. ad *Od* Ν. 13.

Εὔχαλκος. ὑπὸ ςεφάνης εὐχάλκυ, ſub galea ex firmo & ſolido ferro facta, *Il.* Η. 12.

v. 85.

Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, Aut duos mulos, ein Geſpann, ξυνωρίδα. nam ει Ἥμεας ὐκ ἐκελήτιζον τότε: & equos jam recuſaverat Telemachus ut in Ithaca inutiles.

Ἠὲ χρύσειον ἄλεισον, aut aureum poculum. ἄλεισον. *Od.* Θ. 430.

v. 86.

Πεπνυμένος, ſpiritu & perſpicacia prædītus. Epith. *Telemachi.* ita *Od.* Α. 213.

v. 88.

Νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ', *pro* ἡμέτερα, *ſc.* δώματα, redire ad noſtra.

Ου γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, non enim poſt me Cuſtodem abiens *vel* proficiſcens reliqui ſuper poſſeſſiones meas.

v. 89.

Οὖρον — ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, Inſpectorem & cuſtodem — facultatibus *ſeu* bonis meis, *i. e.* Φύλακα. eſt hic in notione propria. Neſtor ſapiens & conſilio provido pollens, vocatur οὖρος Ἀχαιῶν, *Od.* Γ. 411.

v. 90.

Διζήμενος, quærens. νόστον δίζηαι, *Od.* Λ. 99.

v. 91.

Κειμήλιον, *Od.* Ξ. 326.

v. 94.

Supra *v.* 77.

v. 95.

Ἀγχίμολον, *v.* 57.

Ἐτεωνεὺς, έως, ὁ, nobilis Spartanus, intimus miniſter Menelai, valde fidus: filius Βοηθόος, unde dictus Βοηθοΐδης.

v. 96.

Ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ, quia non procul habitabat ab eo.

v. 97.

Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε, Hunc ignem accendere jubebat.

v. 98.

Ὀπτῆσαί τε κρειῶν, Attica phraſis: Aſſareque *partem aliquam* carnium earum. ὤπτησαν, *Od.* Ξ. 431

Ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν, is vero obſecutus eſt. *Od.* Ε. 43.

v. 99.

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Ipſe autem in conclave intravit egregie olens ex accenſis odoribus. Vid. ad *Il.* Γ. 382. Ζ. 288.

v. 100.

V. 100.

Μεγαπένθης, εος, ὁ, filius Menelai, quem, abſente Helena, ex nobili miniſtra genuerat: dictus, quia tunc μέγα πένθος ἦν τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ. *Od.* Δ. 10 - 12.

V. 101.

Ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο, ubi ei gazæ repoſitæ erant.

V. 102.

Δέπας — ἀμφικύπελλον, *Od.* N. 57.

V. 104.

Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Helena vero acceſſit ad arcas. φωριαμῶν ἐπιθήματα καλὰ ἀνέῳγεν, κ. τ. λ. arcarum opercula pulcra aperuit, Priamus, *Il.* Ω. 228.

Φωριαμος, οῦ, ὁ, arca, in qua veſtes ſervantur, ἡ πεπλοδόχος χηλὸς, ἡ κιβωτὸς. Poſſis putare, eſſe compoſitum ab αὐλοθι τὰ φάρεα ἀμᾶσθαι, i. e. συνάγεσθαι. Simplicius tamen ad τὸ φᾶρος refertur: ein Kaſten zu Leinen- und Kleider-Werk.

V. 105.

Πέπλοι παμποίκιλοι, pepla valde varia arte & ornatu: ut notetur πλῆθος variegationis & artis adhibitæ. ita *Il.* Z. 289.

Οὓς κάμεν αὐτή, i. e. καμοῦσα ἔτευξε, quæ elaboravit ipſa. *propr.* quæ moleſto aut fatigante labore affecta, laſſata, fecit.

V. 106

Τῶν (*ſc.* πέπλων) ἕν' ἀειραμένη (in *Medio* vere ſignificatu, intranſitive,) Ἑλένη φέρε, Horum unum ſumens Helena adtulit.

Δῖα γυναικῶν, *Od.* Δ. 305.

V. 107.

Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, Quod pulcherrimum erat operibus variis ei intextis. *Il.* Z. 294.

V. 108.

Ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, Stella autem velut candore ſuo refulgebat; & ſermo eſt de veſte muliebri candida & pulcra. ita *Il.* Z. 295.

Ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, *ſc.* ὁ πέπλος ἐκεῖνος, jacebat ultimus, i. e. ἔσχατος καὶ ἰδιάζων, ὡς ἔσχατος. παρὰ νείατον ὄρχον, ad poſtremum ordinem, in horto, *Od.* H. 127.

v. 109.

Βὰν δ' ἴμεν προτέρω, Iverunt autem ulterius. βὰν, *Il.* Α. 209.

Ἕως ἵκοντο Τηλέμαχον, donec acceſſerunt ad Telemachum.

v. 110.

Ξανθὸς Μενέλαος, *Od.* Α. 285.

v. 111.

Ἤτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ſane reditum, ut tibi optas, Sic tibi Jupiter perficiat. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, *Od.* Ν. 381.

v. 112.

Ἐρίγδουπος, Epith. *Jovis*, tonantis in nubibus, *Il.* Ε. 672.

v. 113.

Κειμήλια, *v.* 101.

v. 114.

Κάλλιστον καὶ τιμηέστατον, δῶρον δώσω, pulcherrimum & pretioſiſſimum, donum dabo. τιμήεις, *Od.* Ν. 129.

v. 115.

Κρητῆρα τετυγμένον, craterem bene elaboratum, *Od.* Δ. 615.

v. 116.

Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, auro autem labra ſuperfuſa, ſuperinducta, ſunt, *ibid.* 616.

v. 118.

Ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψέ — με, ejus domus in ſe habuit me, περιέχε καὶ ἐσκέπασέ με. ita *ibid.* 618.

v. 119.

Τεῖν, *ib.* 619.

v. 121.

Κρητῆρα φαεινὸν, craterem ſplendide politum, *Il.* Γ. 247.

v. 123.

Καλλιπάρῃος, pulcris genis, formoſo vultu. Epith. *pulcræ fœminæ*, a parte hac ad totum. *h. l.* Epith. *Helenæ.*

v. 125.

Τέκνον φίλε, *Attice*, & ad ſenſum, quaſi diceret, υἱὲ φίλε. ita *Od.* Β. 363.

v. 126.

Μνῆμ' (Μνῆμα) Ἑλένης χειρῶν, In memoriam Helenæ manuum,

manuum, ex quibus id donum accepiſti. *σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι*, ſerva hoc apud te, ut ſit memoria ſepulturæ Patrocli, *Il.* Ψ. 619. ubi *δῶρόν τι* ſic vocatur, datum in memoriam ejus rei.

Πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ad tempus conjugii multis votis expetendi. *ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ*, *Od.* Λ. 274.

V. 127.

Σῇ ἀλόχῳ φορέειν, *ſc.* *τὸν πέπλον*, Ut tua conjux hunc peplum induat.

Τείως, usque ad id tempus, bis dahin. *Od.* Δ. 90. 91.

V. 129.

Οἶκον ἐϋκτίμενον, Ad domum bene conditam.

V. 131.

Τὰ μὲν (δῶρα) ἐς πείρινθα τίθει, Hæc in alveum currus ponebat data. *ἄμαξαν ὁπλίσαι, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς*, inſtruere currum, & alveum ligare ſuper eo, *Il.* Ω. 190.

V. 132.

Θηήσατο. *Od.* H. 134.

V. 133.

Κάρη ξανθός, quod attinet caput, *i. e.* comam, flavus.

V. 134.

Ἑζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε, Sedebant autem deinde ambo in ſedilibus pulcris: hic Synonymia eſt manifeſta. Vide ad *Od* K. 233.

V. 135 — 139.

Od. K. 368 — 372.

V. 140.

Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα (pro κρέατα) δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, Juxta autem Boëthoedes carnes dividebat, ſecabat, & tribuebat partes. Hinc eſt *ὁ δαιτρὸς*, ſector carnium aſſatarum, der Tranchirer, Zerleger.

V. 141.

Ὠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου, Vinum autem infundebat filius Menelai. Vid. ad *Il.* A. 598. Δ. 3. *Od.* Δ. 233.] Ex hoc loco docet *Athenæus*, *Lib* X. (ut eſt etiam a *Giphanio* notatum,) olim etiam nobiliſſimos pueros, *i. e.* *τοὺς εὐγενεστάτους παῖδας*, pincernarum officio defunctos: quod idem etiam de Euripide commemorat: ex quo etiam Sappho

Larichum fratrem ſuum laudabat, quod Mitylenæis in Prytaneo vinum miniſtraret. Apud Romanos etiam, *inquit*, hujusmodi miniſterio pueri nobiliſſimi funguntur in publicis populi ſacrificiis. SPOND.

v. 142. 143.

Od. Ξ. 453. 454.

v. 146.

Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου, Exegerunt autem ex veſtibulo & porticu valde ſonante.

Πρόθυρον, *Od.* Ξ. 34.

Αἴθουσα ἐρίδουπος, *Od.* H. 345. ποταμῶν ἐριδούπων, *Od.* K. 515.

v. 148.

Οἶνον — μελίφρονα, *Od.* N. 53.

Ἐν χειρὶ — δεξιτερῆφι, manu — dextra.

v. 149.

Ὄφρα λείψαντε κιοίτην, *i. e.* ἀπέλθοιεν, ut, libatione facta, proficiſcerentur ambo. ita *Il.* Ω. 285.

v. 150.

Δεδίσκομαι, *idem quod* δειδίσκομαι, data manu dextra excipio aliquem, *Od.* Γ. 41.

Δεδισκόμενος δὲ προσηύδα, nam propinabat ei.

v. 151.

Χαίρετον, ὦ κούρω, Valete, adoleſcentes ambo.

v. 152.

Εἰπεῖν, *pro* Εἴπετε, *ſc.* χαίρειν, Dicite ei ſalutem meis verbis.

Ἦ γάρ ἔμοιγε, πατὴρ ὥς, ἤπιος ἦεν, inquit Menelaus de Neſtore: indulgebat enim mihi, adhærebat mihi, ut pater (utpote multo ſenior Neſtor,) filio.

v. 153.

Εἷος — πολεμίζομεν, Quamdiu; eo omni tempore, quo — pugnabamus.

v. 156.

Καταλέξομεν, narrabimus.

Αἲ γὰρ ἐγὼν ὥς — Ὀδυσῆϊ ἐνὶ οἴκῳ Εἴποιμ', utinam ego ſic — Ulyſſi in domo Narrare poſſim!

v. 158.

Παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, a te nactus amicitiam

tiam omnem, da ich von dir lauter Freundſchaft, lauter liebes und gutes genoſſen, allen guten Willen.

v. 160.

Ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ſupervolavit dextra avis, a dextra parte miſſum augurium.

v. 161.

Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι, Aquila album anſerem ferens unguibus.

Πέλωρον, eximium & valde magnum: quæ magnitudo anſeris in hoc augurio notabat τὸ τῶν μνηστήρων ὑπερφίαλον. δεινοῖο πελώρου, *Od.* Λ. 633.

v. 162.

Ἥμερος, ἱερὸς, ἱερὸν, manſuetus, cicur, mitis, lenis, zam, gelind, gütig. Scribitur & ἵμερος, *Dor.* ἅμερος, & ἥμερος, & *Attice* eſt gen. communis. Ab ἱμείρω; nam mitia & manſueta appetuntur ab homine, & viciſſim appetunt & amant hominem. ἥμερον χῆνα, anſerem cicurem. additum ἀργὴν, album, oſtendit, ἥμερον eſſe gen. comm.

Ἐξ αὐλῆς, ex corte, domeſticum.

Ἰΰζοντες ἕποντο, clamantes inſequebantur aquilam, cum interfeciſſet anſerem. ἰΰζουσιν ἀποπροθεν, conantur leonem eminus clamore abigere, *Il.* Ρ. 66.

v. 164.

Δεξιὸς ἤϊξε, Dextera ruit: de aquila volante.

v. 165.

Πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, omnibus in mentibus animus exhilaratus eſt. ἰαίνετο κηρὸς, *Od.* Μ. 175.

v. 166.

Ἦρχετο μύθων, *Od.* Λ. 334. Τοῖσι, His verbis.

v. 167.

Φράζεο, Conſidera & diſpice. ita *Od.* Δ. 71.

v. 168.

Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε Θεὸς τέρας, An nobis hoc oſtenderit Deus indicium. Vid. ad *Il.* Β. 324. 318.

v. 169.

Μερμήριξε, deliberavit, cogitavit ſtudioſe. φρεσὶ μερμηρίξας, *Od.* Α. 203.

Ἀρηΐφιλος, a Marte amatus. *Menelai* Epith. Vid. ad *Il.* B. 778.

V. 170.

Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, Quomodo ei juſto modo reſponderet prudenter ſimul tamen ineſt notio interpretandi ſignum cœlo miſſum. ſic enim eſt *Il.* M. 228. ὧδέ κε ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ſic ſane interpretans reſponderet vates; & θεοπρόπος eſt ὁ εἰπὼν τὸ ἐκ Θεοῦ.

Κατὰ μοῖραν, recte, ſic ut ad rem pertineret: immo &, ſecundum verum fatum, quod portendebatur hoc augurio.

Νοήσας, ut intelligens monita fatorum, als ein der Sach Verſtändiger, mit Einſicht.

V. 171.

Τανύπεπλος, *Helenæ* Epith. Vid. ad *Od.* M. 375.

Τὴν δ' Ἑλένη — ὑποφθαμένη —, Hunc autem præveniens reſponſione, φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως καὶ ἀγχίνοιαν, cum contra Menelaus diu hæreret: erat enim Helena valde ſolers & perſpicax. ὑποφθὰς, præveniens, *Il.* H. 114. Ὀρέστης αὐτὸν κτεῖνεν ὑποφθάμενος, *Od.* Δ. 547. nam improviſam aliquam præventionem notat hoc compoſitum.

V. 172.

Μαντεύσομαι, vaticinabor.

Ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, ſicut animo Immortales indent. Vid. ad *Od.* A. 201.

V. 173.

Ὡς τελέεσθαι ὀΐω, ſicut factum iri puto.

V. 174.

Ὡς ὅδε (αἰετὸς) χῆν' ἥρπαξ, Sicut hæc (aquila) anſerem rapuit,] Nous avons déja vû dans *le ſecond Livre* deux Aigles partis de la montagne ſignifier Ulyſſe & Telemaque. On peut voir là l'explication de ce prodige. C'eſt ici la même choſe. L'Aigle parti de la montagne, c'eſt Ulyſſe, qui, après avoir été long temps errant, arrive à ſa maiſon de campagne & de là à Ithaque, & cette Oie domeſtique qu'il tient dans ſes ſerres, ce ſont les Pourſuivants. Comme cette Oie ne fait que manger dans la baſſe-cour & eſt enfin tuée; de même les Pourſuivants,

ſuivants, après avoir paſſé pluſieurs années à faire bonne chere dans le Palais, ſeront enfin tuez par Ulyſſe. DAC.

Ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, nutritum (anſerem) in domo. ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτίταλλω, *Od.* Ξ. 41.

v. 175.

Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τόκος τε, Veniens ex monte, ubi generatio ejus & partus: ubi ejus pulli ſunt in nido; wo er hecket und junge hat. de aquila.

Τόκος. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε, τόκον τε, ſciſcitans domum & natos, *Il.* Η. 128 πάντων ἀνθρώπων ἔρυσθαι γενεήν τε, τόκον τε, omnium hominum ſervare progeniem & natos, *Il.* Ο. 141. i. e. omnes homines, & quidem *h. l.* ex Diis creatos cum fœmina humana. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, de vacca, quæ nondum unquam peperit, *Il.* Ρ. 5. Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον, ejus inhibuit & morata eſt partum, ne jam parere poſſet, *Il.* Τ. 119.

v. 176.

Κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, mala multa paſſus, & ad multa loca errore delatus. ita *Od.* Δ. 81. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, *Od.* Ξ. 380. quanquam tamen avulſum ἐπὶ poſſit eſſe præpoſitio ad γαῖαν.

v. 177.

Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, Domum redibit, & puniet. *Od.* Ξ. 163.

v. 178.

Οἴκοι, Domi *eſt*, & in patria.

Μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει, Vid. ad *Od.* Ξ. 110. & 218.

v. 180.

Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, κ. τ. λ. *Od.* Θ. 465.

v. 181.

Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, Θεῷ ὡς, εὐχετοώμην, *pro* εὐχετοίμην, Ita tibi & illic, ut Numini alicui, gratias acturus eſſem. ſic & *Od.* Θ. 467.] Hinc colligi poſſe exiſtimo, pleroſque *Deos* a veteribus *confictos* ob accepta ab illis beneficia: ecce enim, Telemachus Helenæ, ſi vera vaticinari eam compererit, divinos honores pollicetur, immo ſe eam pro Dea habiturum. Quod neque illis

 tempo-

temporibus neque ſequentibus novum fuit, ut ſatis conſtat ex tot Deunculorum (ut ita loquar) ἀποθεώσει, qua veterum monumenta plus ſatis ſunt referta. Vide *Syntagm. Deorum Gyraldi*, & *Mythölog. Natalis a Comit.* SPOND. Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; *Od.* Ξ. 189.

v. 182.

Ἦ, Dixit.

Ἐφ᾽ ἵπποιιν μάςιν βάλεν, equis flagellum incuſſit, er peitſchete die Pferde an. μάςι δ᾽ αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, ſcutica aſſidue verberabat ſuper humeros, *Il.* Ψ. 500.

v. 183.

Ἧιξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες, Ruebant in campum per urbem ardentes, equi. δεξιὸς ἤϊξε, ſupra *v.* 164.

v. 184.

Πανημέριος, *Od.* Μ. 24.

Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, Ii vero toto die quatiebant & motitabant jugum ſuum, currentes in itinere, ad currum juncti. ita *Od.* Γ. 486.

Ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, jugum utrimque in cervicibus habentes.

v. 185.

Od. Α. 12.

v. 186.

Φηρὴ, ῆς, & Φηραὶ, ῶν, αἱ, urbs Meſſeniaca in Peloponneſo, ad mare.

Διοκλῆς, έος, ὁ, princeps græcus, dive-, ab Alpheo fluvio deducens genus: cujus duos fili... occidit Æneas. Pheræ erant ſedes ejus principalis.

v. 188.

Ἔνθα δὲ νύκτ᾽ ἄεσαν, Ibi autem per noctem quieverunt. Vide ſupra ad *v.* 40.

Ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, *Od.* Γ. 490.

v. 191.

Supra *v.* 146.

v. 192.

Μάςιξεν δ᾽ ἐλάαν, *Od.* Ζ. 82.

Τὼ δ᾽ οὐκ ἄκοντε πετέσθην, non inviti autem currebant hi duo equi. ita *Il.* Ε. 366.

v. 195.

v. 195.

Πῶς κὲν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας Μῦθον ἐμόν; wollteſt du wol das, was ich dir ſagen will, über dich nehmen, und es mir zugefallen würklich thun? & res illa, quam vult fieri, eſt v. 199. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέχεο, καὶ κατένευσας, *Od.* N. 133.

v. 196.

Διαμπερὲς, allerdings und völlig. Vid. ad *Od.* Ξ. 11.

Εὐχόμεϑ', profitemur, *Od.* I. 263.

Ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεϑ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος, hoſpites autem omnino ſumus Ex amicitia, quam patres noſtri inter ſe coluerunt. *i. e.* ἐσμὲν ξεῖνοι πατρῷοι.

v. 197.

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, æqualis, ejusdem ætatis. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμέν, atqui & æquales ætate ſumus.

v. 198.

Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, *ſc.* ἡμᾶς, inquit ad Neſtoreum filium Telemachus: Et hoc iter etiam magis in amicitiam veram *nos* immittet. ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (Θεοί σοι) ἐσθλήν, *Od.* Z. 181.

v. 199.

Μή με παρὲξ ἄγε νῆα, Ne me ducas præter navem; führe mich nicht am Schiff vorbey,] μή με παρὰ τὴν φέρουσαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν ναῦν, ἐπ' ἄλλην ὁδὸν ἐπάγῃς. *Schol.*

Ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, *Od.* K. 266.

v. 200.

Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Ne me ſenex invitum moretur & detineat domi ſuæ. τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέχει, *Od.* Λ. 548.

v. 201.

Ἱέμενος φιλέειν, Cupiens *me* amice tractare.

Χρεών, τὸ, id quod utile eſt, & quod oportet. Eſt neutrum Atticum ex declinatione ſecunda, ipſum tamen indeclinabile.

Ἐμὲ δὲ χρεὼν ϑᾶσσον ἱκέσϑαι, utile enim eſt & oportet me quam primum venire, quo volo.

v. 202.

Ἐῷ συμφράσσατο ϑυμῷ, ſuo conſultabat cum animo, deliberabat, conſultabat ſecum, er überdachte bey ſich.

ὅτι αὐτῷ συμφράσσαιτο βȣλὰς Θέτις, quod cum eo contulerat conſilia Thetis, *Il.* A. 537. τίς Θεῶν συμφράσσατο σοὶ βȣλάς; quis Deorum communicavit tecum conſilia; hat dir die Einſchläge gegeben, *Od.* Δ. 462.

V. 203.

Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν, Quomodo ei hoc in ſe ſuſciperet, & perficeret apto modo; Quomodo id ei reciperet in ſe, & re vera præſtaret: nam multi multa pollicentur quidem, ſed parum effectui dant.

V. 204.

Od. K. 153.

V. 206.

Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, locutio Elliptica, feſtinantem deſcribens; *i. e.* ex curru ſumebat pulcra illa donaria, & navis puppi imponebat ea. ἐξαίνυτο, *ſc.* ἐκ δίφρȣ, ἐπὶ νηὶ, *ſc.* τιθεὶς αὐτά. ἐκ δ' αἴνυτο θυμὸν, eripuit vitam, *Il.* Δ. 531. φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν, *Il.* E. 155.

V. 209.

Σπȣδῇ νῦν ἀνάβαινε, *ſc.* εἰς νῆα, Cum feſtinatione nunc conſcende navem. σπȣδῇ, *Od.* N. 279.

V. 212

Οἷος ἐκείνȣ θυμὸς ὑπέρβιος, Qualis ejus eſt animus valde vehemens: de Neſtore, qui Telemachum non ſit a ſe tam cito dimiſſurus, ſi reſciſcat, eum adeſſe. Ergo notatur animus non deſiſtens ab incepto, donec pervincat, ψυχὴ βιαία: & Φράζει Πεισίστρατος φιλικὴν βίαν, reſpiciendo ad, ȣ̓ σε μεθήσει, non remittet a te; ſimulque ad iram ex amico corde proficiſcentem. ὑπέρβιον, *Od.* Ξ. 92 & 95.

Οὐ σε μεθήσει, non te deſtituet, er wird ſich nicht unbekümmert um dich laſſen: ȣ̓κ ἀμελήσει σέ. & ſequuntur breves poſitiones feſtinantis. eſt in genere: non dimittet te a ſe, er wird dich nicht ſo weglaſſen. vel: er wird nicht nachlaſſen, nicht ablaſſen, rogando non deſiſtet.

V. 213.

Αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἶσιν, ipſe vocaturus te domum ſuam huc ibit. ſic ἔβη καλέων αὐτὸν, ibat invitaturus ad convi-

convivium eum, *Od.* Δ. 532. Τηλέμαχον καλέουσα, Telemachum advocatura, *Od.* N. 413.

Εἴσεται, veniet, πορεύσεται. πάλιν εἴσομαι, retro ibo, *Il.* Ω. 462. εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν, e mari exibo, *Il.* Φ. 335.

Οὐδέ σε φημὶ Ἄψ ἴεναι κενεόν, neque te puto Reverſurum inde eſſe inanem; non habentem dona. Alii pro σὲ legunt ἑ, *eum*, ut ſenſus ſit: puto eum, patrem meum, non fruſtra reverſurum eſſe hinc, ſed amice iraſcendo & minitando coacturum eſſe te, ut ſecum venias in urbem. & veriſimilis omnino videtur hæc lectio, ſi addas ſequentia.

v. 214.

Κενεός. αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, turpe ſane, diu hic hærere, & inanem reverti domum, *i. e.* μὴ πράξαντα τὸ τέλος, οὗ ἕνεκεν ἦλθε, wann er den Zweck nicht erreichet, um deſſen willen er gegangen iſt, *Il.* B. 298. Vide etiam ad *Od.* K. 42.

Μάλα γάρ κεχολώσεται ἔμπης, valde enim iraſcetur omnino, *ſc.* te ſic abiiſſe ab eo jam κενεόν. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, *Il.* A. 139.

Ἔμπης, *Od.* Ξ. 481.

v. 215.

Ἔλασεν — ἵππους κ. τ. λ. *i. e.* vectus eſt curru in urbem.

Καλλίτριχας ἵππους, pulcros pilos habentes equos. ita *Od.* Γ. 475. καλλίτριχα μῆλα, *Od.* I. 336. & 469.

v. 218.

Ἐγκοσμέω, intus ordino & diſpono. ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' — νηΐ, adornate, inſtruite & apte diſponite, omnia armamenta & inſtrumenta — in navi: inquit Telemachus navigaturus.

v. 219.

Ἀμβαίνωμεν, *pro* ἀναβαίνωμεν, *ſc.* εἰς νῆα.

Ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, *i. e.* ἵνα περήσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν. Vid. ſupra ad *v.* 47.

v. 221.

Ἐπὶ κληῖσι κάθιζον, *Od.* N. 76.

v. 222.

Ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, Et ſane ille hæc ſedulo curabat, his occupatus erat.

Εὔχετο.

Εὔχετο. Θῦε δ' Ἀθήνῃ, vota fecit: ſacrificavitque Minervæ.

v. 223.

Νηὶ παρὰ πρύμνῃ, Vide ſupra ad. v. 206. & ad *Od.* M. 411.

Σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ, *i. e.* ſubito apparuit ei. ſic *Od.* N. 221.

v. 224.

Τηλεδαπὸς, *Od.* Ξ. 415.

v. 225.

Γενεὴν, genus quod attinet.

Μελάμπυς, οδος, ὁ, filius Amythaonis, vir valde potens & dives.

Ἔκγονος *h. l.* notat τὸν ἀπόγονον ἐκ τῦ γένυς: nam erat quartus a Melampode primo. Vid. ad *Od.* Λ. 235.

v. 226.

Μητέρι μήλων, *Pyli* Epith. gregibus ovium nobilis.

v. 227.

Ἀφνειὸς (ἐν) Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα, Dives *ſeu* Opulentus inter Pylios valde eximie *vel* eminenter. nam neutrum plurale eſt *Adverbialiter* intelligendum; & δώματα ναίων, ſimpliciter eſt, habitans, civis. ἔξοχα, ſupra v. 70. 71.

v. 229.

Νηλεὺς, έως, ὁ, pater Neſtoris, rex Pyli, filius Crethei & pulcræ Τυρῦς. Ortus ejus deſcribitur *Od.* Λ. 234. *ſqq.*

Ἀγακυδέστατον ζωόντων, glorioſiſſimum, excellentiſſimum viventium; erant enim aut reges, aut certe regium genus omnes.

v. 230.

Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *Od.* Ξ. 292.

v. 231.

Εἶχε βίῃ, Detinuit vi injuſta, *ſc.* opes ejus.

Τέως, aliquamdiu, eine ziemliche Weile. Vid ad *v.* 127.] ἕως τῦ τελειωθῆναι τὸν ἐνιαυτόν. *Schol*

Φύλακος, ϋ, ὁ, rex ἐν Φυλάκῃ olim; & urbs ab eo nomen cepit.

v. 232.

Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, Vinculo in duro vinctus erat.

Κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, duros dolores patiens.

v. 233.

v. 233.

Ἕινεκα — ἄτης — βαρείης, Cauſſa — labis — gravis, wegen des ſchweren Vergehens. Vid. ad *Od.* M. 372.

v. 234.

Δασπλὴς, ῆτος, ὁ, & δασπλῆτις, ιος, ἡ, graviter & vehementer appropinquans & percutiens. a πλήσσω, præpoſita particula intenſiva δα, interſerto σ ob Euphoniam. Θεὰ δασπλῆτις Ἐριννὺς, *i. e.* ἡ ἄγχι πλήσσουσα. Alii a πελάζω derivare malunt, cum eadem partic. δα, ut ſit, valde & cum efficacia multa accedens & propinquans. Poſſit & concipi compoſitum ex ἡ δαὶς, fax, & πελάζω, appropinquo; vel πλήσσω, percutio: ut ſit, ἡ ταῖς δαῖσι πλησιάζουσα, cum facibus ardentibus accedens.

v. 235.

Ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, is quidem effugit mortem.

Ἤλασε, *i. e.* ἀπήλασε, abegit.

Βῦς ἐριμύκυς, boves valde mugientes. Vid. ad *Il.* Υ. 497.

v. 236.

Φυλάκη, *Od.* Λ. 289.

Ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus eſt *ſeu* puniit factum improbum; & ſequitur novus Accuſativus, Νηλῆα, ut ſit: Neleo procuravit ſatisfactionem pro eo, quod paſſus fuerat.] Vox τίομαι apud Poëtam, Voce *Media*, ſæpe de injuria, ſæpe de injuriæ auctore *ulciſcendo* uſurpatur. Vide *Il.* Τ. 208. Χ. 20. *Od.* Γ. 306. Ψ. 31. Hic autem videtur ἐτίσατο ad utrumque ſimul referri. Ceterum *Scholiaſtes* ſententiam ita exponit: Καὶ ἐτιμωρήσατο τὸν Νηλέα, ὑπομείνας ἔργον χαλεπόν. CLARK. Ordinaria σύνταξις eſt, τίσασθαι τινά τινος, v. c. φόνυ, ἀδικίας: ſed locum habet etiam Accuſativus, & τίσατο Νηλῆα ἔργον ἀεικὲς eſt, *a Neleo ſumſit pœnam injuriæ.* ERN.

Ἔργον ἀεικὲς, factum iniquum. ἀεικέα πήρην, *Od.* Ν. 437.

v. 238

Ἠγάγετο πρὸς δώμαθ', Deducebat ſponſam fratris ad fratris domum. ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα, *Od.* Ξ. 211.

v. 239.

Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, *Il.* Β. 287.

Τόθι, ibi.

Τόθι

τόθι γάρ νυ οἱ αἴσιμον ἦεν Ναιέμεναι, ibi enim ei fatale erat, *vel* a fato ei conſtitutum erat Habitare. αἰμείνω δ' αἴσιμα πάντα, ſupra *v.* 71.

V. 241.

Ὑψερεφὲς θέτο δῶμα, alte concameratis conclavibus inſtructam poſuit domum. Vid. ad *Od.* N. 5.

V. 244.

Λαοσσόον Ἀμφιάρηον, *i. e.* τὸν λαοὺς σόοντα, *i. e.* διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, qui exercitus hoſtiles agitat, ſuosque commovet per fortitudinem ſuam. Eſt ergo *h l.* Epith. *boni & ſtrenui imperatoris:* nam & in pace tamen populus debet exerceri in armis. Poſſit tamen etiam eſſe, ὁ σώζων λαὸς, διὰ μαντικῆς, nam erat egregius vates, & bonus pater patriæ.

V. 245.

Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων, Quem ex animo amabat Jupiterque Ægiochus, & Apollo] Jupiter en le rendant un très-grand Prince, très-conſideré & très reſpecté; & Apollon en le rendant un très-grand Devin. Voilà les premieres marques qu'il reçut de l'affection de ces Dieux Homere ne les explique pas; il ne fait mention, que de la derniere, que nous allons voir. DAC.

Περὶ κῆρι, *Od.* H. 69.

V. 246.

Παντοίην φιλότητ', Omnem quod attinet amorem, Varia quod attinet amoris divini dona: fuit enim magnus rex, bellator, vates, muſicus.

Οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν, neque pervenit uſque ad ſenectutem, er hat kein hohes Alter erreichet, οὐ κατεγήρασε.] Oratio ſtructa eſt more veteris ſimplicitatis. E periodica ratione eſt: Quem vehementer quidem amarunt Jupiter & Apollo; neque tamen ad ſenectutem pervenit: ſive, Quem quanquam vehementer &c. tamen ad ſenectutem non pervenit. ERN.

V. 247.

Γυναίων εἵνεκα δώρων, de Ampliarao. Uxor ejus Ἐριφύλη, quam ὁ Πολυνείκης, princeps Thebanus, aureo monili corru-

corruperat, perſuaſit ei, ut ad mortem ab ipſo proviſam, Thebas proficiſceretur. Sic & *Od.* Λ. 520.

V. 251.

Ἱν' ἀθανάτοισι μετείη, ut Immortalibus intereſſet.

V. 253.

Θῆκε μάντιν αὐτὸν, Fecit eum vatem.

Βροτῶν ὄχ' ἄριστον, hominum longe præſtantiſſimum. *Od.* N. 297.

V. 254.

Ὑπερησία, ας, ἡ, urbs Argivorum, ἀπὸ Ὑπέρητος, υἱοῦ Λυκάονος.

Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο, Qui in Hypereſiam migravit. ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, qui olim in Dulichium migraverat, *Il.* B. 629. Eſt & *Activum* in uſu, ἀπονάω, migrare facio, deduco, reduco. αὐτοὶ κεῖνην ἂψ ἀπονάσσωσι, remigrare faciant, *Il.* Π. 86.

V. 256.

Ἐπῆλθε, advenit.

V. 257.

Τηλεμάχου πέλας ἵστατο, prope Telemachum conſtitit. χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, *Od.* K. 516.

V. 260.

Ἐπεί σε θύοντα κιχάνω, *coll.* 258. τὸν δ' ἐκίχανε σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, Eſt ergo θύειν libare vinum & precari. In Poëta θύειν nuſquam eſt pro σφάζειν: nam hic ſignificatus eſt Recentiorum. Ex illa antiqua enim notione libandi, & primitias offerendi de cibis capiendis, facta eſt generalior notio rei cujuslibet ſacræ faciendæ, e. c. ſuffiendi, mactandi victimam, &c.

V. 261.

Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Supplico per res divinas *ſeu* per ſacra & Deum. *coll.* 222. *ſqq.* & 260 ex quo apparet, θύος eſſe nomen generale cujusvis rei divinæ factæ. in ſpecie autem notat θυμίαμα ſacrum, aut libamentum. πρὸς ναὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσι, ad templum vade cum re divina; quæ poſſunt eſſe θυμιάματα, ſuffimenta, vel λοιβαὶ, libationes, *Il* Z. 270.] ὑπὲρ ταύτης τῆς θυσίας καὶ τοῦ δαίμονος, ὁ θύος· ἀντὶ τοῦ, τῆς θυσίας τοῦ δαίμονος. *Schol.*

V. 263.

v. 263.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, Dic mihi interroganti vera. νημερτὲς ἐνισπε, *Od.* M. 112.

Μηδ' ἐπικεύσῃς, neque celes. οὐκ ἐπικεύσω, *Od.* Ξ. 467.

v. 264.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν, κ. τ. λ. *Od.* Ξ. 187.] Il fait toutes ces interrogations pour découvrir, ſi ce jeune Prince n'eſt point parent de celui qu'il a tué; car en ce cas, au lieu de demander d'aller avec lui, il le fuiroit par les raiſons qu'il va dire. DAC.

v. 266.

Od. Ξ. 192.

v. 268.

Ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ, periit triſti morte. ἀπεφθίμην ἐνὶ πόντῳ, *Od.* K. 51.

v. 270.

Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Veni, ut certior fierem de patre diu abſente. ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, *Od.* Ξ. 321.

v. 271.

Θεοειδής, Epith. *Theoclymeni.*

v. 272.

Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν] ὡς ὁρᾷς, μόνος φεύγω. *Schol.* Male. Refertur enim iſtud οὕτω ad id, quod dixerat *Telemachus*, *v.* 267. 270. nempe ex Ithaca patria ſe illuc profectum: ut hic dicat *Theoclymenus*, *Ita ſe quoque e patria illuc veniſſe.* CLARK.

v. 273.

Ἔμφυλος, ου, ὁ, ἡ, ad eandem gentem *vel* tribum pertinens. ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον, tribulem occidens, φυλέτην, ὁμόφυλον. ex ἐν & φῦλον, ου, τὸ, tribus, pars populi, populus: ein Volk, ein Geſchlecht. eſt idem fere quod ἡ φυλή.

Πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε, ἔται τε, multi autem fratres, & amici, *ſcil.* illius a me interfecti. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, percontantes de filiis, vel fratribus, vel notis ſibi civibus, *Il.* Z. 239. & 262. ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσι, defendens cives tuos, o Hector. ἔται καὶ ἀνεψιοὶ, *Il.* I.

Il. I. 460. ubi ἔται ſunt πάντες οἱ συνήθεις, omnes familiares & amici; ἀνεψιοὶ vero, cognati. Vid. etiam ad *Od.* Δ. 3.

v. 274.

Ἄργος ἐν ἱππόβοτον, Vide ſupra ad *v.* 239. hinc & hæc regio Neptuno erat ſacra; nam equus eſt Neptuni animal.

Μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί, valde autem potentes ſunt Achivi. ὅθι κρατέουσιν Ἠπειοί, *Od.* N. 275.

v. 275.

Ὑπαλεύομαι, *idem quod* ἀλεύομαι, vito declinando.

Τῶν (*pro* ἐκ τῶν) ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, φεύγω, Ab his vitans mortem & fatum atrum, Fugio: ne afferatur mihi mors ab iis.] Parmi les Hebreux, les parents de celui qu'on avoit tué, de propos délibéré ou autrement, avoient le droit de tuer le meurtrier quelque part qu'ils le trouvaſſent jusqu'à ce qu'il fût arrivé à une des Villes qui avoient été données pour aſyle. *Propinquus occiſi homicidam interficiet, ſtatim ut apprehenderit eum interficiet.* Num. XXXV. 19. *Si interfector extra fines Urbium, quæ exulibus deputatæ ſunt, fuerit inventus, & percuſſus ab eo, qui ultor eſt ſanguinis, abſque noxa erit, qui eum occiderit.* ibid. 26. Les Grecs avoient preſque la même Juriſprudence. Les parents du mort avoient auſſi le droit de tuer le meurtrier juſqu'à ce qu'il ſe fût purgé, en accompliſſant le temps de l'exil, ou qu'il eût été expié de quelqu'autre maniere. DAC.

v. 276.

Ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, quia ſane mihi fato impoſitum eſt per homines vagari, *vel* ab aliis ad alios homines oberrare. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι; *Od.* Ξ. 359.] Car le meurtrier devoit ſe condamner lui-même à l'exil pendant un certain temps marqué. EAD.

Ἀλάλημαι. Vid. ad *v.* 10.

v. 277.

Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, *pro* ἔφεσαι, aor. I. imperat. Med. Sed me navi impone, *i. e.* ἐπιβίβασον, κάθισον με ἐπὶ νηός. Vide ad *Od.* N. 274. & Ξ 295.

Ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα, quia ad te in fuga mea ſupplex acceſſi. ὁ δέ με μάλα πόλλ᾽ ἱκέτευεν, *Od.* Λ. 529.

v. 278.

Διωκέμεναι γὰρ ὀΐω, *pro* διώκειν, eos enim me perſequi puto, daß ſie mir nachjagen.

v. 280.

Οὐ μὲν δή σ᾽ ἐθέλοντά γ᾽ ἀπώσω νηὸς, Nequaquam te volentem *conſcendere* prohibebo a nave mea. σφέας κεῖθεν ἀπώσαντο ἐς ἀνέμοιο, *Od.* N. 276.

Νηὸς ἐΐσης. Ἐΐσος, η, ον, ad quatuor ſubſtantiva jungit Poëta: ad δαῖτα, ναῦν, ἀσπίδα, φρένας. Vid. ad *Od.* Γ. 10.

v. 281.

Ἕπευ, comitare me, komm mit.

Αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ᾽ ἔχωμεν, und dort ſollſt du verpſleget werden, ſo gut wir nur können: ut ergo in ſpecie ponatur ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης. χαῖρε, ξεῖνε, παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι, *Od.* A. 123.

Οἷά κ᾽ ἔχωμεν, ſo gut wir es haben. οἷα πάρεστι, *Od.* Ξ. 443.

v. 282.

Ὅς ἐδέξατο — ἔγχος, *i. e.* αὐτῷ, *pro* αὐτοῦ, er nahm ihm den Spieß ab, amice τὸ τοῦ ξείνου ἔγχος: nam hoſpiti advenienti demebatur haſta, & reponebatur honoris cauſa.

v. 283.

Τόδ᾽ (ἔγχος) ἐπ᾽ ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς, eam (haſtam) in tabulato navis extendit, *i. e.* depoſuit. Vid. ad *Od.* N. 74.

v. 286.

Τοὶ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔλυσαν, *Od.* B. 418.

v. 288.

Ὅπλων ἅπτεσθαι, Inſtrumenta nautica apprehendere, eaque aptare, *ibid.* 423.

Τοὶ δ᾽ ἐσσυμένως ἐπίθοντο, illi autem ſtudioſe parebant. ἐσσυμένως δόρπον ἕλοντο, *Od.* Ξ. 347.

v. 289.

Ἱστὸν — εἰλάτινον, Malum — abiegnum, *Od.* B. 424.

Μεσόδμη, ης, (*ibid.*) quaſi μεσοδομή, *per Sync.* παρὰ τὸ, μέσον δεδομῆσθαι, quod in medio eſt inædificatum. trabs magna, colligans alias in medio inſerta. In navi eſt trabs illa pertuſa, cui inſeritur malus.

v. 290.

v. 290.

Στῆσαν ἀείραντες, Erexerunt elevantes, *ſc.* malum.

Κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, ad proram & puppim rudentibus alligarunt, ut firmior ſtaret. ita *Od.* B. 425. & locus maxime luculentus eſt *Od.* M. 409. 410.

v. 291.

Ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, bene tortis & complexis loris ex corio bubulo, ἐυκλώστοις, mit wohl geflochtenen Riemen. ea lora in navi erant ad vela in altum trahenda. ſic *Od.* B. 426.

v. 292.

Ἴκμενον οὖρον, *h. l.* paullo vehementiorem, commodum tamen, ventum notat. *Od.* M. 149.

v. 293.

Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, Validum, vi accidentem, rapidum & ſtridulum, irruentem per aërem. Ventus notatur, qui celeriter ferat navem, & celeri navigationi aptus. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, rapidus ſuperne ingruens, *Il.* B. 148. Vide etiam ad *Il.* Π. 385.

v. 294.

Ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ut celerrime Navis ad finem ſuum perveniret currens. deeſt ὁδὸν, finire poſſet viam ſuam. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, *Od.* E. 242.

Θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Od.* M. 236. & 240.

v. 295.

Supra *v.* 185.

v. 296.

Ἡ δὲ (ναῦς) Φερὰς ἐπέβαλλεν, *i. e.* παρὰ Φερὰς εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔθεεν, ἔπλεεν, es lief glücklich an der Gegend von Pheræ vorbey, curſum tenuit e regione illius loci, non appulſa eſt ibi navis, ſed curſum tantum tenuit ad regionem ejus loci, & deinde ultra præternavigavit, es richtete den Lauf gegen Pheræ.

Ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ, impulſa Jovis vento ſecundo.

v. 297.

Ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, ita *Od.* N. 275. Vide & ſupra ad *v.* 274.

v. 298.

Νήσοισιν ἐπιπροέηκε, ad inſulas curſum navis direxit.

κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροίηκα, illum ad naves dimiſi, navibus eum dimiſi, *Il.* P. 708. Σ. 58. ἄνδρας δὲ λίσσεσθαί ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, viros, qui ſupplicarent tibi, ad te miſit præſtantiſſimos, *Il.* I. 516. Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν, contra eum dirigere ſagittam & mittere, *Il.* Δ. 94.

Νήσοισιν — θοῇσιν, *pro* θοαῖς, ad inſulas — in acutum deſinentes & longas.

v. 299.

Ὁρμαίνων, Inquietus animo, Dubius, Iter cœptum cum ſtudio proſequens.

Ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἤ κεν ἁλώη, an mortem effugere poſſet, an caperetur morte: ſive effugiat mortem, ſive capiatur a morte. ὑπὸ τῷ θανάτῳ eſt ergo *Metaphorice*, vom Tod eroberet und erbeutet werden. ἤ κεν ἁλώη, ἤ κε φύγοι, *Od.* Ξ. 183. 184.

v. 300

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ] Redit Poëta, unde digreſſus eſt ſupra Ξ. 533. CLARK.

v. 301.

Δορπείτην, Cœnabant ambo.

Παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι, & juxta eos cœnabant viri alii, qui Eumæo erant. ἐξ οὗ δορπέομεν, *Od.* Θ. 539.

v. 302.

Supra *v.* 143.

v. 303.

Συβώτεω πειρητίζων, *Od.* Ξ. 459.

v. 304.

Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, Num eum adhuc humaniter amare, & bene ei facere velit, An eum diutius libenter tractare velit. ἐνδυκέως, *Od.* Ξ. 337.

Μεῖναί τε κελεύοι, & manere diutius apud ſe jubeat. hinc apparet, vim tantum moleſtam eſſe hoſpiti, non vero invitationem ad manendum.

v. 305.

Αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, Ibi in villa. *coll.* 300 ἐν κλισίῃ, quod eſt idem. & *propr.* σταθμὸς eſt ſtabulum pecorum: ſed ὡς ἐκ μέρους ſic vocatur totus ὁ ἀγροτικὸς οἶκος.

Ἦ ὀτρύνειε πόλινδε, An eum hortaturus eſſet ad eundum in urbem.

v. 307.

v. 307.

Ἤῶθεν, *Od.* Ξ. 512.

Προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, ad urbem volo *ſeu* cupio abire.

v. 308.

Πτωχεύω, mendico, ich gehe betteln, bettle. πτωχεύσων, mendicaturus, ἐπαιτήσων.

Ἵνα μή σε καταδρύχω καὶ ἑταίρους, (σοὺς) ne te conſumam edendo & bibendo, & ſocios tuos: nam hoſpes nimis diutinus attenuat & atterit rem familiarem per ſe tenuem. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, hæc ego ſpectans animo, (*ſc.* ut defenſores urbis habeam vos,) donis præbendis & commeatu attero & exhaurio populum meum: inquit Hector ad copias auxiliares exteras, ich beſchwere und erſchöpfe mein Volk mit Abgaben und Proviant-Lieferungen und Einquartierungen; nam populus conferre ad bellum, & tecto cibariisque juvare copias exterorum ſociorum, cogebatur, *Il.* P. 225.

v. 309.

Ἀλλ' ἄ μοι εὖ ὑπόθευ, *i. e.* συμβούλευσον. pro ὑπόθεσο, ὑπόθεο, ὑπόθευ, *Jonice.* gib mir guten Rath und Lehre. πρόφρων ὑποθήσομαι, *Od.* E. 143.

Ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον, ſimul viæ ducem bonum mihi da.

v. 311.

Πλάγξομαι, Circumibo, ut mendicus.

Αἴ κεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ſi forte quis ſitulam vini, & fruſtum panis, porrigat. *h. l.* κοτύλη eſt μικρὸν ποτήριον ἢ ἐκπώματος εἶδος, & ſimul τὸ εἴσω αὐτῷ ὑγρὸν ſic vocatur. κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχε, *Il.* X. 494. Vide etiam ad *Il.* E. 306.

Πύρνον, ου, τὸ, panis. fruſtum panis; vel, ex uſu antiquo, panis parvus rotundus integer. Eſt pro τὸ πύρινον, *ſc.* σιτίον, panis triticeus. nam *propr.* eſt adjectivum; unde & ὁ πύρνος (pro πύρινος, *ſc.* ἄρτος) in ſingulari dicitur. Eſt ergo ab ὁ πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum: frumentum. in ſpecie ſic dicitur panis egeno porrigendus. κοτύλην καὶ πύρνον, poculum parvum (einen Trunk) & fruſtum panis.

v. 314.

Μνηςήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην, ad procos inſolentes accederem, & inter eos verſarer.

v. 315.

Εἰ μοι δεῖπνον δοῖεν,] *Ut videam, ut experiar, an mihi cœnam dent* Vel, *ea ſpe, ut mihi cœnam dent.* CLARK.

Ὀνείαλα μυρία, *Od.* Κ. 9.

v. 316.

Δράω, facio opus, ago, miniſtro ſtrenue, διακονέω, ὑπηρετέω. αἶψα κεν εὖ δρωοιμι μελὰ σφίσιν, ὅ, τλι θέλοιεν, ſtatim ſane bene miniſtrarem inter illos, quodcunque vellent. Eſt pro δράοιμι, *contr.* δρῷμι, & diſtracto circumflexo per inſertum ο, cui adjungitur id ante ſubſcriptum jota, δρώοιμι, *i. e.* διακονοίην, ὑπηρετοίην.

v. 317.

Σὺ δὲ σύνθεο, tuque attende. Vide ſupra ad *v.* 27.

v. 318.

Ἕκηλι, *adv.* volente aliquo, dedito aliquo alicui rei fiendæ, *item* per. durch, mit Gunſt, mit Willen. Ἑρμείαο ἕκηλι, Mercurii gratia, aus deſſen Gnad und Gunſt.

— — — ὅς ρα τε πανλων

Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει.

— — — *qui utique omnium*

Hominum operibus gratiam & gloriam præbet.]

Comme Mercure eſt le ſerviteur & le miniſtre des Dieux, on a feint qu'il étoit le patron & le Dieu de tous ceux qui etoient au ſervice des autres, & que c'étoit par ſa faveur que chacun réüſſiſſoit dans toutes les fonctions de ſon état DAC. Conf. etiam ALTM. *Meletem. Philol.-Crit. Tom. I. p.* 169. 170.

v. 320.

Δρηςοσύνη, ης, ἡ, famuli opus, ἡ ταπεινὴ διακονία. a δρηςὴρ, ῆρος, ὁ, miniſter, qui opus facit, θεράπων, ὑπηρετὸς. quod a δράω, *v.* 316.

Δρηςοσύνῃ ὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροῖὸς ἄλλος, Opere faciendo non mecum contenderit mortalis alius, im arbeiten ſoll es mir wohl keiner zuvor thun, & in ſequentibus nominantur ejusmodi opera.

V 321.

Πῦρ ἐυ νηῆσαι, Ignem bene accumulare, *i. e.* candentes carbones ſub acervo cineris abſcondere, ut ad uſum poſteri diei adſit ignis. res ipſa ergo convenit cum ἐυνῆσαι πῦρ, *i. e.* καλ͂ευνάσαι καὶ ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ. poteſt & eſſe, bene accumulare, impoſitis lignis, ut ardeat luculenter. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem multo auro & ære onerato, *i. e.* σωρευσάτω, er mag häuffig beladen, *Il.* Ι. 137. & 279. νῆας νηησάσθαι ἅλις χρυσοῦ. νήεον (*pro* ἐνήεον) ὕλην, coacervabant ligna, ſie legten Holz auf einander, ut conſtruerent rogum, *Il.* Ψ. 139. ἐπὶ ἀπήνης νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, in curru componebant redemtionis pretia pro Hectore, ſie luden reichlich auf, *Il.* Ω. 276.

Δανὸς, ἡ, ὸν, ad urendum aptus.

Διακεάζω, diffindo. ex διὰ & κεάζω, findo.

Διὰ ξύλα δανὰ κεάσσαι, *i. e.* ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸ δαίεσθαι. trocken Brenn-Holz zuſpalten: diffindendo ligna ſicca.

V. 322.

Δαιτρεῦσαι, Structorem *ſeu* Diviſorem carnium aſſatarum agere. δαιτρεύσων, *Od.* Ξ. 433.

Ὀπτῆσαι, aſſare. ſupra *v.* 98.

Οἰνοχοῆσαι, vinum infundere, *Od.* Δ. 233.

V. 323.

Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παρα δρώωσι χέρηες, Qualia apud nobiliores præſtant *vel* miniſtrant humiliores. pro δρῶσι, *contr.* δρῶσι, & per interſertum ω ob metrum, non vero ο, diſtracto circumflexo. Præpoſitio poſtpoſita retrahit accentum: nam ut compoſitum verbum, παραδρώωσι, ſcribere, vetant vetuſti Critici. Vide ad *v.* 316.

Οἷα τε, *v.* 281. οἷά κ.

Χέρηες, pro χερείονες, *Jonice.* & vide τὰς ταπεινοὺς, & quaſi χειρουργοὺς, in oppoſ. ad ἀγαθοὺς, eminentiores dignitate. ἔτι χερείω πατρὸς, *Od.* Ξ. 176.

V. 324.

Ὀχθήσας, indignatus, *Od.* Ε. 407.

V. 325.

Τίη; cur tandem?

Τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; cur tandem tibi in animo iſta ſententia & id conſilium Eſt? wie kommſt du auf die Gedanken?

v. 326.

Ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι, certe tu omnino cupis illic perire.

v. 327.

Ει δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, Si procorum vis te ingerere turbæ *vel* ingredi cœtum.

v. 328.

Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, Quorum injuria & vis uſque ad ſupremum cœlum pertingit,] *Dna. Dacier* ita explicat: „dont la violence & l'inſolence „ſont ſi grandes, qu'elles ne reſpectent pas les Dieux, „& qu'elles attaquent le Ciel même.„ Male: Hoc enim dicere vult Poëta; nempe, „*Tantam fuiſſe Procorum* „*ſuperbiam, totque indigna facinora; ut eorum fama ad om*„*nium aures perveniſſet. Quorum* (uti reddit *Spondanus*) „*tanta ſit protervia, & injurias aliis inferendi conſuetudo, ut* „*ejus fama etiam ad cœlum uſque pervenerit.*„ Sic *Il.* Θ. 192. ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. CLARK. Ne hoc quidem opus eſt. οὐρανὸν ἵκειν eſt formula exprimens magnitudinem inuſitatam, ex eo, quod maxima menſura magnitudinis eſt ſpatium a cœlo ad terram, ut bene *Longinus* de Eride Homerica. ERN.

Σιδήρεος, firmus. *cœli* Epith.

v. 329.

Ὑποδρηστὴρ, ἦρος, ὁ, *idem qui* δρηστὴρ, in ſenſu miniſteriali.

Οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, *ſc.* μνηστήρων, Non ſane tales ſunt miniſtri illorum, qualis tu es, & pueri delicati ad menſam deſcribuntur.

v. 330.

Νέοι, juvenes.

Χλαίνας εὖ εἱμένοι, *i. e.* ἐνδεδυμένοι.

v. 331.

Λιπαροὶ κεφαλὰς, nitidi quod attinet capita, *i. e.* totas perſonas eorum.

V. 332.

Ὑποδράω, ſubminiſtro, adminiſtro.

Οἱ σφιν ὑποδρώωσιν, Qui illis miniſtrant, Qui miniſtri eorum ſunt. *pro* ὑποδράουσιν. (Vid. ad *v.* 323.) Sermo eſt de elegantibus pueris & miniſtris procorum.

Ἐΰξεστοι τράπεζαι, bene politæ menſæ.

V. 333.

Σίτου καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, ſie ſind ſchwer und dichte voll beſetzet. βρῖθον ταρσοὶ τυρῶν, *Od.* I. 219.

V. 334.

Μίν', *pro* μίνε, exſpecta.

Οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι, nemo enim moleſtiam ſentit ob te præſentem, nemini moleſtus es tua præſentia. ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, certe enim & labor cupiditasque eſt, tædio longo confectum reverti in patriam, *Il.* B. 291. ἀνιηθεὶς ορυμαγδῷ, offenſus tumultu, *Od.* A. 133. πρίν κεν ἀνιηθεὶς, prius ſane, tædio confectus, *Od.* Γ. 117. εἰ δὲ ἔτι ἀνιήσει πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν, ſi porro vexabit diu nobiles adoleſcentes, *Od.* B. 115. & hujus dicti ἀπόδοσις vel reticetur minaciter, vel ſequitur demum *v.* 125. *ſq.*

V. 337.

Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσει, *pro* ἕσει; Ille te induet quod attinet veſtes, tunicam & togam.

V. 338.

Od. Ξ. 517.

V. 341.

Ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς, quod me recreaſti & ad finem venire feciſti ex vagatione & miſeria gravi: ad quietem venire me feciſti: requieſcere me facis ex oberratione & ærumna gravi.

Ἄλη, *Od.* K. 464.

V. 342.

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, circumvagatio. a πλαγκτὸς, ἡ, ὀν, errans, vagans.

Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν,

Circumvagatione autem egena nihil eſt deterius hominibus.]

Qui ſua mala exponunt, iis nulla graviora autumant, immo cetera ludum præ iſtis habenda exiſtimant. Sic

P 5 Ulyſſes,

Ulyſſes, cum ille jam variis & graviſſimis erroribus ſit agitatus, nihil pejus homini illis accidere poſſe pronunciat. Cujus rei cauſſam nos ita exquirimus. Cum enim patrio ſolo homini nihil debeat eſſe carius, qui illo privari cogitur, ſine dubio rem patitur miſeram: qui vero non ſolum illo privatur, ſed inſuper innumeris calamitatum, dum hinc inde incertus peregrinatur & mendicat Ulyſſeo modo, fluctibus obruitur, ille miſerrimam demum vitam agit. —— Quid ergo cenſeas de calamitoſo peregrino? quid, inquam, de Ulyſſe Homerico cenſeas? quid pronuncies? illud ipſum Ulyſſeum:

Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.

Aliud *porro* eſt ſtatuendum de illa peregrinatione, quæ animi gratia ad inſpiciendos exterarum gentium mores ſuſcipitur; ut *primo Libro* jam docuimus. SPOND.

v. 343. 344.

Ἀλλ' ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος.

Sed ob perniciosum ventriculum (qui ob famem multa mala facere cogit) *malos labores & sollicitudines ſuſtinent Viri, ad quemcunque pervenerit circumvagandi neceſſitas, & varium malum, & dolor.*]

Videtur excuſare ſuperioris inſtituti ſui rationem, qua ſe in tantum vitæ periculum, ut docuit Eumæus, conjiciebat, quod nimirum viri egeni & miſeri perničioſa ſæpe ineant conſilia, & nihil non tentent, ut ſe tandem ſuis malis eripere poſſint: ut *h. l.* ſe facturum fuiſſe ex Eumæo didicit. IDEM.

v. 344.

Ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος, nam hæc tria ſolent eſſe conjuncta vitæ erroneæ. ἄλη, υ 341.

Πῆμα ſæpiſſime eſt πάθημα, caſus adverſus, calamitas.

v. 345.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, Nunc vero quia me retines apud te. pro ἰσχανάεις, contr. ἰσχανᾷς. ἰσχανόων φιλότητος, Od. Θ. 288.

Μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας, & mihi auctor es, ut exſpectem illum apud te.] *Barneſius* vertit: *Meque manere, talem* quem vides, *jubes.* Sed potius vertendum crediderim: *Manereque me illum* (nempe *Telemachum*) *jubes.* CLARK.

v. 347.

v. 347.

Ὃν καλέλειπεν ἰών, quem reliquit, cum proficiſceretur hinc ad Trojam.

Ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in ingreſſu ſenectutis. οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν, ſupra v. 246.

v. 348.

Εἰπὲ ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, An adhuc vivant ſub ſole.

v. 350.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, Vid. ad Od. Ξ. 22. O. 64.

v. 351.

Supra v. 266.

v. 352.

Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ, Jovi autem vota facit ſemper.

v. 353.

Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, Ut anima e corpore pereat, i. e. ut moriatur, ſc. precatur ſibi. φῆς δ' ἄλλον φθίσθαι, Od. Ξ. 117.

v. 354.

Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, Nimium quantum enim luget filium abſentem. ἐκπάγλως, Od. Λ. 559. Σ.

v. 355.

Κουριδίης ἀλόχοιο, Vid. ad Od. Ξ. 245.

Λαέρτης ὀδύρεται κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος, Laertes dolet ob uxorem ſuam prudentem, quam olim virginem adoleſcens duxerat.

Ἥ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, quæ eum maxime Gemere fecit, cum moreretur ea: de Laerte, cum ei moreretur uxor.

v. 356.

Ἤκαχ', pro Ἤκαχε· ἀποφθιμένη, Contriſtavit eum mortua, die ihn durch ihren Tod ſehr betrübet hat. μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν, valde triſtem fecit populum & exercitum eorum, cum caderet ipſe, Il. Π. 822. ᾧ κε θανόντι περ ὧδε ἀκαχοίμην, non ſane ſic gemerem, ſi vel mortuus eſſet, Od. Α. 236. αὐτοῦ κε ἔνθα ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος, illic ſane ibi triſtaretur ſedens ſolus, Il. Θ. 207.

Ἀποφθιμένη, mortua. ἀπέφθιτο, ſupra v. 268.

Ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, in cruda ſenectute poſuit, i. e. ſenem

ſenem eum fecit triſtitia & mœrore ante annos: ut notet ἄωρον πέπανεν, παρὰ καιρὸν, ὡσεὶ καρπός τις πεπανθείη καταπεσεῖν: ſicut pomum maturum quidem videtur, ſed non eſt, quando a verme interno eſt adroſum; cum alia ſana poma circa illud ſunt plane acerba adhuc. Sed ὁ ὠμογέρων aliud notat, *ſc.* τὸν προπόλιον, qui canos habet in vegeta ſua ætate. ὀπλαλέα τε καὶ ὠμὰ κρέα, *Od.* M. 396.] Πρὸ ὥρας γηρᾶσαι ἐποίησεν, διὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην. *Schol.* Ceterum *Euſtathius* in Commentario citat, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν. CLARK. Non bene vertitur: *in cruda ſenectute.* Nam *cruda ſenectus* eſt vegeta, quæ vires & alacritatem retinet, quæ opponitur *effœtæ*: unde ὠμογέρων, apud Homerum, *Il.* Ψ. 791. ſenex, qui adhuc validus eſt. Senſus eſt: & ante tempus ſenem fecit, ſenectutem maturavit. ERN.

v. 357.

Ἡ δ' ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο, Illa autem luctu ob filium ſuum periit.

Κυδάλιμος, ſupra *v.* 5.

v. 358.

Λευγαλέῳ θανάτῳ, de ſuſpendio. Vide ad *Od.* E. 312.

Ὡς μὴ θάνοι, tali morte ne pereat; ſuſpendio enim ſe ipſa necaverat.

Ὅς τις ἔμοιγε — φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι, quicunque mihi — carus ſit, & amica faciat mihi.

v. 360.

Ἀχέουσά περ ἔμπης, licet dolens omnino. ἔμπης *h. l.* aſſiduitatem & diuturnitatem notat. Vid. ad *v.* 214.

v. 361.

Μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *Od.* Γ. 69.

v. 362.

Κτιμένη, ης, ἡ, ſoror Ulyſſis.

Τανύπεπλος, *Ctimenæ* Epith. Vide ad *v.* 171.

v. 363.

Ἴφθιμος, *Od.* M. 452.

Τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων, quam poſtremam pepeꝛit natorum. ὁπλότατος, *Od.* A. 282.

v. 364.

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, Cum ea in uno loco educatus ſum.

Ὀλίγον

Ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα, pauxillum autem me minus æſtimabat, ſie hielte mich nur gar wenig geringer. αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, utinam, quantum ſum inferior te, tantum præſtantior te eſſem: inferior dignitate, fortior factis, *Il.* Π. 722. ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, deteriores & minus eminentes equos, *Il.* Ψ. 322.

v. 365.

Ἐπεὶ ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω, poſtquam ad pubertatem exoptatiſſimam pervenimus ambo. πολυηράτου ἐς γάμου ἔλθῃ, ſupra v. 126.

v. 366

Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, Eam virginem poſtea in Samum nuptum elocarunt.

Καὶ μυρί' ἕλοντο, ſc. ἕδνα, & innumera *dona* accipiebant.

v. 368.

Ἀμφίπολος —, ſc. hera me. *Od.* E. 264.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum: quod Homerus multo ſæpius vocat τὸ πέδιλον.

v. 369.

Ἀγρόνδε προΐαλλε, In agrum me miſit; ut ibi habitarem. προΐαλλε συβώτης αἰεὶ σιάλων τὸν ἄριστον, *Od.* Ξ. 18. Κηρόθι, *Od.* Λ. 207.

v. 370.

Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι, Nunc vero mihi hæc deſunt. Notat ergo hoc verbum *propr* defectu aliquo laboro, alligatus ſum defectui alicui. ich bin bedürftig. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; num jam & auro indiges? *Il.* B. 229. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, multum inferior es illis viris, es fehlet bey dir noch viel bis zu ſolchen Männeren, *i. e.* ehe du ein ſolcher wirſt, *Il.* E. 636. μάχης ἐπιδεύομαι, in pugnando deeſt mihi aliquid, in pugnando ſum inferior aliis, *Il.* Ψ. 670. οὐ γάρ τι μάχης ἐπιδευέτ' Ἀχαιῶν, non ſane pugnando inferior erat Achæis, *Il.* Ω. 385.

v. 371.

Ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ, ſed mihi ipſi Rem meam ruſticam augent & fortunant beati Dii, ſie ſegnen meine Arbeit. Vid. ad *Od.* Ξ. 66.

Ὦ

Ὦι ἐπιμίμνω, Vid. *ibid.*

v. 372.

Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα, De his comedi & bibi, & dedi venerabilibus, *ſc.* hoſpitibus *aut* mendicis, ἀνδράσιν αἰδοῖς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. nam *h. l.* τὰ αἰδοῖα non debent intelligi, ut improbi homines explicare conantur, licet alibi, ſi quis Sardanapalus loquens induceretur, ſic poſſet intelligi. Conf. BOS *Ell. Gr. ſub voce* Ξένος.

v. 373.

Μείλιχον — ἔπος, ſuave — verbum, ſie gibet einem kein erquikend Wort. πᾶσιν γὰρ ἐπίςατο μειλιχος εἶναι, de Patroclo: er wußte ſich gegen jedermann holdſelig zu beweiſen, *Il.* P. 671. ſic de eodem *Il* T. 300.

Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης ἐ μείλιχόν ἐςιν (licet, poſſibile eſt) ἀκῦσαι Οὔτ' ἔπος, ὔτε τι ἔργον. ἀκῦσαι pertinet ad ἔπος: ad ἔργον ſubſtituendus alius infinitivus, e. c. ἰδεῖν, ἢ μαθεῖν, ἢ γνῶναι, aut ſimilis his.

v. 374.

Κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, *Od.* B. 45.

v. 375.

Μέγα δὲ δμῶες χατέυσιν Ἀντία δεσποίνης Φάσθαι, valde autem & omnino ſervi egent facultate Cum domina loquendi hoc tempore: omnino privati ſunt ea facultate, & deſiderant eam. μάλα περ χατέυσιν ἱκέσθαι, *Od.* N. 280.

v. 376.

Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαςα πυθέσθαι, Coram regina ſua loqui, & omnia explorare, *ſc.* ſervi valde carent hac libertate.

v. 378.

Οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, qualia animum ſemper ſervis exhilarant. πᾶσιν ἐνὶ Φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, *v.* 165.

v. 380.

Ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, ſic parvulus tu,] Non hic vacat iſtud ἄρα, ſed vim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit *v.* 362. Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν, *&c.* CLARK.

v. 381.

Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων, Multum remotus

remotus es a patria & parentibus tuis, du biſt weit verſchlagen. νῆσυ ἀποπλαγχθένλας, *Od.* M, 285.

v. 382.

Od. Λ. 369.

v. 383.

Διεπράθεῖο πόλις, everſa & direpta eſt urbs. Vid. ad *Od.* N. 316.

Πόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια, Ex *h. l.* apparere videtur, omnes urbes antiquiſſimis temporibus latis plateis fuiſſe ædificatas. *Troja* ſine nomine proprio velut καῖ' ἐξοχὴν aliquam ſic appellatur *Od.* Δ. 246.

v. 385.

Σὲ μουνωθένῖα, te ſolum relictum, te ſolum verſantem. δείδω, μή τι πάθῃσι μονωθεὶς, *Il.* Λ. 470.

v. 386.

Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, *pro* ἔλαβον, Hoſtes navibus advenientes ceperunt te.

Ἐπέρασσαν, vendiderunt transportatum: nam in eadem terra captus ejuſmodi nullo modo erat vendibilis; hinc in alienam transferri, ibique vendi debebat. κεῖθι δέ μ' ἐς περάσῃσι, *Od.* Ξ. 297.

v. 387.

Ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, & ille dignum pretium pro te dedit, emit te ſibi. Vid. *ibid.*

v. 389.

Od. H. 243.

v. 390.

Σιγῇ νῦν ξυνίει, loquitur Eumæus ad hoſpitem: Quiete nunc percipe ea, quæ me interrogas, In ſilentio nunc audi *vel* auſculta, vernimm in der Stille. σιγῇ, *Od.* N. 76. Ξυνίει, *Od.* Θ. 241.

Τέρπεο, delectare, oblectare, *vel* oblecta te interim, dum ego narro. *Od.* Ξ. 443. τέρπεο τοῖσδε.

v. 391.

Αἵδε δὲ νύκῖες ἀθέσφαῖοι, *i. e.* μάλα μακραί. σῖτος ἀθέσφαῖος, *Od.* N. 244.

Ἔςι μὲν εὕδειν, licet cubitum ire.

v. 392.

v. 392.

Ἔϛι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν, Fieri etiam commode poteſt, ut inter oblectandum audiamus nos invicem.

v. 393.

Πρὶν ὥρη, Ante tempus.

Καταλέχθαι, per Sync. pro καταλέγεσθαι, decumbere; cubitum ire. ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, Od. Ξ. 520.

Ανίη καὶ πολυς ὕπνος, moleſtus ſeu tædii plenus etiam eſt multus & nimius ſomnus, viel ſchlafen iſt auch verdrieslich. ἀπεχθέϊ ἀνίην, Od. Μ. 223.] Le bon Eumée débite ici un Aphoriſme de Medecine, mais un Aphoriſme que l'experience enſeigne. Le trop long ſommeil fait le même effet que les trop longues veilles; car il épuiſe & diſſipe les eſprits. *Hippocrate* a dit encore plus fortement qu'*Homere*: Le ſommeil & les veilles, quand ils ſont exceſſifs, ſont une maladie. *Aphoriſm. Liv. VII.* DAC. Vid. etiam LENNEP *Animadv. ad Coluth. p.* 121.

v. 394.

Ὅτινα, *Jon.* & *Poët.* pro ὅντινα; quem, quemcunque: ſic *Od.* Θ. 204.

v. 395.

Εὑδέτω ἐξελθών, exeat cubitum.

v. 396.

Ἀνακτόριος, ία, ιον, herilis, ad herum pertinens. ab ἄναξ, ακτος, ὁ, dominus.

Ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν (pro ἀνακτορίαις, i. e. δεσποτικαῖς) ἑπέσθω, una cum porcis herilibus exeat, paſtum *ſcil.*

v. 398.

Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα, Ærumnis noſtris invicem narrandis oblectemus nos.

Κήδεσιν — λευγαλέοισι, Laboribus & ærumnis — pericoloſiſſimis. λευγαλέῳ θανάτῳ, ſupra *v.* 358.

v. 399.

Μνωομένω, Nos ambo in memoriam revocantes nobis, Recordando ſecure. ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ, qui mihi, recordanti ejus, inviſum facit ſomnum & cibum. pro μνωομένῳ, *contr.* μνωμένῳ, *Poëtice* interſerto ο, *Od.* Δ. 106.

— μετὰ

— — μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ,
Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, — —
— — etiam in ærumnis, earumque recordationibus,
diverticulum animi invenit homo,
Qui multa paſſus eſt, — —

Μεταλέρπομαι, poſſit per Tmeſin eſſe, ut notet, poſt oblecto me, poſt fruor, reſpicio rem actam cum voluptate; & ut ſenſus ſit: Exantlati & præteriti labores ſunt jucundi memoratu.] Alii: μετὰ γὰρ καὶ ἐν ἄλγεσι. Seneca: Quæ fuit durum pati, Meminiſſe dulce eſt. Herc. Fur. v. 656. Habet enim præteriti doloris ſecura recordatio delectationem. Cicero ad Familiares, Lib. V. Epiſt. 12. Quid ſi etiam jucunda memoria eſt præteritorum malorum? — Vulgo enim dicitur, Jucundi acti labores. Nec male Euripides — Suavis laborum eſt præteritorum memoria. Cicero, de Finibus. Lib. II. §. 32. Vide & Gatakeri Annotat. in Antonin. Lib. VIII. §. 36. CLARK.

v. 400.

Ὅστις πόλλ' ἐπαληθῇ, qui circum multa loca vagatus ſit. neutrum eſt adverbialiter. Vide ad v. 176.

v. 401.

Supra v. 389.

v. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, Inſula quædam Syria nominatur. Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι, Od. I. 366.

Συρία, ας, ἡ, inſula, una τῶν Κυκλάδων, quæ & ἡ Σῦρος, patria Eumæi, obſcurior reliquis. Ex ea fuit & ὁ Φερεκύδης, Præceptor Pythagoræ. Sita eſt ſupra Delum.

v. 403.

Ὀρτυγία, ας, ἡ, eadem quæ ἡ Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων.

Τροπή, ῆς, ἡ, converſio, abitio, fuga. nam τρέπεσθαι notat &, vertere tergum, vertere ſe ad aufugiendum. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, i. e. κειμένη πρὸς τροπὰς ἡλίου, i. e. πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ὀρτυγίας, ſita ad eas partes Ortygiæ, quibus Sol a nobis abit, ad occidentem. Ergo τρέπεσθαι ponitur & ἐπὶ τοῦ δύνειν, de occaſu Solis: ut apparet ex eo, quod de Sole dicat Poëta alibi, ἀπεχόμενοθεν προτραπῆναι. Poſt meridiem Sol nobis quaſi tergum obvertit & abit a nobis; ſicut ante meridiem facie obverſa accedit ad nos.

RICC. *Diſſ Hom. Tom. III. Append. §. XIV. An alicujus horologii Homerus meminerit.* Cum Eumæus ſubulcus conditionem ac fortunam ſuam Ulyſſi ſub forma ſenis mendici apud ſe diverſanti patefaceret, narraretque, ſe advectum ad Laërtem ex inſula *Syria*, hanc *ſupra Ortygiam* ait *ſitam eſſe, ubi fiunt Solis converſiones*, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. Quod vero cenſuit *Euſtathius* ſignificari *h. l.* ſitam eſſe Syriam ad Occidentem, reclamat *Bochartus*, oſtenditque falſam hujuſmodi interpretationem. Eumæo enim loquenti in agro Ithacæ Syria una ex Cycladibus non erat ad Occaſum, ſed ad Orientem ſita. Veriſimilior igitur altera eſt *ejusdem Euſtathii* explicatio, quod ſcil. in Syria antrum eſſet, ubi *converſiones Solis* oſtenderentur. Si id habeatur verum, hoc plane horologii ſolaris vetuſtiſſimum omnium eſt teſtimonium. Syria nomen habuiſſe fertur a Phœnicibus, qui videntur feciſſe in eo antro quadrantem, quo notarentur ſolſtitia, non autem horæ; nam primum horologium ſolare horas deſignans occurrit in hiſtoria Achazi anno centeſimo viceſimo ſexto poſt *Homerum*. Aliqui auctorem quadrantis in Syria faciunt Phere ydem ducentis poſt *Homerum* annis; ſed *Heſychius Mileſius* teſtatur non fuiſſe auctorem, ſed peritum factum eſſe ex aliquo libro Phœnicum, quem reperit. Ceterum *Homerus* facit Horas portarum cœli cuſtodes. Videntur nomen ducere ab Horo, qui Sol eſt. Antequam eſſent horologia ſolaria, aliaque, conſuevere horas definire Veteres operibus ſive agreſtibus, ſive etiam forenſibus. Vid. etiam CLERICI *Art. Crit. Tom. I. P. II. S. I. C. XIV. Reg. XIII.* §. 5.

v. 404.

Περιπληθὴς, έος, ὁ, ἡ, plenus multitudine hominum extraordinaria & admirabili, πολυάνθρωπος: nam περὶ auget ſupra modum. ex περὶ & πλῆθος, εος, τὸ, multitudo plena numeri.

Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, Non nimis abundans *vel* frequens hominibus, nicht ſo gar ſehr volkreich. ſic νήπιος λίην τόσον, doch gar zu ſehr einfältig, *Od.* Δ. 371.

v. 405.

Εὔβοτος, ου, ὁ, ἡ, pecoribus alendis aptus, wo gute Weide

Weide iſt. paſcuis abundans in ſpecie tamen, bubus paſcendis aptus, gut vor Rindvieh. εὔβοτος, εὔμηλος. quanquam non opus eſſe videtur ſpeciali determinatione iſta: nam εὔβοτος eſt antecedens, paſcuis bonis abundans; εὔμηλος eſt conſequens, ergo, pecoribus alendis commoda terra.

Ἔυμηλος, ου, ὁ, ἡ, bonus paſcendis ovibus. Epith. *regionis fertilis*, a ſpecie aliqua pecorum. in genere talis regio dicitur εὔβοτος, bona paſcendis pecoribus. εὔβοτος, εὔμηλος, de inſula Syria.

Ὀινοπληθὴς, έος, ὁ, ἡ, vino abundans, vini ferax, weinreich.

Πολύπυρος, Od. Ξ. 335.

Hic ſunt laudes omnes terræ armento, pecore, vino, frumento, abundantis.

v. 406.

Πεῖνα, *Jon.* πείνη, ης, ἡ, fames. a πένομαι, nam & ipſa fames eſt magna moleſtia, & cogit ad operas faciendas.

Πείνη δ' ὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, ὐδέ τις ἄλλη Νῦσος, Fames autem nunquam ad populum ingreditur, neque ullus alius morbus. Salubritas & felicitas inſulæ hic prædicatur: & conjungit Poëta πεῖναν cum νόσῳ. quia ex fame plerumque ſequitur morboſitas. hinc & apud *Heſiodum* λιμὸς καὶ λοιμὸς juncti.

v. 407.

Νῦσος — συγερὴ, Morbus — contriſtans, & gravis, & morti adfinis. συγερὴν ἐδὸν, *Od.* Ξ. 235.

Ὀυδέ τις ἄλλη Νῦσος ἐπὶ συγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν, neque ullus alius Morbus odioſus invadit homines, & miſeros facit. *coll.* 406. ἐσέρχεται, quod notat idem. Vid. ad *Od.* N. 60.

v. 408.

Ὅτε γηράσκωσι, quando conſenuerunt.

Πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων, in civitate homines. Vid. ad *Od.* H. 307.

v. 409.

Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων] C'eſt pour dire qu'ils meurent

 rent

rent en un moment ſans aucune maladie, & comme par un doux ſommeil. DAC.

v. 410.

Καλέπεφνεν, occidere ſolet eos Apollo & Diana, *i. e.* placida morte moriuntur ex ſenectute.

v. 411.

Δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, in duas autem partes omnia diviſa ſunt, *ſc.* inter has duas urbes omnis ager in duas æquas partes. κλήματα δασσάμενοι, ſupra *v.* 13.

v. 412.

Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε, In his vero ambabus pater meus rex erat.

v. 413.

Ἐπιείκελος ἀθανάτοισι, ſimilis Diis, *Il.* A. 265.

v. 414.

Φοίνικες ναυσίκλυτοι, *Od.* N. 166.

v. 415.

Τρῶκται, Vafri lucrorum ſtudioſi, Phœnices. Vid. ad *Od.* Ξ. 289.

Μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ, innumeras agentes elegantes merces in navi nigra.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, luſus puerilis; quod puer facit per luſum, & quo luſitans delectatur, Kinderſpiel. παῖς ποιεῖ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, facit ludens quædam opera ex infantili ſimplicitate, e. c. ſi murum aut vallum ædificat ex arena, &c. *Il.* O. 363. *Deinde* etiam ſic vocantur omnia ea opera, quibus carere poſſumus, & quibus delectantur leves animi; Spielwerk, ſchöne bunte Sachen. Sic Eumæus ſeverus vocat *h. l.* omnes elegantias minutulas, quibus fœminæ gaudent, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ, mercatores, advehentes navi innumera ludicra, κόσμια, φύσει μὲν ἀθύρματα ὄντα, ταῖς μέν τοι γυναιξὶ σπουδαῖα, quale eſt ille χρύσεος ὅρμος, *v.* 459. *ſqq.* Ab ἀθύρω, circumcurro luſitans, actuoſus ſum pueriliter. nam *propr.* de pueris hoc verbum dicitur. ab α intenſ. & θύω, feror cum impetu aliquo, curſito; interſerto ρ. Eſt ergo, ago pueriliter ſine conſilio ulteriori.

v. 417.

Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, præſtantium operum perita, *Od.* N. 289.

v. 418.

v. 418.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ὁ, ἡ, verſutus, aſtutus, vafer. Φοίνικες πολυπαίπαλοι, Phœnices valde vafri, verſutiſſimi, callidiſſimi : utpote negotiatores per omnia maria omnesque terras iis temporibus. in ſenſu tamen mitiſſimo accipiendum Epith. ingenioſiſſimi : nam *Homerus* non ſolet male dicere ; multo minus, ſi de gente tota, eaque nobili, ſermo eſt. ex πολὺς & παιπάλη, ης, ἡ, *propr.* λεπτότατον ἄλευρον, pollen, fein Mähl. *deinde* & τέφρα, ἡ, cinis tenuis. quod a πάλη, ης, ἡ, quod iſta duo notat : a quo per reduplicationem & productionem primæ ſyllabæ fit παιπάλη. *Metaph.* de aſtutia ponitur, *fineſſe.*

Ἠπεροπεύω, *Od.* Ξ. 400.

v. 419.

Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη, *pro* ἐμίγη, Cum ea, cum veſtes lavaret, quidam primum coiit. De ancilla nobili, quæ veſtes lavabat ad mare, ibique a nautico homine ad Venerem illiciebatur : & hæc hanc lavationem δουλικῶς peragebat. Vid. ad *Od.* Ζ. 93.

v. 420.

Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη τις πρῶτα πλυνούσῃ, cum lavante ad littus maris primum concubuit aliquis ex navi. μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην, ſupra *v.* 314.

Τά τε φρένας ἠπεροπεύει κ. τ. λ. quæ res, *ſc.* Venereæ, decipiunt mentes fœminarum, *vel* in fraudem inducunt & corrumpunt animum mulierum, ut tali viro adhæreant nimis.

v. 421.

Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, κ. τ. λ. *Od.* Λ. 433.

v. 422.

Εἰρώτα, Interrogabat.

v. 423.

Πατρὸς ἐπίφραδεν ὑψερεφὲς δῶ, *Od.* Κ. 111. & 549.

v. 424.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, urbs celeberrima Phœniciæ.

Πολύχαλκος, Epith. *Sidonis*, ubi multæ erant nobiles officinæ fabriles metallicæ : ſimul & per æs fortaſſe indicatur

dicatur pecunia, qua abundare poterat iſta urbs ob purpuram ſuam egregiam, quæ per omnem orbem in ſummo erat pretio una cum Tyria purpura. Poſſit ſimul & intelligi ἡ ὀχυρὰ, ἡ στερρά, ob munitiones ſuas: ſed primum præſtat. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, *i. e.* στερεὸν, *Il.* E. 504 *Od.* Γ. 2 qui alibi ob eandem incorruptibilitatem dicitur σιδήρεος: ſimul &, quia ſidera in eo firmiter adfixa hærent, ex opinione ſenſuali.

v. 425.

Ῥυδὸν, *adv.* affluenter, abundanter. dicitur & ῥύδην. a ῥύω, *idem quod* ῥέω, fluo.

Ῥυδὸν ἀφνειοῖο, admodum divitis, τοῦ χύδην πλουτοῦντος καὶ ἐπίῤῥοιαν πλούτου ἔχοντος.

v. 426.

Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, Sed me abripuerunt Taphii.

Ληΐστωρ, ορος, ὁ, *idem qui* ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, prædator, ein Beuthemacher. ληΐστορες ἄνδρες, piratæ, prædones.

v. 427.

Ἀγρόθεν ἐρχομένην, Ex agro redeuntem.

Πέρασσαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες, vendideruntque me huc ducentes. Vid. ad *v.* 386

v. 428.

Ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, & ille emit me ſibi. Vid. ad *v.* 387.

v. 429.

Ὅς ἐμίσγετο λάθρῃ, qui coierat cum ea clam.

v. 430.

Ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο, nobiscum domum poſſes ire.

v. 432.

Ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, certe enim vivunt adhuc.

Ἀφνειοὶ καλέονται, habent famam divitum: ſunt divites, & eo nomine celebrantur.

v. 434.

Εἴη κεν καὶ τοῦτ', das mag dann auch ſeyn. pro ἔσται.

Εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ſi mihi volueritis quidem, nautæ.

v. 435.

Ὅρκῳ πιστωθῆναι, Jurejurando mihi fidem dare, πίστιν δοῦναι δι' ὅρκου, mihi fide digni & certi fieri juramento interce-

tercedente, wann ihr durch einen Eid euch bey mir zuverläßig machen wollet. dato jurejurando fidem de vobis facere: nam πιςῶσθαί τινι eſt, fidum exiſtimari alicui. χεῖρας δ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιςώσαντο, manus ſuas invicem capiebant ambo, & fidem ſibi dederunt, ſie gaben ſich dadurch zuverläßige Verſicherung, *Il.* Z. 233. χεῖρα δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιςώσαντο ἔπεσιν, manu manum ejus prehendentes fidem dederunt verbis, *Il.* Φ. 286.

'Απήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, vos illæſam me domum ducturos eſſe. ἀπήμων, *Od.* N. 174.

v. 436.

'Απώμνυον, ὡς ἐκέλευεν, jurabant, ſicut juſſit. Vid. ad *Od.* M. 303.

v. 437.

Τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον, und dieſen Eid völlig abgelegt hatten, *ibid.* 304.

v. 439.

Σιγῇ νῦν, *i. e.* ἐν σιγῇ μένετε, Sinite omnia tecta & tacita eſſe: & eſt formula Elliptica imperandi ſilentium; ἐν σιγῇ ἔχετε τὸν μῦθον. Alii legunt: Σιγὴ νῦν, *ſc.* ἔςω. σιγῇ νῦν ξυνίει, ſupra *v.* 390.

v. 440.

Συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ, occurrens aut in via publica. ξυμβλημένος ἄλλος ὁδίτης, *Od.* A. 126.

v. 441.

Ἤ που ἐπὶ κρήνῃ, Aut forte apud fontem, quando aquam peto.

v. 442.

'Εξείπῃ, eloquatur, indicet.

'Ο δ' ὀϊσσάμενος καταδήσῃ, & ne ille, ſuſpicans aliquid & præſagiens, vinciat me. Vid. ad *Od.* K. 258.

v. 443.

Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ſupra *v.* 232.

Ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' (*pro* ἐπιφράσσεσθαι, fut. 1. Med. cum σ *Poëtice* duplicato,) ὄλεθρον, nam is vobis ſtruet mortem. Vid. ad *v.* 423.

v. 444.

Ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, tacete de re tota; nam eſt παραίνεσις ἐπὶ μνηςηριασμῷ.

'Επείγετε δ' ὤνον ὁδαίων, *i. e.* ἐπισπεύδετε τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν, & feſtinate emtionem viaticorum in navem, ut ea dato pretio, & permutando merces veſtras contra ea, cito comparetis: feſtinate emtionem mercium in hoc itinere comparandarum, beſchleuniget eueren Handel. ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, ſupra *v.* 428

'Οδαίος. ἐπίσκοπος ὁδαίων, *Od.* Θ. 163.

v. 445.

Νηῦς πλείη βιότοιο, navis plena opum, voll Güter geladen.

v. 447.

Οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, Afferam enim & aurum.

'Υποχείριος, ὁ, ὁ, ἡ, qui ſub manum venit.

Ὅττις κ' (*pro* κε) ὑποχείριος ἔλθῃ, ſi quod mihi ſub manus venerit. *coll.* 465 — 469. nam ſermo eſt de ancilla, fugam parante, quæ compilare vult dominum, quacunque ratione poteſt.

v. 448.

'Επίβαθρον; ου, τό, merces, quæ datur ob vecturam in navi, Fahrgeld, Transportgeld, ναῦλος, μισθὸς ἐπιβάσιος νηός.

Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρόν ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην, Et aliud etiam pretium pro vectura lubens ſane dederim.

v. 449.

Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, Filium enim viri boni & nobilis in domo educo: inquit ancilla honeſta. Φωτὸς ἐῆος, *Od.* Ξ. 505.

Παῖδα — ἀτιτάλλω, Puerum — nutrio, ich warte einen kleinen Sohn. χῆνα ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, ſupra *v.* 174.

v. 450.

Κερδαλέον παῖδα, Ingenioſum puerum & facetum; *immo &*, qui prodeſſe vobis poſſit, ſi venderetis eum. κερδαλέος κ' εἴη, *Od.* N. 291.

Κερδαλέον δὴ τοῖον, Catum ſic & curioſum, *ſc.* ut ſolent eſſe pueri ingenioſi.

'Αμαῖροχάω, una curſito, ich will immer mit lauffen.

Παῖδα, ἀμαίροχόωντα θύραζε, puerum, una curſitantem foras. *pro* ἀμαιροχῶντα, diſtracto circumflexo; ἀκολουθητικόν,

ϑηλικὸν, der überall mit gehen will. etiam, δυνάμενος ἅμα σὺν ἐμοὶ τρέχειν, qui valet una ire. a τρέχω.

v. 451.

Ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, is puer vobis, ſi vendatis eum, ſatis magnum pretium Inveniat: care vendere eum poſſitis. ἐπειγέ[illegible] δ' ὤνον ὁδαίων, ſupra v. 444.

v. 452.

Ἄλφοι ὑμῖν μυρίον ὦνον, Inveniat vobis copioſum lucrum. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, pretium centum boum ego a te venditus tibi peperi: inquit captivus nobilis ad victorem ſuum, *Il.* Φ. 79.

Ὅπῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ubicunque vendideritis transportatum ad peregrinos, quocunque transvexeritis eum ad extraneos. λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν, ſupra v. 386. Vid. & ad v 427.

Πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Vid. ad *Od.* Ξ. 43.

v. 455.

Ἐμπολέω, *quod* & ἐμπολάω, vertendo & permutando acquiro, emo & vendo, mercaturam emendo & vendendo exerceo. Nam id teneat lector, πολέω & πωλέω eſſe unum idemque verbum, ex contextu determinandum propius.

Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, In navi ſua cava multum lucri, multum opum; permutando merces comparabant ſibi; nam ſermo eſt de mercatoribus. Eſt pro ἐνεπολάοντο, *contr.* ἐνεπολῶντο, qui circumflexus eſt diſtractus per inſertum ο, & augmentum omiſſum *Jonice.* ut ergo appareat, *h. l.* eſſe formam ἐμπολάομαι.

v. 456.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, Sed quum jam cava navis onerata erat illis ad revertendum inde in patriam ſuam; & ſermo eſt de mercatoribus: ἐβαρύνετο φόρτῳ, gravis erat & preſſa onere, voll Ladung war. Alii legunt, ἤχετο, ab ἄχομαι. nam & τὸ ἄχος notat onus. λίαν ἄχθομαι (διὰ *vel* κατὰ τὸ) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, *Il.* Ε. 361. & 354. ἀχθομένην ὀδύνῃσιν, valde afflictam doloribus; & ſermo eſt de Venere vulnerata; *i. e.* ſociis Æneæ, valde cæſis, dum eripiunt Ducem ſuum ex periculo. ἤχθετο γὰρ κῆρ, dolebat enim animo.

Il. Λ. 274. ἤχθετο γὰρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, *ſc.* βλέπων, vel διὰ, dolebat enim certe & graviter ferebat, eos a Trojanis ſuperatos eſſe, *Il.* N. 352.

Ἄχθομαι, & ἀχθέομαι, moleſtia premor, gemo, ich bin beſchweret. ab ἄχομαι, interſerto θ. non de moleſtia animi ſola ponitur, ſed & de onere quovis, *e. c* ſi navis oneratur mercibus & hæc poſterior notio eſt orta ex priori, quæ eſt, doleo, premor.

v. 457.

Καὶ τότ' — ἄγγελον ἧκαν, Et tunc — nuncium miſerunt.

Ἀρ] *uti ipſis præceperat Mulier*, ſupra *v.* 446. CLARK.

v. 458.

Πολυΐδρις, ιος, ὁ, ἡ, multarum rerum peritus, multa peritia inſtructus, πολύπειρος, συνετός. ex πολυς & ἴδρις, ιος, ὁ, η, peritus, probe ſciens.

Ἤλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις, Venit vir verſutus, callidus.

v. 459.

Χρύσεον ὅρμον ἔχων, Aureum monile habens, venale *ſcil.* ὅταν ὅρμου μέτρον ἔχωνται, *Od.* N. 101.

Μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, quod electris conſertum erat, una incluſum & diſtinctum erat *vel* compoſitum artificioſe electris, quæ ſine dubio erant Zierrathen von Börnſtein, die in das güldene Halsband eingeſetzet und befeſtiget waren. ἤλεκτρον, *Od.* Δ. 72.

Μετείργω, una implico & includo. ὅρμος μετὰ ἠλέκτροισιν ἔερτο, *pro* μετέερτο, quod *pro* μετέερκτο, monile una implicatum & pictum erat electris, es war beſetzt mit Börnſtein.

v. 461.

Χείρεσιν ἀμφαφόωντο, *pro* ἀμφαφῶντο, Manibus contrectabant, & ſic ſalutabant lætæ. ἐυ μὲν τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι, *Od.* Θ. 215,

Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, oculis adſpectabant, ſie beſahen es.

v. 462.

Ὦνον ὑπισχόμεναι, Emtionem & pretium pollicentes fœminæ nobiles pro merce exhibita; *vel* Emtionem ſuſcipientes in ſe, *i. e.* cupientes emere. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, ſupra *v.* 451.

Ὑπισχόμεναι ὦνον. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, *Od.* N. 380.

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ τῇ καλίνευσε σιωπῇ, ille autem innuit ei oculis clam. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέχεο, καὶ κατένευσας, *Od.* N. 133. Σιωπῇ, *ibid.* 309.

v. 463.

Ἤτοι ὁ καννεύσας (*pro* καταννεύσας) κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει, Poſtquam id ſignum nutu dediſſet, cavam ſuam ad navem abiit.

v. 465.

Ἐνὶ προδόμῳ, In atrio. ſupra *v.* 5.

Ἡμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας] Δέπα eſt e Schol. ed. Ald. Eſtque haud dubie melius. Non enim unum δέπας in menſis pluribus. ERN.

v. 466.

Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, der vornehmen Gäſten. Vide ad *Od.* I. 7.

Οἵ μευ πατέρ' ἀμφιπένοντο, qui circa meum patrem verſari ſolebant. Μενέλαον ἀμφεπένοντο, curabant eum, vulneratum, *Il.* Δ. 220.

v. 467.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, Illi quidem igitur in concilium in forum prodierant, *ſc.* Principes ex domo, ubi convivati fuerant. θῶκοι, *Od.* M. 318.

Πρόμολον, *pro* προέμολον, prodierunt. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο, procedens ex domo vidit, *Od.* Δ. 22.

Δήμοιό τε φῆμιν, ubi conveniebatur fabulandi cauſſa. Sic dicit τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν in publico & per ora hominum; ut conſpiciantur a populo. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, *Od.* Ξ. 239.

v. 468.

Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα καταχρύψασ' (*pro* καταχρύψασα) ὑπὸ κόλπῳ Ἔκφερεν, de ancilla nobili, fugitiva, & herum ſuum exſpoliante his poculis tribus.

Ἄλεισον, ſupra *v.* 85.

Καταχρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ, occultans furtum in ſinu.

v. 469.

Ἔκφερεν, Aſportavit furto, *ſc.* tria pocula, ſie nahm mit, diebiſcher weiſe, cum ipſa fugeret.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ, incogitantia, defectus rationis firmæ,

firmæ, Unverſtand, Mangel des Nachdenkens. ab ἀεσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, incogitans, negligens, unachtſam. *Il.* Υ. 183.

Ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι, ego, cum eſſem infans, ſequebar eam incogitanter, aus Unverſtand: eam comitabar ex dementia.

v. 470.

Supra *v.* 295.

v. 472.

Ὠκύαλος, *Od.* M. 182.

v. 473.

Ἀναβάντες, in altum provecti.

Ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, navigabaht humidas vias. in oppoſ. ad iter ξηρᾶς ὁδοῦ: & hoc per ἐπέπλεον jam ſatis videri poſſit determinatum; ſed Poëta amat copiam & ſynonyma, majoris vis cauſſa. ita *Od.* Δ. 842.

v. 474.

Νὼ ἀναβησάμενοι, Poſtquam nos impoſuerant in naves.

Ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν, Jupiterque ventum bonum miſit.

v. 475.

Ἐξῆμαρ, *Od.* Ξ. 249.

Ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, navigabamus noctes pariter ac dies.

v. 477.

Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις, Deinde mulierem quidem ſubita morte percuſſit Diana.

v. 478.

Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', *pro* πεσοῦσα, fœmina, apoplexia ſubita correpta, cecidit de tabulato navis cum ſtrepitu in locum ſentinæ. *coll.* 480. ubi nautæ eam deinde in mare projecerunt mortuam.

Ἄντλος, *Od.* M. 411.

Ἐνδούπησε ἄντλῳ πεσοῦσ', ſentinæ incidit. & ponitur conſequens ſonus pro antecedente lapſu ipſo. μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, *ibid.* 443.

Κῆξ, κηκὸς, ἡ, eſt ὄρνεον θαλάσσιον, χελιδόνι παραπλήσιον, ſubinde iens ſub aquas & emergens. fulica.

Ὡς

Ὡς εἰναλίη κὴξ, de homine, qui pronus incidit in aquam: ſicut marina fulica; avis ex mergorum genere. εἰνάλιαι κορῶναι, *Od.* Ε. 67.

v. 479.

Φώκη, *Od.* Δ. 404.
Φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, Vid. ad *Od.* Ε. 473.

v. 480.

Ἔκβαλον, Ejecerunt mortuam e navi.
Ἐγὼ λιπόμην, *Od.* Ν. 286.

v. 481.

Τὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε —, Vid. ad *Od.* Ε. 110.

v. 482.

Ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, Vid. ad *Od.* Ξ. 452.

v. 485. 486.

Od. Ξ. 361. 362.

v. 487.

Ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, Sed ſane tibi quidem ad malum addidit egregium bonum Jupiter: & eſt proverbium, quando σύμμικτα τινι τὰ κατὰ βίον, ſic tamen, ut bonum fere præponderet; hicque Ulyſſes videtur queri, ſe mera habere mala, cum alteri tamen ad malum admixtum ſit aliquid valde boni.

v. 488.

Πολλὰ μογήσας, Vid. ad *Od.* Γ. 232.

v. 489.

Ἠπίου ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο, Benigni & indulgentis viri ad domum veniſti: inquit perſonatus Ulyſſes ad Eumæum, pro ſervo venditum olim ſibi, de ſe ipſo, ad ignorantem, quis ſecum loquatur. ἤπιος, ſupra *v.* 152.

v. 490.

Ἐνδυκέως, Humaniter & apte, *v.* 304.
Ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον, vivisque bonam vitam.

v. 491.

Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, Poſtquam apud multas hominum civitates & populos circumvagatus ſum. ἄστ' ἀλήθης, *Od.* Ξ. 362.

v. 493.

v. 493.

Καδδραθέτην, *pro* καττέδραθέτην, Dormiebant ambo. κατέδραθον, *Od.* Θ. 296.

Μίνυνθα, *Od.* Λ. 500.

v. 494.

Ἐπὶ χέρσυ, ad littus cum eſſent.

v. 495.

Λύον ἱςία, ſolvebant vela.

Κὰδ δ' ἕλον ἱςὸν, & demittebant malum. *pro* καθεῖλον. χερσὶ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, *Od.* Λ. 425.

v. 496.

Τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρέτμοῖς, ipſamque *navem* in ſtationem egerunt *vel* protruſerunt remis. ſic *Il.* Α. 435.

v. 497.

Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, Ancoras autem ejecerunt, quæ in littore infigebantur: de navigantibus, & ad portum accedentibus. ita *ibid.* 436.

Κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, & funes alligarunt, quorum ope navis ad ancoras in littore infixas alligabatur. *ibid.*

v. 499.

Δεῖπνον τ' ἐντύνοντο, Jentaculumque apparabant. λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδὴν, *Od.* Μ. 183.

Κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον, Vid. ad *Od.* Θ. 470.

v. 500.

Supra *v.* 302.

v. 503.

Ἀγρὸνδ' ἐπελεύσομαι, agrum obibo.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, paſtor; qui præeſt pecori paſcendo. Ἀγρὸνδ' ἐπελεύσομαι, ἠδὲ βοτῆρας, in agrum ibo, & ad paſtores.

v. 504.

Ἑσπέριος δ' εἰς ἄςυ — κάτειμι, Veſperi autem in urbem — diſcedo, ad urbem maritimam ex agro montano deſcendam. ἑσπέριοι, *Od.* Ξ. 344.

Κάτειμι. κατιόντα, *Od.* Ν. 267.

Ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, poſtquam videro mea rura. τὰ γεωργικὰ καὶ ποιμενικὰ ἔργα. *coll.* 503.

v. 505.

v. 505.

Ἠῶθεν, ſupra v. 307.

Ὀδοιπόριον, ου, τὸ, merces *vel* donum pro comitatu in via.

Ὑμμιν ὀδοιπόριον παραθείμην, Δαῖτ' ἀγαθὴν κ. τ. λ. Telemachus loquitur ad voluntarios ſocios ſuos, qui eum in Peloponneſum, & inde rurſus domum, comitati fuerant; quibus pollicetur convivium loco mercedis alicujus; ἀμοιβὴν (eine Erwiederung und Vergeltung) ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι, pro navigandi opera. Sic παν δῶρον ὑπὲρ συνοδεύσεως appellari poteſt.

Παραθείμην, ſi Grammaticam conſulis, eſt aor. 2. opt. Med. poteſt tamen & eſſe aor. 2. ind. Med. *pro* παρεθέμην, abjecto augmento, & producto ε antepenultimæ.

Ὀδοιπόριον παραθείμην, ich will euch was auf die Reiſe vorſetzen.

v. 506.

Οἴνου ἡδυπότοιο, vini, cujus potus eſt ſuavis, *Od.* Β. 340.

v. 507.

Supra v. 271.

v. 508.

Πῆ γὰρ ἐγὼ — ἴω; Quo enim ego — eam?] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Neſcio, quid mihi faciendum ſit; Quonam* ENIM *&c.* CLARK.

Φίλε τέκνον, Theoclymenus ſenex Telemacho. v. 125.

v. 509.

Κραναὸς, ὴ, ὸν, quod multa *quaſi* capita & eminentia loca habet; aſper, ſaxoſus. a τὸ κράνον, ου, caput. bergig, ſteinig, rauh. Κραναὴ Ἰθάκη, i. e. τραχεῖα. nam erat inſula valde ſaxoſa & montana ita *Od.* Α. 247.

Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν, in Ithaca ſunt nobiles, domini ſunt rerum familiarium. ita *ibid.* Vid. etiam ad *Od.* Ν. 377.

v. 510.

Ἰθὺς σῆς μητέρος ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, recta ad matrem tuam eam & tuam domum.

v. 512.

v. 512.

Ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε (*i. e.* εἰς ἡμέτερον δῶμα) κελοίμην Ἔρχεσθ', Aliâs (ſi aliter res eſſent domi meæ, ac ſunt) te ego &, ad nos, juberem, Ut eas: ſonſt würde ich —. aber.

v. 513.

Οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή, non enim tibi donorum hoſpitalium deſiderium, *i. e.* defectus erit *vel* futurus eſſet.

v. 514.

Χεῖρον, Pejus *erit.*

Ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, quoniam tibi ego longe ero, *i. e.* tibi opem ferre non potero.

v. 515.

Οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ φαίνεται, non enim crebro procis in domo Se conſpiciendam dat Penelope, ſie läßt ſich ſelten vor ihnen ſehen.

Θαμὰ, ſæpe, *Od.* Α. 209.

v. 516.

Φαίνεται, Apparet.

Ἀπὸ τῶν, ſeorſum ab his.

(ἐν) Ὑπερωΐῳ, *in* ſuperiori ædium parte. *Od.* Δ. 751.

Ἱστὸν ὑφαίνει, telam texit.

v. 517.

Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, Sed tibi alium virum indicabo, ich will dich zu einem andern weiſen, will dir einen andern ſagen, dir einen andern Mann zuweiſen, præſ. pro fut. Ἀλκίνοῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος, *Od.* Ν. 37.

v. 518.

Δαΐφρων, ſupra *v.* 355.

v. 519.

Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, Quem nunc Ithacenſes velut Deum aliquem ſuſpiciunt, ſicut Numen aliquod intuentur. Vid. ad *Od* Α. 483.

v. 520.

Μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, in animoque habet maxime, Se matrem meam ducturum eſſe. καὶ μέμονεν αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσασθαι, promtus tum & ipſe pugnare cum viro, *Il.* Ε. 482. πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσειν, quomo-

quomodo conſtituiſti, wie haſt du dir vorgenommen, das Gefechte zu enden, *Il.* H. 36. Vid. etiam ad *Il.* I. 247.

v. 521.

Καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν, *i. e.* τὴν βασιλείαν, regnum, die königliche Würde. Vid. ad *Od.* Λ. 174.

v. 522.

Ζεὺς — (ἐν) αἰθέρι ναίων, Jupiter — *in* æthere habitans. ponitur hîc pro ſummo cœlo. & *phyſice* Jupiter eſt aër ſuperior, ſicut Juno aër inferior.

v. 523.

Εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, An & ipſis ante nuptias & loco earum efficiet malum diem, *i. e.* mori ipſos faciet.

v. 524.

Ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ſupra *v.* 160.] Cet Oiſeau paroiſſant tout à coup, lorſque Telemaque achevoit ce qu'il vient de dire, ne pouvoit pas manquer d'être un augure des plus marquez. On voit bien, que la Colombe deſigne les Pourſuivants timides, & qu'Ulyſſé eſt deſigné par l'Autour. DAC.

v. 525.

Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, Accipiter, Apollinis velox nuncius. κίρκος, *Od.* N. 87.

v. 526.

Τίλλε πέλειαν, Deplumabat columbam. τίλλοντέ τε χαίτας, *Od.* K. 567.

Πέλεια, *Od.* M. 62.

Κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε, pennas autem ſtravit ad terram: de accipitre, columbam diſcerpente inter volandum.

Ἔραζε, *Il.* M. 156.

v. 527.

Μεσσηγὺς, *Od.* H. 195.

v. 528.

Ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας, a ceteris ſociis ſevocans. Vid. ad *Od.* M. 33.] Car il ne vouloit pas, que perſonne entendit l'explication, qu'il alloit donner de cet augure, de peur qu'on ne le divulgât dans la Ville, & que les Pourſuivants n'en profitaſſent, pour ſe mettre à couvert. DAC.

v. 529.

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ —, *Od.* Λ. 246.

v. 530.

Οὐ τοι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, Vid. ad *Od.* Β. 372.

v. 531.

Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα, vides, οἰωνὸν eſſe non ſimpliciter *avem*, ſed & σημεῖον μαντικὸν: ἔγνων αὐτὸν σημαντικὸν καὶ μαντευτικὸν ὄντα. hinc οἰωνίζεσθαι, vaticinari. ergo *h. l.* ἔγνων, ὡς οἰωνίζεταί σοι ὁ ὄρνις οὗτος.

Ἐσάντα, *Od.* Λ. 141.

v. 532.

Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς (*Jon.* pro γένους) βασιλεύτερον ἄλλο, Veſtro autem non eſt genere magis principale aliud. Alii legunt, γένος. Sunt quidem & alii nobiles —, ſed veſtrum genus eſt iis omnibus nobilius. ὅσον βασιλεύτερός εἰμι, inquit Agamemnon, *i. e.* πλειόνεσσιν ἀνάσσω, ich bin ein gröſſerer Herr, als er, *Il.* Ι. 160.

v. 533.

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, In civitate Ithacenſi.

Ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί, *ſc.* ἔσεσθε, ſed vos potentes & principes civitatis ſemper eritis: δεσπόται, ἐγκρατεῖς. nam καρτερός τινος eſt ὁ ἄρχων αὐτοῦ. ἀφνειὸς καὶ καρτερός, *Od.* Ξ. 116.

v. 535.

Αἲ γὰρ τοῦτο — ἔπος τετελεσμένον εἴη, Utinam hoc — verbum verum fieret!

v. 536.

Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητα —, Ita cito cognoſceres amicitiam &c.

v. 537.

Ὡς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι, ut aliquis te videns beatum prædicare *ſeu* felicem appellare poſſet. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην, ſie begegneten einander im reiſen, *Il.* Η. 22 υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο, filio Priami obvius fiebat, hoſtiliter, *Il.* Φ. 34. ſed amice eſt *Od.* Δ. 367. ὅιῳ ἔρροντι συνήντετο, ſoli miſere vaganti occurrit.

Μακαρίζω, beatum prædico.

v. 538.

Ἦ, Dixit.

Πείραιος

Πείραιος, ου, ὁ, nobilis Ithacenſis. fidus Telemacho.

v. 539.

Κλύτιος, ου, ὁ, nobilis Ithacenſis, — pater Πειραίου, unde hic vocatur Κλυτίδης, *per Sync.* pro Κλυτιάδης.

Σὺ δέ μοι (κατὰ) τά περ ἄλλα μάλιστα Πείθη ἐμῶν ἑταίρων, tu etenim mihi aliis etiam in rebus maxime Obſequeris meorum ſociorum.

v. 540.

Πείθη, præſ. ind. Med. Attica contractione, ex πείθεσαι, *Jon.* πείθεαι, extruſo ſigma, *Attice* πείθῃ.

v. 542.

Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, infinit. pro imperat. ſic enim mandat Telemachus de hoſpite. Vid. ad *v.* 304. & 490.

v. 543.

Δυρικλυτὸς, *Piræi* Epith.

v. 544.

Ἐι γάρ] *Ne de meo obſequio dubites; ſi* ENIM *&c.* CLARK.

v. 545.

Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, (fut. 1. *Attic.*) *i. e.* ἐπιμελείας ἀξιώσω. ἐκομίσσατο, *Od.* Ξ. 316.

Ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσαι, es ſoll ihm an nichts fehlen, was zur Bewirthung eines fremden Gaſts gehöret. Vid. ſupra ad *v.* 513.

v. 547. 548.

Od. M. 145. 146.

v. 549.

Ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, *Od.* Ε. 44.

v. 550.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, Sumſitque haſtam ad defendendum ſe aptam, & quæ fortem adjuvat. ita *Od.* Λ. 99.

Ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, acutam ferrea cuſpide. ita *ibid.* Vid. etiam ad *Od.* E. 235.

v. 551.

Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν, Vid. ſupra ad *v.* 283.

v. 552.

Ἀνώθω, ſurſum trudo.

Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, *i. e.* *ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὑψοῦ ἐν νοτίῳ*, *ὥστε πλεῖν*, protrudentes navem in altum mare, navigabant verſus urbem: ut ergo hîc inſit notio τοῦ, *ἀπὸ χθαμαλωτέρων ἀνάγειν τὸ εἰς ὑψηλότερον.*

Ὡς ἐκέλευσεν Τηλέμαχος] Nempe ſupra *v.* 502. CLARK.

v. 554.

Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, de celeri paſſu poſita vox *προβιβῶντα*: nam *τὸ βιβᾷν* magnos ſemper paſſus connotat.

Πόδες φέρον, de curſu *συντόνῳ*. *h. l.* de ſtrenua contentione in ambulando: nam ſtrenue iens vel currens non movet tantum pedes, ſed aufertur ab illis quaſi alis. ita *Il.* O. 405.

Ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν, donec venit in cortem, auf den Vieh-Hof.

v. 555.

Ὕες μάλα μυρίαι, quas ſupra determinate numeraverat, *ἐνακοσίας*, (fortaſſe legendum *ἑξακοσίας*) *καὶ ἑξήκοντα.*

v. 556.

Ἧισι συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, inter quas ſubulcus Bonus ut erat pernoctabat, *ἐνδιέτριβεν.* *ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος*, *Od.* I. 187.

Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, heris ſuis benevolus, *φιλῶν τοὺς ἄνακτας*, iisque ex animo deditus, Eumæus. *ἐμοῖς δέ τοι ἤπια εἴδειν*, ſupra *v.* 39.

IN

IN Π. ODYSSEÆ.

v. 1.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. quia circa caſam illam ruſticam etiam plura erant ſtabula: hinc & de his in plurali loquitur Poëta.

Θεῖος ὑφορβὸς, ob fidem ſingularem, aliasque virtutes.] Vide ad *Od.* Ξ. 3. CLARK.

v. 2.

Ἐντύνοντ' ἄριστον, ſie machten das Frühſtück zurechte. Vid. ad *Od.* Ο. 499.

Κειαμένω πῦρ, cum ambo ignem accendiſſent. μηρὰ δὲ κείαντες, *Od.* Ν. 26.

v. 3.

Ἔκπεμψαν νομῆας ἅμ' — σύεσσι, Dimiſerunt, Emiſerunt e villa paſtores cum — ſuibus.

Ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι, *Od.* Ξ. 25.

v. 4.

Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον (*pro* περιέσαινον) κύνες, Telemachum autem circum motitabant caudas canes, motis caudis adulabantur. οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν, *Od.* Κ. 215.

Κύνες ὑλακόμωροι, *Od.* Ξ. 29.

v. 5.

Ὑλάω, latro: de canibus *propr.* ponitur.

Οὐδ' ὕλαον προσιόντα, ſie bollen den ankommenden nicht an.

v. 6.

Σαίνοντας κύνας νόησε, Motitantes caudas canes vidit. Vid. ad *Od.* Κ. 217.

Περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, & circum aures ejus ſonabat ſonus ambulantis alicujus. *coll.* 10, ubi δοῦπος eſt idem. κτύπος, *Il.* Κ. 532.

Περί — ἦλθε, circumſonuit, *ſcil.* αὐτόν, *i. e.* ἠχήθη κτύπος. Vid. ad *Od.* Ι. 362.

v. 9.

Γνώριμος, ὁ, ὁ, ἡ, notus, ein bekannter. eſt vox generalis: ἑταῖρος notat ſpecialius.

Ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, quod inde colligit, quia canes eum non adlatrant.

v. 10.

Ποδῶν δ᾽ ὑπὸ δοῦπον ἀκούω, pedum autem ſonum audio. coll. 6. δοῦπον ἄκουσα, Od. M. 202.

Ὑπακούω, Od. Ξ. 485.

v. 11.

Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε κ. τ. λ. Nondum totus dictus erat ſermo, quum &c.

v. 12.

Ἔστη ἐνὶ προθύροισι, Stetit ad januam primam.

Ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσε, attonitus autem exſiliit, er erſchrak und ſprang auf. ſic & Il. I. 193. Ψ. 101.

v. 13.

Ἀρα] *Ut fieri ſolet re inopinata perculſis.* CLARK.

Ἐκ — οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, Ex — ejus manibus ceciderunt vaſa, in quibus vinum aqua miſcebatur.

Τοῖς ἐπονεῖτο, quibus occupatus erat. ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, Od. O. 222.

v. 14.

Κιρνὰς (partic. præſ. a κίρνημι) — οἶνον, Infundens — vinum οἶνον ἐκίρνα, Od N. 53.

Ὁ δ᾽ ἀντίος ἦλυθ᾽ ἄνακτος, er gieng ſeinem Herrn entgegen.

v. 15.

Κύσσε (pro Ἔκυσε) δέ μιν (Eumæus Telemachum, reducem a peregrinatione) (κατὰ) κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, Oſculatusque eſt eum, quod attinet caputque, & ambos oculos pulchros. κύσε γούναθ᾽ ἑλὼν, Od. Ξ. 279.

v. 16.

Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, Vid. ad Od. Λ. 390.

v. 15. 16.

Hoſpites adventantes *oſculo excepti.* Chiron advenientibus Argonautis apud *Orpheum*, *Argon. v.* 398.

Ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ᾽ ἄρα φῶτα ἕκαστον,

Modeſte aſſurrexit, oſculatusque eſt ſingulos.

Sic *Apulejus*, Mileſia I. *ſeu* Lib. I. Metamorph. *Amplexusque ac comiter deoſculatus : Mi Luci, ait, ſat pol diu eſt,*

quod

quod interviſimus te. Erat autem moris, varias corporis partes deoſculari, præcipue caput, oculos, humeros, manus; uti factum ab Eumæo, adventante Telemacho.

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. — — — —
Oſculatusque eſt ipſius caput, & ambo lumina pulcra,
Manusque ambas. — — — —

Hoc modo & famuli Ulyſſem complexi, *Odyſſ. XXI.* 224.

Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Et oſculati ſunt amplectentes caputque & humeros.

ipſeque viciſſim

— — κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε,
— — *capita & manus deoſculatus eſt.*

FEITH. *L. III. C. XIII. §. II.* add. LOMEI. *Dier. Genial. Dec. I. Diſſ. X. de Oſculis. p.* 365.

V. 17.

Φίλα φρονέων, Vid ad *Od.* H. 15.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει, Sicut vero pater ſuum filium bene volens amplectitur. *coll.* 21. πάντα κύσεν περιφύς, ut ergo ex *h. l.* maxime pateat vis τοῦ ἀγαπάζειν & ἀγαπᾶν. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι ξείνους, *Od.* H. 33.

V. 18.

Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης, Vid. *ibid.* 25.

V. 19.

Τηλύγετος, ου, ὁ, ἡ, *propr.* dicitur de natis, cum patres jam ſunt ſenes, & quaſi extra tempus gignendi: ὁ πατρὶ γεννηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γεννᾷν καὶ ἐξαίρω, ein im ſpathen Alter gezeugtes Kind, τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, *i. e.* πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντος. & quia apud ſenes patres poſt tales natos non eſt ſpes plurium; hinc τηλύγετος notat &, μόνος υἱὸς, μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, ein einziges Kind. Poteſt nonnunquam & *impropr.* eſſe, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν, der gebohren oder aufgewachſen iſt, da der Vater in fernen Orten war. Ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐν θηλείαις μόνου ἄῤῥενος παιδὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἄῤῥεσι μιᾶς μόνης θυγατρὸς, wann ein einziger Sohn nach vielen Töchteren, oder eine einzige Tochter nach vielen Söhnen, gebohren iſt: & talis filius vel

 filia,

filia: διὰ τὸ μονήρεις τοῦ γένους, τηλύγετοι quaſi, tarde & poſt longum ſpatium nati, ſunt τοῖς γονεῦσι. ſic *Il.* I. 143. 285. de Oreſte, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται, qui mihi unicus nutritur, μονογενὴς ἐπὶ θηλείαις, unicus natus poſt filias Vide etiam ad *Il.* Γ. 175. *Od.* Δ. 11. *Il.* N. 470.

Τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, cujus filii educandi cauſa ipſe olim multos dolores & curas pertulerit. Deſcribitur filius πεπαιδευμένος, in quem pater multos labores impenderit. πολλα μογήσας, *Od.* O. 488.] *Euſtathius* interpretatur, παῖδα πεπαιδευμένον· Τοιοῦτος γὰρ (inquit) παῖς, ἐφ' ᾧ πολλὰ μογήσει πατήρ. Sed ſimplicius, ut opinor, & ad vocis ἄλγεα ſignificationem rectius exponas, *filium, de quo pater perpetua ſolicitudine maximisque animi angoribus affectus fuerat.* CLARK.

v. 21.

(κατὰ) Πάντα κύσεν (TelemachumEumæus) περιφύς, Ubique eum oſculabatur amplexus: ubi mos erat oſculum figere, *ſc.* in frontem, manus, &c.

Περιφυμι, *idem quod* περιφύω, *Od.* I. 141.

Ὡς ἐκ θανατοιο φυγόντα,] *Spondanus* iſtud ἐκ θανάτοιο de Procorum inſidiis, quas jam tum evaſerat *Telemachus*, dictum intelligit. Verum, ut opinor, non de hoc præcipue jam loquitur Poëta, ſed in univerſum de inopinato Telemachi in Ithacam reditu, quem deſperabat *Eumæus*. Atque ita ipſe *Eumæus*, *v.* 23. οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πυλονδε. CLARK.

v. 22.

Ὀλοφυρόμενος, de Eumæo, cum ſubito conſpiceret herum ſuum incolumem, de quo deſperaverat: voll inniger Regung und mit Freuden-Thränen. Vid. ad *Od.* N. 221.

v. 23.

Γλυκερὸν φάος, dulcis lux: de homine amato.

v. 24.

Ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, poſtquam navigaveras in Pylum.

v. 25.

Φίλον τέκος, inquit Eumæus ad herilem filium. *coll.* 23. ſic Menelaus ad Telemachum, *Od.* Δ. 611.

Ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι (*pro* τέρψωμαι) ἐισορόων, ut te ſpectans

ſpectans animo Recreer, ut te contuens animo Delecter,] *Ut me ipſe animo oblectem, te intuens.* Hæc videlicet primaria & maxime propria Vocis *Mediæ* ſignificatio. Vide ſupra ad Ε. 491. & Ι. 296. CLARK.

v. 26.

Νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα, nuper ex aliis locis reducem, denuo aliunde domi exiſtentem, daß du aus der Fremde wieder zu Hauſe biſt ſeit heute.

v. 27.

Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας, Non enim ſæpe agrum obis, & paſtores, du geheſt nicht hin, und beſiheſt ſie. Vid. ad *Od.* Ο. 503.

Θαμὰ, *Od.* Ο. 515.

v. 28.

Ἐπιδημεύω, ſum apud populum meum & in patria: ἐν δήμῳ διατρίβω.

Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, inquit paſtor ad Telemachum, quem accuſat, quod agros ſuos non obeat, ſed ſemper in publico & in urbe verſetur.

Ὣς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ, ſic enim lubuit animo tuo. ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή, quandoquidem tibi placet cubile & concubitus, *Il.* Ξ. 340.

v. 29.

Προσοράω, adſpicio. μνηστήρων προσορᾶν ὅμιλον, procorum adſpicere cœtum, eique intereſſe, mit anzuſehen.

Ἀίδηλον ὅμιλον, pernicioſam turbam, abſumentem & ἀφανίζοντα (viſui ſubducentem) facultates domeſticas Ulyſſis. Vid. ad *Od.* Θ. 309.

v. 31.

Ἄττα, Telemachus, ἀδελφικῶς quaſi, προσφωνῇ hac conſueta honorifica voce Eumæum ſibi fidiſſimum, etſi ſervum, cum hic illum vocaſſet Φίλον τέκος, *v.* 25. ſic Achilles compellat ſenem Phœnicem, ſibi pro cuſtode vel quaſi datum a patre, *Il.* Ι. 603. Eſt ex Dialecto vocula fere idem notans, quod πάππας; ſic tamen, ut & frater junior ſic blande appellet fratrem majorem natu: immo & in genere junioris ad ſeniorem eſt προσφώνησις τιμητική.

v. 34.

Ὀδυσσῆος δέ πυ εὐνὴ χήτει ἐνευναίων κάκ᾽ ἀράχνια κεῖται ἔχυσα, Ulyſſis autem cubile, Ob defectum incubantium, vacat otioſum, & habet araneas. Vides, εὐνὴν *in genere* eſſe locum, ubi quis cubat.

v. 35.

Χήτει ἐνευναίων, Ob defectum incubantium: ἐν χήτει τῶν ἐγκοιμητόρων. σοὶ δὲ ἔσσεται ἄλγος χήτει τοιῦδε ἀνδρὸς ἀμύνειν δύλιον ἦμαρ, tibi autem erit calamitas ex defectu viri talis, qui poſſit arcere a te ſervitutem, *Il.* Z. 463.

Χήτει ἐνευναίων, Defectu incubantium: niſi potius eſt, quia nullæ ad incubandum res ſunt in eo lecto, ut εὐνὴ, cubile, hic ſit in lato ſenſu poſitum pro toto, cui deſunt ſuæ partes multæ; weil keine Betten in der Bettſtelle ſind. αὐλῦ ἐνευναιον, *Od.* Ξ. 51.

Ὀδυσσῆος — εὐνὴ — κάκ᾽ ἀράχνια κεῖται ἔχυσα, Ulyſſis — lectus — otioſus jacet habens malas *ſeu* turpes araneorum telas: στερυμένη εὐνὴ τῶν ἐγκοιμωμένων, γέμει ἀραχνίων, *h. e.* ἠμέληται, non curatur. nam ſolent οἱ ἀράχναι ἐργάζειν ἐν τόποις ἠμελημένοις. hinc ortum proverbium: κακὰ ἀράχνια ἔχει τῦτο, poſitum ἐπὶ τῶν πάντη ἠμελημένων σκευῶν. ſic *Catullus* de crumena ſua. & *Heſiodus* Ἐργ. 463. ἐκ δ᾽ ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. & alius Poëta, optans pacem ſtabilem, precatur, ut aranei filis ſuis cooperiant arma omnia. νῦν τ᾽ ἀράχνια λεπτά, *Od.* Θ. 280.

v. 36.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, *Od.* Ο. 350. & 388.

v. 37.

Τετληότι θυμῷ, *Od.* Α. 180.

v. 38. 39.

Od. Ν. 337. 338.

v. 40.

Od. Ο. 282.

v. 41.

Εἴσω ἴεν, introiit.

Ὑπέρβη λάϊνον ὀδόν, tranſiit lapideum limen, *Od.* Θ. 80.

v. 42.

Τῷ δ᾽ ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς, Huic autem ſedem adeunti cedere loco volebat pater, Huic vero acce-

accedenti *vel* advenienti de ſella cedebat pater, *i. e.* διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος, ἀναστὰς ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας. οὐδὲ Θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν, *Od.* M. 117.] Verbum hoc eſt proprium in hac re; quo & uſus eſt *Xenoph.* Memor. S. II. 3. Sed alia conſtructione: λόγῳ ὑπεῖξαι, cui ſimile ibid. οὐδὲ παραχωρῆσαι πρεσβυτέρῳ. At Homericum plane uſurpavit Plut. in Apophth. ERN.

v. 43.

Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, Telemachus autem ex altera parte prohibebat *vel* retinebat eum, cedere volentem. Vide ad *Od.* K. 442.

v. 44.

Ἧσ' (*pro* Ἧσο) ὦ ξεῖν', bleibe ſitzen: inquit regius juvenis ad ignotum mendicum.

Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην, nos autem & alibi inveniemus locum ſedendi: inquit Telemachus ad perſonatum mendicum ſurgere ſede ſua volentem; & hoc præſens, ut in re certo futura, habet vim futuri. δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον, *Od.* N. 407.

v. 45.

Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, Villa in ruſtica noſtra, quæ & τὸ κλισίον dicitur.

Πάρα (*pro* πάρεστι) δ' ἀνὴρ,] *Eumæus* videlicet, *v.* 46.

Ὃς καταθήσει, *ſc.* ἐμοὶ ἕδρην, qui ponet mihi ſellam.

v. 46.

Αὖθις ἰὼν, retrogreſſus.

Ἂψ] *ut juſſerat Telemachus.* CLARK.

v. 47.

Τῷ δὲ συβώτης χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, huic autem (hero ſuo ſeſſuro) ſubulcus Subſtravit virides frondes, & pellem villoſam ſuper eas, er legte ihm grünes weiches Geſtrüppe unter, und darüber ein Fell: & id ἀγροικότερον, ex more ruſticæ & heroicæ vitæ ſimplicis.

Χεῦεν ὕπο, Vid. ad *Od.* Ξ. 49.

Χλωρὰς ῥῶπας, recentia & mollia virgulta. χλωρὸν δέος, *Od.* M. 243.

Ῥῶπας, *Od.* Ξ. 49.

Κῶας, ατος, τὸ, pellis villoſa, præcipue ovis. a κέω, *i. e.*

i. e. κεῖμαι. δέρμα ἐυθετηθὲν εἰς τὸ κεῖσθαι; aptum ad recumbendum vel reſidendum in eo.

v. 49.

Κρειῶν πίνακας, carnium lances: quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etſi aurum & argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. πίνακάς τε νεῶν, *Od.* M. 67.

v. 50.

Ὀπταλέος, *Od.* M. 396.

Τῇ προτέρῃ, *ſc.* ἡμέρᾳ, heſterno die: & hunc proxime præteritum diem vocamus etiam τὴν προτεραίαν, den vorigen Tag.

Ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες, quas (carnes) heſterno die reliquas fecerant (übrig lieſſen) edentes *vel* cænantes.

v. 51.

Σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν, Panem autem alacriter apponebat in patinis latis. ſic & *Od.* A. 147.

Ἐσσυμένως, *Od.* O. 288.

v. 52.

Od. Ξ. 78.

v. 53.

Ibid. 79.

v. 54 55.

Od. O. 142. 143.

v. 57.

Ἄττα, ſupra *v.* 31.

v. 58.

Τίνες ἔμμεναι ἐυχετόωντο; *Od.* Ξ. 189.

v. 59.

Vid. *ibid.* 190.

v. 60.

Vid. *ibid.* 199.

v. 63.

Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι, Et dicit, ſe per multas hominum civitates circumagitatum. quanquam *h. l.* non ad verbum, ſed ad ſolum nomen, pertinere videtur præpoſitio. ἠχ' λᾶαν ἐπιδινήσας, *Od.* I. 538.

v. 64.

v. 64.

Πλαζόμενος, Circumerrans.

Ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, ſic enim ei adſignavit talia fortuna & fatum. τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν Θεοὶ αὐτοί, *Od.* Λ. 138.

v. 65.

Ἀποδρημι, aufugio.

Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς, poſtquam Theſprotorum virorum ex navi fugit; qui eum captivum pro ſervo ducebant.

v. 66.

Ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, *Od.* Ξ. 381.

Ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω, *ſc.* νῦν αὐτὸν, ego autem tibi eum tradam & commendabo. ἔεδνα, ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, *Od.* Θ. 319.

v. 67.

Ἕρξον, ὅπως ἐθέλεις, Fac, quomodo vis.

Ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι, ſupplicem autem tibi ſe dicit eſſe. ἱκέτην ταλαπείριον, *Od.* Ξ. 511.

v. 69.

Ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, certe valde multas curas mihi in animo meo cientem rem dixiſti: dein reden machet mir Kummer und Unruhe im Gemüthe. Nam ita accidit viris bonis, qui juvare volunt, ſed non poſſunt, quando iis occaſio oſtenditur benefaciendi. εἰς ὃν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, *Od.* Θ. 272.

v. 70.

Ὑποδέξομαι, excipiam.

v. 71.

Οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, nondum manibus meis confido me Virum arcere poſſe.

v. 72.

Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, Virum arcere. ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ, *Od.* Λ. 573.

Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη, ſi quis prior impetum faciat, *aut* dura inferat, *vel* inferre conetur. ita *Il.* Ω. 369. Vid. etiam ad *Od.* Ε. 147. & 485.

v. 73.

Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, Matri autem

autem meæ bifariam animus in pectore cogitabat. μερμήριζε, *Od.* O. 169.

Δίχα, *Od.* O. 411.

v. 74.

Ἦ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, An illic apud me maneat.

Καὶ δῶμα κομίζῃ, & domum hanc procuret.

v. 75.

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, Lectumque reverita mariti, reverens conjugalem torum: ergo reverentia animi prohibet eam, nubere alii viro.

Δήμοιό τε φῆμιν, populique ſermones: & hæc eſt ea νέμεσις, das Verdenken der Leuthen, qua impeditur, ne nubat alteri. Vid. ad *Od.* O. 467.

v. 76.

Ἦ ἤδη ἅμ' ἕπηται —, An jam ſe applicet —.

v. 77.

Μνᾶται, Ambiat. *contr.* ex Μνάηται.

Πλεῖστα (*ſc.* ἕδνα) πορῃσιν, plurima (*ſc.* dona ſponſalia) det.

v. 80.

Ξίφος ἄμφηκες, enſem ab utraque parte aciem habentem, (zwenſchneidig.) ἄμφηκες φάσγανον, *Il.* K. 256.

Ποσσὶ πέδιλα, pedibus ejus calceos.

v. 81.

Od. Ξ. 517.

v. 82.

Κόμισσον ἐνὶ σταθμοῖσιν, cura eum in villa, behalte ihn auf dem Gut, und ſorge für ihn.

Ἐρύξας, detinens eum. ἐρύξω, *Od.* O. 68.

v. 83.

Σῖτον ἅπαντα, cibum omnigenum. *Alii*, σῖτον, ἅπαντα, cibaria, omnia *ſc.* alia neceſſaria. ut ἅπαντα non ſit maſculinum, ſed neutrum plurale, brevitatis cauſa, & colligat ante dictas duas res, & ſimul omnia alia neceſſaria, jam non nominata, quibus fortaſſe opus eſſe poſſit: mit einem Wort, alles nöthige.

v. 84.

Ἅπαντα, Ἔδμεναι, omnia Ad edendum neceſſaria, alles eſſen.

Ὡς

Ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους, ut ne te conficiat & ſocios. Vide ad *Od.* O. 308.

v. 85.

Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῶμι Ἔρχεσθαι, Eo *vel* illuc autem ſane non eum ego ad procos ſiverim ire.

Ἐῶμι, *pro* ἐάσοιμι, συγχωρείην, ſinam.

v. 86.

Λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, nimis enim inſolentem contumeliam exercent, nimis enim improbam petulantiam & inſolentiam exercere ſolent. ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, *Od.* Θ. 166.

v. 87.

Μή μιν κερτομέωσιν, ne eum acerbe ludant & exagitent: in ſenſu duriori; nam loquitur hîc Telemachus, metuens, ne pater ſuus perſonatus, & ſub mendici ſpecie, contumelioſe ludatur a procis petulantibus. σε δὲ κερτομέουσιν οἷα ταῦτ' ἀγορευέμεναι, *Od.* N. 326.

v. 88.

Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι, Efficere autem & promovere aliquid, difficile eſt nimis. πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, at efficere omnino nihil valebis, du wirſt ſchlechter dinge nicht vermögen, etwas dadurch zugewinnen, und deine Abſicht auszuführen, inquit Jupiter ad iratam Junonem, *Il.* A. 562. Alio contextu eadem verba ſunt *Od.* B. 191.

Μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα, inter plures exiſtentem.

v. 89.

Ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, Virum etiam fortem,] Plus Telemaque trouve difficile & impoſſible même l'entrepriſe de reſiſter aux Pourſuivants, plus il releve la prudence & la valeur d'Ulyſſe, qui non ſeulement leur reſiſtera, mais qui les fera tous perir. DAC.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι, quoniam multo potentiores ſunt: de multis viris, collatis ad paucos. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, *Od.* I. 276.

v. 91.

Ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, quandoquidem & mihi regerere aliquid fas eſt, wenn es denn auch mir erlaubt iſt, etwas hierauf zu erwiedern mit Worten; da

doch

doch wohl auch mir erlaubt iſt, ein Wort hierauf zu verſetzen. ὀ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, ich bilde mir doch gewüß nicht ein, daß ich etwa ſchlechter wäre, als die, *Od.* E. 211.

v. 92.

Ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντι φίλον ἦτορ. Certe mihi hæc audienti dilaceratur cor, das friſt mir das Herz; μή με ἔα κύνας καταδάψαι, *Il.* X. 339. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, *Od.* Γ. 259.

v. 93.

Οἶα — ἀτάσθαλα, Qualia — dementiæ plena: & eſt ſermo mirantis amentiam improbiſſimam procorum.

Οἶα φατὲ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, Qualia dicitis procos iniqua moliri. Vide ſupra ad *v.* 86.

Μηχανάασθαι, *pro* μηχανᾶσθαι. μηχανόωντας ἀτάσθαλα, *Od.* Γ. 207.

v. 94.

Ἀέκητι σέθεν. σοῦ ἀέκητι, *Od.* O. 19.

v. 95.

Ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι; an ſponte ſubigeris & ſuperaris? ſic & *Od.* Γ. 214.

v. 96.

Ἦ σε γε λαοὶ Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, an te populus Odit in civitate. ita *ibid.* 215.

Ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, obedientes voci divinæ, obſequentes oraculo alicujus Dei: nam ſæpe populi deſtituerunt principem ſuum ob oraculum aliquod ſuperveniens, & divino juſſu. *ibid.*] Τελέσει χρησμῷ. πολλάκις γάρ, φασι, μεθίστασαν τοὺς βασιλεῖς, μαντείας ἐπιγινομένης. *Euſtath.* ad *Od.* Γ. 215. *Spondanus* aliam hic affert explicationem, ſcilicet ut intelligatur de rumore mortui Ulyſſis; quo audito, ſubditi hæredem illius, Telemachum, tanti non fecerint, ut ei auxiliarentur. Sed, ut opinor, minus recte. CLARK.

Ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, *Od.* Ξ. 262. & 274 εἰς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ὀμφή. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, & divina illa allocutio eum circumfundebat, *i. e.* totum eum occupaverat animo, *Il.* B. 41. & *h. l.* ea ὀμφὴ fuerat ὄνειρος. ταῦτα

Θεῶν

θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς, hæc ex indicatione Deorum didicerit, es aus einer Göttlichen Anſage vernehmen wird, *Il.* Υ. 129.

V. 97.

Ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι; Num quid deſunt tibi fratres? Numquid eos accuſas? ὡς μὴ ἐπικουρῦσί σοι, ut non aſſiſtentibus tibi? *coll.* 115. 117. ut ergo & Dativum rei, de qua querimur, adſciſcat. ἐπιμέμφεται εὐχωλῆς, ſuccenſet nobis ob votum non factum aut præſtitum, *Il.* Α. 65. τέο (*pro* τινος) δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι; cujus rei cauſa ſtomacharis? quid quereris deeſſe tibi jam? *Il.* Β. 225.

V. 98.

Οἷσί περ ἀνὴρ Μαρναμένοισι πέποιθε, quibus vir Pugnantibus confidere & bono animo eſſe ſolet.

Καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, etiam ſi magna, *i. e.* bellica, contentio oriatur: καὶ εἰ μεγαλη μάχη ἐγείρεται, ein groſſer Streit ſich erhebet, oder erheben ſollte.

V. 101.

Ἔλθοι ἀλητεύων, Veniat ex circumerratione. Sed hunc verſum abjiciunt ſagaciores, ut ab aliena manu ſcioli alicujus interpoſitum: & omnino urbanius multo eſt, ſi poſt αὐτὸς ponas colon; nam ipſe hic loquitur Ulyſſes, perſonatus licet. & hoc ita eſſe, quivis rei poëticæ & argutæ gnarus quovis ſacramento contendet. Dele ergo hunc ineptum verſiculum. ὅς δ' ἂν ἀλητεύων, *Od.* Ξ. 126.

Ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, adhuc enim etiam ſperare licet, noch laſſet ſichs hoffen.

V. 102.

Ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, *pro* ἀποτάμοι κάρηνόν μου, caput meum abſcindat hoſtis. ita *Il.* Ε. 214.

V. 103.

Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, Niſi ego illis infortunium omnibus fierem.

V. 105.

Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασσαίατο (*pro* δαμάσαιντο) μοῦνον ἐόντα, Si autem me multitudine ſua ſuperarent ſolum.

πληθὺς *h. l.* ſimpliciter *numeroſitatem* notat: nam proci non erant homines gregarii, ſed Ἀχαιοὶ, *i. e.* nobiles.

v. 106.

Βουλοίμην — Τεθνάμεν, Potius optarem, Mallem — Mori.

v. 107.

Ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι, quam ſemper hæc indigna & turpia facta videre.

v. 108.

Ξείνους τε συφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας κ. τ. λ. prius participium eſt Paſſivum: Hoſpitesque vexatos duriter, ἰσυμμένως ἐλισσομένους καὶ ἐλελιτομένους: alterum participium eſt Activum, notans procos, qui violant ancillas. Et ſic in ſequentibus Paſſivum & Activum iterum alternatim ponit, emphatice, ut ſignificet, quid alii patiantur, quid alii faciant, indignis modis. οὐ γάρ ἔοικεν ἀθάνατον Θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα συφελίζειν, non enim par eſt. Deum ſic hominum cauſa duriter tractare, ſo zuplagen, *Il.* Φ. 380. τρὶς δέ οἱ ἐσυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδα Ἀπόλλων, duriter pepulit ei clypeum, *Il.* E 437. συφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, *ſc.* ἡ ἐγχείη, haſta miſſa duriter impetiit & percuſſit eum irruentem, δυσσεῖ, der Spieß begegnete ihm gar hart, *Il.* H. 261. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλα ἀσπίδας ἐσυφέλιξε, multi lapides magni clypeos impetierunt & concuſſerunt, *Il.* Π. 774. σή με ἄλοχος συφέλιξε, πάτερ, tua conjux, pater, me tam aſpere tractavit, *Il.* Φ. 512. τὸν ἐκ δαιτύος ἐσυφέλιξε, hunc ex convivio exturbavit, *Il.* X. 496. ἐξ ἑδέων συφελίξαι, ex ſedibus deturbare duro impulſu, *Il.* A. 581. atque ibi deeſt ἀπόδοσις, poſſet ſane, ſo könnte er dich aus der Wohnung herabſtoſſen. ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα συφελίξῃ, ut quando ventus nubes agitat vehementer, *Il.* Λ. 305.

v. 109.

Ῥυστάζοντας ἀεικελίως δμωὰς γυναῖκας, Tractantes indigne ancillas. Notat hîc τοὺς ἐνεργοῦντας βίαν εἰς τὰς δμωάς, καὶ τοὺς ἑλκυσμὸν ποιοῦντας, contrectantes eas, & ad ſe neſcio in quæ latibula trahere vi volentes, Veneris cauſſa. maximeque reſpicit id ancillas innoxias, & reſiſtentes huic injuriæ. Ergo ῥυστάζειν in ſpecie notat βίαιον ἑλκυσμὸν γυναικῶν. πολλὰ ῥυστάζεσκεν σε περὶ σῆμα Πατρόκλου, crebro raptavit

raptavit te, Achilles Hectorem mortuum, circa tumulum Patrocli, *Il.* Ω. 755.

Ἀεικελίως ῥυστάζοντας, indignis modis vexantes. ἀεικελίως, *Od.* Θ. 231.

V. 110.

Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, Et vinum prorſus effuſum ex doliis in crateras, & inde in pocula: vinum quaſi patiens inducit: nam conſulto variat Poëta *h. l.* Activum & Paſſivum. *coll.* 108. 109. ξείνους στυφελιζομένους, hoſpites male vexatos. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας, *ſc.* μνηστῆρας, & procos intueri violantes indigne ancillas καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, vinumque exhauſtum. καὶ σῖτον ἔδοντας αὐτοὺς, & panem comedentes eos: qui Accuſativi pendent ab ὁράασθαι, videre coram. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ', ferrum penitus effudit viſcera vel inteſtina ex alvo vulnerati, *Il.* N. 507. 508. P. 314. 315. quibus locis Poëta αὐτίως effuſionem inteſtinorum in terram ex alvo aperta adſimilat fuſioni aquæ ex vaſe altero in alterum, & quidem penitus.] Vide ſupra ad Δ. 359. Porro cum ἀφυσσόμενος & ἀφυσσάμενος ſemper alibi apud Poëtam ſenſu *Activo* uſurpantur: legendum hic crediderim, διαφυσσομένους. quod & cum præcedente Ῥυστάζοντας, & cum ſequente ἔδοντας, multo aptius congruet. Sed exſpectandi Codices. CLARK. Accedit, quod ἀφυσσομένους οἶνον melius convenit cum ſeq. καὶ σῖτον ἔδοντας. ERN.

V. 111.

Μὰψ, Temere, *Od.* Γ. 138.

Αὔτως, ſic, *Od.* O. 83

Ἀτέλεστον, ſine ullo fine aut eff-ctu: ſo für die lange Weile, ohne Ende, bey einer Sach, die nie ausgemachet wird. Poſſit quidem ad σῖτον trahi, & exponi: cujus pretium non ſolvitur, unbezahlet. ſed rectius ad participium pertinet hoc neutrum adverbialiter poſitum. Vid. ad *Od.* Θ. 571.

Ἀνήνυστος, ου, ὁ, ἡ, quod confici non poteſt, ἀτέλεστος. cujus finis nullus apparet, wovon kein Ende iſt, und gemachet wird. ex α priv. & ἀνύω, finio, conficio, perficio.

Ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, in re, quæ nunquam ad finem venire poteſt, *ſc.* ob procationem, cujus finis nullus fit.

v. 113.

Od. O. 266. & 351.

v. 114.

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος] Reſpondet Telemachus, & certiorem facit hoſpitem, quo pacto has injurias a procis invitus cogatur perpeti. Hoc enim concluditur, quod ex tribus illis cauſſis, quas *antea* Ulyſſes propoſuerat, ille duas tantum poſteriores ſuſtulit, prima relicta: quam latius exponit, cum docet, quomodo ille ſolus tot procis reſiſtere non poſſit. Porro Eumæum in urbem mittit, reditum ſuum Penelopæ renunciaturum. SPOND.

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, Neque totus populus odio meo dignus infeſtat me. *coll.* 96. λαοὶ ἐχθαίρουσι θεοῦ ἀνὰ δῆμον. poſſit *h. l.* intelligi: non omnis populus odio proſequens infeſtat me: non omnis populus eſt infenſo & odii pleno animo in me; & ideo durum ſe præbet mihi. nam μοὶ pertinet proprie ad ἀπέχθεσθαι, quod notat, inviſum eſſe, &, odii plenum eſſe. Nicht das geſammte Volk haſſet und drukt mich.

Ἀπεχθόμενος. Vid. ad *Od.* K. 74. 75.

Χαλεπαίνει. Vid. ſupra ad *v.* 72.

v. 115. 116.

Vide ſupra ad *v.* 97. 98.

v. 117.

Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε (*pro* ἐμόνωσε) Κρονίων, Sic enim ſemper noſtram familiam ſolitariam fecit Jupiter, ut ſemper unum tantum hæredem haberet, Sic enim voluit Jupiter, ut in domo noſtra ſemper unus tantum eſſet filius, non plures ſimul: & id deinde per tres generationes enumerat, *v.* 118 - 120. σέ γε μουνωθέντα, *Od.* O. 385.

v. 120.

Οὐδ᾽ ἀπόνητο, er iſt meiner nicht froh worden, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, ὡς εἰκὸς ὠφελεῖσθαι πατέρας ὑπὸ τέκνων. Vid. ad *Od.* Λ. 323.

v. 121.

Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ᾽ ἐνὶ οἴκῳ, Ideo nunc inimici valde multi ſunt in domo: de procis.

v. 122.

V. 122.

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, Quotquot enim nobiles in his inſulis potentia & opibus valent. ita *Od.* A. 245. ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες οἱ νέοι, *Od.* Ξ. 60.

V. 123.

Ὑλήεντι Ζακύνθῳ, *i. e.* ὕλην ἐχούσῃ πολλήν, ut generalis notio τῆς ὕλης intelligatur, & innuatur inſula aquoſa & mollis ad producenda multa virgulta & fruticeta & ſtirpes. Ceterum Maſculinum *Jonice* poſitum, pro ὑλήεσσῃ. χῶρον αν ὑλήεντα, *Od.* Ξ. 2.

V. 124.

Ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν, Vid. ad *Od.* O. 509.

V. 125.

Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, ita *Od.* A. 248.

Τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt autem & abſumunt mihi rem familiarem. ita *ibid.* μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, *Od.* K. 177.

V. 126.

Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, Illa autem neque recuſat odioſas ſibi nuptias. ita *Od.* A. 249.

Οὔτε τελευτὴν Ποιῆσαι δύναται, neque tamen conſummationem earum Facere poteſt: εἰς τέλος ἄγειν τὸν γάμον οὐκ ἐθέλει, ſie will ſie nicht vollziehen. *ibid.*

V. 127.

Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν, inquit Telemachus de procis: *i. e.* φθείρουσι, iſti interim, edentes & epulantes quotidie, abſumunt mihi rem familiarem. ita *ibid.* 250. ſic, οἶνον φθινύθουσιν, *Od.* Ξ. 95.

V. 128.

Τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν, cito ſane & me ipſum perdent, ſie werden bald mich ſelbſt aufreiben. ita *Od.* A. 251. νῆα διαρραίσει, *Od.* M. 290.

V. 129.

Ταῦτα Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, *i. e.* ἐν δυνάμει, vel &, ἐν ἐξουσίᾳ, Θεοῦ, in poteſtate Dei, qui nondum dedit hæc, ſed adhuc tenet. etiam, de quo Deus adhuc eſt invocandus. Poteſt & intelligi: permiſſum hoc ſit Deo, & commiſſum; ſicut donaria reponi ſolebant ſuper genua ſedentis ſimulacri. Etiam: in Deorum poteſtate hæc ſunt, & adhuc ignota nobis. Vid. etiam ad *Od.* A. 267.

v. 130.

Ἄτ]α, ſupra *v.* 57.

Σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, tu vero vade celeriter.

Ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, Vid. ad *Od.* N. 406.

v. 131.

Εἴφ᾽ (*pro* Εἰπὲ.) ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, Dic, quod ei ſalvus & incolumis adſim. εἶφ᾽, *Od.* I. 279.

Σῶς, *Od.* O. 42.

v. 132.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, At ego hic manebo te.

Σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι, tu autem huc reverti, *ſc.* memento: nam eſt infin. pro imperat.

v. 133.

Τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν πευθέσθω, ſed ne quis aliorum nobilium juvenum id Audiat & reſciſcat, daß es ja ſonſt niemand höre: nam ſoli Penelopæ eum id nuntiare jubet.

v. 134.

Πευθέσθω. ἦλθον πευσόμενος πατρὸς, *Od.* O. 270.

Πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται, multi enim contra me mala ſtruunt. ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, ſupra *v.* 93.

v. 136.

Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, una ſententia tribus terminis exprimitur. Novi, intelligo, hæc ſane intelligenti præcipis. Jubes eum, qui & ipſe id perſpicit, & in animo habet: & tali facile præcipitur.

v. 137.

Od. O. 382.

v. 138.

Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, An & Laërti eadem via nuntius eam, An & ad Laërtem nuntius ire debeam.

v. 139.

Δυσμόρῳ, Miſero. *Od.* H. 270.

Ὃς τείως μὲν, qui tamdiu, eo uſque. *coll.* 142. bis dahin. ὁ δὲ τέως μὲν, *Od.* O. 231.

Ὀδυσσῆος (*ſc.* ἕνεκα) μέγ' ἀχεύων, ob Ulyſſem valde dolens.

v. 140.

v. 140.

Ἐποπτεύω, inſpicio, præſum ſpectator operæ, ich habe Aufſicht.

Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, Opera ut præfectus inſpiciebat. *Jon.* pro ἐπώπτευε, quod eſt idem, ac ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, Aufſicht über die Arbeiter haben.

v. 141.

Πῖνε καὶ ἦσθ', (*pro* ἦσθε, ab ἔσθω,) ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι, Bibebat & edebat, quando ei libebat.

v. 142.

Ἐξ οὗ (*ſc.* χρόνου) σύ γε ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, Vide ſupra ad *v.* 24.

v. 143.

Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως, Nunquam eum dicunt ediſſe & bibiſſe ſic, *ſc.* ut ante ſolebat, *vel* ut mos eſt humanus. μὰψ αὔτως, ſic ſine ulla ratione, ſupra *v.* 111.

v. 144.

Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, Noch auf die Landwirthſchaft acht gegeben habe, Aufſicht auf die Landarbeit gehabt habe. Neque opera inſpectaſſe. *pro* ἐπιδεῖν. ἔργα ἐποπτεύεσκε, opera ruſtica inſpiciebat, ut recte fierent, *v.* 140.

v. 145.

Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς, contabeſcit autem circum oſſa cutis. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, *v.* 127.

v. 147.

Ἄλγιον, *i. e.* λυπηρόν ἐστι, τὸ οὕτω τὸν γέροντα πάσχειν, das iſt kläglich, elend, betrübt. τῷ δ' ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ περὶ τείχεος ἡμῖν μάχεσθαι, huic enim valde triſtificum erit & grave, ſi voluerit juxta murum nobiſcum pugnare, *Il* Σ. 278 ἄλγιον, durum, *i. e.* ἀλγεινόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, *Od.* Δ. 292.

Ἄλγιος, ία, ιον, mœroris & doloris plenus. Adjectivum a τὸ ἄλγος deductum.

Ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ſed omnino eum omittemus: quo eleganti ſignificatu Germani ſuum immer ponunt; wir wollen ihn immer ſeyn laſſen, und jetzt nicht von ihm ſprechen. κεῖνον μὲν ἐάσομεν, *Od.* Ξ. 183.

Ἔμπης, *Od.* Ο. 360.

v. 148.

Ἀυτάγρετος, ου, ὁ, ἡ, ſi quis ipſe ſibi conciliat rem. ex αὐτος & ἀγείρω.

Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, Si enim aliquo modo eſſent hominibus omnia ex ſuo arbitrio eligenda : tunc ego patrem meum mihi omnium primum reducerem ; nunc avo poſſum multo minus opitulari. Ergo directa gnome eſt : ἅπας πάντα βροτοῖς αὐτάγρετα.

v. 149.

Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, *ſc.* ſi homines ipſi poſſent fortunæ dona ſumere, Tunc ſumeremus nobis præ omnibus aliis reditum patris ad nos : eligeremus nobis, ut maxime optandum, patris reditum. ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων, *Od.* Z. 311.

v. 150.

Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἀγγείλας ὀπίσω κίε, Sed tu, quando nuntiaſti, redito.

v. 151.

Μηδὲ κατ᾽ ἀγροὺς Πλάζεσθαι μετ᾽ ἐκεῖνον, neque per agros Circumi ad illum : nam eſt infin. pro imperat. πλαζόμενος, *v.* 64.

Ἀλλὰ πρὸς μητέρα εἰπεῖν, *pro* εἰπὲ, & pendet ejusmodi infinitivus, pro imperativo poſitus, ab omiſſo μνήσθητι, *memor eſto*, aut tali aliquo.

v. 152.

Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν, *Jon.* pro ὀτρύνειν ; Ancillam promamcondam ut mittat eo ; ut nuntiet Laërtæ : nam hæc Euryclea erat fidiſſima domeſticorum. ταμίη, *Od.* Ο. 138.

Ὅττι τάχιστα, quam celerrime.

v. 153.

Κρύβδην, heimlich, *Od.* Λ. 454.

v. 154.

Ἦ, Dixit.

Ὦρσε συφορβὸν, ire juſſit ſubulcum.

Ὁ δ᾽ εἵλετο χερσὶ πέδιλα, de Eumæo, ituro in urbem. unde intelliguntur τὰ ὑποδήματα, quæ cum πεδίλοις ſunt idem. Vid. ad *v.* 80.

v. 155.

V. 155.

Ἀνεάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα, Vid. ad *Od.* O. 549.

V. 156.

Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος, neque ſane Minervam Latebat, cum ex ſtabulo ruſtico iret Eumæus: Vidit eum Minerva.

V. 157.

Δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ, *Od.* N. 288.

V. 159.

Ἀντίθυρον, ου, τὸ, quod contra januam eſt, januæ oppoſitum e regione. καὶ ἀντίθυρον κλισίης, *i. e.* ἄντικρυ τῆς θύρας.

V. 161.

Οὐ γάρ πω πάντεσσι Θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς,

Si enim Dii apparent cuidam, non ſtatim omnes, qui adſunt, ſimul iſtam apparitionem conſpiciunt.

Vid. ELSN. *Obſ. S. Tom. I. ad Act. IX. 7.* Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐνεοὶ, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες. nec non ad *Od.* H. 201.

V. 162.

Οὐχ ὑλάοντο, κύνες, Vide ſupra ad *v.* 5.

V. 163.

Κνυζηθμὸς, ὁ, notat ποιὸν κλαυθμὸν κυνῶν, qualem ſonum flebilem edunt canes, ſi conſpiciunt quid, quo terrentur: ein Günſeln des Hundes. Eadem vox ponitur de infante vagiente.

Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, canes cum ſono, terrorem ſignificante, fugiebant in alteram partem aulæ. quod περιττολογεῖ Poëta, apparente Dea. & quia ea Dea nihil erat, niſi prudens conſilium Ulyſſis, perſonam deponere volentis ad tempus: hinc vides, hoc eſſe merum Poëticum additamentum. Quidam tamen antiquorum *h. l.* intelligi malunt ποππυσμόν τινα καὶ ποιὸν ἦχον, ὃν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Sed eam expoſitionem contextui non ſatis convenire, judicarunt alii accuratiores antiqui. Eſſe nomen a κνυζέω, *vel* αὼ, apparet.

Κνυζηθμῷ — φόβηθεν, *pro* ἐφοβήθησαν, die Hunde winſelten, und lieſen anderswohin auf die Seite, appa-

 rente

rente Dea: ἔφυγον εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ. quod Poëta ex opinione vulgi addit, quaſi canes ſentiant ſpectra, nec latrent ea.

V. 164.

Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, Illa autem (Minerva) oculis ei innuit, nutuque eo evocavit eum e domo.

V. 165.

Παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, extra magnum ſepimentum aulæ, ſed tamen & prope illud. μή με παρὲξ ἄγε νῆα, *Od.* O. 199.

Τειχίον, ου, τὸ, murus vel paries vel ſeptum circa aulam: munitio. Non eſt deminutivum, ſed derivativum, notans quodvis ſepimentum circa aulam aut villam. ἐκ δ' ἦλθεν (*pro* ἐξῆλθεν δὲ) μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exiit autem domo, & extra munitionem aulæ, non procul tamen ab ea.

V. 168.

Σῷ παιδὶ ἔπος φάο, tuo filio rem indica. præſ. imperat. Med. *pro* φάεσο, φάεο, φάο, entdecke dich ihm.

Μηδ' ἐπίκευθε, neque cela. μηδ' ἐπικεύσῃς, *Od.* O. 263.

V. 169.

Μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε, procis mortem & fatum ſtruentes ambo. aor. 2. partic. quaſi τεκτήναντες, in ſenſu Metaphorico, ex τεκτονικῇ petito.

V. 170.

Ἔρχησθον προτὶ ἄστυ, Eatis ad urbem.

V. 171.

Οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, neque ego ipſa Procul a vobis abero, *i. e.* juvabo vos. ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, *Od.* O. 514.

Μεμαυῖα μάχεσθαι, promta ad pugnandum.

V. 172.

Χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, *Od.* N. 429.

V. 173.

Φᾶρος — εὔπλυνές, *ibid.* 67.

V. 174.

Δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, corpus autem ei augebat & juvenilem ſtatum, ſie machte, daß er ſtärker und jünger ausſahe: compactiorem & ſucci pleniorem, & juniorem

niorem videri fecit eum. κείνε βύλεῖαι οἶκον ὀφέλλειν, *Od.* Ο. 21.

v. 175.

Μελαγχροιὴς, ἐος, ὁ, ἡ, *idem quod* μελανόχροος, ε, ὁ, ἡ. nigricante colore in cute, von ſchwarzlicher Haut, ſchwarzbraun. fuſco colore: & hic color eſt heroicus, braunlich und ſchön.

Αψ δὲ μελαγχροιὴς γένεῖο. Rurſus autem fuſcus colore fiebat, *ſc.* Ulyſſes, in ſuam propriam formam reſtitutus ex diſſimulatione. Hinc & τλήμων Ulyſſes dicitur, nam firmiora putantur corpora nigricantia, quam albida.

Γναθμοὶ δὲ τανυσθεν, genæ autem, quæ ante rugoſæ videbantur, extendebantur nunc, & plenæ reddebantur.

Γναθμός, *Il.* N. 671.

Τάνυσθεν, *pro* ἐτανύσθησαν, extendebantur, *ſc.* buccæ, ne eſſent rugoſæ amplius. *i. e.* ἐπεχύνθησαν οἱ πρὸ τετε ῥυσοί. ἐν δὲ ῥυῖῆρσι τανυσθεν ἵπποι, in loris extenſi ſunt equi: nam antea, quia lateralis equus tertius, jugalibus duobus adjunctus, conciderat vulneratus, etiam hos jugales turbaverat; ſed, abſciſſo eo, rurſus redibant illi duo equi ad ſtatum ſuum in loris, quibus currum trahebant, rectum & ordinatum, ut deinde & ἐπιτεῖαμένως currere poſſent: ſie ſtuhnden wieder gerad geſtrecket, und in die Höhe, *Il.* Π. 475.

v. 176.

Κυάνεαι — ἐθειράδες, Nigri — pili, Ulyſſis in capite & barba. κυανέην νεφέλην, *Od.* Ξ. 303.

Ἐθειράς, αδος, ἡ, *idem quod* ἔθειρα, ας, ἡ, coma, cæſaries, Hauptbaar.juba, die Mäne.

Κυάνεαι δ' ἐγένοῖο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, Nigricantes autem facti ſunt pili circa mentum.

Γένειον, *Od.* Λ. 582.

v. 177.

Ὡς ἔρξασα, poſtquam ſic feciſſet.

v. 178.

Θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, der Sohn erſchrak über ihn voll Verwunderung. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, *Od.* K. 63.

v. 179.

v. 179.

Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, er wendete erſchrocken die Augen ab, verens, ne hic Deus aliquis eſſet,] Comme Telemaque étoit encore enfant quand Ulyſſe partit pour Troye, il ne peut le reconnoître. C'eſt donc avec raiſon qu'une metamorphoſe ſi ſubite & ſi merveilleuſe lui perſuade, que ce n'eſt pas un homme, mais un Dieu. DAC.

Ταρβήσας, Conturbatus. μηδέ τι θυμῷ τάρβει, *Od.* H. 51.

Ἑτέρωσε βάλ' (pro βάλεν) ὄμματα, alio deflexit oculos, in alteram partem conjecit oculos, in aliam partem flectebat oculos, er ſahe weg, er ſahe anderswohin, ſahe auf die Seite. ἑτέρωσε φοβηθεν, in alteram diverſam partem fugiebant canes, ſupra *v.* 163.

Μὴ θεός εἴη, *de peur, que ce ne ſoit un Dieu*] Je m'étonne qu'*Euſtathe* ne ſoit point entré ici dans le veritable ſens de ces paroles. Ce que Telemaque dit eſt fondé ſur la crainte qu'avoient les premiers hommes quand ils voyoient quelqu'un des Dieux. Ils ſe croyoient ſi indignes de cette vûë, que quand cela leur arrivoit, & Dieu ſe manifeſtoit alors aſſez ſouvent aux hommes, ils ſe croyoient menacez de la mort, ou de quelque grand malheur. Nous en avons pluſieurs exemples dans l'Ecriture Sainte. Les Iſraëlites diſent à Moïſe: *Loquere tu nobis, & audiemus; non loquatur nobis Dominus, ne forte moriamur.* Exod. XV: 19. *Videnſque Gedeon, quod eſſet angelus Domini, ait: heu, mi Domine Deus, quia vidi angelum Domini facie ad faciem. Dixitque ei Dominus: pax tecum, ne timeas, non morieris.* Jug. VI: 22. Dans le même Livre des Juges, XIII. 22. Manué aiant vû l'Ange monter au ciel avec la flamme qui s'élevoit de l'autel, dit à ſa femme: *Morte moriemur, quia vidimus Deum.* C'eſt la même crainte qui fait que Telemaque croiant voir un Dieu, *détourne la vûë*, & dit: *Soyez-nous propice*, & enfin, *Epargnez-nous.* DAC.

v. 181.

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν, In alia ſpecie mihi, hoſpes, te oſtendis jam, ac paullo ante: Alius mihi videris jam, quam ante: Alius mihi & totus muta-

mutatus in conſpectum venis jam, quam ante, du ſieheſt ganz anders jezt aus, als vorher. ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, alia tali in re, *Il.* Δ. 258.

Νέον eſt ergo ſæpe Germanorum nun, nunc, jam. Vid. ſupra ad *v.* 26.

v. 182.

Καί τοι χρὼς ὐκ ἔθ' (*pro* ἔτι) ὁμοῖος, & tibi eſt cutis habitu & colore jam non ſimilis, ac paullo ante erat. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστέοφιν χρὼς, minuitur autem circa oſſa corpus, ſupra *v.* 145.

Ὁμοῖος. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, *Od.* Θ. 14.

v. 184.

Ἀλλ' ἵληθ', (*pro* ἵληθι,) At propitius ſis, quisquis Deorum es. ſic & *Od.* Γ. 380. ἀλλὰ, Ἄνασσα, ἵληθι, *Jon.* pro ἵλαθι, at, o regina Minerva, propitia eſto.

Ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσομεν ἱρὰ, ut tibi grata demus ſacrificia. κεχαρισμένα εἰδὼς, *Od.* Θ. 584.

v. 185.

χρύσεα δῶρα τετυγμένα, *i. e.* ἐσκευασμένα χρυσῷ. κρητῆρα τετυγμένον, *Od.* Ο. 115.

Φείδεο δ' ἡμέων, (*pro* ἡμῶν,) parce autem nobis, & clemens propitiusque eſto: inquit Telemachus ad creditum Numen. πεφιδοίμην, *Il.* Ι. 277.

v. 187.

Τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; cur me Diis confers, & ſimilem putas? δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, ſupra *v.* 157.

v. 189.

Βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, *Od.* Ν. 310.

v. 190.

Υἱὸν κύσε, filium oſculatus eſt, Telemachum Ulyſſes. Κὰδ (*pro* κατὰ) δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, perque genas Lacrymam demittebat humi.

v. 191.

Χαμᾶζε, *Il.* Γ. 29.

Πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ, *ſc.* τὸ δάκρυον; antea enim cohibuerat lacrimas perpetuo, nec fleverat. μάρναθαι νωλεμὲς αἰεὶ, pugnare ſine requie interpoſita, *Il.* Ι. 317.

v. 192.

v. 192.

Ὀυ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι, nondum enim fides ei facta erat, ſuum patrem eſſe hunc.

v. 193.

Ἐξαῦτις, Iterum, *Od.* M. 122.

v. 195.

Ἀλλά με δαίμων θέλγει, ſed me Deus Faſcinat *quaſi*, & in ſtuporem conjicit; er blendet mich; ut notet ἀπάτην, er machet mir ein Blendwerk, ut deinde ſequatur ἐπίτασις ὀδυρμοῦ. Vid. ad *Od.* Ξ. 387.

Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, *Od.* Α. 213.

v. 196.

Ὀυ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο, (pro μηχανάοιτο, *contr.* μηχανῷτο,) Non enim ſane mortalis talia conaretur, *vel* efficere poſſet. πολλοὶ γάρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται, ſupra *v.* 134.

v. 197.

Ὧι αὐτοῦ γε νόῳ, Suo ipſius quidem conſilio.

Ὅτε μὴ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, niſi Deus ipſe accedens adjuvaret.

v. 198.

Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον, ἠδὲ γέροντα, Facile volens facere poſſit juvenem, & ſenem.

v. 199.

Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, Certe enim modo *vel* paullo ante eras ſenex. & ſequitur Νῦν. Eſt ergo hic Romanorum *modo*, vor einem Augenblick. Vid. ad *v.* 181.

Ἀεικέα ἕσσο, turpes *aut* inhoneſtas veſtes indutus eras. ἀεικέα ἔργα, ſupra *v.* 107.

Ἕσσο, indutus eras. *pro* ἕσο, plusq. perf. Paſſ. cujus prima perſona eſt ἕμην.

v. 200.

Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, Nunc vero Diis ſimilis es.

v. 202.

Ὀυ σε ἔοικε —, non te decet] Confirmat Telemachum Ulyſſes de ſua præſentia, & ne eum diutius de hac tam ſubita ſua mutatione ſuſpenſum remoretur, monet eum, hoc eſſe Minervæ factum: atqui Diis cœleſtibus facile eſſe hoc præſtare, e quorum numero eſt etiam Miner-

Minerva. His ergo perſuaſus Telemachus patrem agnovit, & præ gaudio ejus videndî profuſe lacrymatus eſt. SPOND.

Πατέρ' ἔνδον ἐόντα, patrem, qui in domo eſt. Vid. ſupra ad *v.* 26.

v. 203.

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, Neque mirari nimium, neque admirari: *vel* Neque mirari ſupra modum, neque obſtupeſcere, *ſc.* eam ob cauſam, quod tandem domi eſt: neque debes putare, quaſi Deus aliquis tibi ſub ejus nomine appareat. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, nequaquam te reprehendo hoc meo clamore, ich begehre dich weder zu tadeln mit vielem Geſchrey, noch auch anzumahnen, οὔτε κελεύω, nec vitupero nec hortor te clamoſe. *Il.* Δ. 359. Apparet ex his locis, hoc neutrum adverbialiter poni *Metaphorice*, ut notet in genere μέγα, nimis, impenſe, mit viel Weſen, das man wovon machet.

Περιώσιος, ου, ὁ, ἡ, a περιαύω, circumſono, circa clamo: ut a θαυμάζω, fut. άσω, eſt θαυμάσιος: ſic a περιαύω eſt περιαύσιος; &, extruſo υ, περιώσιος; mutatio τοῦ αυ in ωυ eſt Jonica. Notat ergo τὸν ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, qui circum auditur, περιβόητος.] Περισσὸν κατὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὅσιον, γίνεται περιώσιον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. *Schol.*

Ἀγάασθαι, pro ἀγάεσθαι, *contr.* ἀγᾶσθαι. & diſtracto circumflexo per inſertum α, ἀγάασθαι. Vid. ad *Od.* E. 119. & 122.

v. 205.

Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, Sed hic ego talis, quem vides coram.

Πολλὰ τ' ἀνατλὰς, multisque toleratis. ἐπεὶ πόσα κήδε' ἀνέτλης, *Od.* Ξ. 47.

v. 207.

Ἀθηναίης ἀγελείης, *de Minerve qui preſide aux aſſemblées des peuples*] C'eſt ce que ſignifie cette Epithete ἀγελείης, qu'on donnoit à Minerve, pour faire entendre que c'eſt la Providence de Dieu qui conduit les peuples. DAC.

v. 208.

v. 208.

Ἤ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει, Quæ me talem facere ſolet, prout vult, *ſc.* Minerva, *i. e.* prudentia & & ars mea: Quæ me ita transformat; inquit Ulyſſes, depoſita perſona ad breve tempus, ut ſe indicaret filio ſuo, *coll. ſeqq.*

v. 209.

Ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, Aliâs quidem mendico ſimilem.

v. 211.

Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι, Facilis enim eſt res Diis. ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, *Od.* Λ. 145.

v. 212.

Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι, Aut honeſtare hominem, aut adfligere & vilem facere: Aut extollere & honoratum facere mortalem, aut deteriorem & turpem & inhoneſtum facere, herrlich oder ſchlecht zumachen.

Κυδαίνειν ergo præcellentiam ſignificat tributam. & *h. l.* id fiebat per tributam formam majeſtaticam: cum nimirum Ulyſſes, aperiens ſe filio, perſonam turpem deponeret. Semper ergo ἐπὶ τιμῆς, & in optimo ſenſu ponitur hoc verbum; ſicut omnia reliqua ad κῦδος pertinentia: notatque etiam, lætificare. κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, *Od.* Ξ. 438.

Κακῶσαι, klein und ſchlecht zumachen. ſicut nunc *h. l.* διὰ τὸ κατ' εἶδος αἶσχος, ob turpem ſpeciem externam. κεκακωμένος ἅλμῃ, *Od.* Ζ. 137.

v. 214.

Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, Circumamplexus totum patrem bonum lugebat, Circumfuſus patri egregio, clare teſtabatur deſiderium lacrymas fundens. ut ergo *h. l.* acrem ſenſum affectus ſubiti notet: nam Telemacho non ſperanti exhibetur pater deſideratiſſimus.

Ἀμφιχυθεὶς plus eſt, quam περιφύς.

Δάκρυα λείβων, *Od.* Θ. 86. & 93.

v. 215.

Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, Ambobus autem ipſis deſiderium ciebatur luctus. *pro* ὑπώρτο. Vide ad *Od.* Δ. 113.

V. 216.

v. 216.

Κλαῖον δὲ λιγέως, Vid. ad *Od.* Λ. 390.

Ἀδινώτερον, largius & impenſius. ἀδινὸν μυκώμεναι, *Od.* Κ. 413.

Ἤ τ' οἰωνοὶ φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ, quam aves &c. Vides hîc genus, cum additis duabus ſpeciebus.

v. 217.

Φῆναι, Aquilæ. φήνῃ εἰδομένη, Ἀθήνη, *Od.* Γ. 372.

Αἰγυπιοὶ, vultures maximi. *Il.* Η. 59. Π. 428.

Οἰωνοὶ ſunt genus ſuperius, aves carnivoræ, quarum plurimæ ſunt ſpecies: φῆναι vero ſunt ſpecies τῶν αἰγυπιῶν. *præterea* iſtæ aves magnæ valde ſunt φιλότεκνοι.

Γαμψώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, curvis unguibus armatus. Epith. *avium carnivorarum* ita *Il.* Π. 428.

Τέκνα de *brutis* quoque ponitur. ita *Il.* Β. 311. στρουθοῖο νήπια τέκνα. ἐλάφοιο νήπια τέκνα, *Il.* Λ. 113. τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, de equis ex famoſiſſima equa natis, *Il.* Τ. 400.

v. 218.

Ἀγρότης, ου, ὁ, homo ruri vivens, ruſticus homo

Ἐξείλοντο τέκνα, exemerunt e nido pullos, ausgenommen haben die Jungen, & læti ὡς ἐξαίρετά τινα ἔλαβον.

Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ — ἐξείλοντο, nam tunc, ob στέρησιν τέκνων, valde flebilem ſonum edunt iſtæ aves.

Πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, antequam volatiles fierent, ehe ſie flugge waren, πτῆναι δυνάμενα, ἐκπέτησιμα.

v. 219.

Ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον, mixto lætitiæ ἐλέῳ, miſericordia mixta gaudio: nam recordabantur prægreſſi duri. Vid. ad *Od.* Θ. 531.

v. 220.

Ἔδυ φάος ἠελίοιο, occidiſſet lumen ſolis. ita *Il.* Ψ. 154.

v. 221.

Προσεφώνεεν, allocutus fuiſſet.

v. 223.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, ſupra *v.* 58.

v. 224.

Vid. *ibid.* 59.

v. 226.

Ἀληθείην καταλέξω, Vid. ad *Od.* Η. 297. Λ. 506.

v. 227.

Φαίηκες — ναυσίκλυτοι, *Od.* Ο. 414. Φοίνικες ναυσίκλυτοι.

v. 228.

Πέμπουσιν, datis navibus & comitibus deportant.

Οἷς σφίας εἰσαφίκηται, de Phæacibus. Vid. ad *Od.* Μ. 40.

v. 230.

Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, Expoſuerunt me e navi in Ithacam. κάτθεσαν, *Od.* Ν. 284.

Ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα, donaverunt autem mihi pretioſa dona.

v. 231.

Ἄλις, affatim, *Od.* Ο. 94.

Ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν, *Od.* Ν. 136.

v. 232.

Ἐν σπήεσσι, unam illam ſpeluncam magnam in plurali effert. Vid. ad *Od.* Κ. 404.

Θεῶν ἰότητι, *h. l.* Deorum favore. Vid. ad *Od.* Ξ. 198.] Atqui unius tantum Minervæ conſilio id factum eſſe, *antea* vidimus. Et tamen Ulyſſes pluralitatem Deorum *hic* adhibet. An quod Minerva, Dea illa prudentiæ, nihil faciat, quod Jovi reliquæque Deorum turbæ non placeat? Sane quicquid beneficii illa in Ulyſſem contulit, Diis probantibus, uno excepto Neptuno, factum eſt, ut *Lib. I.* videbamus. SPOND.

Ἐν σπήεσσι — κέονται, in ſpelunca quadam jacent depoſita. Vid. ad *Od.* Λ. 340.

v. 233.

Ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης, conſiliis *ſeu* præceptis Minervæ, ὑποθήκαις. ita *Il.* Ο. 412.

v. 234.

Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν, Ut inimicorum de cæde conſultemus: de cæde hoſtium, & eſt Dativus incommodi.

v. 235.

Μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, procos numerans recenſe.

v. 236.

v. 236.

Ὄφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί,] La prudence veut qu'un homme connoiſſe les ennemis qu'il a à combattre, & non ſeulement qu'il en ſache le nombre, mais qu'il en connoiſſe la qualité, afin qu'il prenne ſur cela ſes meſures. DAC.

v. 237.

Vid. ad *Od.* K. 50.

v. 238.

Φράσσομαι, Diſpiciam.

Εἰκεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι, an nos duo potuerimus pares eſſe reſiſtendo illis, an nos duo poſſimus reſiſtere, impugnare. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, difficilis eſt Jupiter, cui occurratur & reſiſtatur, *Il.* A. 589. χαλεπή τοι ἐγὼ (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, inquit Juno ad Dianam: difficilis tibi ego ſum, occurri mihi robore, *Il.* Φ. 482.

v. 239.

Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, Nos duo ſoli ſine aliis.

Ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, an & alios quærere, conquirere, debeamus: ſicut nos dicimus, eine Hülfe auftreiben, ausfindig machen.

v. 241.

Ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, ſane de te magnam famam ſemper audiebam.

v. 242.

Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, Quod manus attinet, te bellatorem eſſe, Manibus te ſtrenuum eſſe. αἰχμητής, *Od.* Λ. 558.

Ἐπίφρονα (κατὰ) βουλήν, te valde prudentem, quod conſilium attinet, *vel* conſilio. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, mit Verſtand und ſorgfältigem Rath, *Od.* Γ. 128.

v. 243.

Λίην μέγα εἶπες, nimis magnum dixiſti. ſic *ibid.* 227.

Ἄγη μ' ἔχει, obſtupeſco. ita *ibid.*

Οὐδέ κεν εἴη, nec ſane poſſibile eſſet.

v. 245.

Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκές, κ. τ. λ. ἀτρεκές, *h. l.* adſeverandi vox. Procorum autem non eſt unica decas

 certe,

certe, re vera, aut duæ tantum decades, ſed multo plures decades. ἐξ ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμα ἔσευα βαλών, ex utroque re vera elicui ſanguinem, feriens ſagitta, *Il.* Ε. 208.] *Euſtath.* ἀτρεκὲς, ἤγουν ἀληθῶς καίαμόνας. Numeris additum verbum reſpondet latino *omnino*. Sicut ἀριθμὸς ἀτρεκὴς eſt ἀκριβῶς λεγόμενος, numerus plenus, non qui craſſe dicatur. Vide *Foeſii* Lex. Hippocr. in ἀτρεκέως. ERN.

Δεκὰς, *Il.* Β. 126.

v. 246.

Τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμὸν, ſtatim autem cognoſces hic numerum. Vide ad *Od.* Β. 40.

v. 247.

Ἐκ μὲν Δυλιχίοιο] Centum hic & octo procos enumerat Poëta, cum Famulis octo, præter Præconem & Cantorem. Unde totus omnium numerus (uti notavit *Barneſius*) centum atque octodecim. CLARK,

v. 248.

Κοῦροι κεκριμένοι, *i. e.* ἔκκριτοι, Juvenes ſelecti. πτύρους κεκριμένους, *Od.* Ν. 182.

Δρηστὴρ, ῆρος, ὁ, miniſter, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. a δράω, facio. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται, ſex miniſtri, qui tot procis ſufficiebant ad apparandas epulas. *coll.* 253.

Ἕπονται, adſunt iis.

v. 249.

Πίσυρες, *Od.* Ε. 70.

v. 250.

Φῶτες Ἀχαιῶν, viri Achivorum.

v. 253.

Δοιὼ θεράποντε —, *i. e.* δαιτροί. & ex hoc vocabulo apparet, eos non fuiſſe ſervos, ſed ipſos quoque nobiles.

Δαήμονε δαιτροσυνάων, periti rei diſſectoriæ in conviviis. δαήμονες ὀρχηθμοῖο, *Od.* Θ. 263.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ, ars diviſoria in conviviis. δαήμων δαιτροσύνης, *i. e.* δαιτρὸς, qui peritus eſt ſecandi aſſata, ſimul & aſſandi.

v. 254.

v. 254.

Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, His ſi omnibus occurremus hoſtiliter, His ſi cum omnibus concurremus. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα οὐδ' ἴδον, non ego adfui, neque vidi, ich bin nie bey ihm geweſen, habe auch nicht geſehen, *Il.* Δ. 375. *Od.* Δ. 201. ἥ οἱ ἔπειτα ἤντησε, die ihm entgegen kam, *Il.* Ζ. 399. ἀντήσειε μάχης, er ſollte Kampfs genug bekommen, haberet, quicum pugnaret, *Il.* Η. 158. & 423. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοις, obvii erant ſibi. δαίτης ἠντήσατε, ad epulum occurriſtis forte fortuna, *Od.* Γ. 44. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo incideris ſpectando, wie du dem Anſchauen begegnet biſt, *i. e.* wie du es mit deinen Augen gefunden haſt, *Od.* Γ. 97. Δ. 327.

Ἔνδον ἐόντων, in domo congregatis. πολέες ἔνδον ἐόντα, ſupra *v.* 202.

v. 255.

Πολύπικρος, ου, ὁ, ἡ, valde amarus & acerbus.

Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι, *ſc.* δείδω. neutra ſunt adverbialiter, *pro* πολυπίκρως καὶ αἰνῶς. *Vereor*, ne cum magno noſtro luctu ulciſci coneris injurias nobis factas; *Vereor*, ne valde amaris & miſeris modis vim, quam paras conrra procos, luas; (bezahlen müſſeſt) *Periculum eſt*, ne luctuoſo tibi & gravi modo violentias eorum illis rependere coneris. Vid. ad *Od.* Λ. 117.

Ἐλθών, poſtquam rediiſti domum tuam.

v. 256.

Ἀμύντωρ, defenſor, auxiliator, qui arcet malum a nobis, *Od.* Β. 326.

Μερμηρίξαι, excogitare.

v. 257.

Φράζευ, Diſpice. Φράσσομαι, ſupra *v.* 238.

Ὅ κεν τις νῶϊν ἀμύνοι, *pro* ὅς κεν ἡμῖν ἀμύνοι, qui pro nobis & nobiscum pugnet, qui ſane nobis adſit auxiliator & propugnator.

Πρόφρονι θυμῷ, favente animo. πρόφρων, *Od.* Ξ. 406.

v. 259.

Σὺ δὲ σύνθεο, *Od.* Ο. 317.

v. 260.

Φράσαι, Cogita: Delibera tecum. *Il.* Λ. 83.

v. 261.

'Ει καὶ νῶϊν 'Αθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ, 'Αρκέσει, an a nobis Minerva, una cum Jove patrè, Arcebit mortem a procis intentatam. *coll.* 263. Boni iſti duo ſunt defenſores malorum. οὔτι τάγε αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, nequaquam iſta prohibuerunt ab eo triſtem interitum, *Od.* Δ. 292.

v. 263.

'Επαμύντωρ, ορος, ὁ, *idem quod* ἀμύντωρ, ſupra *v.* 256.

'Εσθλὼ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις, Boni, optatiſſimi & præſtantiſſimi, ſane ſunt iſti duo adjutores, quos dicis. Jupiter *ſcil.* & Minerva.

v. 264.

"Υψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, In alto quanquam in nubibus ſedentes, *ſc.* Jupiter & Minerva, *h. e.* regalis noſtra dignitas, & ſapientia.

v. 265.

"Ωτε καὶ ἄλλοις 'Ανδράσι τε κρατέουσι, καὶ ἀθανάτοισι Θεοῖσι, qui & aliis Hominibus imperant, & immortalibus Diis: de Jove & Minerva; & verbum plurale poſitum ad præcedentem dualem pronominis. μέγα δὲ κρατέουσιν 'Αχαιοί, *Od.* Ο. 274.

v. 267.

'Ου μὲν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον Φυλόπιδος, Non hi duo diu ſine pugna erunt, Non illi duo diu a pugna aberunt.

'Αμφὶς Φυλόπιδος, ſine pugna, ſeparati a pugna, procul a pugna: χωρὶς καὶ πόῤῥω τῆς μάχης.

v. 268.

Φυλόπιδος κρατερῆς, Pugna vehementi. φύλοπις, *Od.* Λ. 313.

v. 269.

'Οπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν — μένος κρίνηται "Αρηος, *i. e.* ὅτε πολεμοῦμεν, quando pugnamus, & ferro decernimus. σύμμιξις πολέμου γένηται, quando pugnabimus cum illis. τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος, καί πως κεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται: τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι, ὅτε νίκη ἑτεροκλινὴς γένηται.

v. 270.

"Ερχευ — 'Οικαδε, abi — Domum. Vid. ad *Od.* Λ. 250.

'Αμ'

'Αμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, cum prima luce, *Od.* Ο. 395.

v. 271.

Μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν, *Od.* Ο. 314. & 375.

Μνηστῆρσιν — ὁμίλει, cum procis eſto una.

v. 272.

'Εμὲ — ὕστερον ἄξει, me — poſteriorem, poſt te, ducet eo. *coll.* 270. eſt tamen *h. l.* neutrum, nam reſpondet τῷ νῦν, er wird mich nach führen.

v. 273.

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι, Mendico perdito ſimilem, & ſeni. κήδεσιν λευγαλέοισι, *Od.* Ο. 398.

Πτωχῷ ἐναλίγκιον, ſupra *v.* 209.

v. 274.

'Ει δέ μ' ἀτιμήσουσι, Si autem me indigne tractabunt.
ξεῖνον ἀτιμῆσαι, *Od.* Ξ. 57.

v. 275.

Τετλάτω, Toleret.

Κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, male affecto me per vim eorum; *vel* ſi male tractor.

v. 276.

Ἤν περ καὶ διὰ δῶμα (ἐκ) ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Etiamſi vel per domum pedibus prehenſum trahant extra domum.

v. 277.

Ἢ βέλεσιν βάλλωσι, Vel jaculis *aut* telis jaculentur in me.

Σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι, *pro* ἀνέχου, tu autem, ſpectans id, ſuſtine: tu vero id intuere æquo animo. οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, *Od.* Η. 32.

v. 278.

'Ανωγέμεν, pro ἀνώγειν, & eſt infin. pro imperat.

Παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων, jube eos, ut finem faciant amentiæ: hortare eos, ut deſiſtant ab hac irrationalitate. οὔ τι χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, non tibi opus eſt hac inadvertentia, dieſe Unbedachtſamkeit iſt dir nicht gut, *Il.* Η. 110.

v. 279.

Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν, Blandis verbis hortans: παραυδῶν. μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, *Od.* Ο. 53.

v. 280.

'Οι δέ τοι ἐχὶ Πείσονται, illi vero tibi non Obtemperabunt,] Homere dit ici bien clairement que quand les méchans touchent au moment où ils vont être punis de leurs crimes, l'endurciſſement volontaire eſt monté à ſon comble, & qu'il n'y a plus lieu au repentir. DAC.

Δὴ γάρ σφι παρίςαλαι αἴσιμον ἦμαρ, ſane enim illis inſtat dies mortis, jam enim ipſis adeſt fatalis dies, ὄλεθρος ὁ ἀποκείμενος. hoc alibi (ex. c. *Il.* Φ. 100.) vocatur μόρσιμον ἦμαρ. τόθι γάρ νυ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι, *Od.* O. 239.

v. 281.

Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, *Od.* Λ. 453.

v. 282.

Πολύβουλος, ε, ὁ, ἡ, multi conſilii, von viel Einſicht und klugem Rath: Epith. Ἀθηνᾶς, i. e. Φρονήσεως. Vid. etiam ad *Il.* E. 260.

v. 283.

Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, Innuam tibi ego capite.

v. 284.

Ἀρήϊα τεύχεα, inſtrumenta bellica: ad differentiam aliorum utenſilium.

v. 285.

Ἐς μυχὸν ὑψηλᾶ θαλάμε, In interiorem partem alti thalami. μυχῷ ἄντρε, *Od.* N. 363.

Καταθεῖναι, infinit. pro imperat.

Καταθεῖναι ἀείρας, depone auferens ſublata.

v. 286.

Μάλα, omnino, prorſus.

Μαλακοῖς ἐπέεσσι, *Od.* K. 70.

v. 287.

Παρφάσθαι μνηςῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι, pro Παρφάσθαι, qui infinit. Med. eſt pro imperat. & involvit notionem παραλογισμȣ, ſi quem verbis a vera re aliorſum abducimus: Alloquere procos mollibus verbis ſic, ut ducatur animus eorum præter rem ipſam in opinionem a vera diverſam; Rede ihnen zu mit freundlichen Worten, und mache ihnen weiß. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, matri autem ego

ego ſuadeo, *Il.* A. 577. εἴ τινα, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, ſi quem alium, verbis inducens, averteris a pugnando, παραλογισάμενος αὐτὸν πιθανότητι λόγων, ihm zuredend, *Il.* M. *249. ſic, αἴ κε νεώτερον ἄνδρα (Comparat. pro Poſitivo, ut ſæpiſſime apud Poëtam) παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris adoleſcentem, ſuadens ei verbis, ad iraſcendum & graviter agendum, *i. e.* παραινέσεις, παραινέσεις, *Od.* B. 189. hoc παρὰ *Poëtice* mutatur in παρα. σὺ τόνγ᾽ ἐπέεσσι παραιφάμενος, *Il.* Ω. 771. ubi notat παραμυθίαν φιλικήν. tu illum verbis admonens. Duplicem ergo vim habet hoc verbum, ut notet vel ſimpliciter τὴν πειθὼ ἐκ παραινέσεως: vel ut connotetur τὸ, παράγειν λόγοις καὶ παραλογίζεσθαι, mitiſſimo tamen ſenſu.

Ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, ποθέοντες, quando forte te interrogent, deſiderantes, *ſc.* ea arma: ut ergo ποθεῖν ſæpe ſimpliciter ſit, ſentire, quod non adſit jam id, quod adeſſe ante ſolebat, etwas vermiſſen, *i. e.* merken, daß es nicht mehr da iſt.

v. 288.

Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ᾽, *pro* κατέθηκα, extra fumum ſepoſui: ἔξω καπνοῦ. Nam in ejusmodi conclavibus erat ſæpe multus fumus, ab igne in medio accenſo. Ceterum ἐν καπνῷ *proverbialiter* dicitur, ut notet ἐπιμέλειαν rei illius, ſi quis eam non ſinit fumo quaſi fuſcari. contra, καπνῷ προκεῖσθαί τι, aut ἐν σφέψαλῳ κέεσθαι, notat ἀμέλειαν, & ſunt idem: nam οἱ σφέψαλοι καὶ σφεψάλυγες ſunt σπινθῆρες proprie, ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, Funken, die in die Höhe fahren vom brennenden Holze: οἷς οὐκ ἂν εἴη μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι, cum quibus neceſſario etiam fumus attollitur.

Ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει, ihnen nicht mehr ähnlich ſahen. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ, *Od.* I. 191.

v. 290.

Κατακίζω, duriter & deformiter tracto aliquem. deformo, turpo, ich mache unſcheinbar, richte übel zu.

Ἀλλὰ κατῄκισται, Sed deformia facta ſunt, *ſc.* arma, τὰ τεύχεα, fœdata ſunt fumo & pulvere.

T 5 Ὅσσον

Ὄσσον (*pro* ἐπὶ ὅσσον) πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή, quouſque (ſo weit als) tetigit illa arma ignis vapor.

Πυρὸς ἀϋτμή, *i. e.* ὁ καπνὸς, ἡ ἀναθυμίασις, der Rauch. κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμή, *Od.* M. 369.

V. 291.

Πρὸς δ', Et inſuper. ita *Od.* Ε. 255.

Ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, adhuc mihi hoc etiam majus in mentem dedit Saturnius.

V. 292.

Οἰνόω, vino impleo. in vinum quaſi verto, inebrio. Paſſivum vel Medium, οἰνόομαι, inebrior, inebrio me.

Ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, rixam ſurgere facientes inter vos.

V. 293.

Ἀλλήλους τρώσητε, Vos invicem lædatis, βλάψητε, einander Schaden thun möchtet. μήπως ἵππους τε τρώσῃς, *i. e.* βλάψῃς, daß du den Pferden nicht Schaden thüeſt, *Il.* Ψ. 341. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, anguſtiæ enim, ubi damnum acceptum iri puto, βλαβήσεσθαι, *Il.* M. 66.

Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε, Ne vinolenti, contentionem excitantes inter vos, Vos invicem vulneretis.

Καταισχύνω, deturpo, deformo, ich verunziere.

Μήπως καταισχύνητε δαῖτα, ne turpe & fœdatum faciatis convivium.

V. 294.

Μνηστύν, *i. e.* τὴν τῆς Πηνελόπης μνηστείαν. παύσεσθαι μνηστύος ἀργαλέης, ceſſaturos eos eſſe a procatione moleſta, *Od.* B. 199.

Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ipſum enim ferrum attrahit ad ſe virum. *i. e.* πρόχειρος εἰς μάχην ἀνὴρ, παρακειμένου σιδήρου: &, ὥσπερ ἡ μαγνῆτις τὸν σίδηρον, οὕτως αὐτὸς τὸν θυμούμενον, iratum. der Anblik des Gewehrs machet dem zornigen Mann Luſt, es zugebrauchen; es ziehet ihn an ſich, als ein Magnet. ἐφέλκετο ἔγχος, trahebat ſecum haſtam, vulneratæ manui infixam, *Il.* N. 597. Paſſive poſitum eſt, *Il.* Ψ. 696. ἦγον αὐτὸν ἐφελκομένοισι πόδεσσιν, ducebant eum, pedibus pone tractis præ infirmitate, da die Füſſe des unter den Armen geführten Manns nur nachſchleppeten, nicht aber traten.

Αὐτὸς,

Αὐτὸς, *ſua ſponte*, *ſuapte vi*. ERN.

Σίδηρος, materia pro materiato, pro *gladii*, *haſtæ*, *arma*.

v. 295.

Δύο φάσγανα καὶ δύω δοῦρε, duos gladios & duas haſtas.

v. 296.

Καλλιπέειν, *pro* Καταλιπεῖν, & ſimul eſt infin. pro imperat.

Δοιὰ βοάγρια, duo ſcuta.

Βοάγρια, ιων, τὰ, ſcuta, intra quæ miles ſe colligit, & quibus ſe tutatur: clypei, coriis bubulis inducti, quibus milites ſe conſervant. a βοῦς, bos. *item* corium bubulum; & ἀγείρω, colligo, conjungo. Poſſis & ab ἡ βοὴ, prælium, compoſitam vocem putare, ut ſint τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, ſumta ad pugnam. βοάγρια πολλὰ καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι, multa ſcuta & galeæ deciderant in arenas, *Il.* M, 22. Modo ne putes, ex βοῦς ἄγριος, bos ferus & agreſtis, compoſitum nomen: nihil enim abſurdius.

Χερσὶν ἑλέσθαι, manibus capienda, ut nos capiamus ea.

v. 297.

Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, Ut, re divina facta, ſumamus *vel* ſumere poſſimus iſta arma. Quanquam & *h. l.* poſſit eſſe, Ut irruentes, propere vadentes. ab ἐπὶ, ad, & θύω, curro, propere moveo me: nam impetu & celeritate opus erat. Τρῶες ἐπιθῦσαι, *i. e.* ἐφορμᾶσαι, *Il.* Σ. 175. Quanquam hoc verbum in hoc ſignificatu trahant multi ad ἰθύς. ab ἐπὶ & ἰθύω, recta contra ſto. *Deinde* ἐπιθύω eſt &, vota facio, precor, facta libatione.

v. 298.

Τοὺς δέ κ' ἔπειτα Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς, illos autem poſtea Pallas Minerva faciet boni conſilii impotes, & providus Jupiter: nam re vera ita terrebantur poſtea, cum Ulyſſes ſe iis oſtenderet, ut præ torpore incerti quid agerent, plurimi caderent aliquamdiu: er konnte mit ihnen umſpringen nach ſeinem Willen, ehe ſie ſich wozu entſchloſſen. ἀλλά με Δαίμων θέλγει, ſupra *v.* 195.

v. 299.

Supra *v.* 281.

v. 300.

v. 300.

Ἐι ἐτεόν γ', *Od.* N. 328.

Καὶ αἵματος ἡμετέροιο. ſic αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, ex bona ſtirpe & ſemine es, *i. e.* σπέρματος, *Od.* Δ. 611.] Apte hoc dicitur ad ingenium Ulyſſis. Siquid a calliditate & taciturnitate ingenii mei traxiſti natura, quia vere filius meus es. ERN.

v. 301.

Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, Ne quis poſtea Ulyſſem audiat domi eſſe reducem. ἔνδον ἐόντων, ſupra *v.* 254] Le ſecret eſt la ſource de tous les grands ſuccès dans les affaires difficiles. Auſſi une des grandes qualitez d'Ulyſſe, qui étoit ſi éloquent, c'étoit la taciturnité & le ſecret, & c'eſt à cette qualité ſeule qu'il veut reconnoître ſon fils. DAC.

v. 303.

Μήτε τις οἰκήων, Nec aliquis domeſticorum in genere.

v. 304.

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' — ἰθύν,] Senſus eſt: Sed ſoli hoc nos ſciamus, ut facilius cognoſcamus ingenium & ſenſus mulierum &c. ERN.

Οἶοι σύ τ', ἐγώ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθύν, ſoli, tu & ego, mulierum domeſticarum, ipſiusque Penelopes, cognoſcamus ſtudium, inclinationem, quo tendant animo ſuo, τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν αὐτῶν. ihre Neigung und Richtung des Gemüths. ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, *Od.* Θ. 377.

v. 305.

Καί κέ τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν, *pro* πειρηθείημεν, & aliquem ſervorum etiam exploremus.

v. 306.

Ὅπου τις νῶ τίει καὶ δείδιε θυμῷ, ubi aliquis nos ambos honorat *vel* curat & reveretur animo. *coll.* 307. οὐκ ἀλέγει, quod eſt oppoſitum τῷ τίειν.

v. 307.

Ὅτις οὐκ ἀλέγει, *ſc.* ἡμῶν, qui noſtri curam nullam habet, der nach uns nichts fraget. οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, κ. τ. λ. *Od.* I. 275.

Σὺ

Σὲ δ' ἀτιμᾷ, teque non honeſtat, & debita reverentia erga te non utitur. ἐι δέ μ' ἀτιμήσουσι, ſupra *v.* 274.

Τοῖον ἐόντα, te, tam magnum & ſapientem jam, & veneratione dignum: & oſtendit ſimul amorem ſuum, cui dolet, ſi talis filius ſpernatur.

v. 310.

Γνώσεαι ἐμὸν θυμὸν, Cognoſces meum animum.

Χαλιφροσύνη, ης, ἡ, remiſſio & negligentia in curando & cogitando. a χαλίφρων, mente & cogitatione remiſſus, & languidus, & negligens. quod a χαλάω, laxo, remitto: (cui opponitur, intendo, ἐντείνω,) & φρήν. Eſt ergo pro χαλασίφρων.

Ὀυ μὲν γαρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν, non enim ſocordiæ me tenent.

v. 311.

Ὄυτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἴω Ἡμῖν ἀμφοτέροισι, non iſtud commodo futurum puto Nobis ambobus, es wird uns das nicht vortheilhaft seyn. & ſenſus hujus loci eſt: Si tu velis obire ſervos mares, & villas eorum, longum id erit; interim vero, dum tu ſic obambulas, proci omnia tua exhaurient epulando: tenta potius ancillas in domo noſtra, ſervos autem omitte in præſentia. ἀκερδές ἐςι τὸ, πειρᾶσθαί σε τῶν ἀνδρῶν, ὧν οἱ πλείους ἔξω τῆς νήσου, περὶ τὴν ἤπειρον: ἐν ὅσῳ γὰρ αὐτὸς μετέρχῃ τὰ ἐκείνων ἔργα, (ſtabula eorum & res, quibus operam dant) ἐν τούτῳ οἱ μνηςῆρες τὰ κατ' ὄικον ἐκκενώσουσι. Vides ſimul, Poëtam innuere tecte, Ulyſſem valde adjutum fuiſſe opera mulierum, quas per nutricem ſuam diſponi ad loca apta curaverat, ne quis procorum elabi aut clamorem foras ciere potuerit. ειδότες ἄμφω κέρδε', *Od.* N. 297.

v. 312.

Σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, ich bitte dich wohl zu überlegen. Eſt *h. l.* modeſtiæ formula, ne ipſe conſilium dediſſe videatur; & eſt pro, σὺ δὲ φράζε, ἔιτε συμφέρον, ἔιτε καὶ μὴ, ὅπερ ἂν ἐγὼ ἔιπω, ἢ καὶ, ὅπερ σὺ ἔιπας περὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι τῶν ἀνδρῶν. φράζευ, ſupra *v.* 257.

v. 313.

Δηθὰ γὰρ ἄυτως ἔισῃ, Diu enim hoc modo cognoſces; multum

multum temporis abibit, ſi ſic voles cognoſcere omnes. *pro* ἕτως. Φαγέμεν καὶ πιέμεν ἄυλως, ſupra *v.* 143.

Εἴση, *Attice*, pro εἴσεαι *Jonico*, & hoc pro εἴσεσαι, cognoſces, γνώσῃ καὶ νοήσεις. εἴσεαι, ſupra *v.* 246.

Ἑκάςω, πειρήτίζων, ſingulos ſeparatim explorans. *coll.* 319. συβώτεω πειρήτίζων, *Od.* Ο. 303.

Εἴση ἑκάςω πειρήτίζων Ἔργα μετερχόμενος,] Malim ἑκάςω referre ad ἔργα. Ita ſenſus erit: *Diu enim tentando incaſſum errabis, facta uniuscujusque inſpiciens.* Saltem id etiam in ἔργα rurſus intelligendum eſt. ERN.

v. 314.

Ἔργα μετερχόμενος, Villas & rem ruſticam circumobiens & viſitans. *coll.* 318. κύρησιν μετελθὼν, *Od.* Ζ. 222.

Ἔργα, *Od.* Ο. 504.

Ἔκηλοι, *Od.* Ξ. 91.

v. 315.

Χρήματα δαρδάπτουσιν κ. τ. λ. Vid. *ibid.* 92.

v. 316.

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, Sed omnino te mulieres ego cognoſcere & diſcere jubeo,] Car étant toutes enſemble expoſées à ſes yeux, il pouvoit facilement & ſans perdre aucun temps examiner leur conduite; au lieu que les autres domeſtiques étant diſperſez dans ſes maiſons de campagne, il falloit un temps infini pour les tâter. DAC.

Δεδάασθαι, præſ. infin. Med. pro δαίεσθαι, abjecto jota, & facta contractione, eaque rurſus diſtracta per inſertum α, cum reduplicatione Jonica ab initio.

v. 317.

Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, Quæ te honore debito privant: de ancillis Ulyſſis. νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, *Od.* Ξ. 506.

Νηλιτής, έος, ὁ, ἡ, non peccaminoſus, non ſceleratus, non deflectens ab officio. Eſt compoſitum nomen a νη, negandi particula, & ἀλιτέω, pecco. Qui κατ' ἀντίφρασιν vocem hanc poſitam autumant, pro, valde ſceleſtus; ii & analogiæ vim adhibent, & contextum Homericum minus attendunt.

Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν, Duæ fiunt claſſes ancillarum, quæ herum abſentem honorant officioſe; &

& hæ ſunt νηλιτεῖς, (quæ & νηλιτίδες alibi dicuntur; & quæ non honorant eum, ejusque domum.

v. 318.

Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ἡμέας πειράζειν, Viros autem ego per villas nolim Nos tentare, quomodo adfecti ſint animo erga nos. *coll* 314 ubi σταθμοὶ dicuntur ἔργα, γεωργικὰ nimirum, Wirthſchaft auf dem Lande.

v. 319.

Ἡμέας πειράζειν ἀνδρῶν, Nos pertentare viros, quo ſint animo. ὥς φάτο πειράζων, *Od.* I. 281.

Ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, ſed poſtea hæc laborare, uns darum nachher bekümmeren, ſed hæc ultimo loco curare, de his laborare poſt omnia. ἐμὲ ὕστερον ἄξει, ſupra *v.* 272.

Πένεσθαι. δαῖτα πένεσθαι, *Od.* Ξ. 251.

v. 320.

Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας, Si quidem vere jam noſti ſignum ex Jove. *ſc.* illud τέρας, ex quo incitatus dixiſti, Jovem defenſorem fore nobis: nam ſi illud non adeo certum eſt, tunc ſervi noſtri ſunt tentandi, & alii adſciſcendi ſocii; ſin certum & firmum, tunc ad viros reſpiciendum nobis magnopere non eſt, & mulieres domeſticæ tantum ſunt explorandæ.] Car ſi ce prodige vient de Jupiter, on doit avoir cette confiance qu'il aura ſon effet, ainſi il n'eſt pas neceſſaire de prendre des meſures ſi éloignées; il faut s'aſſeurer ſeulement de ce que la prudence ne permet pas de negliger. DAC.

Εἰ ἐτεόν γε, ſupra *v.* 300.

Τέρας, *Od.* O. 168.

v. 322.

Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς, in Ithaca appulſa eſt navis, es legte an an der Inſel. χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, *Od.* Λ. 163.

Νηῦς εὐεργὴς, *Od.* M. 166.

v. 324.

Λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, *Od.* K. 125.

v. 325.

Νῆα — ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Navem — in ſiccum ſubduxerunt. ſic *Il.* A. 485.

v. 326.

v. 326.

Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν — θεράποντες, Arma autem militaria, ſimulque alia utenſilia ad iter apta mari, ipſis aſportarunt — miniſtri, ſie haben ſie weggetragen nach Hauſe. καί μιν ἔπειτα Κόωνδε ἀπένεικας, & eum deinde verſus Coon inſulam deportaſti, *Il.* Ξ. 255. ubi ſermo eſt de navigante, qui ventis aufertur ad aliam regionem, quam quam petebat curſu. ſic & *Il.* Ο. 28.

Τεύχεα, ſupra *v.* 284.

Ὑπέρθυμοι θεράποντες, nobiles miniſtri, die edlen Gehülfen.

v. 327.

Ἐς Κλυτίοιο, in Clytii *domum.* Vide ad *Od.* Ο. 539.

v. 328.

Κήρυκα πρόεσαν, *Od.* Θ. 399.

v. 331.

Ἄστυδ' ἀποπλείειν, Ad urbem navigare. ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλειον, *Od.* Θ. 501.

v. 332.

Ἰφθίμη βασίλεια, Potens regina.

Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι, teneras lacrymas funderet.

v. 333.

Συναντήτην, Occurrerunt ſibi invicem.

v. 340.

Ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, poſtquam omne ſibi mandatum nuntiavit. *coll.* 130. *ſqq.* da er ſeine ihm aufgegebene ganze commiſſion beſtellet hatte. poſtquam omne, quod mandatum ei erat, expoſuit verbis; nachdem er ſeine aufhabende Sach völlig beſtellet mit Worten. Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης λανθανόμην, *Od.* Μ. 226

Ἀπέειπε. μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, *pro* ἀπειπεῖν, procis interdicere domo ſua, κωλῦσαι καὶ λόγοις ἀπολέγεσθαι, edicere illis liquido, ne diutius verſentur in domo, *Od.* Α. 91. & 373. ἵνα ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, qui locus illuſtrat priorem: ut vobis ſermonem, quem in *mente* habeo, audenter & fortiter *verbis* exponam.

v. 341.

Λίπε δ' ἕρκεά τε, μέγαρόν τε, reliquit autem aulam, & palatium. *i. e.* ἀνεχώρησε καὶ μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου, *coll.* 343.]

Ἕρκεα

Ἕρκεα intellige *veſtibulum*, *aulam* ante ædes regias. Vid. ſeqq. μέγα τείχιον αὐλῆς. ERN.

Ἕρκος. ἕρκος ὀδόντων, *Od.* Κ. 328.

v. 342.

Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατηφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, Proci autem triſtes fiebant, & adfligebantur animo: dolebant, & demittebantur animo; es that ihnen im Herzen wehe, und ſie erſchraken. utrumque verbum fere notat idem, στυγνὴν λύπην. ἣ δ' μάλιστα ἤκαχ' ἀποφθιμένη, *Od* Ο. 356. Κατήφησαν τ' ἐνὶ θυμῷ. στῆ δὲ κατηφήσας, ſtabat vultu dejecto, er ſtuhnd erſchroken, Hector, cum haſtam irritam jeciſſet, nec jam haberet aliam, qua ſe defenderet ab Achille, *Il.* Χ. 293.

v. 343.

Παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, ſupra *v.* 165.

v. 344.

Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο, Illic autem ante januas ſedebant. ἑδριόωντο, *Od.* Η. 98.

v. 345.

Τοῖσιν — ἦρχ' ἀγορεύειν, Ad hos — cœpit loqui.

v. 346.

Ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε, certe magna res ſtupendo modo effecta eſt Telemacho, iter iſtud. *coll.* 347. Vid. ad *Od.* Δ. 663.

v. 347.

Φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι, wir dachten, es wurde ihm nicht gelingen; es wurde von ihm nicht können möglich gemacht werden.

v. 349.

Ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, Inque eam (navem) congregemus remiges marinos, τοὺς περὶ τὴν ἅλα πονουμένους. ἐπὶ προβολῷ ἁλιεὺς, *Od.* Μ. 251.

v. 351.

Οὔπω πᾶν εἴρηθ', Nondum totum dictum erat.

v. 352.

Στρεφθεὶς ἐκ χώρης, Converſus ex eo loco, ubi erat; Reſpiciens ex eo loco,] χώρα eſt non modo locus, quem quis ſedendo, jacendo occupat, ſed etiam habitus corporis in ſedendo, jacendo: unde *mutare locum* eſt

etiam manentis in loco, ſed mutantis habitum corporis, ut *h. l.* convertendo ſe. Contra κατὰ χώρην ἔχειν eſt quieſcere, ſe non commovere. ERN.

Λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, ſupra *v.* 324.

v. 353.

Ἱστία τε στέλλοντας, *i. e.* συστέλλοντας, Velaque contrahentes. ἐννέα νῆας στεῖλα, *Od.* Ξ. 248.

v. 354.

Ἡδὺ δ' ἄρ ἐκγελάσας, *h. l.* eſt riſus exterior, ſed præ indignatione, er lachete äuſſerlich, aber vor Verdruß, daß der Fang nicht gerathen war. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ, *Il.* Ζ. 471.

v. 355.

Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν, Ne jam legationem aliquam dimittamus.

Οἵδε γὰρ ἔνδον, dann ſie ſind wieder zu Hauſe. ἔνδον, ſupra *v.* 301.

v. 356.

Ἢ εἴσιδον αὐτοὶ, aut conſpexerunt ipſi.

v. 357.

Νῆα παρερχομένην, Navem prætervectam.

Τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, eam autem, *ſc.* navem prætergreſſam, non potuerunt adſequi, καταλαβεῖν.

v. 360.

Supra *v.* 326.

v. 361.

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, Ipſi vero in forum ibant omnes ſimul, ad conventum aliquem inter ſe coibant; non præciſe in forum, ſed aliquo, ubi ſoli illi congregari poſſent, & conſultare. Ut ergo appareat notio generalis, congregatio hominum qualiscunque.] Videtur hoc moris fuiſſe apud veteres, ut redeuntibus vel nunciis vel iis, qui ad aliquod negotium, quod omnium intereſſet, peragendum demandati erant, ſtatim & e veſtigio concionem haberent: quod *h. l.* vides a procis uſurpatum. Peculiaris autem fuit concio, & procorum ſolum, reliquis omnibus, tam juvenibus, quam ſenibus, remotis: hoc eſt, ni fallor, Ithacenſibus ipſis, ne ea exaudirent, quæ contra eorum dominum

hactenus

hactenus erant machinati; fruſtra tamen, quia re infecta jam ii, qui hanc provinciam ſuſceperant, reverterunt. SPOND.

Οὐδέ τιν' ἄλλων] MS. a *Tho. Bentleio* collatus, οὐδέ τιν' ἄλλον. Atque ita in Commentario citat *Euſtathius*. CLARK. Sic & ed. Rom. Idque prætulerim: nullum alium neque de juvenibus, neque de ſenibus, qui non eſſet de numero procorum & ſociorum. ERN.

v. 362.

Μεταΐζω, una ſedeo.

Οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων (*pro* Εἴασον) — μεταΐζειν, nec quenquam alium Sinebant — una ſedere.

v. 364.

Ὡς τόνδ' ἄνδρα Θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, Vide ad *Od.* Ν. 321.

v. 365.

Ἤματα μὲν σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας, Die quidem ſpeculatores ſedebant in jugis altis *ſeu* in locis editis.

Σκοπὸς, *Od.* Δ. 524. & Λ. 343.

Ἐπ' ἄκριας. δι' ἄκριας, *Od.* Ξ. 2.

Ἠνεμόεις, *Od.* Ι. 400.

v. 366.

Αἰὲν ἐπασσύτεροι, Semper ſuccedentes ſibi: Semper ſic, ut alius alii immediate ſuccederet, **daß immer einer den andern ablöſete.** Poſſit tamen & eſſe, denſi, πυκνότεροι, ſic ut non nimium eſſet intervallum loci inter has diſpoſitas hinc inde ſtationes ſpeculatorum. & αἰὲν pertinet ad ἵζον. οἱ λαοὶ θνῆσκον (*pro* ἔθνησκον) ἐπασσύτεροι, homines moriebantur denſi, & unus ſtatim poſt alium, **ſie ſturben hauffenweiſe**, *Il* Α. 383. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, omnes, alterum ſtatim poſt alterum, dejecit ad terram, *i. e.* occidit, **er legte ſie, einen nach dem andern, zu Boden**, *Il.* Π. 418.

Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, *Il.* Α. 592.

v. 367.

Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, Nunquam in littore per noctem dormivimus: ἐκαθευδήσαμεν.

v. 368.

Ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν, exſpectabamus auroram divinam.

 v. 369.

v. 369.

Τηλέμαχον λοχόωντες, Telemacho inſidiantes. Vide ad *Od.* Ο. 28.

Ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες Αὐτὸν, ut occideremus intercipientes Eum; ut interficeremus, ſi deprehenderimus, Ipſum. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, *Od.* Ο. 353.

v. 370.

Τὸν δ' ἄρα τείως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων, hunc autem interim jam deduxerat domum fortuna ſua favens.

Τείως, ſupra *v.* 139.

v. 371.

Οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον, ei conſultemus miſeram mortem.

v. 372.

Μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι, neque nos effugiat.

v. 373.

Τούτου γε ζώοντος, Eo vivente, Hoc vivo.

Ου γὰρ οἴω, — ανύσσεσθαι (ob metrum *pro* ἀνύσεσθαι) τάδε ἔργα, non enim arbitror, — perfectum iri has res. ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, *Od.* Ο. 294.

v. 374.

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, ſciens, peritus, prudens.

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, inquiunt proci de Telemacho.

v. 375.

Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, Cives autem non amplius omnino nobis gratificantur, Populares autem nullam prorſus benevolentiam jam nobis præſtant: nam amant domum regiam. μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, matri ſuæ gratificans & amorem teſtans ſuum, *Il.* Α. 572. ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, gratificantes ei auxilio ſuo & benevolentia, *Od.* Γ. 164.

Ουκ ἔτι πάμπαν, ganz und gar nicht.

v. 376.

Ὁμηγυρίζω, una congrego in unum conventum. ab ὁμήγυρις, ιος, & εως, ἡ, conventus, congregatio, *Il.* Υ. 142.

Πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν, antequam ille cives convocet in concionem. nimirum ὁμηγυρισοντά τινες,

τινες, αὖτοι, congregant ipſi ſe & conveniunt. ὁμηγυρίζονται δὲ ὑπ' ἄλλων, contrahuntur in unum ab aliis.

v. 377.

Ου γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, nequaquam enim quidquam remiſſurum eſſe eum puto, er wird nicht nachlaſſen. ὔ σε μεθήσει, *Od.* O. 212.

v. 378.

Ἀλλ' ἀπομηνίσει, *pro* μηνίσει, Sed iraſcetur. abundat ergo in Homero hæc præpoſitio ad hoc verbum, ſicut καλὰ in καλακοιμηθῆτω, *pro* κοιμηθῆτω, *Il.* I. 427. ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, iratus ei, *Il.* B. 772. ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, me iram coquente, *Il.* I. 426.

Ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν, & dicet inter omnes.

v. 379.

Φόνος αἰπὺς, cædes ultima, die völlige klägliche Ermordung. ſic *Od.* Δ. 843.

Οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, Quod adverſus eum cædem gravem componebamus, Quod ei cædem gravem ſtruximus inſidioſe. βοείας ῥάψε (*pro* ἔῤῥαψε) θαμειάς, bovinas pelles compoſuerat ſpiſſas, er hatte unter dem Eiſenbleche Ochſenhäute dichte über einander gefüget, *Il.* M. 296. & ſine dubio compreſſionem arctam innuit hoc verbum. ἐννάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, *pro* ἐράπτομεν, per novem annos illis mala cudebamus & ſtruebamus, *Od.* Γ. 118.

Οὐδ' ἐκίχημεν, nec deprehendimus eum. τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, ſupra *v.* 357.

v. 380.

Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, Et illi non probabunt audientes mala facinora.

v. 381.

Μή τι κακὸν ἔῤξωσι, *ſcil.* δείδω, *Vereor*, ne malum dent nobis.

Καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης, & nos ejiciant in exilium, *ſc.* probi cives Ithacenſes: proci ſic loquentes inducuntur, timentes id.

v. 383.

Ἀλλὰ φθέωμεν (*pro* φθῶμεν, aor. 2. ſubj.) ἑλόντες, At accele-

acceleremus & occupemus, interficientes eum. *pro* interficere conantes. ἰφθης πεζὸς ἰὼν, *Od.* Α. 58.

Ἐπ' ἀγρῦ νοσφι πόληος, in agro, procul ab urbe.

v. 334.

Βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν, Victum autem ipſi & poſſeſſiones teneamus *vel* tenebimus.

v. 385.

Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, Dividentes per æquas partes inter nos.

Οἰκία δ' αὖτε κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, domum autem Illius matri daremus poſſidendam. de domo regia ſermo eſt, ut Penelope ibi reſideat, & ut novus maritus ejus ſit rex.

v. 386.

Ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι, Vid. ad *Od.* Ο. 21.

v. 387.

Ἀφανδάνω, diſpliceo.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, Si autem vobis hic ſermo & hæc res diſplicet.

v. 388.

Πατρώϊα πάντα, omnia, quæ pater habuit.

v. 389.

Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις — ἔδωμεν, Ne ei deinceps nos adeo frequentes huc congregati facultates ſuas comedamus. & ſequitur: Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι. ἅλις tamen hic potius ad χρήματα pertinet: bona ei abunde comedamus.

Θυμηδὴς, έος, ὁ, ἡ, animo gratus & ſatis faciens. Ejus oppoſitum eſt θυμαλγὴς, animum crucians. χρήματα θυμηδέα, opes ſufficientes & gratas. Ex θυμὸς & ἦδος, εος, τὸ, delectatio, jucunditas, ἡδονή.

v. 390.

Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, Hic congregati *vel* convenientes: *intranſitive. Tranſitive* vero eſt *Od.* Ν. 14.

v. 391.

Μνάσθω, Ambiat ſponſam.

Ἐέδνοισι διζήμενος, donis ſeu dotibus datis quærens eam ſibi. ἔεδνα, *Od.* Ο. 18.

Διζήμενος, *ibid.* 90.

v. 392.

v. 392.

Γήμαιθ', *pro* Γήμαιτο, Nubat ei.

Ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι, qui plurima donaverit, & a fato deſtinatus ei maritus venerit. hic verſus eſt Φήμη τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως: λελοξευμένη (ambigue dicto) τῷ, πόροι, quod poteſt *Attice* intelligi pro ἔπορε, ut intelligatur Ulyſſes, qui olim ſponſus plurima donaverat Penelopæ ſuæ.

Μόρσιμος. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, *Od.* K. 175.

v. 393.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *Od.* N. 1.

v. 394.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος] Nulla eſt tam depravata hominum ſocietas, in qua plerumque unus aut alter pernicioſa ejus conſilia non impediat; quod in hoc negotio etiam contigit. Quanquam enim unus Antinous illud conſilium de Telemacho interficiendo propoſuiſſet, tamen poterat fieri, ut in unum omnes reliqui conſpirarent: quemadmodum antea etiam de ſtruendis ei inſidiis conſenſerant, niſi hic Amphinomus obſtitiſſet, cujus ſententiæ poſtmodum ut rectiori & æquiori ſubſcripſerunt. SPOND.

v. 396.

Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου — Ἡγεῖτο μνηστῆρσι] „Hic ergo Amphinomus principem locum inter procos obtinuit, duciſque officio defunctus eſt; quam auctoritatem nunc „quoque patefecit, cum illud Antinoi conſilium refellit „& improbat.„ *Spondan.* Atqui non *omnibus* procis præeſſe dicitur hic *Amphinomus*, ſed iis ſolummodo ducem fuiſſe, qui ex *Dulichio* venerant. Vide ſupra ad *v.* 247. In univerſum certe Procorum omnium principes & duces depinguntur *Antinous* & *Eurymachus*: Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς, Ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι. Supra Δ. 628. CLARK.

Δουλιχίου πολυπύρου, *Od.* Ξ. 335.

Ποιήεις, ubi lætæ ſegetes ſunt. *Od.* Z. 124.

v. 397.

Ἡγεῖτο μνηστῆρσι, Dux erat & princeps procorum.

v. 398.

Φερτοὶ γὰρ κέχρηΤ' ἀγαθῇσιν, de optimo inter peſſimos procos, Amphinomo. Vide ad *Od.* Ξ. 421.

v. 399.

Od. H. 158.

v. 401.

— — *δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐςι Κλείνειν.* — — — — — —

— — *res enim periculi & timoris plena, & reverentiæ debitæ adverſa eſt, regium hæredem* ſeu *regiam ſobolem Interficere.* — — — — —

Magnam habitam regii generis rationem, liquet ex hac oratione Amphinomi. FEITH. *L. II. C. I.* §. *III.*

v. 402.

Ἀλλὰ πρῶτα Θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, ſed primum Deorum interrogemus voluntatem.

Magnam profecto *vim* habuerunt apud priſcos *oracula* in *conſtituendo imperio.* — — Atque hæc cauſa, cur Amphinomus cenſeat conſulendam Jovis Dodonæi voluntatem, antequam Telemacho, regis filio ac heredi, necem inferant. Nimirum, quia a Jove regnum tribui credebant. &c. FEITH *L. II C. I.* §. *IV.*

v. 403.

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιςες, Si comprobaverint & fieri permiſerint id Jovis magni jura, Si enim forte comprobaverint id Jovis magni effata: ut ergo & *oracula* denotet vox *θέμιςες*, quibus, quid fieri debeat, conſtituitur. *coll.* 402. nam *θέμιςες in genere* ſunt *τὰ νομοθετήματα.* Alii *h. l.* legunt: *Διὸς μεγάλοιο τόμουροι, i. e. μαντεῖαι*, ſi comprobaverint id Jovis ſortes & oracula. Sed meliores hanc vocem *h. l.* reſpuunt. *ὔτε δίκας εὖ εἰδότα, ὔτε θέμιςας*, *Od.* I 215.

v. 404.

Κτενέω, *pro* *κτενῶ*, interficiam.

Τούς-Τ' ἄλλυς πάντας ἀνώξω, aliosque omnes jubebo, *ſc.* id facere, ut Telemachum interficiant: aliis omnibus auctor ero faciendi id.

v. 405.

Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι Θεοί, Sin autem prohibeant id Dii. *coll.*

coll. 403. ubi αἰνεῖν eſt oppoſitum, conſentire, probare: ut ἀποτρωπᾶν ſit, averſari, avertere inde homines: wann uns die Götter das verwehren. ἡμεῖς αὐτὸν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω, nos eum avertamus retro: faciamus, ut is ſe convertat & retro cedat, *Il.* Υ. 119. δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, avertebant ſe canes illi a leonibus, ne mordere eos vellent, *Il.* Σ. 585.

Παύσασθαι ἄνωγα, deſiſtere jubeo, davon abzuſtehen.

v. 406.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *Od.* Ν. 16.

v. 408.

Ἑζόμενοι ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν, ſedebant in politis ſedibus.

v. 409.

Ἄλλ' ἐνόησε, aliud cogitavit.

v. 410.

Μνηστῆρεσσι φανῆναι, Procis ſe oſtendere, in conſpectum eorum prodire.

Ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι, nimiam *vel* inauditam injuriam (einen übermachten Uebermuth) firmiter tenentibus. ita *Od.* Α, 368. Vide etiam ſupra ad *v.* 315.

v. 411.

Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς — ὄλεθρον, ſie hatte in Erfahrung gebracht, daß ihr Sohn umgebracht werden ſolle.

v. 412.

Ὅς ἐπεύθετο βουλάς, qui audierat conſilia eorum inter eos agitata. ita *Od.* Δ. 677.

v. 413.

Ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, *Od.* Α. 362.

v. 415.

Od. Θ. 458.

v. 416.

Ἄντα παρειάων σχομένη — da ſie vor die Wangen gezogen hatte, Genis ſuis prætendens, obvelans. ita *Od.* Α. 334.

Λιπαρὰ κρήδεμνα, i. e. λευκὰ καὶ λεῖα, καὶ εὐαφῆ, qualia gerunt αἱ τρυφῶσαι. ſed Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* Ν, 388.

v. 417.

Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν, Antinoum vero gravibus verbis

 alloque-

alloquebatur & reprehendebat. τὸν δ' ἐνένιπε Μενοιτίου υἱὸς, *Il.* Π. 626.

v. 418.

'Αντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, inquit Penelope ad principem procorum: Antinoë, injuriam fovens, & ſtructor malorum: nam audierat, eum filio ſuo mortem ſtruere.

Κακομήχανε. δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, inquit Helena de ſe ad Hectorem: quæ impudenter tam multa mala ſtruxi, *Il.* Z. 344.

v. 419.

Μεθ' ὁμήλικας, inter æquales. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν, *Od.* O. 197.

v. 421.

Μάργος, η, ον, inſanus, unſinnig. vehementer operoſus inſano modo. Eſt enim ab ἀργὸς, celer, vehemens, acer: præpoſito μὴ, *quaſi* μήαργος, quod præfixum notat vehementiam culpabilem & doloſam, ſicut Romanorum *ve* in *vecors*. μάργε, homo amens, μαινόμενε.

Τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις; cur tandem tu Telemacho mortemque exitiumque Moliris? inquit Penelope ad procum.

v. 422.

Ῥάπτεις. ἕνεκα οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, ſupra *v.* 379.

'Ουδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, neque rationem habes ſupplicum, eorumque, qui ſupplices exceperunt. nam *h. l.* ἱκέτης eſt duplici ſenſu; ſicut alibi, & alia notione, eſt ξεῖνος, qui hoſpitem activum & paſſivum notat. ἱκέτης enim eſt, & qui venit præſidium quærens; & is, ad quem itur, quique præſidio eſt. *coll.* 424. hinc dicit etiam, quod fas non ſit, alterum τῶν ἱκετῶν alteri mala ſtruere, *v.* 423.] Fortaſſe intelligas, *Penelopen* hic per iſtud ἱκέτας ſe ipſam & filium denotare, *Antinoo* videlicet ſupplices factos, ne quid ipſis mali ſtruat. CLARK.

'Ικέτης. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι, ſupra *v.* 67.

'Εμπάζεαι. ὁ δὲ (Ζεὺς) οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν, *Od.* I. 553.

Οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος, quibus utique Jupiter Teſtis & adjutor & manutenens: ut *h. l.* maxime proprie poſitum

tum nomen.] Ζεὺς δ' ἐπιτίμητωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ſupra *Od.* I. 270. CLARK.

v. 423.

Ὅσιος, ἴη, ιον, divino mori conveniens, ſanctus. *Deinde in genere* bonis moribus & juſtis conveniens. In Poëta ſolum occurrit fœmininum, *Elliptice* & *Jonice* quaſi Subſtantivum poſitum, ἡ ὁσίη, jus, fas, mos, Deo placens res.

Οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec eſt pium, τὰς ἱκέτας, activum & paſſivum, mala ſuere ſibi invicem. ὁσίη, *ſc.* βουλὴ, *i. e.* οὐχ ὅσιον ἐστι πρᾶγμα. neque fas eſt, vos vobis mala ſtruere. *coll.* 422.] Οὐ θέμις ἐστίν. *Schol.* MSS. apud *Barneſium.* Τὸ δὲ, οὐδ' ὁσίη, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὅσιον, ἐλλελεῖφθαι δοκεῖ. Λείπει γὰρ τὸ βουλὴ, ἢ τοιόνδε τι· ἵνα λέγῃ, ὡς οὐκ ἔστιν ὁσία δίκη, ἢ βουλὴ, ἢ πρᾶξις, τὸ τοὺς ἱκέτας ῥάπτειν ἀλλήλοις κακά. *Euſtath.* Ita infra X. 412. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. Vide *Gatakerum*, *de Novi Inſtrumento Stilo*, *Cap.* 33. CLARK.

v. 425.

Δῆμον ὑποδδείσας, Populum veritus: nam valde terribilis eſt ὁρμὴ δημοτική.

Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, hîc eſt pluralis ad ſenſum; nam δῆμος ſunt multi. Vide ad *Od.* Ξ. 282.

v. 426.

Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν —, Quoniam prædatores inſequens Taphios —, Quod piratis adhærens Taphiis —, amicus piratarum, ſectans & comitans eos. ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ, ſupra *v.* 96.

Ληϊστῆρσιν. ληϊστῆρες, *Od.* I. 254.

v. 427.

Ἤκαχε Θεσπρωτούς, Læſerat & malo adfecerat Theſprotos. μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, ſupra *v.* 342.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, ἡ, amicus, benevolus, conjunctus; ὁ κατὰ φιλίαν ἡρμοσμένος. ab ἄρω, apto, conjungo.

Οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, hi vero erga nos benevoli & amici erant.

v. 428.

Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ, quæ utraque phraſis eadem eſt. Hunc volebant perdere, & deſtru-

deſtruere vitam ejus. ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν, ſupra *v.* 369.

Ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ. ὅστις ἀέκοντα βίῃ κτήματ' ἀποῤῥαίσει, qui vi perdat fortunas inviti, *Od.* Α. 404.

v. 429.

Κατὰ ζωὴν φαγέειν — πολλὴν, *pro* καταφαγεῖν, prorſus abſumere victum — multum. μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι, *Od.* Ο. 12.

Ζωή, Vid. ad *Od.* Ξ. 96. & 208.

Ζωὴν — μενοεικέα πολλὴν, ad vitam neceſſaria — placentia multa. τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, *ibid.* 232.

v. 430.

Ὀδυσσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, Ulyſſes retinuit, & cohibuit, er hielte ſie zurück und ab. ita *Od.* Δ. 283.

Ἱεμένους περ, quantumvis cupidos, licet valde volentes & concitatos.

v. 431.

Τοῦ νῦν οἶκον — ἔδεις, Illius nunc rem familiarem — abſumis: τὰ ἐν οἴκῳ, ut poſitum ſit τὸ περιέχον *pro* περιεχομένῳ. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, ſupra *v.* 127. 128.

Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (neutrum adverbialiter) ἔδεις, Ejus nunc domum comedis, nullo pretio reſtituto pro abſumtis, nullo pro cibis & poculis ſoluto pretio. *pro* ατίμως, *i. e.* δωρεὰν, προῖκα, μὴ καταβαλὼν (*i. e.* τὸ τίμημα, den Werth, die Bezahlung) τῶν ἐσθιομένων. du zehreſt ſein Haus aus ohne Gegenvergeltung und Erſetzung. ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, cum hic ſum nullo in pretio & ſine æſtimatione, *Il.* Α. 171. ἀτιμότερον δέ με θήσεις, magis parvi *vel* nullius momenti me facies, cum jam ſim inhonoratus, *Il.* Π. 90. μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, *Il.* Α. 516.

Μνάᾳ δὲ γυναῖκα, & ambis uxorem ejus. pro μνάεσαι, μνάεαι, μνάῃ, μνᾷ, & diſtracto circumflexo per interſertum α.

v. 432.

Ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, me autem valde ſuſpirare facis, me vero valde triſtem reddis. τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, *Od.* Λ. 485.

v. 433.

v. 433.

Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, At ſerio hortor, ut deſinas.

v. 436.

Θάρσει, *Od.* N. 362.] Subdola hac oratione Eurymachus (quem non ita pridem vidimus nuptias Penelopæ præ reliquis omnibus ſibi potuiſſe polliceri) Penelopæ mœſtum & iratum animum lenit, & meliora eam ſperare jubet de ſuo Telemacho, qui de vita non ſit periclitaturus, donec ſibi ipſi vita ſuppetat. Non eſſe enim ſe adeo benevolentiæ, qua ipſum Ulyſſes in pueritia complectebatur, oblitum, ut Telemachum odio proſequatur: proinde minatur ei mortem, qui vim Telemacho inferre aggredietur. Hæc Eurymachus, οἷα κρυψίνως ὑπούλως καὶ ἐσχηματισμένως, ut ait *Euſtathius*, protulit: quod ipſe Poëta docet, cum ſubjicit: τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. SPOND.

Μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, (ita *ibid.*) *h. l.* in τοὶ, *pro* σοὶ, eſt amphibolia aliqua: nam re vera hoc vult: *nobis* curæ erit, quomodo occidatur Telemachus. *coll.* 448.

v. 438.

Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱέϊ χεῖρας ἐποίσει, Qui Telemacho tuo filio manus violentas inferet. οὔ τις σοὶ χεῖρας ἐποίσει, *Il.* A. 89.

v. 439.

Ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Vivo quidem me & in terra vidente: quamdiu ego in terra viſu fruor; quod mortuo aut deliquium animi patienti vel alte dormienti opponitur: ſo lang mir die Augen offen ſtehen. Ita *Il.* A. 88.

v. 440.

Ὧδε γὰρ ἐξερέω, Sic enim edicam & indicabo.

Καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσαι, & ſane perfectum erit, eveniet.

v. 441.

Αἷμα κελαινὸν, *Il.* A. 303.

Αἶψά οἱ αἷμα — ἐρωήσει περὶ δουρὶ, Statim ei ſanguis — fluet cum magno impetu circa haſtam meam. ita *ibid.* τὸ (ξίφος) μὲν ὕπαιθ' ἐρωεῖ, *Od.* M. 75.] Il ſemble qu'il diſe

diſe qu'on verra bien-tôt couler le ſang de celui qui attentera à la vie de Telemaque : mais dans la verité il veut dire, que l'on verra bien-tôt couler le ſang de Telemaque lui-même. DAC.

v. 442.

Πτολίπορθος, *Ulyſſis* Epith.

v. 443.

Γούνασιν οἷσιν ἐμὲ ἐφεσσάμενος, *pro* ἐφεστάμενος, genibus ſuis me imponens, da er mich auf ſeinen Schoos geſetzet. & re vera ἡ βρεφοκομία (das Kinder-warten) καὶ παιδοτροφία multum obligat ſanos ad φιλοστοργίαν. id docet Eurymachus.

Κρέας ὀπτὸν, carnem aſſam. νῶτα βοὸς πίονα — ὀπτὰ, *Od.* Δ. 66.

v. 444.

Ἐπέσχε οἶνον ἐρυθρὸν, præbere ſolebat mihi vinum rubrum, er hielt mir rothen Wein vor den Mund zum trinken; & ſermo eſt de puerulo, cui quis dat bibendum. ſic οἶνον ἐπισχών, *Il.* I. 485. ubi quoque ſermo de infante, qui nondum firmiter tenere poteſt poculum, & cui alius id admovet ori.

v. 445.

Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν, Ideo mihi Telemachus omnium multo cariſſimus eſt : inquit procus ſubdolus.

v. 446.

Οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα, neque ipſum mortem vereri juſſi, ich habe ihm geſagt, er ſolle ſich nicht vor dem Tode förchten. οἱ δὲ μάλα ἐτρέμεον καὶ ἐδείδισαν, *Il.* H. 151. ὅπως ἵπποι μὴ τρομεοίατο θυμῷ, ne equi conſternarentur & paverent, *Il.* K. 492.

v. 447.

Ἔκ γε μνηστήρων, A procis ſane,] Non *a procis ſane*, ſed *a procis quidem*, vel *utique*. ERN.

— —. θάνατον θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι,

— — *mortem autem divinitus conſtitutam nemo poteſt effugere.*]

Hic

Hîc maxime conſiſtit diſſimulatio & ὑπουλία illa Eurymachi. Ambigue enim dicit, Telemacho nihil eſſe a procis periculi, ſed a Deo quidem poſſe ipſum timere. Duobus enim modis id potuit intelligi: vel ob præſtitutum ſingulis hominibus a Deo vitæ finem, pro communi moriendi lege; vel quod ad conſilium Amphinomi reſpexerit, quo ſuadebat, ut divina jura rogarentur, utrum fas eſſet Telemachum interficere. Quaſi ergo dicat Eurymachus: Si hoc illa divina jura permiſerint, a procis etiam ipſis interfectum iri Telemachum. Priorem ſenſum Penelopæ intelligendum reliquit, poſteriorem ipſe penes ſe abdidit. Et hæc eſt, ut dixi, mera ὑπουλία, ſi me ita Græci patiuntur loqui. SPOND. Vide ad *Od.* I. 411.

v. 448.

Ὣς φάτο θαρσύνων, Sic dixit animum ei addens. θάρσυνας τ' ἐπέεσσι, *Od.* N. 323.

Τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei autem ſtruebat ipſe mortem. σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε, *Od.* Λ. 438.

v. 449.

Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα, Vide ad *Il.* B. 514.

Ὑπερώϊα σιγαλόεντα, i. e. τὰ ἐμποιοῦντα σιγὴν τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμαστὰ εἶναι, τὰ ἐκπληκτικά. *vel* ſic vocantur, quia ibi ſilentium erat a turba alia. ita dicitur habitatio Penelopes in ſuperiore parte ædium, die vortreflichen Zimmer im obern Stock des Pallaſts. χιτῶνα σιγαλόεντα, *Od.* O. 60.

v. 452.

Ἑσπέριος, *Od.* O. 504.

v. 453.

Οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, hi vero cœnam ſtudioſe apparabant, ſie machten ſich munter dran, und bereiteten das Abendbrod. ἐπισταδὸν, *Od.* N. 54.

Ὡπλίζοντο δόρπον. ὡπλίζετο, *Od.* Ξ. 526.

v. 454.

Σῦν ἱερεύσαντες, Sue mactato. Vide ad *Od.* Ξ. 414.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ, ἡ, res unius anni, res in unum annum durans. *item* annuus, quovis anno rediens. σῦς ἐνιαύ-

ἐνιαύσιος, porcus unius anni, ein jährig Schwein. ab ἐνιαυτὸς, ῦ, ὁ, annus.

v. 456.

Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, de Minerva mutante Ulyſſem. *pro* πληξάσα; niſi quod lenior tactus innuitur hac Medii forma, lenius & lentius ſonante. Vide ad *Od.* κ. 319.

v. 457

Λυγρὰ εἵματα, viles & miſeræ veſtes. λυγρὸν ὄλεθρον, ſupra *v.* 371.

Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ, *ſc.* αὐτὸν, Laceras autem veſtes circumdedit ei circa corpus, Minerva, *i. e.* prudentia ipſius.

v. 458.

Ἐσάντα ἰδὼν, in faciem intuens, ins Geſicht ſehend. *Od.* ο. 531.

v. 459.

Μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο, neque in pectore contineret rem, ſed enunciaret, μὴ ἐ φυλάξοι τὸ μυστήριον καὶ κρύψοι κατὰ νῦν, und es nicht bey ſich behielte.

v. 461.

Τί δὴ κλέος ἔσ' ἀνὰ ἄστυ; quæ fama eſt in urbe? τί φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν; was hat man für Zeitung in der Stadt? was höret man da neues?

v. 462.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, *Od.* β. 235.

Ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες — ἔνδον ἔασιν Ἐκ λόχου; Num jam proci — redierunt Ex inſidiatione?

v. 463.

Ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα; an adhuc me obſervant inſidioſe domum revertentem? ut in itinere exceptum me interficiant. εἰρύαται νῆες, *Od.* ξ. 265.

v. 465.

Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, Non curæ erat mihi iſta percontari & interrogare, ich bekümmerte mich nicht darum, darnach zufragen; ſondern ich eilete nur wieder weg. Vid. ad *Od.* ο. 361.

v. 466.

v. 466.

Καλαβλώσκω, pervado curioſe. ex κατὰ & βλώσκω, accedo, eo, venio curioſus.

Ἄσυ καταβλώσκοντα, Me per urbem curioſe pervadentem: qui Accuſativus pendet a præcedente Infinitivo μεταλλῆσαι, ut percontarer curioſe obiens. Poſſit tamen & recte ſcribi καταβλώσκοντι, ad præcedens μοι.

Τάχιστά με θυμὸς ἄνωγεν, ich hatte einen Trieb.

v. 468.

Ὁμηρέω, convenio, occurro, συναντάω. una occurro & coincido. ab ὅμηρος, ε, ο, qui ſimul contingit, qui forte una eſt. Deinde & pignus fidei, obſes. Ut ab οἶνος fit οἰνηρὸς, ab ὄισυπος οισυπηρὸς: ſic ab ὁμὸς fit per Epeutheſin ὅμηρος, a quo eſt verbum ὁμηρέω, i. e. συναντάω. Eſt ergo: qui ſimul cum aliquo datur & eſt.

Ὡμήρησε δέ μοι παρ᾽ ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς Κήρυξ, Congrediebatur autem, & eodem tempore mecum veniebat eo, nuncius celer a ſociis (tuis, o Telemache,) Præco: ὁμοῦ γέγονε, er traf mit mir zuſammen, er hatte eben wie ich ein Gewerbe, und begegnete mir, an deine Mutter.

v. 469.

Ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν, qui primus id tuæ matri nunciavit: nam ἔπος ſæpenumero *rem* dicendo prolatam deſignat.

v. 471.

Ὑπὲρ πόλιος, ſuper urbe, in colle ſupra urbem elato.

Ἑρμαῖος λόφος, erat locus natura editus, non procul urbe. Alii ſcribi jubent Ἕρμαιος, quia ſit nomen proprium loci, diſtinguendum a mero adjectivo per accentum. Multi intelligunt *h. l.* ejusmodi λοφον, in quo ſtabant σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διάστασιν μιλιασμοῦ ἢ σταδιασμοῦ, ein Platz zum Meilen-Stein: & Mercurius eſt præſes viarum; unde & dictus ὁ ἐνόδιος apud *Theocrit. Id. XXV.* 4. *ſqq.* Alii intelligunt λόφον ἢ σωρὸν λίθων, nam lapides ex via remotos colligebant in acervum, & Mercurio ſacrabant; ut inde ejusmodi acervus diceretur ἕρμαιος λόφος. Id certe conſtat, ἑρμαῖον

eſſe

eſſe merum adjectivum, ἕρμαιος vero notare locum aliquem Mercurio ſacrum, ſicut τὸ Ἀθήναιον, Τύχαιον, &c. vel & εὕρημά τι τυχηρόν.

Ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐςὶν, ubi ſummum jugum eſt collis illius, qui Hermæus vocatur. Ex illo vertice vidi id procul fieri. λόφος, *Od.* Α. 595.

v. 472.

Ἦα κιὼν, Eram iens. poteſt & *h. l.* eſſe, ibam iens, *i. e.* veneram.

v. 474.

Βεβρίθει (*ſc.* ἡ ναῦς, & eſt plusq. perf. Med.) δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν, denſe ſtipata intus & ad oras ſuas erat ſcutis & haſtis, es war voll davon, es war die ſchwere Menge drinnen. σίτε καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνε βεβρίθασιν, *Od.* Ο. 333.

Ἀμφίγυος, ε, ὁ, ἡ, Epith. *haſtæ*, quæ ſuperne & inferne habet ferrum, & quaſi duplices artus, quibus & ſtare, terræ infixa, & pugnare quaſi manu, poſſit. Vid. etiam ad *Il.* Ν. 147.

v. 475.

Καὶ σφίας ὀΐσθην τὲς ἔμμεναι, Et eos ſuſpicabar eſſe illos, ἐνόμισα. Differt ergo ab οἶδα, addito hîc: nam οἶδα eſt πρὸς ἀκρίβειαν, ὀΐσθην vero πρὸς νόμισιν. ἐδέ τι θυμῷ ὀΐσθη δόλον εἶναι, neque ullo modo ſentiebat fraudem ibi eſſe, *Od.* Δ. 453. πατὴρ αὐτίκα ὀϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater illico ſuſpicans & ſentiens valde deteſtabatur me hoſtili prece, *Il.* Ι. 453.

v. 476.

Μείδησεν, *Od.* Ν. 287.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, *i. e.* ὁ Τηλέμαχος. Ea eſt circumlocutio principis venerabilis. ita *Od.* Β. 409.

v. 477.

Ἀλέεινε δ' ὑφορβὸν, devitabat autem ſubulcum. *ſc.* ne is id animadverteret. σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω, *Od.* Ν. 148.

v. 478.

v. 478.

Ἐπεὶ παύσαντο πόνου, cum a labore ceſſarant, da ſie mit der Arbeit fertig waren: de opera parandæ cœnæ. ita *Il.* Α. 467.

Τετύκοντό τε δαῖτα, pararantque convivium. ita *ibid.*

v. 479.

Οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, neque ſane appetitui deerat quid in hoc æqualiter omnibus præbito convivio. ita *ibid.* 468.

v. 480.

Ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, poſtquam potus & eſus deſiderium expleverunt. *ibid.* 469.

v. 481.

Κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, *i. e.* ἀνέπεσον, εἶτα ὕπνωσαν, ſie legten ſich nieder und ſchliefen.

Ὕπνου δῶρον ἕλοντο, ὕπνος hîc perſonificatur, donans aliquid, quietem placidam nimirum. ita *Od.* I. 709.

IN P. ODYSSEÆ.

v. 2.

Vide ad *Od.* Π. 154. 155.

v. 4.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, *Od.* O. 550.

Ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, haſtam; quæ ei apta erat ad amplectendum manu, quæ manui ejus congruebat; ein Spieß, den er mit der Hand gut umfaſſen und halten könnte, der ſich ihm in die Hand paſſete. ita *Il.* Γ. 338. ſic &, δῶρα, ἅ οἱ —, *Il.* Π. 139. nam haſta Achillis craſſior graviorque erat, quam ut manus Patrocli eam apte caperet aut regeret.

v. 5.

Ἄστυδε ἱέμενος] Proprie: *ad urbem properans*, geſtiens ad urbem ire, ut videret matrem, domum, & quæ eſſet rerum conditio. ERN.

v. 6.

Ἄντα, *Od.* Π. 31. 57. 130.

v. 7.

Οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἴω κλαυθμοῦ, non enim eam prius remiſſuram puto A fletu: ſie wird nicht eher ablaſſen zu weinen.

v. 8.

Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, A fletuque triſti.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctuque lacrimis pleno. ita *Od.* Δ. 801.

v. 9.

Πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται, ante quam me ipſum videat.

Σοὶ γ' ὧδ' ἐπιτέλλω, tibi ſic mando, injungo faciendum.

v. 10.

Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, Hoſpitem infelicem duc in urbem. δύστηνον ἰόντα, *Od.* N. 331.

v. 11.

Δαῖτα πτωχεύῃ, Panem ſuum mendicet. πτωχεύσων, *Od.* O. 308.

v. 12.

V. 12.

Πύργον καὶ κοίλην, *Od.* O. 311.

Οὕπως ἐςὶν, *ibid.* 49.

Ἐμὲ δ' ὅπως ἐςὶν ἅπαντας Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, fieri enim non poteſt, ut ego omnes Homines excipiam & ſuſtineam, daß ich alle Leuthe ertrage und erhalte, qui *ſc.* egeni ſunt.

V. 13.

Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι. σὺ δ' ἱκεσίων ἀνέχεσθαι, *Od.* Π. 277.]
Ἀνέχεσθαι cum Accuſ. *h. l.* eſt alere, ſuppeditare quæ petant. Similiter cum Genitivo dixit *Lucian.* Dea Syr. c. 12. ἱκετῶν ἀνέχεσθαι, *ſupplicibus veniam dare:* hoc enim petunt. ERN.

Ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ, cum ſufferam dolores animo: hoc περ eſt πέρι, ſupra quam ſatis eſt. Nam non fieri poteſt, ut ego excipiam hoſpitio & ſuſtineam omnes, cum ipſe ſatis ſuperque curarum & ærumnarum in animo habeam. Et prudenter loquitur Telemachus, diſſimulans ſe ſcire, quis ſit hic hoſpes, & cujus rei cauſſa ad urbem duci ipſe velit hoſpes.

V. 14.

Ὁ ξεῖνος δ' εἰ περ μάλα μηνίει, Hoſpes autem ſi vel maxime iraſcatur. Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, ab altera parte iraſcebatur, ἐχολοῦτο, *Il.* A. 247.

Ἄλγιον αὐτῷ Ἔσσεται, ei hæc ira ipſi dolores creabit, non mihi; ira ipſum moleſtia afficiet, ego eam iram minime curabo. ἄλγιον, *Od.* Π. 147.

V 15.

Ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' (*pro* φίλα) ἀληθέα μυθήσασθαι, certe enim ego adſuevi, *vel* ſoleo, *vel* moris mihi eſt, vera loqui, es iſt gewiß meine Art.

V. 17.

Φίλος, amice, *Od.* Γ. 313.

Οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, neque ſane ipſe morari hic, *ſc.* ἐν τῷ ἀγρῷ, & detineri cupio, ich wünſche es ſelber nicht, hier aufgehalten und behalten zu werden. κόμισσον ἐνὶ ςαθμοῖσιν ἐρύξας, *Od.* Π. 82.

Μενεαίνω. δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι, *Od.* N. 30.

v. 18.

Πτωχῷ βέλτιόν ἐςι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ᾽ ἀγρὰς, Δαῖτα πτωχεύειν, Mendico aptius & ſcopo ejus convenientius eſt per urbem, quam per agros, Cibum mendicare, der Bettler trifts in der Stadt mit dem bettlen beſſer, als auf dem Dorfe.

v. 19.

Δαῖτα πτωχεύειν, *i. e.* ζητεῖν πτωχικῶς. Vid. ſupra ad *v.* 11.

v. 20.

Ου γὰρ ἐπὶ ςαθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non enim ſum amplius ea ætate, ut poſſim apud villas pecuarias verſari perpetuo; *vel* ut poſſim ruri vivere & opus facere: ὐκ εἰμι τοιαύτης ἡλικίας, ὥςε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ᾽ ἀγρὰς, ὡς δια δηλαδὴ γέρων ἂν καὶ ὐκ ἐξισχύων πονεῖν. perſonatus enim, ſenior ac imbecillior videbatur, ac erat. πατρὸς τηλίκυ, ὥσπερ ἐγὼν, patris ea ætate, qua ego ſum, der ſo bey Jahren iſt, wie ich, *Il.* Ω. 487. ἐπεὶ ὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, non amplius es ea ætate, cui conveniat negligentia & incuria, *Od.* Α. 294.

v. 21.

Ὥςτ᾽ ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, Ut præcipienti villico in omnibus obtemperare poſſem, (ich bin nicht mehr von den Jahren,) daß ich dem befehlenden Voigte in allem Folge leiſten könnte.

Σημάντορι, *h. l.* in re ruſtica ſic vocat τὸν ἐπιτάσσοντα. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, milites ſilentio reveriti duces ſuos in agmine, *Il.* Δ. 431. ὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος, equis duobus non deerat rector, *Il.* Θ. 127. σημάντορος ὐ παρεόντος, *i. e.* ἐπιςατῦντος τοῖς θρέμμασιν, *Il.* Ο. 325. ubi ſermo eſt de grege boum vel ovium, cui præſens non eſt paſtor vel villicus.

Πάντα πιθέσθαι σημάντορι, in omnibus parere imperanti.

v. 22.

Ἀλλ᾽ ἔρχευ, Sed vade tu, quo vis.

v. 23.

Ἐπεί κε πυρὸς θερέω, quando ab igne caluero. *pro* θερῶ, diſtracto circumflexo. Eſt ergo fut. 1. Act. nam notum eſt, omnia fere verba græca activa ſæpe & intranſitive notare. Alii quidem id *h. l.* pro aor. 2. ſubj. Paſſ.

Paſſ. habent, ſed præter neceſſitatem. Ceterum ad Genitivum πυρὸς deeſt διά. quando calefecero me per ignem. μὴ τάχα ἄςυ πυρὸς δηίοιο θέρηται, *i. e.* θερμανθῇ διὰ πυρὸς, *i. e.* καυθῇ, quod eſt παρακολύθημα ἁλώσεως πόλεως, calefiat, exuratur, igne; quod eſt conſequens expugnationis urbis, *Il.* Z. 331. εἰσόκε νῆες πυρὸς δηίοιο θέρωνται, comburantur, καίωνται, *Il.* Λ. 666. & deeſt his locis διά.

Ἀλέη, ης, ἡ, vitatio, evitatio, ἀποφυγή. *Deinde* &, calor magnus ſolis, ἡ ἐκ τῦ ἡλίυ θερμότης. quo ſenſu eſt ab α intenſ. & ἡ ἕλη.

Ἀλέη τε γένηται, & calor ſolaris erit. ὐδ' ἀλέη, neque devitatio ulla, mortis, *Il.* X. 301.

v. 24.

Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά, Cum moleſtia enim hæc veſtimenta habeo lacera.

v. 25.

Στίβη ὑπηοίη, Ros matutinus, Pruina matutina, quæ ſub auroram naſcitur, ἡ ἑωθινὴ πάχνη: nam erat jam autumnus præcipitans ςίβη, *Od.* E. 467.

Ὑπηοῖος, η, ον, ſubmatutinus, πρωϊνός. ex ὑπὸ & ἠοῖος, η, ον, matutinus.

Ἕκαθεν δέ τοι ἄςυ φάτ' (*pro* φαλὲ) εἶναι, procul autem hinc urbem dicitis eſſe: ex longinquo. ἕκαθεν, *Il.* B. 456. E. 791.

v. 27.

Κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, Rapide pedibus progreſſus. ποσὶ κραιπνοῖσι μεταςπῶν, *Od.* Ξ. 33.

Κακὰ δὲ μνηςῆρσι φύτευεν, *ibid.* 110.

v. 28.

Δόμυς εὖ ναιετάοντας, *ad* ædes bene habitabiles.

v. 29.

Ἔγχος - ἔςησε - πρὸς κίονα μακρὴν, de adveniente peregre in domum regiam. ita *Od.* A. 127. Vid. etiam ad *Od.* Θ. 66.

v. 30.

Ὑπέρβη λάϊνον ὐδὸν, *Od.* Π, 41.

v. 31.

Τροφὸς, ῦ, ἡ, nutrix, *vel* & fœmina, quæ præfecta eſt educationi infantis. *Od.* B. 361. Δ. 742.

V. 32.

Κώεα καϛορνῦσα ἐνὶ θρόνοις, Pelles ſternens *vel* Vellera ſubſternens in ſellis. κῶος, *Il.* I. 657. & *Od.* Γ. 38.

Καταϛόρνυμι, *idem quod* καταϛορέω, *Od.* N. 73. Potes hanc formam fieri putare ex ϛορέω, ϛόρνω, ϛορνύω, ϛόρνυμι; ſicut ab ὄρω fit ὄρνω, ὀρνύω, ὄρνυμι. hinc eſt participium ϛορνυς, υσα, υν. κaϛορνῦσα pro καταϛορνῦσα, *per Sync.*

Θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ſellis in artificioſe factis. Vid. ad *Od.* K. 315.

V. 33.

Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν, Lacrimis autem deinde obortis præ gaudio, obviam properabat ei.

V. 34.

Ἠγερέθοντο, *Od.* A. 227.

V. 35.

Καὶ κύνεον (*pro* ἐκύνεον) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, Et oſculabantur amplectentes caputque & humeros. Sermo eſt de ancillis honeſtioribus, cum gratulatione excipientibus peregre reducem Telemachum, herum ſuum & vide δυλικὸν φίλημα, caput, *i. e.* frontem ſuperiorem, & humeros, ubi veſtibus erant nudi. Cognati & nobiliores oſculabantur frontem & oculos. Eumæus extra ordinem, ut frater & Ἄττα a Telemacho tempore miſero dictus, oſculabatur oculos Telemachi. καὶ κύνει (*pro* ἐκύνει) απτόμενος ἣν πατρίδα, Agamemnon, redux a Troja in patriam: ἐφίλει, προσεκύνει, oſculabatur patriam ſuam, ſine dubio manu prius admota ori ſuo, & deinde telluri; ſicut mos erat adorandi in ſacris. adorabat ergo ut Deam. niſi forte & ipſo ore: ſicut Cæſar deinde Africam terram, e navi excidens. Sed prius præſtat. *Od* Δ. 522.

Ἀγαπαζόμεναι. ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα — ἀγαπάζει, *Od.* Π. 17.

V. 37.

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, Dianæ ſimilis.

Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Vide ad *Od.* Θ. 337.

V. 38.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, *pro* ἀμφέβαλε τὸν υἱὸν τοῖς πήχεσι.

V. 39.

v. 39.

Κύσσε δέ μιν (filium ſuum Penelope) (κατὰ) κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Vide ad *Od.* Π. 15. 16.

v. 40.

Ὀλοφυρομένη Penelope alloquitur filium ſibi reſtitutum inopinato: ut ergo & hîc affectus miſerationis lætitia tenerrima mixtus appareat.

v. 41. 42.

Od. Π. 23. 24.

v. 43.

Λάθρῃ, ἐμεῦ ἀέκητι, Genitivus ad utrumque adverbium pertinet: Clam me, & invita me: inquit mater ad Telemachum. λάθρῃ, *Od.* Ο. 429.

Ἐμεῦ ἀέκητι, ſine meo conſenſu. ἀέκητι σέθεν, *Od.* Π. 94.

Φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν, ut de patre aliquid audias. ita *Od.* Ξ. 179.

v. 44.

Κατάλεξον, Narra.

Ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo incideris ſpectando; wie du dem Anſchauen begegnet biſt, *i. e.* wie du es mit deinen Augen gefunden haſt. quomodo contigerit tibi viſus ejus, quid de eo videris. & eſt periphraſis τοῦ, τί εἶδες, quid videris: nam ὀπωπὴ eſt ἡ θέα, ſpectatio, conſpectus. ita *Od.* Γ. 97. Δ. 327.

v. 46.

Μή μοι γόον ὄρνυθι, ne mihi gemitum cie.

v. 47.

Μηδέ μοι ἦτορ ἐν στήθεσσιν ὄρινε, neque mihi cor In pectoribus commove, *ſc.* ad lugendum.

Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον, elapſo licet mortem & ultimum exitium. φόνον αἰπύν, *Od.* Π. 379.

v. 48.

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, (*i. e.* λουσαμένη) καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, Sed lota, puris corpori veſtimentis ſumtis. ita *Od.* Δ. 750.] On voit toujours dans Homere qu'on ne ſe preſentoit point devant les Dieux pour leur adreſſer des prieres, qu'après s'être purifié, & avoir pris ſes habits les plus propres qu'on eût, pour ne paroître de-

vant eux que dans un état décent & dans la pureté qu'ils demandent. DAC.

v. 49.

Vide ad *Od.* Δ. 751.

v. 50.

Ἔυχεο πᾶσι Θεοῖσι, Comprecare omnes Deos, Vove omnibus Diis.

Τεληέσσας ἑκατόμβας Ῥέξειν, Vide ad *Od.* N. 350.

v. 51.

Αἴκε πόθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ, ſi quando Jupiter facta iſta velit rependere facientibus, ſicubi Jupiter repenſa facta facere velit, wiedervergoltene und beſtrafte Handlungen. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμῦ, inquit Hecuba, precans, ut Achilles ſibi daretur occidendus: tunc retributoria facta fierent pro filio meo Hectore; ἀντιτιμωρητα, ἀντίποινα, ἀντίσηκα τῦ Ἕκτορος φόνυ, contra punita, repenſa, *Il.* Ω. 213.

v. 53.

Ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι, qui me illinc una ſecutus eſt huc venientem.

v. 54.

Ἀντίθεοι ἕταροι, *Od.* Ξ. 247.

v. 55.

Ἠνώγεα, juſſi.

v. 56.

Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν ξεῖνον, *Od.* O. 542.

v. 57.

Ἄπτερος, υ, ὁ, ἡ, non alatus, non pennis præditus: ſi cum α *privat.* compoſitum intelligas. Sed, ſi cum α *intenſ.* vel *copulat.* valde celer, valde alatus.

Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, & ei erat hic ſermo non talis, qui avolaret. *vel*, erat ei hic ſermo talis, qui celeriter penetraret in animum ejus, nec intercideret.

v. 61.

Ἀῤ] *Proinde* —. Connectit nimirum ſententiam cum eo, quod præceſſit *v.* 52. Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε &c. CLARK.

Δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει] Διὰ βεβήκει non eſt ſimpliciter *ivit*, ſed *magno gradu*, *propere ivit.* ut διαβὰς eſt μακρὰ βιβάς.

βιβάς. Niſi quis malit δὴ, quod cum ἔπειτα libenter jungit *Homerus*. ERN.

v. 62.

Κύνες πόδας ἀργοὶ, *Od.* B. 11.

v. 63.

Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, A Deo datam autem immenſam ei gratiam ſuperfudit Minerva. ſic *Od.* Θ. 18.

v. 64.

Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, Hunc autem omnes homines congregati accedentem cum admiratione ſpectabant: quia per annos viginti nulla ſolennis ἀγορὰ convocata erat; & quia poſt tantum intervallum adoleſcens Telemachus regiam dignitatem ſibi vindicabat. ſic *Od.* B. 13.

v. 65.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, *Od* Π. 462.

Ἠγερέθοντο, ſupra *v.* 34.

v. 66.

Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, Optata & honeſta dicentes, & mala mentibus occulte ſtruebant. κακὰ βυσσοδομεύων, *Od.* I. 316.] Quanta eſt, quæſo, hominum nequitia, qui aliud clauſum in pectore, aliud in ore promtum habent; & cum alicui male velint, ei tamen verbis benevolentiam ſuam mentiuntur. Eum ſe perinde atque inferos odiſſe Achilles diceret. Quid ergo de procis ſentias, qui miſero Telemacho ita blandiuntur, cum tamen ei moliantur mortem? Eos quanti fecerit, docuit Telemachus, cum eos reliquit, & ad veteres illos ac longe ſinceriores amicos, Mentorem, Antiphum & Halitherſem ſe contulit. SPOND.

v. 67.

Ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον, is horum (procorum) quidem deinde vitabat magnum conventum *vel* conſeſſum. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, *Od.* Ξ. 400.

v. 68.

Ἵνα Μέντωρ ἧστο, ubi Mentor ſedebat.

v. 69.

v. 69.

Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι, qui ei, ſi initium quæras amicitiæ, jam inde a patre ejus erant amici conjunctiſſimi jure ſodalitatis. ἔχειν πατρώϊα πάντα, *Od.* Π. 388.

v. 70.

Τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα, illi autem interrogabant ſingula. πόρκεσ ἁλὸς ἐξερεείνων, *Od.* M. 259.

v. 71.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος — ἦλθεν, *pro* ἐπῆλθεν, His autem Piræus — ſupervenit, über dieſe kam noch.

Δουρικλυτὸς, *Piræi* Epith.

v. 73.

Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', neque vero adhuc diu Telemachus ab hoſpite remotus manebat. ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς, *Od.* H. 263.

Ἀλλὰ παρέστη, ſed acceſſit. Eſt oppoſitum ἑκὰς τράπετο, avertebat ſe ſeorſum: & Telemachus hic honorat hoſpitem advenientem, ut veniente eo non ſedeat, βασιλικῶς, ſed occurrat φιλικῶς.

v. 75.

Αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ſtatim mitte meam ad domum ancillas.

v. 76.

Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, Ut tibi dona illa mittam *vel* remittam: nam aſſervanda ei data erant.

v. 78.

Οὐ γάρ τ' ἴδμεν, non enim ſcimus,] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne nimis feſtina; non ENIM &c.* CLARK.

Ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, wie die Sachen laufen werden.

v. 80.

Λάθρη κτείναντες ἐμὲ, Ex inſidiis & improviſo occidentes me: cum non poſſunt vi aperta. λάθρη, ſupra *v.* 43.

Πατρώϊα πάντα δάσονται, paterna omnia divident inter ſe. Vide ſupra ad *v.* 69.

v. 81.

Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε, Ipſum habentem te malo iſtis frui, quam aliquem horum: ut

ut notet ἐπαπολαύειν κληρονομικῷ δικαίῳ, jure hæreditatis frui aliqua re. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, ut omnes fruantur rege ſuo: & eſt *Ironice* dictum, pro, ut malum fructum capiant ex rege malo, *Il.* Α. 410 Talis locutio eſt in Sacris, *Proverb. I:* 31. οἴω μιν ἐπαυρήσεσθαι, puto, eum ſatiatum iri, ſine caſu rei. *i. e.* ἑαυτῷ καὶ ἂν φρονῇ ἐπαπολαῦσαι αὐτὸν οἴομαι. & εὐφήμως & urbane ita dictum, molli vocabulo duro ſenſu, *Il.* Ζ. 353. καὶ εἴ κε ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, etiam ſi vel paullulum guſtaverit, wann er auch nur wenig davon koſtet, *Il.* Λ. 391. & loquitur ibi de ſagitta, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, quæ frui quaſi vult humano ſanguine. ſic & *Il.* Ν. 649. μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ne quis corpus ejus ferro guſtaret: ubi eleganter & poëtice circumſcribit τὸ, σιδήρῳ πλῆξαι. & vocat ἐπαυρεῖν, *i. e.* ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ, ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὢν ὁ χαλκὸς ἐθέλῃ ἀπολαύειν. ſic & *Il.* Λ. 572. δοῦρα τὰ πολλὰ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο, (ſie fuhren in die Erde,) λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, ubi de haſtis ſuaviter loquitur, quaſi veſci cupientibus corporibus humanis: ehe ſie den Leib zukoſten bekamen. Eadem verba ſunt *Il.* Ο. 316. Sed in ſenſu proprio eſt *Il.* Σ. 302. τῶν (κτεάτων, bonorum,) τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν (*Jon.* pro ἐπαύρειν) ἤπερ Ἀχαιοὺς, his quemvis melius eſt frui, quam Achæos. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, *i. e.* προσκροῦσαι λίθῳ, quod εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ' ἀφέλειαν dicit ἐπαυρεῖν, koſten, *i. e.* berühren, ἀπολαύειν εἰς κάκωσιν, *Il.* Ψ. 340.

v. 82.

Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω, ita *Od.* Β. 165.

v. 83.

Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων, Tunc demum mihi læto fer iſta domum lætus ipſe: nam nunc neque tu lætaris, nec ego.

v. 78 — 83.

Donatio *mortis cauſa* ea facta eſt conditione, ut, ſi obeat donator, res donata poſſeſſione perpetua a donatario retineatur; ſin ſuperſtes ſit, reſtituatur: ut videre eſt hoc Telemachi & Piræi exemplo. quod in hanc ſententiam laudat *Juſtinianus Inſtitut. de Donationibus*, *Lib. II. Tit.*

Tit. VII. & *Martianus* JCtus *Digeſtis de mortis cauſa Donationibus*, ſeu *Lib. XXXIX. Tit. VI.* FEITH. *Lib. II. Cap. XI* §. *V.*

v. 84.

Ξεῖνον παλαπείριον, hoſpitem peregrinum miſerum, ærumnoſum. ἱκέτην παλαπείριον, *Od.* Ξ. 511.

v. 85.

Δόμες ἐυ ναιεῖάοντας, ſupra *v.* 28.

v. 86.

Χλαίνας μὲν καῖέθενῖο καῖὰ κλισμὲς τε, θρόνες τε, Pallium quisque ſuum depoſuerunt in ſellis: utpote lavatum ituri. Vide ad *Od.* O. 134.

v. 87.

Ἐς δ' ἀσαμίνθες βάνῖες ἐΰξέςας λύσανῖο, ita *Il.* K. 576.

v. 88.

Τὲς δ' ἐπεὶ ὖν δμωαὶ λῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, Vid. ad *Od.* Δ. 49.

v. 89.

Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ὔλας βάλον, (*pro* ἀμφέβαλον,) ἠδὲ χιῖῶνας, ita *ibid.* 50. *Od.* K. 451.

v. 90.

Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθε βάνῖες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, E balneo utique egreſſi in ſellis reſidebant.

v. 91 — 95.

Od. O. 135 — 139.

v. 96.

Μήτηρ δ' ἀνῖίον ἷζε παρὰ ςαθμὸν μεγάροιο, Mater autem e regione ſedebat ad columnam conclavis. generalius hic ςαθμὸς videtur notari pila *vel* columna fulciens laquear in medio conclavi, ein Pfeiler im Saale.

v. 97.

Κλισμῷ κεκλιμένη, In ſella repoſito corpore. ἀκῖὶ ἀλλ κεκλιμένη, *Od.* N. 234.

Λέπῖ' ἠλάκατα ςρωφῶσα, Vide ad *Od.* H. 105.

v. 98. 99.

Od. Π. 54. 55.

v. 100.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, *Od.* K. 224.

V. 101.

Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Vide ſupra ad *v.* 49.

V. 102.

Λέξομαι εἰς εὐνὴν, Componam me in lectum, ich will mich ins Bethe legen, zu Bethe, κοιμηθήσομαι.

Εὐνὴ ϛονόεσσα, lectus dormitorius, qui mihi gemitu-um locus eſt ob viduitatem. ϛονόεσσαν αὐτὴν, *Od* Λ. 382.

Εὐνή μοι ϛονόεσσα τέτυκται, cubile meum gemitus ple-num eſt.

V. 103.

Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, εὐνὴ, Semper lacrimis meis madefactum, cubile. μοχλὸν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, *Od.* I. 397.

Ἐξ ȣ̓, *ſc.* χρόνȣ.

V. 104.

Οὐδέ μοι ἔτλης — εἰπέμεν, nam ſuſtinuiſti mihi non — dicere.

V. 106.

Νόϛον σȣ̃ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, Reditum tui patris aperte & ex certo dicere. σάφα, *Od.* B. 31.

V. 108.

Od. Π. 226.

V. 111.

Ἐνδυκέως ἐφίλει, Vide ſupra ad *v.* 56.

V. 112.

Χρόνιος, ία, ιον, diuturnus, ſerus, poſt longum tempus.

Ἐλθόντα (υἱὰ) χρόνιον νέον ἄλλοθεν, (filium) Qui modo venit aliunde poſt longum tempus.

V. 113.

Ἐνδυκέως ἐκόμιζε, Curabat & tractabat me accurate. Κυδάλιμος, *Od.* O. 357.

V. 114.

Ὀδυσσῆος — ȣ̓ποτ' ἔφασκε Ζεὺς, ȣ̓δὲ θανόντος, de Ulyſſe — nunquam dicebat Vivo, neque mortuo.

V. 115.

Ἐπιχθονίων τευ (*pro* τινὸς) ἀκȣ̃σαι, ab ullo in terris verſante audiviſſe. Vid. ad *Od.* Θ. 479.

V. 116.

v. 116.

Ἐς Ἀτρείδην, ad Atridem.

v. 117.

Ἅρματα κολλητά, *Il.* Δ. 366.

v. 119.

Θεῶν ἰότητι μόγησαν, Vide ad *Od.* Ξ. 198.

v. 120.

Εἴρετο, Interrogabat. *Od.* Ι. 251.

Βοὴν ἀγαθὸς, bonus & præſtans in pugnis, ein tapferer Held. *Menelai* Epith.

v. 121.

Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην —, Cujus rei indigus *aut* quid cupiens veniſſem —, was zu meinem Nutzen und Dienſt ſeye, daß ich gekommen. χρηΐζοντι κολωεῖτε, *Od.* Λ. 339.

Ὅτευ, *Jon.* ob metrum ὅττευ. ὅττεό σε χρὴ, *Od.* Λ. 124.

v. 124.

Ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς] Voici dix-huit vers qui ſont repetez & qu'on a vûs dans *le IV. Liv.* Telemaque n'avoit garde de les oublier, car ils devoient faire un grand plaiſir à Penelope : *premierement* ils lui apprennent qu'Ulyſſe n'eſt pas mort, & qu'il n'eſt que retenu dans l'île de la Nymphe Calypſo, & cela malgré lui & avec une vive douleur ; *ſecondement* ils renferment une prophetie qui donne un rayon d'eſperance à cette Princeſſe ; & *enfin* ils contiennent ſon éloge, de ce qu'elle a reſiſté aux pourſuites de ces lâches, ſi indignes de ſucceder à un Prince comme Ulyſſe, d'une ſi grande réputation. DAC.

Κρατερόφρων, *Ulyſſis* Epith. ita *Od.* Δ. 333. Vid. & ad *Od.* Λ. 298.

v. 125.

Ἤθελον εὐνηθῆναι, Volebant cubare, ἐν εὐνῇ, in cubili conjugali. *Od.* Δ. 334.

Ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, *ibid.*

v. 126.

Ἐν ξυλόχῳ — λέοντος, in luſtro — leonis, in cubili leonis in denſa ſilva. *ibid.* 335.

v. 127.

Νεβροὺς κοιμήσασα, ἔλαφος, Catulos *ſeu* Hinnulos ſuos cubare faciens, cerva. *ibid.* 336.

Νηπι-

Νηγενέας γαλαθηνὲς, *ibid.*

v. 128.

Κνημὸς ἐξερέῃσι, Juga quærit, ſuchet die Höhen im Walde, colles inveſtigat. & eſt id ſuaviter dictum, quaſi de λογικῷ τινὶ, ἐρωτᾷ, ἐξερευνᾷ, quaſi percontando quærat. *ibid.* 337.

Ἄγκεα ποιήεντα, valles herboſas, *ibid.*

v. 129.

Ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν, in ſuum ingreditur cubile.

v. 130.

Ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν, inviſam mortem infert, *ibid.* 339.

v. 134.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ, princeps Lesbius. Nominis ratio eſt, ut Ἀριστείδης ab ἀριστεύς, Βασιλείδης a βασιλεύς, ſic hic a Φιλομηλεύς. Solebat provocare hoſpites ad certamen: & ſic interfectus eſt ab Ulyſſe. *ibid* 343

Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν, cum Philomelide luctatus eſt, *ib.*

v. 135.

Κὰδ δ' ἔβαλε (*pro* κατέβαλε) κρατερῶς, Et dejecit eum fortiter, *ibid.* 344.

Κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί, nam ſic ſolent cognati aut cives congaudere, *ib.*

v. 136.

Μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, cum procis concurreret Ulyſſes: nam eſt *h. l.* bellica vox. ita *ibid.* 345.

v. 137.

Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, Omnes brevis fati fierent & amararum nuptiarum: ſermo eſt de procis, ſi rediturus eſſet Ulyſſes; ſicut deinde & accidit. ita *ibid.* 346.

v. 139.

Οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. παρὲξ pertinet ad παρακλιδὸν, neben ausbeugend. παρεκκλίνων τοῦ ἀληθοῦς, παραλαλῶν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς: παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, von der Wahrheit neben abweichend. *ibid.* 348.

Παρακλιδὸν, *adv.* deflectens, declinans prope. *in ſpecie*, a vero ſic declinans, ut tamen vero ſit ſimile.

v. 140.

Γέρων ἅλιος νημερτὴς, ſenex marinus omnia rectiſſime conjectans, *i. e.* Proteus, optimus ἐν μαντικῇ τέχνῃ. *ibid.* 349.

v. 141.

Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, utrumque verbum notat idem. ich will dir kein Wort davon verhehlen. *ibid.* 350.

v. 142.

Κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα, *Od.* Λ. 592.

v. 143.

Ἥ μιν ἀνάγκῃ Ἴσχει, quæ eum cogens Detinet. ita *Od.* Ε. 15.

v. 145.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, *ibid.* 16.

v. 146.

Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Qui & eum deducant per lata dorſa maris. *i. e.* τὴν ἐπιφάνειαν, ſuperficiem. Vid. etiam ad *Od.* Γ. 142.

v. 148.

Ταῦτα τελευτήσας νεόμην, Cum hæc feciſſem, redibam.

Ἔδοσαν δέ μοι οὖρον Ἀθάνατοι, dederunt autem mihi ventum ſecundum Immortales.

v. 150.

Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, ei autem animum in pectore commovit.

v. 152.

Γύναι αἰδοίη, uxor veneranda.

v. 153.

Οὐ σάφα οἶδεν, der weiſt nichts gewüſſes. σάφα, ſupra *v.* 106.] Menelas a pourtant prophetiſé qu'Ulyſſe de retour dans ſon Palais mettra tous les Pourſuivants à mort. Mais cette grande promeſſe peut plutôt paſſer pour un ſouhait, que pour une prophetie: car il n'a parlé que par un tranſport d'imagination, & ſes paroles n'ont été fondées ſur aucun ſigne viſible que les Dieux lui euſſent envoié, au lieu que ce que ce Devin predit ici a pour garent Apollon lui-même, qui a envoié cet oiſeau d'où il a tiré cet augure. DAC.

Ἐμοῖο

Ἔμπεο δὲ σύνθεο μῦθον, Vide ad *Od.* Π. 259.

v. 154.

Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, Vere enim tibi vaticinabor. ἀτρεκέως, *Od.* Π. 113. & 137.

Οὐδ' ἐπικεύσω, ſupra *v.* 141.

v. 155. 156.

Od. Ξ. 158. 159.

v. 158.

Ἥμενος, ἢ ἕρπων, Sedens alicubi tacite, aut *κρύφα βαδίζων*, clam repens: *ὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων. εἷρπον μὲν ῥινοὶ*, *Od.* M. 395.

Τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, hæc audiens & ſpeculans mala facta. nam habet notionem etiam explorandi & ſpeculandi: Nachrichten einzuziehen. ſic, ἑταρὺς προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, ſocios dimiſi euntes ad explorandum, zum kundſchaften, *Od.* I. 88.

v. 159.

Μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει, Vide ſupra ad *v.* 82.

v. 160.

Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν — ἐφρασάμην, Tale ego augurium — animadverti. Vid. ad *Od.* O. 531.

Ἐύσσελμος, ὐ, ὁ, ἡ, Epith. *navis:* bonis tranſtris inſtructus. per tropum, a parte ad totum, bene ædificata & inſtructa navis.

v. 161.

Ἐφρασάμην, obſervavi, agnovi.

Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν, Telemacho dixi alta voce. *ῥιμφ' ἕξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν*, *Od.* M. 370.

v. 163 — 165.

Od. O. 535 — 537.

v. 168.

Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, Diſcis & jaculis mittendis delectabantur, *ſc.* proci: de certamine ludicro, quis quam longiſſime jacere poſſit. ita *Od.* Δ. *626.*

v. 169.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In pavimento denſe facto aulæ; ut notetur τὸ μὴ φύσει τοιὔτο, ἀλλὰ σκευασθὲν ἐις γυμνάσιον, planum factum, & fortaſſe ſtratum ſolum, ad exercitia corporis ibi inſtituenda. *ibid.* 627.

Ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον, ubi & aliâs ſua petulantia fruebantur. Non ſtudio ſerio exercebantur, ut alii Heroës ſolebant, ſed petulanter ludebant inter ſe, ad ſpeciem exercitationis. *ibid.*

v. 170.

Δειπνηςὸς, ῦ, ὁ, hora ad cibum capiendum conſtituta. ὁ καιρὸς τῦ δείπνυ, Eſſens-Zeit.

Ὅτε δὴ δειπνηςὸς ἦν, cum aderat hora epulandi.

v. 173.

Ἥνδανε, Gratus erat.

Καί σφιν παρεγίνετο δαιτὶ, & ipſis aderat in convivio.

v. 174.

Ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθηте φρέν' ἀέθλοις, poſtquam omnes delectati ſatis eſtis animo certaminibus ludicris. ſic, eodem contextu, ἐτέρφθησαν, *Od.* Θ. 131.

v. 175.

Ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα, ut apparemus convivium. ἐντύνοντ' ἄριστον, *Od.* Π. 2.

v. 176.

Ου μὲν γάρ τι χέρειον, ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, Non enim malum eſt, in tempore ſolito *ſeu* tempeſtive prandium ſumere.

Ἐν ὥρῃ, *i. e.* κατὰ καιρὸν, wann es Zeit iſt.

v. 179.

Supra *v.* 86.

v. 180.

Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλυς καὶ πίονας αἶγας, Hi autem mactabant oves magnas & pingues capras.

v. 181.

Ἱέρευον δὲ σύας σιάλυς, Mactabant porro ſues pingues, porcos ſaginatos. Vid. ad *Od.* Ξ. 19. & 41.

Βῦν ἀγελαίην, bovem gregalem. Vid. ad *Od.* Κ. 410.

v 182.

Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, Vide ſupra ad v. 175.

v. 183.

Ὠτρύνοντ' — ἰέναι, Feſtinabant, Incitabant ipſi ſe — ire.

v. 184.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, ſupra *v.* 100.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, Eumæus, *Od.* Π. 36.

v. 185.

v. 185.

'Επεὶ — πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις, quia propoſitum tibi firmiter habes in urbem ire. μενεαίνω, ſupra *v.* 17.

v. 186.

'Ως ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμὸς, ſicut jubebat dominus meus. σοί γ' αὖδ' ἐπιτέλλω, ſupra *v.* 9.

῏Η σ' ἂν ἔγωγε — ὁμοκλαὶ] Verba iſta accipienda in parentheſi. Quoniam ire vis in urbem, atque ita juſſit dominus, (nam ego quidem &c.) age vero eamus, properemus. ERN.

v. 187.

'Ρυτὴρ, ῆρος, ὁ, *h. l.* cuſtos. a ῥύειν, *i. e.* φυλάσσειν. ὁ φύλαξ.

'Αυτȣ̃ βȣλοίμην σὲ σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Hîc potius optarem te ſtabulorum cuſtodem & ſervatorem eſſe.

v. 188.

'Αλλὰ τὸν αἰδέομαι, Sed illum vereor.

Δείδια, μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ, timeo, ne me deinde Objurget.

v. 189.

χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί, graves enim & timendæ dominorum ſunt increpationes,] C'eſt ce que doit penſer tout ſerviteur fidelle. Homere eſt tout plein de ces préceptes indirects. DAC.

'Ομοκλὴ, ῆς, ἡ, hortatio clamoſa, inclamatio. *propr.* eſt, quando multi ſimul clamant, hortantes vel territantes. ab ὁμȣ̃, ſimul, & κέκλεσθαι, ut patet ex *Il.* Π. 147. μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλὴν, in pugna ſuſtinere atrocem clamorem hoſtium territantium, & ſe ad invadendum acriter cohortantium. *Deinde* & de uno, multis clamoribus adloquente, ponitur. ἔχεν αὐτὸν τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ, cepit eum tremor ex inclamatione atroci illius viri, Lycurgi, *Il.* Ζ. 137.

v. 190.

῎Ιομεν, *Jon.* pro ἴωμεν, eamus.

Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ῏Ημαρ, jam enim proceſſit maxime Dies, es iſt ſchon hoch am Tage. & ejusmodi dies in autumno, menſe Novembri noſtro, qui tunc revera erat, non diu moratur occaſum. μόλω, & μολέω, volo

volo aliquo, peto locum, prôpero, accedo. præt. perf. Act. μεμόληκα ſolet mutari in μέμβλωκα.] Τὸ πλεῖςον τῆς ἡμέρας παρεληλυθεν. *Schol.*

V. 191.

Ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔςαι, ad veſperam frigidius tibi erit. ῥίγιον *h. l.* in ſignificatu proprio: πρὸς ἑσπέραν ῥιγώσεις ἐκ τῆς ψύχους. τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔςαι, *Il.* Α. 325. ubi in Metaphorico: μᾶλλον φρικτὸν αὐτῷ ἔςαι τὸ πρᾶγμα. & 563. τόδε σοὶ καὶ ῥίγιον ἔςαι.

Ποτὶ ἕσπερα, *i. e.* πρὸς τὰ ἕσπερα μέρη τῆς ἡμέρας, ἢ καταςηματα, gegen die Abendzeit.

V. 193.

Od. Π. 136.

V. 194.

Σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, tu autem deinde duc me & præi viam omnino, uſque ad illum ex hoc loco: duc perpetuo, præi totam viam. διαμπερὲς, *Od.* Ο. 196. Ἡγεμόν', *Od.* Κ. 445.

V. 195.

Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον — Σκηρίπτεσθ', Da vero mihi, ſicubi tibi baculus validus — Quo innitar in ambulando: inquit Ulyſſes perſonatus ad Eumæum. *coll.* 199. ubi idem vocatur σκῆπτρον. ῥόπαλον, *Od.* Λ. 574.

Ῥόπαλον τετμημένον, baculum abſciſſum ex arboreto, & politum. præt. perf. Paſſ. τέτμημαι eſt *per Sync.* a verbo ταμέω, quod fit ex fut. 2. ταμῶ.

V. 196.

Σκηρίπτεσθ', *pro* Σκηρίπτεσθαι, Inniti. *coll.* 203. gib mir einen Stock, mich daran zuſtützen im gehen. Vid. ad *Od.* Λ. 594

Ἀριςφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, qui valde facile cadere facit, ubi facilis eſt lapſus. ex ἀρι, valde, & σφάλλω, everto, cadere facio.

Ἐπειὴ φάτ' ἀριςφαλέ' ἔμμεναι ὐδὸν, quoniam dicitis, valde facile ad lapſus impellentem eſſe viam: τραχεῖαν καὶ πάνυ σφαλλυσαν, ὡς κινδυνεύειν πίπτειν τὸν ὁδεύοντα, wo der Wanderer leicht ſtraucheln und fallen kan. contra quod periculum popoſcit ſibi firmum aliquem ſcipionem,

quia

quia iter erat arduum & deinde præceps; der Weg gieng ſehr oft ſteil Berg ab, utpote in regione montana & ſaxoſa.

Ὀυδὸς, ῦ, ἡ, *Æolice* eſt pro ὁδός. ἀργαλέ' ἔμμεναι ὐδὸν, viam eſſe ejusmodi, qua quis facile labi poſſit.

v. 197.

Ἦ, Dixit.

Ἀεικέα — πήρην, *Od.* Ν. 437. ἀεικέα πήρην, ſupra 130. 131.

v. 198.

Od. Ν. 438.

v. 199.

Ἀρα] *Prout poſtulaverat Ulyſſes*, ſupra *v.* 195.

Οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, ei proficiſcenti ſcipionem placentem ei & aptum dedit. ἔχει ἄλοχον θυμαρέα, habet uxorem aptam animo ſuo, *Il.* Ι. 336. *coll.* 342. 343. quam igitur ex animo ipſe quoque fovet.

Σκῆπτρον, *v.* 195. idem dicitur ῥόπαλον.

v. 200.

Τὼ βήτην, Hi duo iverunt.

Βώτορες ἄνδρες, *Od.* Ξ. 102.

v. 201.

Ῥύατ᾽, (pro Ῥύαντο, quod pro Ἐρύοντο, *per Sync.* Ἔρυντο, *Jon.* verſo υ in α, & abjecto augmento; ſie bewacheten) σταθμὸν, Cuſtodiebant villam. ſic, τεῖχος μὲν ῥύατ᾽ ἐφεστάοτες, murum cuſtodiebant ſuperſtantes & ſervabant, *Il.* Σ. 515.

Ὄπισθε μένοντες, domi manentes, die zurück blieben.

v. 202.

Od. Π. 273.

v. 203.

Σκηπτόμενον, Nitentem baculo inter eundum, quaſi eſſet infirmus. *coll.* 196. αὐτῷ σκηπτόμενον, *Il.* Ξ. 457.] Veteres non conſentiebant in h. v. aliis explicantibus σκηριπτόμενοι, aliis ſimulantem mendicum & diſſimulantem veram perſonam. Sed illud prætulerim. ERN.

Τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Vid. ad *Od.* Π. 457.

Ἕστο, indutus erat. plusq. perf. Paſſ. pro εἶτο. ita *Il.* Ψ. 67.

v. 204.

Στείχοντες ὁδὸν κάτα, euntes per viam. ςείχω, *Od* Λ. 17.

Ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν, per viam clivoſam & aſperam. παιπαλόεις, *Od.* Ο. 29.

v. 206.

Τυκτὴν κρήνην, Elaboratum fontem, τὴν χειροποίητον. ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ſupra *v.* 169.

Καλλίῤῥοον. Vide ad *Od.* Ε. 441.

Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, *Od.* Η. 131. Vide & ad *Od.* Κ. 105.

v. 208.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος, Circum vero alnorum aquaticarum erat nemus.

Αἴγειροι, *Od.* Ι. 141. Κ. 510.

Ὑδατοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, ab aquis auctus & nutritus. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων, nam amant humida loca.

Ἄλσος, *Od.* Κ. 350. & 509.

v. 209.

Πάντοσε κυκλοτερὲς, Quoquoverſum forma circulari; ad differentiam τῦ ἡμικυκλίε, überall zirkelförmig. διὰ τὸ τίμιον τῦ τοιέτε σχήματος. Vides ergo, & lucos ſacros fuiſſe rotundos: κυκλοτερὲς τόξον ἔτεινε, arcum tendebat, ut fieret rotundus ſuperne, *Il.* Δ. 124.] Pourquoi Homere remarque-t-il ici cette figure de ce bois, en nous diſant qu'il étoit *parfaitement rond*, πάντοσε κυκλοτερὲς? *C'eſt*, comme dit fort bien Euſtathe, *que la figure ronde etoit celle que les Anciens eſtimoient le plus; ils la regardoient comme ſacrée: c'eſt-pourquoi ils faiſoient leurs autels ronds, leurs tables rondes.* DAC.

Καλὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ, frigida autem defluebat aqua. *pro* κατέῤῥεεν.

v. 210.

Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, Ex alta petra. ſic, ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, *Od.* Β. 147.

Βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων, ara autem ſupra ædificata erat Nympharum, in capite ejus petræ. ἐφύπερθε, *Od.* Ι. 383.

v. 211.

Νυμφάων] Cum Ithaca inſula fuerit, ac proinde aquis referta,

referta, & aquarum Numina apud Veteres exiſtimatæ ſint Nymphæ: veriſimile eſt, Nymphis multum honoris & cultus tribuiſſe Ithacenſes, maxime vero Ulyſſem. Antea enim antrum Nymphæum vidimus, nunc denuo ſacellum earundem, in quo ipſis omnes viatores ſacrificaſſe dicuntur. Ubi vides adhuc umbram pietatis, cujus uſu ne in ipſa quidem peregrinatione carere voluit ἐνηθης illa antiquitas. SPOND.

Ἐπιρέζω, ſupra facio. ex ἐπὶ & ῥέζω, facio.

Ὅθι πάντες ἐπιρέζεσκον (*Jon.* pro ἐπέρεζον) ὁδῖται, in qua (ara) omnes ſacrum faciebant viatores.

Παντες — ὁδῖται, omnes — prætereuntes: eſt ergo generale nomen de omni, qui viam facit. ὁδίταων ἀνθρώπων, *Od.* N. 123.

V. 212.

Ἔνθα σφέας ἐκίχαν', *pro* ἐκίχανε, Ibi eos invenit, er traf ſie unter wegs an. κιχάνω, *Od.* O. 260.

Μελανθεὺς erat ſervus Ulyſſis, filius Δολιχ, præfectus magno caprarum gregi, ſub ſe habens alios ſervos paſtores. Studebat quam maxime rebus procorum, & maxime fidebat Eurymacho. In Epiro habebat ſedem ſuam & opus: ſed ob ἑορτὴν celebrandam venerat eo tempore in Ithacam, ſicut & Philoetius. Eſt exemplum ſervi infidelis, & ſuperbi, & contumelioſi: & ἀγλαΐα ejus vel ex eo apparebat, quod duos ſervos ſequentes ſe adducebat ſecum.

V. 213.

Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, Capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus. ὄϊν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν, *Od.* Λ. 33.

Ἀιπόλια, *Od.* Ξ. 101.

V. 214.

Δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, duo autem una ibant paſtores.

V. 215.

Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, Illos autem conſpicatus increpavit.

V. 216.

Ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς ἔπος, Minax & indignum verbum, Horrendam & indignam vocem; ſi cogitas ſervum, qui

ea

ea uſus eſt contra herum ſuum Ulyſſem, præſentem ſed perſonatum.

Ἔκπαγλον· χειμὼν ἔκπαγλος, *Od.* Ξ. 522.

Ἀεικές. ἀεικέα πήρην, ſupra *v.* 197.

Ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος, commovebat autem cor Ulyſſis. Vide ſupra ad *v.* 150.

v. 217.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, Nunc quidem certe omnino malus malum ducit, es leitet gewüß ein Taugenichts den andern. ἤ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, *Od.* Λ. 617.

v. 218.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,

Ut ſemper ſimilem ducit Deus ad ſimilem!

wie bringet doch das Schikſal immer gleich und gleich zuſammen.] Quamvis hoc in malam partem interpretetur Melanthius, ſententia eſt nihilominus vera, ex ſimilitudine morum contrahi amicitias, quarum impius hic Melanthius auctorem agnoſcit Deum, ſed impie, cum Deus amicitias improborum non amet: quos enim ſeparatim odit, eos ne conjunctos quidem amat, nedum iis auctor eſt contrahendæ ſocietatis. Quod autem ſimilitudo morum & initium & vinculum ſit amicitiæ firmiſſimum, docebit ſatis *Ariſtot. VIII. Ethic.* Firmiſſimum inquam, quoad probos; contra vero, quoad improbos. Eſt enim minus diuturna ac ſtabilis eorum concordia. Οἱ δὲ μοχθηροὶ, inquit Philoſophus, τὸ μὲν βέβαιον οὐχ ἔχουσιν. οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς διαμένουσιν ὅμοιοι ὄντες. ἐπ' ὀλίγον δὲ χρόνον γίγνονται φίλοι, χαίροντες τῇ ἀλλήλων μοχθηρίᾳ. Vide *Platonem in Lyſide.* Proverbium illud, κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν, huc pertinet. Vide *Eraſmum in Adagiis.* SPOND.

In hoc verſu ὡς priore loco *admirantis* vim habet: in poſteriore idem valet, quod πρός. POSS. *Synt. p.* 239.

v. 219.

Μολοβρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, eſt ὁ ἀγύρτης, καὶ μολὼν αὐτὸς εἰς βορὰν, ein Landſtreicher, ein Bettler, der ſein Futer bey andern ſuchet. paraſitus, ein Schmarozer, qui cibi cauſa ventitat ad alios. Eſt a μόλω, vel μολέω, advenio, eo: & ἡ βορὰ, vel ὁ βορὸς, per Sync. ein Herumlaufer, der zufreſſen ſuchet.

Πῆ

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις; Quo tandem iſtum ſectatorem ciborum ducis?] Videtur dolere Melanthius, quod alius præter procos bona Ulyſſis conſumat, quod facturum hunc egenum judicat, unde eum voracem appellat, & conviviorum deſtructorem: quod etiam ægre laturos procos intelligit, quibus cum ipſe bene velit, ideo etiam conatur hunc ab eorum acceſſu prohibere. SPOND.

Ἀμέγαρτε συβῶτα, ad Eumæum: invidia non digne ſubulce, ὁ εὐτελὴς καὶ ἄζηλος, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσοι τοῦ συβώτου: imo & ἀχρεῖος, non pro re magna habendus, καὶ διὰ τὴν ἀτεχνίαν ἀμέγαρτος. du Taugenichts, du Unnützer. Pertinet hæc, ſicut plurima alia, inter voces ſubtiles, vix ſibi pares in aliis linguis habentes; & cogitationum plus, quam aptæ verſionis, præbentes. ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν, *Od.* Λ. 399.

v. 220.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν, Mendicum miſerum *ſeu* moleſtum, den beſchwerlichen Bettler: nam hæc eſt ſumma paupertatis miſeria, quod ſæpe non modo non miſericordiam movet, ſed inſuper alios moleſtia afficit; ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἐλεεῖται, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνιᾷ. αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, ipſi primum tædioſius & moleſtius omne fiet, quod hic fit, *Od.* B. 190. ubi hæc forma Comparativi eſt *pro* ἀνιαρότερος.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, purgator, ſordes auferens, ein Abwaſcher. ab ἀπολυμαίνω, ſordes abluo. *in ſpecie* autem eſt verbum ſacrum, quando homines oblatis ſacrificiis purgantur & luſtrantur: quæ ſacrificia deinde in mare projiciebantur, quod omnia purgamenta recipit. Vide ad *Il.* A. 313. 314.

Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, Sic vocantur homines famelici & egeni, qui reliqua in lancibus aut menſis vorant: Tellerlecker, τὰ τῶν δαιτῶν λύματα, *i. e.* καθάρματα ἀποφερόμενοι ἢ ἐσθίοντες. Ut ergo *h. l.* ſpecialem vocis uſum videas, de quo vide *Athenæum.* Cave autem, vaſtatorem aut perniciem interpreteris: eſt enim, qui ſordidas convivii reliquias aut abjectanea vorat præ fame.

v. 221.

v. 221.

Φλιὰ, ᾶς, ἡ, poſtis januæ. *in ſpecie* aſſer, quo poſtis eſt veſtitus. a θλίβω. quaſi θλιὰ, *Æolice* mutato θ. ut Poëta ipſe innuit. & Φλιαὶ *in genere* ſunt aſſeres complanati probe, aut ex ejusmodi aſſeribus facta.

Φλίβω, *Æolice* pro θλίβω. & idem fere cum φλάω, quod eſt idem quod θλάω, tundo, ferio, contundo: *Æolica* mutatione τῦ θ in φ. ſic φὴρ *Æolice* pro θήρ. Conf. WELL. *Gramm. Gr. p.* 50. & FISCH. *Animadv. in eam, p* 58.

Ὅς πολλῇσι φλιῇσι παρςὰς φλίψεται ὤμους, Qui multis januarum poſtibus adſtans atteret ſibi humeros: reclinando ſe seniliter ad poſtes, dum mendicat.

v. 222.

Αἰτίζων ἀκόλους, de mendico: Rogans fruſta cibaria. ὁπότε τοιῦτος ἀνὴρ αἰτίζῃ, ſi talis vir roget, *Od.* Δ. 651.

Ἄκολος, ου, ὁ, ἡ, buccella, μικρὸς ψωμὸς, ein Biſſen. idem fere qui ὁ πύρνος. & eſt a τὸ κόλον, ου, cibus: cum α *deminutivo.* Poſſis & a κολούω, trunco, deminuo, factum dicere, cum α *privativo.* quaſi οὐκέτι κολούεσθαι καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι ſolitus: nam ejusmodi buccellæ integræ ori ingeruntur, & ibi comminuuntur. Sed ex noſtra mente ἄκολος eſt ψωμὸς ὀλιγοτρόφος: nam una buccella non ſatiat eſurientem. αἰτίζων ἀκόλους, mendicans fruſtula, panis aut carnis, οὓς οὐκ ἄν τις ἔχοι κολούειν ἤτοι κολοβοῦν, σμικροτάτους ὄντας.

Οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας, non mulieres, nec lebetes: qualia dantur magnatibus dono, nam & γυναῖκες donabantur a divitibus. Hoc vult Melantheus: hic mendicus panis fruſta tantum, non vero magnificas res, *e. c.* formoſas ancillas; aut vaſa honorifica, ſibi petet. ἀμύνειν ὤρεσσι, defendere τὰς οἰκείας γυναῖκας, *Il.* E. 486. ἀνδράσι μαρναμενὸς ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, pugnans cum viris propter uxores veſtras: inquit Achilles ad Ulyſſem, & intelligit unam tantum Helenam, *Il.* I. 327.

Ἄορ, ἄορος, ἡ, & *transpoſite* ὄαρ, ὄαρος, ἡ, & *contracte* ἡ ὦρ, ος, conjux, uxor: ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. *in genere deinde* eſt, mulier; imo *generalius* etiam, familiaritate conjunctus, ὁ, ἡ. Eſt ergo ab ἀείρω, jungo.

Λέβητας.

Λέβητας. Vide ſupra ad *v.* 92.

v. 223.

Σταθμῶν ἔντοσθεν, ſupra *v.* 187.

v. 224.

Σηκοκόρος, ου, ὁ, ἡ, qui ſtabulum verrit & purgat: der die Bauerhütte oder den Stall rein hält. Eſt forma ut in νεωκόρος. σηκὸς eſt ἡ μάνδρα. a σήκω, ſtatuo, ſtabulo. *pro* σηκός. hinc & οἱ σταθμοὶ, *i. e.* αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. *Deinde* apud Recentiores ὁ σηκὸς notat templum, ναόν: quia ibi animalia ſtatuuntur, ut immolentur.

Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, Et ut purgator ſtabuli ſit, ein Ausmiſter.

Θαλλὸς, & θαλὸς, οῦ, ὁ, frons viridis: folia viridia. a θάλω, & per uſum θάλλω, germina emitto & protrudo. nam *propr.* de plantis dicitur, quando frondes emittunt & virent.

Θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, & ut frondem hœdis ferat: quod deinde in *proverbium* abiit, ut ὁ θαλλοφόρος diceretur ὁ μηδὲν χρήσιμος ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. nam θαλλὸς eſt & ἡ φυλλὰς, & ὁ κλάδος δένδρου. Attici hanc vocem maxime appropriavere oleæ.

Φορῆναι, *Il.* B. 107.

v. 225.

Καί κεν ὀρὸν πίνων, & ſane ſerum lactis bibens. Vide ad *Od.* I. 222.

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, femur, femen, das dike Bein, die Lende, der Scheukel. ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος.

Μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, magnum femur faceret, *i. e.* εὐσαρκίαν, ἰσχὺν: parte poſita pro toto.

v. 226.

Ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν (ob metrum, pro ἔμαθεν,) poſtquam nunc ſane ſtudiis malis adſuevit, &c. Senſus eſt: καθὰ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ οὐ ῥᾷον ἀλλοιοῦται, ἐπεὶ ἔμαθεν εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐσθλός: οὕτως οὔτε ὁ φαῦλος, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθε. δυσαπόβλητοι γὰρ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι. de habitu acquiſito ergo μαθεῖν eſt intelligendum.

v. 227.

Οὐκ ἐθελήσει Ἔργον ἐποίχεσθαι, non volet Opus ruſticum obire *vel* facere.

Ἀλλά

'Αλλὰ πλώσσων κατὰ δῆμον Βέλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαςέρ, ſed reptans timide & curvato dorſo per urbem Mavult mendicando paſcere ſuum ventriculum; ſich bettelhaft bükend vor den Leuthen. τί πλώσσεις; cur es timidus, & depreſſus animo? *Il.* Δ. 371. ὐδ' ἄρ ἔτι δὴν ἀλλήλυς π'ιώσσοιμεν, non ſane jam diu nos invicem fugitabimus per militares ordines, ut nos tueamur in multitudine, *Il.* Υ. 427. Τρῶες πλῶσσον (*pro* ἔπlωσσον) ὑπὸ κρημνὸς, præ timore abſcondebant ſe depreſſi ſub ripas altiores fluminis; ut notetur κεῦψις διὰ δειλίας, *Il.* Φ. 26.

v. 228.

Βέλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαςέρ, Vult mendicando paſcere ſuum ventriculum. αἰτίζων ἀκόλυς, ſupra *v.* 222.

Βόσκειν ἣν γαςέρ, *h. l.* βόσκειν de γαςέρι ὡς ἐπὶ ἀλόγυ ζώυ dictum.

"Αναλτος, υ, ὁ, ἡ, quod expleri & ſatis apte curari nequit. γαςὴρ ἄναλτον, ventriculum inexplebilem, τὴν ἀπλήρωτον καὶ ἀκόρεςον, ἢ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει ὖσα, καὶ μὴ ἀλδαινομένη, *i. e.* αὐξομένη, ἐν τῷ κορέννυσθαι. Ex α priv. & ἄλθω, & ἀλθέω, augeo. *item* compleo.

v. 229.

Vide ad *Od.* Π. 440.

v. 231.

Σφέλας, αος, τὸ, ſcabellum, ὑποπόδιον, ein Fuß-Bänkchen. dictum διὰ το, ἐᾶον σφάλλεσθαι ἤγυν ἀναλγέπεσθαι, διὰ σμικρότητα.

Πολλὰ — σφέλα (*per Apocop.* pro σφέλατα) — ἐκ παλαμάων, videntur ſic dici in genere βέλη, jaculamenta, quæ manu jaciuntur in aliquem, βελῶν ἐνέναγματα, incuſſiones jaculamentorum, τὰ δυνάμενα σφῆλαι, *i. e.* ἐμποδίσαι καὶ μετακινῆσαί τινα, Stüke, womit man jemanden wirft, daß er wovon abgehalten oder zum fallen oder weichen gebracht werden ſoll. Ut ergo hîc præciſe non ſint ſcabella, ſed βέλη omnis generis.

Πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα κ. τ. λ. latera ejus deterent multa ſcabella circa caput ejus, ſc volantia, & contra caput ejus miſſa; ſed declinatione capitis incidentia in latus. Alii id explicant de capitibus βαλλοντων, quorum manus

manus ictum meditantes elevantur ad capita ipſorum: ſed præſtat, οἱ ἀμφὶ κάρη intelligere pro ἀμφὶ αὐτόν.

Ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, aus den Händen der Herren. παλάμηφιν, ſupra *v.* 4.

V. 232.

Πολλά οἱ ἀμφὶ —— Πλευραὶ ἀποτρίψουσι, Senſus eſt: πολλὰ σφέλα (ſcabella pedum) ξύλα σκοπὸν μὲν ἀμφὶ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως κάρη πεμπόμενα (deſtinata quidem adverſus caput ejus) τῇ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως παρεκκλίσει (celeri declinatione corporis) ἐνεκπίπτοντα (incidentia) ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, ἀποτρίψουσιν (deterent) αἱ οὕτω πληττόμεναι πλευραί. Alii tamen τὸ, ἀμφὶ κάρη, intelligunt de capite, non τοῦ βαλλομένου, ſed τοῦ βάλλοντος: nam qui conjicere vult gravius quid, ad caput ſuum elevat manum ſuam. Ceterum ἀστείως ſic loquitur Poëta, quod coſtæ & latera Ulyſſis deterent eas ligneas res, non vero hæ coſtas: ut innuat, firmiores eſſe coſtas ejus ſcabellis iis. Sic alius jocans dixit: πολλὰς μάστιγας ὁ νῶτος κατέτριψε.

Ἀποτρίβω, detero.

Βαλλομένοιο, hic genitivus reſpicit ad præcedens οἱ, ei, ut ſit pro βαλλομένῳ. nam hi duo caſus facillime inter ſe permutantur: & omnino Genitivus græcus neſcit σολοικισμὸν ποιεῖν.

V. 233.

Παριών, accedens, *Od.* Δ. 527.

Λὰξ ἔνθορεν — Ἰσχίῳ, calce inſiliit — pede impetum fecit — In coxam peregrini illius perſonati, qui ipſe dominus ejus erat; er ſprunge mit dem Fuß an ſeine Lende, ſtieß ihn mit dem Fuß; & notat id extremam τοῦ Μελανθίου ἀπαιδευσίαν, qui ignotum ſibi & innocentem hoſpitem in via publica ſic tractabat; & is hoſpes, ſub mendici ſenis perſona, erat herus & rex ejus, Ulyſſes: quam proterviam deinde graviſſimo ſupplicio expiavit. λὰξ ποδὶ κινήσας, *Od.* O. 45.

Ἔνθορεν. λέων ἐν βουσὶ θορών, irruens in armenta, *Il.* E. 161. ἔνθορ' ὁμίλῳ, inſiliit in confertam aciem. *pro* ἐνέθορε, *Il.* O. 623, Vid. & ad *Il.* Φ. 18. & Ω. 79

Ἀφραδίῃσιν, ex temeritate & ſtoliditate: nam incogitantiæ ſummæ eſt, ignotum, ſenem, ſine cauſſa lædere gravi-

graviter; cum neſcias, quid vindictæ de te ſumere poſſit. Vide ad *Od.* Ξ. 481.

v. 234.

Ἰσχίῳ, In coxam heri ſui perſonati. ἰσχίον, *Il.* Ε. 305.

Οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, neque eum extra ſemitam dimovit impulſu iſto, neque eum ex ſemita proturbavit & depulit ictu ſuo duro. ξείνους τε στυφελιζομένους, *Od.* Π. 108.

Ἀταρπιτὸς, *Il.* Σ. 565.

v. 235.

Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως, Sed ſtetit firmiter, nec vacillabat aut cadebat. ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, *Od.* Ν. 86.

Μερμήριξεν, deliberavit.

v. 236.

Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, pro ἐξέλοιτο, Utrum irruens baculo craſſo *vel* clava interficeret eum.

Μεταΐξας, *Il.* Φ. 564. μεταΐσσων, *Il.* Π. 398.

Ῥόπαλον, ſupra *v.* 195.

Ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, Vide ad *Od.* Α. 200.

v. 237.

Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, An terræ infligeret caput ejus. βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, *Od.* Λ. 289.

Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὖδας, ἀείρας, An ad terram allideret caput ejus, circa ſolum, attollens eum. utraque phraſis idem notat: nam qui terræ allidere alicujus caput vult, is debet eum attollere ante. πρὸς γῆν ergo & ἀμφ' οὖδας eſt idem, ἐκ παραλλήλου poſitum. Alii *h. l.* adverbialiter legunt, ἀμφουδὶς, eodem ſenſu, *i. e.* πρὸς τῇ γῇ, ἢ πρὸς γῆν, ad ἐλάσειε quoque pertinens.

Οὖδας, *Od.* Ν. 395.

Ἀμφ' οὖδας ἀείρας, Senſus eſt: ἐβουλεύσατο, ἢ ἀνέλοι τὸν κακὸν τῷ ῥοπάλῳ, ἢ ἀείρας ἀμφουδὶς (ſic enim legunt quidam) *i. e.* ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειεν τὴν ἐκείνου κεφαλὴν, conſultabat ſecum, an interficeret eum clava, an comprehenſum ex terra elevaret, & converſum caput ejus ſolo allideret. Alii hic pro ἀείρας legunt ἐρείσας, ut ſit: πρὸς τῇ γῇ ῥίψας, ad terram ſtatuens converſum caput. Senſus manet idem; volebat enim caput ejus

ad

ad terram convertere; ἀείρας tamen multo præſtat. ἀείρας πάντα μάλ', *Od.* Π. 285.

v. 238.

Ἀλλ' ἐπέτολμησε, φρεσὶ δ' ἔχετο, Sed pertulit id, & cohibuit ſe in pectore, ἔτλη καὶ ἔμεινε: & poſterius eſt explicatio prioris. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, tuumque cor & animus ſuſtineat & perduret audire, obfirmet ſe contra hæc narrata & ad hæc, ne debilitetur: laß dein Herz ſtandhaft genug ſeyn, das mit anzuhören, *Od.* A. 353.

Φρεσὶ δ' ἔχετο, & cohibuit ipſe ſe in animo, er hielte an ſich. οἱ δὲ ἔχοντο μάχης, abſtinebant ſe a pugnando, ſie ließen nach, *Il.* Γ. 84. Vide & ad *Od.* N. 2.

v. 239.

Νείκεσεν, Reprehendit. νείκεσσεν, ſupra *v.* 215.

Ἄντα ἰδών, intuitus. ἄντα, *Od.* Π. 416.

Μέγα δ' εὔξατο, χεῖρας ἀνασχών, Vide ad *Od.* N. 355.

v. 240.

Κρηναῖος, αία, αῖον, fontanus, ad ſcaturiginem pertinens. Νύμφαι κρηναῖαι, Nymphæ fontanæ.

v. 241.

Ὕμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε, Vobis femora combuſſit. *pro* ἐπέκηε. Vid. ad *Od.* Γ. 9. *Il.* X. 170.

Καλύψας πίονι δημῷ, cooperiens pingui adipe: nam adeps facilius ardet, & facit nidorem ſuaviorem. Vid. ad *Od.* Ξ. 428.

v. 242.

Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων, *ſc.* μηρία, incendit Diis.

Τόδε μοι κρηήνατ' (*pro* κρηήνατε) ἐέλδωρ, hanc mihi efficite voluntatem meam: ita Eumæus precatur Nymphas. ſic inquit Neſtor ad filios ſuos, *Od.* Γ. 418.

v. 243.

Ἀγάγοι δέ ἑ Δαίμων, & adducat eum Deus.

v. 244.

Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, Tunc ſane tibi arrogantias diſſiparet omnes, er würde dir das vornehme Weſen vertreiben: inquit ſervus fidelis ad alterum infidelem & ſuperbum. τὴν (σχεδίην) μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ', *Od.* H. 275.

'Αγλαΐας, comtus & lautitias, deine vornehm thuende Zierlichkeiten. ἀγλαΐα, *Od.* Ο. 78.

v. 245.

Τὰς (ἀγλαΐας) νῦν ὑβρίζων φορέεις, Quas (elegantias) nunc injurioſus præ te fers, Quas nunc inſolenter circumfers. Innuuntur veſtes elegantiores, quas iſte ſervus inſolens gerebat in corpore, & quibus ſuperbiebat; una cum geſtu ad jactantiam & nobilitatem vel quaſi compoſito.

'Αλαλήμενος αἰὲν ἄστυ κάτ', oberrans ſemper per urbem: nam ea quoque eſt ἄλη vel πλάνη, ſi quis extra ſua ſibi mandata officia alibi circumvagatur otioſus; & loquitur Eumæus ad Melanthium. καὶ ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, *Od.* O. 276.

v. 246.

Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, pecudes mali corrumpi ſinunt paſtores. φθείρεσθ', *pro* φθείρεσθε, perdimini, perite: imperat. Paſſ. *Il.* Φ. 128.

v. 247.

'Αιπόλος αἰγῶν, caprarius, qui capras curat & paſcit: *Melanthius.* αἰπόλοι ἄνδρες, *Il.* Β. 474.

v. 248.

"Ω πόποι] Perſuaſum hoc habebat Melanthius, Ulyſſem periiſſe, ideo ſubſannat Eumæum orantem Nymphas pro ejus reditu. Fiducia eum proterviorem faciebat, adeo ut non ſolum ad procorum partes tranſiſſet, verum etiam reliquis, (in quorum numero fuit hic noſter Eumæus,) qui adhuc aut Ulyſſi favebant, aut ejus reditum optabant, eſſet infenſiſſimus. Hinc Eumæo minatur, tacite tamen, & conſciis tantum ſuis ſociis, ſe eum longe ab Ithaca abducturum, ut eum vendat, & inde lucrum ingens faciat. Hoc enim eſt, ni fallor, quod dicit: ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Tum ut doceat, quam vere & firmiter interitum Ulyſſis credat, tam certam optat hodierno die eſſe mortem, ac illi jam contigit: ut nihil ſibi ad nequitiam hic Melanthius reliquum feciſſe videatur. SPOND.

Οἷον ἔειπε κύων, quale dixit canis.

'Ολοφώϊα εἰδὼς, eſt hîc contumeliæ vox. Vide ad *Od.*

Od. K. 289.] Non abſonum foret, ſi *h. l.* interpretaremur *improbus*, nam & verba & res patiuntur. ERN.

V. 250.

Ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, Deportabo procul ab Ithaca.

Ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι, & vendam, ut mihi multam pecuniam ex hac venditione pariat. ἄλφοι ὑμιν μυρίον ὦνον, *Od.* O. 452.

V. 251.

Αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι — Ἀπόλλων, Utinam Telemachum percutiat ſubita morte — Apollo,] Optat *Telemacho* mortem ſubitaneam; vel ut a Procis propediem occidatur. Ut recte *Barneſius*. Vide ſupra ad *Od.* O. 409. CLARK. Voilà l'état de ces valets perfides : ils deſirent la mort de leur maître pour continuer leurs deſordres, & pour être ſeurs de l'impunité. DAC.

V. 252.

Ἠ ὑπὸ μνηςῆρσι δαμείη, vel a procis interficiatur.

V. 253.

Ὡς Ὀδυσῆΐ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόςιμον ἦμαρ, Sicut Ulyſſi quidem procul hinc periit reditus. νόςος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο, meines Vaters Rückkehr iſt verlohren, *Od.* A. 413. Νόςιμον ἦμαρ, *Od.* Π. 149.

V. 254.

Ἦκα κιόντας, lente euntes. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἠγόρευον, ſubmiſſa voce ad ſe invicem dicebant, ſie fliſterten ſich einandern ins Ohr, *Il.* Γ. 155. nam pudebat ſenes, clare ea dicere. χιτῶνας ἦκα ςίλβοντας ἐλαίῳ, leniter nitentes, quaſi oleo eſſent uncti, *Il.* Σ. 596. πνοιὴ, ἦκα μάλα ψύξασα, valde leniter ſpirans halitus, *Il.* Υ. 440. κλινθῆναι ἦκ' ἐπ' ἀριςερὰ, inclinari paullulum ad ſiniſtram, *Il.* Ψ. 336.

V. 258.

Τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, (*pro* παρέθεσαν αὐτῷ) οἱ πονέοντο, Ei quidem carnium portionem appoſuerunt, qui occupati erant circa ſecandas & diſtribuendas carnes. ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο, *Od.* Π. 13.

V. 259.

Supra *v.* 94.

v. 260.

'Αγχίμολον — ἐρχομένω, propius — accedentes : de loco. Vide ad *Od.* O. 95.

v. 261.

Περὶ δὲ σφίας ἤλυθ' (*pro* περιήλυθε) ἰωὴ Φόρμιγγος, circumſonuit autem eos ſonus Citharæ. *i. e.* ἠχύθη ἡ Φόρμιγξ. ὑπο Ζεφύροιο ἰωῆς, per flatum Zephyri, bey dem gehen des Weſtwindes : nam ventus procedit quaſi, & ſecum rapit alia, *Il.* Δ. 276. τὸν δ' ἄιψα περὶ Φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, pro περιήλυθε, *i. e.* ἡ Φωνὴ ἠχύθη ὑπ' αὐτῦ ταχὺ, *Il.* K. 139.

v. 262.

Φόρμιγγος γλαφυρῆς, Citharæ cavæ.

'Ανὰ γὰρ σφίσι βάλλεῖ' ἀείδειν Φήμιος, Vide ad *Od.* Θ. 266.

v. 263.

Φήμιος, ου, ὁ, Poëta & Muſicus doctiſſimus. Dicitur fuiſſe præceptor Homeri in arte muſica & poëtica: hinc Homerum conſecraſſe nomen ejus memoriæ æternæ. Tribuit ei σύνεσιν, nam invitus verſatur cum procis; & σοφίαν, nam permulta ſcit.

v. 265.

'Ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐςὶ, *Od.* Z. 300.

v. 266.

'Εξ ἑτέρων (*ſc.* δωμάτων, ædificationum) ἕτερ' (*pro* ἕτερα) ἐςίν. *i. e.* ὐ μονόςεγα, ἀλλ' ὑπερῷα, mehr als ein Stockwerk.

'Επασκέω, curam impendo, cum cura facio & orno: inſuper addo cum cura. ex ἐπὶ & ἀσκέω, curo accurate, cum cura elaboro, tracto ſtudioſe.

'Επήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, probe curata autem & ornata eſt ei aula Pariete & ſeptis,] 'Επήσκηται αὐλὴ, *inſtructa*, vel *munita* eſt aula. ERN.

v. 267.

Τοῖχος circa aulam domus regiæ in Ithaca eſt idem, qui τὸ ἔρκος & τὸ τειχίον.

Θριγκοῖσι, de regia Ulyſſis; & pluralis eſt διὰ τὸ τῦ τοίχυ μέγεθος, ob altitudinem parietis aulam cingentis: eſt ergo hic ornatus ſuperior muri circa aulam. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, *Od.* H. 87.

Θύρας

Θύρω — ἐυεργέες, januæ — bene & denſé factæ. ἐυεργέα λάπην, *Od.* N. 224.

v. 268.

Δικλίδες, Quæ uno peſſulo oppoſito clauduntur. δικλίδες πύλαι, *Il.* M. 455. σανίδες δικλίδες, *i. e.* θύρω δικλίδες, *Od.* B. 345.

Ὑπεροπλίζομαι, vi & armis ſupero, armis & inſtrumentis ſupero: expugno.

Ουκ ἄν τίς μιν (αὐλὴν, τὴν αὐλὴν τῶν δωμάτων) ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, dieſen Hof, der ſo wohl verwahret iſt, ſollte wohl niemand mit Gewalt einnehmen und erſteigen, δι' ὑπεροπλίαν βλάψη.

v. 269.

Γιγνώσκω, ſentio.

Δαῖτα τίθενται, convivium inſtituunt, *vel* epulantur.

v. 270.

Ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, quoniam nidor dapum adſcendit. ſic *Il.* A. 266. de ſanguine profluente ex vulnere ponitur. Vide etiam ad *Od.* A. 319.

v. 271.

Ἐν δέ τε (*ſc.* δώμαλι) Φόρμιγξ Ἠπύει, intus autem cithara Clare ſonat. *h. l.* eſt ſimpliciter pro Φωνεῖ, & ponitur etiam de ſono inſtrumenti muſici, *Poëtice.* ἠπύει ποιμένα ποιμὴν ἐισελάων, *Od.* K. 83.

— ἣν ἄρα δαιτὶ Θεοὶ ποίησαν ἑταίρην,

— *quam utique convivio Dii fecerunt ſociam.*

Vide ad *Od.* Θ. 99.

v. 273.

Ἐπεὶ ὐδὲ τά τ' ἄλλα περ ἐσσ' (*pro* ἐσσὶ) ἀνοήμων, & præcedit: ῥεῖ' (*pro* ῥεῖα) ἔγνως, du haſt es leicht erkannt: dann du kanſt auch ſonſt gar bald etwas merken. Τηλέμαχ', ὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, ὐδ' ἀνοήμων, non ignavus eris, neque ſtolidus. ὐκ ἀνόητος, non talis, qui nihil poteſt introſpicere recte, *Od.* B. 270.

v. 274.

Φραζώμεθ', Conſideremus. *pro* Φραζώμεθα, *Od.* Π. 371.

Ὅπως ἔςαι τάδε ἔργα, ſupra *v.* 78.

v. 276.

Δύσεο δὲ μνηστῆρας, Subi autem procos, gehe unter ſie in ihre Verſammlung. δυσέτό τ' ἠέλιος, *Od.* O. 185.

Ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, & ego relinquar hic, ich will hier zurück bleiben, und warten, biß du hinein biſt. ὑπέλειπον ἐόντες, *Od.* Π. 50.

v. 277.

Ἐπίμεινον, exſpecta tu hic, mane hic.

Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, & ego ibo præ.

v. 278.

Μηδὲ σὺ δηθύνειν, Neque tu diutius morare, ſaume du auch nicht. infin. pro imperat. μὴ βράδυνε. ἦν γὰρ δηθύνησθα, *Od.* M. 121.

Μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας, ne quis te foris conſpiciens.

v. 279.

Ἢ βάλῃ, ἢ ἐλάσῃ, entweder werfe, oder ſchlage: Aut jactu feriat, aut percutiat cominus. βάλῃ eſt eminus τύψῃ, ſicut ἐλάσῃ eſt ἐγγὺς τύψῃ: ergo ἡ πληγὴ & ἡ ἔλασις ſæpe ſunt idem. *coll.* 283. ubi ad ἐλάσῃ reſpondet τὸ, πληγῶν.

Τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα, hæc de conſiderare jubeo.

v. 281.

Supra *v.* 193.

v. 282.

Ἔρχευ προπάροιθεν, i præ.

v. 283.

Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, Non enim ſum plagarum (cominus) imperitus, neque ictuum (eminus) ich habe Hiebe und Schüſſe, Schläge und Würffe, aushalten gelernet, wann es nöthig iſt.

Οὐ γάρ τι, *pro* ὅτι γὰρ, nequaquam enim.

Πληγέων (*pro* πληγῶν) ἀδαήμων, indoctus perferendi plagas, *vel* indoctus plagarum. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, *Il.* E. 634.

Βολάων, (*pro* βολῶν,) ictuum. ὀφθαλμῶν βολαὶ, conjectus oculorum, die ſchnellen Wendungen der Augen, und die zugleich ſcharf anſehen, was ſie anſehen: Feuer der Augen, *Od.* Δ. 150.

v. 284.

v. 284.

Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα, Patiens mihi eſt animus, quia mala multa paſſus ſum; poſſum ideo multa ferre & ſubire. *coll.* 283. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας ἐλθεῖν; an non aliquis confideret ſuo confidenti animo, ire ad Trojanos, in caſtra eorum? nam non fortitudo ſolum, ſed & audacia opus erat ad talem rem ſubeundam, *Il.* Κ. 205.

Πέπονθα, paſſus ſum. perf. Med. *pro* πέποθα, a πήθω. fut. 2. παθῶ. πέπονθας, *Od.* Ν. 6.

v. 285.

Μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, una cum illis *vel* poſt illa etiam hoc fiat.

v. 286.

Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι, Ventriculum autem non licet occultare, Ventriculus autem non poteſt diſſimulari: fames non diſſimulari diu poteſt. *vel* &, non poteſt aboleri, quoad vivas.

Γαστέρα — μεμαυῖαν, Ventriculum — cupidum, deſiderio cibi incitatum.

v. 287.

Οὐλομένην, Damna creantem, niſi deſiderio ejus fiat ſatis. Vid. ad *Od.* Θ. 343. 344.

Ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι, qui multa mala hominibus conciliat.

v. 288.

Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες] Car ſi on y prend bien garde, la plupart des guerres & ſur terre & ſur mer, ſont entrepriſes pour ravir le bien des autres, ou pour conſerver le ſien, & le tout pour la bonne chere, pour le luxe, &c. *Ariſtophane* a bien ſçu profiter de cet endroit. DAC.

Νῆες εὔζυγοι, Vide ad *Od.* Ν. 116.

Ὁπλίσσω, *idem quod* ὁπλίζω, inſtruo, conſtruo, apto.

Νῆες — ὁπλίσσονται, naves — ornantur & inſtruuntur in mare.

v. 289.

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, *Od.* Β. 370.

Κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι, mala inimicis inferentes.

v. 291.

Ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν, *pro* ἀνέσχεν, Canis autem caputque & aures jacens ſuſtulit, ὤρθωσεν, ἀνήγειρεν, er ſpißete ꝛc. adveniente procul domino.

v. 292.

Ἄργος, ου, ὁ, eſt apud Poëtam nomen proprium canis venatici. ab ἀργὸς, *i. e.* ταχύς.

Ὃν ῥα] *quem ſcilicet.*

v. 293.

Θρέψε μὲν αὐτὸς κύνα, οὐδ' ἀπόνητο, Educavit quidem ipſe canem hunc, ſed nullum ex eo fructum habuit, er hat ihn nicht zum Gebrauch genoſſen. μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο, *Od.* Π. 120.

v. 294.

Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον (*pro* ἦγινεον) νέοι ἄνδρες, hunc autem (canem) ducebant adoleſcentes (viri novi) contra capras feras. μῆλον ἀγινεῖ, *Od.* Ξ. 105.

v. 295.

Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, Capras contra ſylveſtres. ἀγρότεροί τε σύες, *Od.* Λ. 610.

Πρόξ, κὸς, ὁ, ἡ, eſt δορκάδων εἶδος, ſpecies cervulorum; vel ſunt ἐλάφων ἔκγονα νεογνά. Eſt a προκίειν, prodire alacriter: ταχεῖα γὰρ ἡ πρόξ. Eſt idem quod Germanorum ein Reh, caprea.

Λαγωὸς, οῦ, ὁ, lepus, *Il.* Κ. 361. Χ. 310.

v. 296.

Ἀπόθεστος, ου, ὁ, ἡ, quem nemo curat, cujus abſentia nemini moleſta eſt, quem nemo cura dignum putat. ex α priv. & ποθέω, deſidero, ich vermiſſe, ich ſehne mich.

Κεῖτ' ἀπόθεστος, jacebat ſic, ut nemo eum curaret: de cane venatico ſene, olim præſtantiſſimo: ἀφίλητος καὶ ἀτημέλητος.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος, *Od.* Ξ. 450] Domini abſentia contemtum reddiderat canem. Similiter ἄνακτα dominum canis habemus apud *Callimach.* H. in L. Pall. ERN.

v. 297.

Ἐν πολλῇ κόπρῳ, In multo ſtercore; de cane vetulo, in ſtercore in aula ſub dio cubante. ἐλθούσας ἐς κόπρον, *Od.* Κ. 411.

v. 298.

V. 298.

Ἄλις κέχυτο κόπρος, lagen groſſe Miſthauſen. ἄλις, *Od.* Π. 389.

Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν, *ſc.* τὴν κόπρον, ut curru veherent, fimum.

V. 299.

Τέμενος. τεμένη, *Od.* Λ. 184.

Κοπρέω, ſtercoro, ich dünge mit Miſt.

Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Servi Ulyſſis agrum magnum ſtercoraturi ſtercore ex aula avecto.

V. 300.

Ἐνίπλειος κυνοραϊστέων, canis, totus obſitus inſectis & vermibus canes infeſtantibus. σκύφος οἴνε ἐνίπλειον, *Od.* Ξ. 113.

Κυνοραϊστὴς, ȣ, ὁ, qui canem perdit & male vexat. & ſic vocatur τὸ τῶν κυνῶν φθαρτικὸν ζωΰφιον, pediculus caninus, qui & ὁ κρότων, de quo proverbium, ὑγιέστερος κρότωνος, de quo vide *Euſtathium ad Dionyſium* τον Περιηγητήν. Eſt ergo ὁ τὰς κύνας ῥαίων. κυνοραϊστέων, *Jon.* pro ςῶν. Ceterum αϊ in talibus eſt diſtractum, ab ὁ ῥαίςης, ȣ, deſtructor. a ῥαίζω, idem quod ῥαίω, adfligo vehementer, lædo & vexo vehementer, corrumpo, diſpergo.

V. 302.

Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, Cauda quidem igitur ille Argus, canis vetulus, motum dabat. σαίνοντάς τε κύνας, *Od.* Π. 6.

Ρ'] *Ut ſolent canes.* CLARK.

Καὶ ȣ̓᾽ατα κάββαλεν ἄμφω, & aures dejecit ambas: de cane blandiente eminus domino ſuo agnito. νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, *Od.* Ζ. 172.

V. 303.

Ἆσσον δ' ȣ̓κ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος Ἐλθέμεν, Non poterat jam ad dominum ſuum Accedere, canis ille æger. ἆσσον σάντ' ἰφέρει, *Od.* Ν. 368.

V. 304.

Αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ, ille autem eminus videns eum canem: niſi potius eſt, ille autem vultum aliorſum vertens, da er das Geſicht auf die andere Seite gewendet: deterſit lacrymam; ne Eumæus videret lacrymas. Vid. ad *Il.* Β. 269. & Ψ. 739.] C'eſt un ſentiment très-naturel; Ulyſſe touché de l'amitié de ſon

 chien,

chien, & le voiant en cet état, pleure en même temps & par amitié & par compaſſion. DAC.

Νόσφι, *Od.* Π. 383.

v. 305.

Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον, Facile latens Eumæum; ut Eumæus eum non facile animadverteret.

Αἶψα δ' ἐρεείνετο μύθῳ, ſtatimque interrogabat. *pro* ἠρέεινε.

v. 306.

Ἦ μάλα θαῦμα, certe valde mirum viſu hoc eſt. θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* N. 108.

Κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, quod indignabundus dicit, de cane tam præſtante olim.

v. 307.

Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, Pulcher quidem figura corporis eſt, er iſt ſchön gebauet.

Σάφα, ſupra *v.* 153.

v. 308.

Ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, velox ſit currendo cum forma hac. Sermo eſt de cane venatico: ex quo apparet, εἶδος dici & in genere, de tota ſpecie & figura externa; das Anſehen von auſſen.

v. 309.

Ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες, An ſic, quales ſolent eſſe canes elegantiæ cauſa aliti, oder ob nur ſo, ꝛc. αὔτως, *Od.* Π. 313.

Τραπεζῆες κύνες, domeſtici canes: οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀγρεύειν ζῶντες, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τράπεζαν, qui ab hominibus aluntur de menſa. Vid. ad *Il.* X. 69.

v. 310.

Ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, deliciarum *vel* elegantiæ autem cauſa (zum Staat) alunt tales canes domini. τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν, ſupra *v.* 244.

Κομέουσι κύνας, alunt canes. ἥ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, *Od.* M. 450.

v. 309. 310.

Erant veteribus principibus etiam κύνες τραπεζῆες, *canes menſales*, quos deliciarum ergo nutriebant. Tales novem Patroclo erant, ex quibus duos in rogum conjecit Achilles. *Il.* XXIII. 173. *ſq.* FEITH. *L.* IV. *C.* II. §. III.

v. 312.

V. 312.

Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος; Et omnino eſt hic canis viri procul hinc mortui: und das iſt freylich des in der Fremde verſtorbnen Herrn ſein Hund.

V. 313.

Εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ ἔργα, Si adhuc talis eſſet & corpore, & factis: de cane vetulo, olim præſtantiſſimo.

V. 315.

Θηήσαιο, admirareris. θηεῦντο, ſupra v. 64.

Ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, intuens velocitatem & robur ejus: quæ ſunt duæ virtutes canis venatici.

Ταχυτὴς, *Il.* Ψ. 740.

V. 316.

Ὀυ μὲν γάρ τι φύγεσκε (*Jon.* pro ἔφυγε) — Κνώδαλον, Nulla enim hunc canem evaſit — Beſtia.

Βαθείης βένθεσιν ὕλης, profundæ in receſſibus ſylvæ. ergo βένθος non de aquis ſolis dicitur: in den tiefeſten dikeſten Wäldern. νῆα — ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, *Od.* Θ. 51.

V. 317.

Κνώδαλον, ου, τὸ, dicitur *propr.* de leone; is enim dormit cum ſono, ut procul audiri poſſit dormiens. (a κνωσσω, dormio cum ſonitu, quaſi ſerra magna duceretur, ich ſchlafe mit ſchnarchen. & quia talis ſomnus ſolet eſſe profundus: hinc eſt in genere, βαθὺ ὑπνώττω, profunde dormio, cubo dormiens. Vid. ad *Od.* Δ. 809.) *Deinde*, per uſum, quævis fera vel beſtia, marina & χερσαία, ſic eſt appellata] Κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον, τὸ κῆτος· νῦν δὲ θηρίον, ὑπὸ κυνῶν ἁλισκόμενον. *Schol.*

Κνώδαλον ἐ φύγεσκε, ὅ, ττι ἴδοιτο, Fera non effugit hunc canem, quamcunque videret. Alii legunt, δίοιτο, perſequeretur.

Καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη, nam & veſtigiis valde callebat, er verſtuhnd ſich ſehr gut auf die Spuhren, wo ein Wild gegangen. ἴχνος, εος, τὸ, greſſus, inceſſus. *item* veſtigium.

Περιῄδη (pluſq. perf. Med. *Attice*) γὰρ καὶ ἴχνεσι, etiam veſtigiis ſane plus ſciebat, quam alii canes. *i. e.* in inveſtigandis feris præſtabat multum hic canis. ἐπεὶ

πέρι οἶδε (*pro* περίοιδε. πέρι *pro* περισσῶς, eximie,) νοῆσαι, quia admodum peritus eſt conſilii, nemo facile eum in ſcientia prudentiæ vincit, *Il.* K. 247. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρονιν ἄλλων, Genitivus pertinet ad verbum: plus quam alii intelligit juſtos mores & prudentiam; περισσότερον τῶν ἄλλων δίκαιός ἐςι καὶ φρόνιμος, *Od.* Γ. 244. περιειδω, valde ſcio & perſpicio, plus quam alii video.

v. 318.

Νῦν δ' ἔχεται κακότητι, Nunc autem vinctus *quaſi* teneatur miſeria. ita *Od.* Θ. 182.

Ἄναξ δὲ οἱ ἄλλοθι πάτρης Ὤλετο, dominus enim ejus alibi procul a patria Periit. ἄλλοθι, *Od.* Π. 44.

v. 319.

Τὸν δὲ (κύνα) γυναῖκες — ὐ κομέουσι, hujus autem mulieres — curam non habent, ſie warten ihn nicht, eum non procurant. Vide ſupra ad *v.* 310.

Γυναῖκες ἀκηδέες, mulieres negligentes καὶ ἀφρόντιδες. εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, *Od.* Z. 26.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, notat *Paſſive*, ὅπερ ὐδεὶς κήδεται, incuratus, cujus nemo curam habet. Notat & *intranſitive*, nihil curans, de nulla re ſollicitus; ſine cura agens. Hinc eſt ἡ ακηδία, incuria.

v. 320.

Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, Servi autem, quando non amplius eis imperant heri, &c. Hîc vides, ὅση καὶ οἵη ἡ τῶν δὐλων ἀμέλεια, ὅτε μὴ καλῶς ἐπικρατῦνται. (in poteſtate dominorum tenentur.) Ἐι δέ τῷ ἁπλῶς δὐλῳ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς, *i. e.* τῆς εἰς τὰ ἔργα σπυδῆς, ἀφαιρεῖται, πολὺ πλεῖον ἀφαιρεῖται (demitur) τῦ μὴ ἔχοντες ἄρχοντα καλῶς ἐπιςατῦντα. *coll.* 322. *ſq.* Et Eumæus hîc de reliquis ſervis heri ſui abſentis loquitur. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέυσιν ἄριςοι, *Od.* Π. 122.

v. 321.

Ὀυκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλυσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, Non amplius poſtea volunt ex debito officio ſuo operari.

Ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, officium ſuum facere. ὅς ἐναίσιμος εἴη, *Od.* K. 383.

Ἐργάζεσθαι, *Od.* Ξ. 272.

v. 322.

v. 322.

Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται — Ζεὺς, Dimidiam enim partem virtutis eripit — Jupiter. Alii pro ἀρετῆς legunt, τε νόυ, i. e. τὸ ἥμισυ τῆς φρονήσεως, dimidium bonæ mentis. Utrumque eodem ſpectat; nam id vult Eumæus: ſervi non ſunt homines integri, ſed dimidiati tantum.

Ἥμισυ — ἀρετῆς, i. e. σπυδῆς μετὰ προαιρέσεως εἰς τὰ ἔργα, die Helfte ſeiner Munterkeit und guten Gemüths. coll. 320.] Τῆς ἑκυσίυ πρὸς τὰ ἔργα ὁρμῆς. Schol.

Ἀποαίνυται, aufert. Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόςον, Od. Ξ. 309.

v. 323.

Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δύλιον ἦμαρ ἕλῃσιν, Viri, quando eum ſervitus occupat, vel in ſervitutis conditionem delapſi.

Δύλιον ἦμαρ, Od. Ξ. 340. Sic ἐλεύθερον ἦμάρ eſt ἡ ἐλευθερία.

Κατὰ — ἕλῃσιν, pro καθέλῃ, deprimat, occupet, eum ſervitus. κὰδ δ' ἕλον ἱςὸν, Od. O. 495.

v. 326.

Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν (pro κατέλαβεν) μέλανος θανάτοιο, Argum (canem hujus nominis vetulum) autem fatum corripuit (hat ihn ergriffen) atræ mortis.

v. 327.

Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοςῷ ἐνιαυτῷ, Statim cum viderat herum ſuum Ulyſſem poſt vigeſimum annum.

v. 326. 327.

Canis accedentem ad domus ſuæ januam recognoſcit Ulyſſem, & præ gaudio moritur. Similem circumſtantiam in reditu *Tobiæ* refert ſacer Scriptor. (*Cap. XI: 9.*) Non ergo futilis eſt, ut dixerunt nonnulli, aut illepida, ſed belle naturam pingit. Sed quomodo (ajunt) canis poſt viginti annos adhuc viveret? *Canes Laconici* (inquit *Plinius*, Lib. X.) *vivunt annis denis, cetera genera annis quindecim, aliquando viginti. Euſtathius* vero etiam ad quatuor & viginti annos eorum vitam aliquando protrahi teſtatur. Et *Daceria* unum a ſe viſum tres & viginti annos natum confirmat. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p. 163.*

v. 330.

Νεῦσ' (*pro* Νεῦσε) ἐπὶ οἱ καλέσας, Innuit eum ad ſe vocans,

cans, Nutu capitis eum ad ſe vocabat. *i. e* προσκαλίσαλο νευμαλι αὐλον. νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, *Od.* Π. 283.

Παπλήνας ἕλε δίφρον κ. τ. λ. cum circumſpexiſſet, ubi eſſet ſella vacua, ſumſit eam ſellam, ſtantem ibi, in qua ſtructor ſedere ſolebat; eamque ſellam portavit ad menſam. φαῖνη παπλαίνονλι πρὸς πέτρην, *Od.* Μ. 233.

V. 331.

Ἔνθάδε δαιλρὸς ἐφίζεσκεν, (*Jon.* pro ἔφιζε,) cui ſtructor, diviſor carnium & diſſector, inſidebat *vel* inſidere ſolebat. δαιλρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε, ſtructor, qui carnes ſecuerat, apponebat carnium lances, *Od.* Α. 141. ſed ἡ ταμίη appoſuerat cibos heſternos non calidos, jamque heri ſectos, *ibid.* 139. *ſq.* δαιλρὸν, *Il.* Δ. 262.

V. 332.

Κρέα πολλὰ Δαιόμενος μνηςῆρσι, carnes multas Secans (trenchirend) procis. κρέα δαίελο, καὶ νίμε μοίρας, *Od.* Ο. 140.

V. 335.

Κανέε τ' ἐκ σῖτον ἀείρας, & ex patina illa panem ſumens. Vide ad *Od.* Π. 51.

Ἀείρας, Vide ſupra ad *v.* 237.

V. 336.

Ἀγχίμολον δὲ μελ' αὐλὸν, Non diu autem poſt eum, bald nach ihm. ἀγχίμολον ἐρχομένω, ſupra *v.* 260.

Ἐδύσελο δῶμαλ', ingrediebatur ædes. δύσεο μνηςῆρας, ſupra *v.* 276.

V. 337.

Vide ſupra ad *v.* 202.

V. 338.

ibid. *v.* 203.

V. 339.

Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνε οὐδῦ ἔνλοσθε θυράων, Sedebat autem in fraxineo limine intra januas.

Μέλινος & μείλινος. ἔγχος μείλινον, *Il.* Ε. 655.

V. 340.

Κλινάμενος ςαθμῷ, Adplicans ſe poſti, Inclinans ſe ad poſtem januæ, ipſe ſedens in limine.

Κυπαρίσσινος, ίνη, ινον, cypreſſinus. a κυπάρισσος, *Od.* Ε. 64.

V. 341.

v. 341.

Ὃν ποτὶ τίκτων ξέεσεν ἐπιςαμένως, *h. l.* de limine domus. Vid. ad *Od.* E. 245.

Καὶ ἐπὶ ςάθμην ἴθυνε, *ibid.*

v. 343.

Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν — ἐκ κανέοιο, Panemque integrum (ὅλον) ſumens — ex corbe. χλαίνας οὔλας, ſupra *v.* 89.

v. 344.

Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ſicut ei manus capiebant, quantum capere poterat manibus. Et vide ſimplicitatem heroicam, qua, ſine aliis inſtrumentis, manu ſola bene lota, ad cibos capiendos vel aliis porrigendos utebantur. κρητῆρ' ἓξ μέτρα ἐχάνδανεν, *Il.* Ψ. 742.

Ἀμφιβαλεῖν *h. l.* eſt περιλαβεῖν, περιχεῖν, ſo viel er mit der vollen Hand umfaſſen könnte.

v. 346.

Αἰτίζειν, Rogare. αἰτίζων, ſupra *v.* 228.

Πάντας ἐποιχόμενον μνηςῆρας, ad omnes accedentem procos, apud omnes obeuntem procos. ἔργον ἐποίχεσθαι, ſupra *v.* 227.

v. 347.

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ,

Pudor autem non eſt utilis homini indigo, dona apud alios quærenti.

Pudor iſte eſt intelligendus de audacia libera, qua res ſibi neceſſarias mendici exigunt, & qua ſi non ſunt præditi, miſeriorem eorum conditionem putes. Petentibus enim tantum dari, vox eſt non minus trita, quam vera. Ergo pudor ille ruſticus mendicis omnino eſt inutilis, qualis tamen raro ipſis ſolet ineſſe. Neque tamen impudentes eos eſſe debere intelligimus: cum, ut eſt apud *Euripidem in Medea: ἡ μεγίςη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν ἀναίδεια*: ſed audacia, quæ modeſtiæ & verecundiæ ſit immixta, ad libere victum petendum inſtructos SPOND.

Κεχρημένῳ ἀνδρὶ, indigenti viro. καὶ μάλα περ κεχρημένος, *Od.* Ξ. 155.

Προΐκτης, ου, ὁ, ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνειν, qui donum cupit accipere, mendicus. a προῖξ, *Od.* N. 15.

v. 354.

v. 354.

Ζεῦ ἄνα,] Cum ii, qui beneficium a potentioribus gratis excipiunt, non habeant, quo pacto re ipſa parem eis gratiam rependant, ſolent ad preces & vota recurrere, ut *h. l.* Ulyſſes, qui pro beneficio & humanitate Telemachi duo illi optat. Unum quidem generale, alterum vero particulare. Generale, cum eum inter homines beatum eſſe vult: particulare, cum cogitationibus illius fauſtum precatur exitum. Et hoc quidem ab iis, qui hoc audiebant, potuit generalius accipi: ſed præcedentia faciunt, ut credam, tacite Ulyſſem conſilium illud adverſus procos intellexiſſe. SPOND.

Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, ſc. δὸς vel ποίησον, da *vel* fac, Telemachum mihi inter viros beatum eſſe. Vid. BOS *Ell. Gr. ſub v.* Ποιεῖν. & Διδόναι.

Ὄλβιος, *Od.* N. 42.

v. 355.

Καί οἱ πάντα γένοιθ', (pro γένοιτο,) ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ, Et ei omnia fiant, quæ mente ſua agitat efficienda. *νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Od.* O. 111.

v. 356.

Ἦ, Dixit.

Ἀμφοτέρῃσιν (*ſc.* χερσὶν) ἐδέξατο, ambabus *manibus* accepit. ita *Od* Λ. 593.] Proverbium eſt, *utraque manu accipere*, forſan ex *h. l.* deſumtum. Videtur exprimi pauperum ſtudium & diligentia in accipiendis, quæ mendicando impetrant. SPOND.

v. 357.

Ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, indecentem ſuper peram, *ſcil.* depoſuit acceptum cibum, quam pro menſa nunc adhibebat. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, *Od.* Ξ. 32.

Πηρη, ſupra *v.* 197.

v. 358.

Ὡς ὅτ' (pro ὅτε) ἀοιδὸς — ἄειδεν, pro ἕως ὅτε, ſo lang als, interim dum cantor — canebat.

v. 359.

Ἐδηδόκει, ederat.

v. 360.

v. 360.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ', Proci autem ſtrepitum colloquendo faciebant, ſie redeten laut durch einander; ut congregata multitudo hominum liberorum ſolet; nam canente Phemio ſilentium fuerat. ita *Od* Α. 365. Δ. 768.

'Αυτὰρ 'Αθήνη] Quanquam ex conſilio Telemachi debuit Ulyſſes a procis ſtipem emendicare, noluit tamen Poëta eum hoc ſine divino conſilio aggredi, quod longe eſt auguſtius, quam ſi aliter factum eſſet. Notandum eſt autem, quis ſit finis hujus emendicationis, ut nimirum juſtos & injuſtos cognoſcat, *i. e.* τὰς ἐναισίμους τε καὶ τοὺς ἀθεμίστους: nempe a quibus ſtipe honeſtaretur, & a quibus contra contumelioſe repelleretur. SPOND.

v. 362.

Ὤτρυν', ὡς ἂν —, Incitavit, ut &c.

Πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, panes a procis corrogaret, mendici more. πύρνον, ſupra *v.* 12.

v. 363.

Γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, Et cognoſceret ſimul, quinam ſint probi & moderati & juſti, quique injuſti. ἐναίσιμοι ſunt οἱ δίκαιοι καὶ κατὰ θέμιν ζῶντες: & his opponuntur οἱ ἀθέμιστοι. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, ſupra *v.* 321.

Ἀθέμιστοι, contemtores omnis boni moris humani. Κυκλώπων — ἀθεμίστων, *Od.* I. 106.

v. 364.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος, conſtructio eſt nova, cum *accuſ.* perſonæ & *genit.* rei pendentis ab ἀπό. Sed ne ſic quidem poterat prohibere aliquem a malo; & ſenſus eſt: Etſi aliquis juſtus videri poſſet comparative cum aliis injuſtioribus, tamen ne eum quidem prohibiturus, & defenſurus, & exemturus erat ab infortunio inſtante, & a morte omnibus deſtinata. ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι, ego nihil tibi faciam mali, imo & alium paratus ſum arcere a te, *Il.* Ω. 371.

Κακότης, ſupra *v.* 318.

v. 365.

Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, Ivit autem celeriter petiturus dextrorſum a viro quovis. ἐνδέξια pertinet ad ἔβη, & notat, cœpiſſe eum ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος, ἐπὶ ἀγαθῷ συμβόλῳ. Poſſit tamen & ad αἰτήσων referri, ut notet ἐπιδεξίως, dextre, auf eine Art, wie es ein rechter Bettler machen muß. *coll.* 366. ut & ſic fuerit πολυμήχανος. Poteſt & eſſe, κατὰ τὰ ἐνδέξια, *i. e.* δεξιᾷ χειρὶ porrecta, ad accipiendum aliquid. αὐτὸς Θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, a dextra parte conſeſſus incipiens, ſimul & poculum dextra manu ſua præbens, & dextræ manui alterius; idque boni ominis cauſſa, *Il.* Α. 597. δεῖξ' ἐνδέξια φέρων πᾶσιν, in dextra manu ſua ferens, & in dextram manum accipientis, & a dextra parte conventus hujus incipiens, oſtendit omnibus hanc ſortem, *Il.* Η. 184. Ζεὺς αὐτοῖς ἐνδέξια σήματα φαίνων, fauſta ſigna a dextra parte, *i. e.* ab oriente, *Il.* Ι. 236.

v. 366.

Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, Quoquoverſus & ad omnes manum extendens, ut mendicus. πάντοσε, ſupra *v.* 209.

Ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη, quaſi mendicus ab antiquo eſſet.

v. 367.

Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, Hi vero miſerantes dabant.

Καὶ ἐθάμβεον αὐτόν, ſie machten groſſe Augen über ihn. θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, *Od.* Π. 178.

v. 369.

Supra *v.* 247.

v. 370.

Ἀγακλειτῆς βασιλείης, valde claræ & celebris fama & nomine reginæ. ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας, *Od.* Η. 202.

v. 371.

Ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα, profecto enim eum antea (vorher, πρὸ ὀλίγου,) vidi.

v. 372.

Ἤτοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, *i. e.* ἐγίνετο αὐτῷ ἡγεμὼν ὁδοῦ τῆς εἰς τὴν πόλιν. σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, ſupra *v.* 194.

v. 373.

Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, Quod autem

autem ipſum attinet, non liquido ſcio, unde genere fateatur ſe eſſe. σάφα, ſupra *v.* 307.

Γένος, *i. e.* κατὰ γένος.

v. 374.

Νείκεσσε, ſupra *v.* 239.

v. 375.

Ὦ' ῥίγνωτε συβῶτα, pro ἀρίγνωτε, *per Aphæreſin:* O valde cognoſcibilis ſubulce, quem quivis agnoſcit ſtatim hominem vilem: ut ergo & in malo ſenſu, ſicut ἐπίσημος. ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ, γνωστικὲ ἐπὶ εὐτελείᾳ καὶ οὐδαμινότητι: quem ex primo adſpectu quivis agnoſcit nil niſi ſubulcum & hominem nihili eſſe. contra Melanthius, adfectans elegantias & delicias, non videbatur eſſe αἰπόλος, ſed homo aliquis honeſtior & nobilior. Eſt ergo hoc dictum ἀστειότερον, quam illud *v.* 219. Ceterum eſt hæc aphæreſis & contractio Attica, ſicut ὦ' γαθὲ, pro ὦ ἀγαθέ. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, ſupra *v.* 265.] Dicitur *h. l.* ἀρίγνωτος in partem deteriorem, ut notat *Euſtath. O! nimium note.* Ovid. Metam. I. 198. *Notus feritate Lycaon.* Virgil. Ecl. III. 8. *Novimus & qui te.* ERN.

v. 376.

Ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν (*pro* ἡμῖν) ἀλήμονές εἰσι; an non ſatis nobis vagabundi ſunt? ἅλις, ſupra *v.* 298.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, circumvagus. idem qui ὁ ἀλήτης.

v. 377.

Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, Mendici moleſti. } Vide ſupra ad *v.* 220.
Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. — }

v. 378.

Ὄνομαι, forma Media, quaſi ab ὄνωμι, ab ὀνίω, valde vitupero, pœnitet me valde alicujus operæ vel rei, ich bin ſehr unwillig worüber, bin unzufrieden. contemno.

Ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; An parum tibi videtur, quod tibi victum comedunr heri tui Hic congregati tot viri? An vituperas id, quod non ſtrenue ſatis abſumuntur bona? Eſt ergo ἀστείως dictum, pro, μέμφῃ ἡμῖν, ὡς μὴ βοροῖς οὖσι, μηδὲ δαπανᾶν εὖ δυναμένοις τὰ τοῦ οἴκου τῶν σῶν δεσποτῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἑτέρους ἄγεις τοὺς ἀξιολογώτερον καταφαγομένους ἐκεῖνα;

an

an pœnitet te ſumtuum, qui hic fiunt?] *An parum tibi, non ſatis eſt?* ERN.

v. 379.

Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, *Od.* Π. 390.

Ἐκάλεσσας, vocaſti, invitaſti huc.

v. 381.

Ου μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις, non bene, etſi nobilis homo, loqueris.

v. 382.

Αὐτὸς ἐπελθὼν, ipſe adiens eum.

v. 383.

Ει μή τῶν, niſi *aliquem* eorum.

Δημιοεργὸς, ὁ, ὁ, ἡ, qui publicas operas facit, qui pro populo facit. Tales ſunt ὁ μάντις, ἰατρὸς, τέκτων, &c. imo & κῆρυξ, qui publice clamat.

Ει μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, Ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν. *per Craſin* dicuntur δημιεργοί. In genere ſunt τεχνῖται δημόσια ἐργαζόμενοι, artifices publici, οἳ καὶ κλητοί εἰσι, *i. e.* καλοῦνται πρὸς ἀλλοθεν, vocantur huc vel illuc ad opus faciendum.

v. 384.

Μάντιν. is ergo inter utiles rei publicæ homines numeratur.

Τέκτονα δούρων, fabrum lignarium: qui numeratur hic inter honeſtiores homines, & inter δημιοεργοὺς, ſive οἰκοδόμος ſit, ſive ναυπηγὸς, qui invitari ſoleat ad epulum.

v. 385.

Θέσπιν ἀοιδὸν, *i. e.* θεῖον, qui divina eloquitur & canit. Talem invitare ſolebant homines ad convivia. θέσπιν ἀοιδὴν, *Od.* Θ. 498.

Ὅ κεν (*pro* ὅς κεν) τέρπῃσιν ἀείδων, qui delectet nos canendo.

v. 386.

Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν, Hi enim ſunt illi inter mortales, qui invitari ſolent ad epulas. κλητοὺς ὀτρύνομεν, *i. e.* ἐκκρίτους, nominatim electos mittamus celeriter, *Il.* I, 165.

Ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* Ο. 79.

v. 387.

v. 387.

Πτωχὸν δ' ὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντά ἑ αὐτόν, Mendicum autem nemo fere vocaverit ad ſe domum, abſumturum & pauperiorem redditurum ipſum vocatorem. τρυχȣσι δὲ ὄικον, *Od.* Π. 125.

v. 388.

Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοὶ, Sed ſemper durus & increpans præ omnibus es procis Contra ſervos Ulyſſis, & maxime contra me, ungönſtig, hart anfahrend. *coll.* 395. ἐρεθίζει μύθοισι χαλεποῖσιν, irritat homines verbis duris.

v. 390.

Ὀυκ ἀλέγω, ich nehme das nicht zu Herzen, bekümmere mich darum nicht. ὅτις ὐκ ἀλέγει, *Od.* Π. 307.

v. 393.

Σίγα, Tace, *Od.* Ξ. 493.

Μή μοι, τȣτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν, nec mihi huic multa regere verbis.

v. 394.

Ἔιωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν, conſuevit male irritare alios.

v. 395.

Ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλυς, & incitat etiam alios, ad idem faciendum.

v. 397.

Ἦ μευ καλὰ, πατὴρ ὡς, κήδεαι ὑιος, *pro* κήδεαί μευ, ὡς πατὴρ ὑιος, certe probe curam mei habes, ſicut pater filii: & eſt *Ironice* dictum, &, ut in affectu ſolet, perturbate in Textu.

Καλὰ, *pro* καλῶς, pulchre.

v. 398.

Ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, a domo pellere.

v. 399.

Μῦθος ἀναγκαῖος, *Active*, cogens, ἀναγκαστικὸς, βιαῖος, ein Macht-Spruch, cui parere neceſſe eſt.

Μὴ τȣτο Θεὸς τελέσειε, das laſſe doch Gott nicht würklich werden!

v. 400.

Δός οἱ ἑλὼν, Da ei, ſumens ex iis quæ adſunt, Nihm und gib ihm.

 Ou

Ὄυ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε, non impedire cupio te: imo ipſe jubeo, ut des. οὐκ ἂν ἔγωγε φθονέοιμι ἀγορεῦσαι, *Od.* Λ. 380.

v. 401.

Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ (κατὰ) τόγε, Neque igitur matrem meam verere in hoc, ſcheue dich hierbey vor meiner Mutter nicht; illa enim idem vult, quod ego te jubeo facere: & eſt imperativus Jonicus per contractionem, quam Attici faciunt in ου. ξείνους οὐχ ἅζεο ἰθέμεναι, *Od.* I. 478.

v. 403.

Ὄυ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, non eſt tibi hæc in pectore voluntas, ſo biſt du nicht geſinnet, *ſc.* ut libenter des aliis.

v. 404.

Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι, ἢ δόμεν (*pro* δοῦναι) ἄλλῳ, Ipſe enim comedere multo mavis, quam dare *vel* largiri alii.

v. 406.

Ὑψαγόρης, ου, ὁ, qui verbis auget rem & extollit. τὰ μικρὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων. qui de minoribus rebus ſic loquitur, ut credi faciat, majores & atrociores eas eſſe. Non fere in laude ponitur hoc nomen, ſed honeſtiori vocabulo indicat τὸν ψεύστην καὶ πιθανολόγον καὶ συκοφάντην. & hoc vitium tribuitur a procis Telemacho, quaſi is injurias ipſorum majores juſto & invidioſiores faciat. Vide etiam ad *Od.* Α. 385.

Μένος ἄσχετε, *i. e.* κατὰ μένος, qui conſilia & propoſita tibi in poteſtate tua non habes; *vel*, qui vi & robore nimio abuteris; *vel*, cujus vis non cohibetur, qui tibi non temperas vehementia tua. ita *Od.* Β. 85. αὐτοὺς ἔλαβε πένθος ἄσχετον, eos cepit luctus, quem vix capiebant animo; pæne majorem, quam ut tolerare quirent, *Il.* Π. 549. μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, nos Græci nobiles, in exſerendo robore noſtro nunquam cohibiti ab hoſtibus aut caſibus adverſis, *Od.* Γ. 104.

Ποῖον (μῦθον *vel* ἔπος) ἔειπες; quale dixiſti? ποῖος eſt plerumque *vel* admirantis, *vel* indignantis, *aut* reprehendentis vox.

v. 407.

v. 407.

Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες, Si ei tantundem omnes darent proci; & ſenſus eſt: ἐὰν οἱ μνηστῆρες πάντες τοσοῦτον δοῖεν τῷ πτωχῷ τούτῳ, πολὺν ἂν καιρὸν διαγάγοι μὴ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, wurde er wohl in langer Zeit nicht wieder kommen zu betteln; quod quidem ſignificare videri poſſit, multam ἐλεημοσύνην mendico datam: revera autem notat πληγὴν μεγάλην καὶ τραῦμα δεινὸν, δι᾽ ὃ πολὺν χρόνον οὐκ ἂν ἰσχύσῃ ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ Ὀδυσσέως οἶκον ὁ πτωχός.

v. 408.

Καί κεν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, Et ſane eum vel tres menſes integros procul hæc domus teneret *vel* arceret hinc, wurde zurück von ſich entfernet halten. Innuit vulnus infligendum jam mendico iſti, ſic, ut domus hæc intra tres menſes proximos viſura eum non ſit. οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, ſupra *v.* 17.

Ἀπόπροθεν, *Od.* I. 188.

v. 409.

Θρῆνυς, *Od.* Κ. 315.

Ὑποφαίνω, ſubter profero & apparere facio.

Θρῆνυν — ὑπέφηνε, ſcabellum ſub pedibus protraxit. *i. e.* ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, *coll.* 462. 463. er ſchob die Fußbank unter dem Tiſch und Fuß vorwärts, daß er ſie hernach geſchwinder ergreiffen könnte. nam antea totum ſcabellum latebat fere ſub pedibus.

v. 410.

Ὧι ἔ᾽ ἐπέχεν (*pro* ἐπεῖχεν) — πόδας εἰλαπινάζων, cui imponebat — pedes inter convivandum. χῶρον ἅπαντα, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς, locum omnem, quem occupabat corpus mortuum; quantum loci tegebat corpus, *Il.* Ψ. 190. ἐπεῖχον Τυδείδῃ ἵππους, equos contra eum dirigebant, *i. e.* ἤλαυνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ, *Il.* Ε. 240. ſic *Il.* Π. 732. ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε ἵππους.

Λιπαροὺς πόδας ἐπισχοίης εἰλαπινάζων, inquit Juno ad Somnum, *Il.* Ξ. 241. cujus pedes certe non ſunt horridi. ſic de Antinoo dicitur *h. l.* λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* Π. 416.

Ἐιλαπινάζων, epulans. Vide ad *Od.* Β. 57.

V. 411.

Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτȣ καὶ κρειῶν, & plenam faciebant peram Pane & carnibus. ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, ſupra *v.* 357.

V. 413.

Ἄυλις ἐπ' ȣ̓δὸν ἰὼν, Retrogreſſus ad limen, ut mendicus, accepto dono.

Ἔμελλεν — προικὸς γεύσεσθαι, guſtaturus erat donum datum, *ſeu* de datis ſibi cibis, er wollte die gegebnen Gaaben eſſen. & ſermo eſt de mendico. Vides ergo, προῖκα eſſe donum in genere. Vide ad *Od.* Ν. 15.

Γεύσεσθαι *h. l.* de cibis poſitum in ſenſu proprio: notat enim fruitionem cum animo contento & læto. γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγχείαις, *i. e.* αποπειρασόμεθα, cum Genitivo rei guſtandæ, wir wollen uns einander verſuchen mit Spieſſen, *Il.* Υ. 258. & hoc ἀςείως dictum, quia alibi ἡ Ποιησις προσπλάτ]ει ςόμα τῷ πολέμῳ.

V. 415.

Φίλος, amice. ita ſupra *v.* 17.

Ὀυ μέν μοι δοκέεις ὁ κακιςος Ἀχαιῶν Ἔμμεναι, haud quidem mihi videris ignaviſſimus *aut* humillimus Achivorum Eſſe. ȣ̓τι κάκιςος ανηρ, *Il.* Π. 570. *Od.* Δ. 199.

V. 416.

Ἀλλ' ὤριςος, (*pro* ὁ ἄριςος,) ſed præſtantiſſimus. Vide ad *Il.* Λ. 288.

V. 417.

Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον, ἠέ περ ἄλλοι, Σίτȣ. λώϊον pertinet ad Σίτȣ, & eſt, magis fruenda portio panis, qua ego plus frui poſſim. ἦ πολὺ λώϊόν ἐςι, *ſc.* σοὶ, certe multo magis tibi ex voto tuo eſt, *Il.* Α. 229. certe multo magis cupis, ſpoliare eum donis ſuis acceptis, qui tibi contradixerit. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐςιν, nam ipſis hoc optabilius eſt, *Od.* Β. 169.

V. 418.

Ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, præſ. pro fut. ego autem te celebrabo fama, & bene de te narrabo, per omnem terram: δοξάσω. μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, *Od.* Ν. 299.

Κατ'

Κατ' ἀπείρονα γαῖαν, Vide ſupra ad *v.* 386.

V. 419.

Ἐν, inter.

V. 420.

Ὄλβιος, Dives & felix. Vide ſupra ad *v.* 354.

Ἀφνειὸν οἶκον ἔναιον, opulentam domum habitabam. ἀφνειοὶ καλέονται, *Od.* Ο. 432.

Πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, ſæpe dabam mendico erroni. δόσκον, *Il.* Ι. 331. Ξ. 382. δόσκεν, *Il.* Σ. 546.

Ἀλήτης, *Od.* Ξ. 124.

V. 421.

Τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, Tali, qualiſcunque eſſet.

Καὶ ὅτευ (*pro* ὅτινος) κεχρημένος ἔλθοι, & quodcunque deſiderans, *vel* cujuſcunque rei indigus, veniret ad me. αἰδοῖς ἐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, ſupra *v.* 347.

Ὅττευ, ſupra *v.* 121.

V. 422.

Δμῶες μάλα μυρίοι, ſervi valde multi, *ſc.* erant *mihi.*

V. 423.

Οἷσίν τ' εὖ ζώεσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, Quibus videlicet bene vivunt, & divites vocantur, *ſc.* homines.

Ἀφνειοὶ καλέονται, *ſc.* ἄνθρωποι. Vid. ad *v.* 420.

V. 424.

Ζεὺς ἀλάπαξε, *ſc.* με, *coll.* 419. *ſqq.* dives fueram: ſed Deus me inanivit. ἢ θεσπεσίῃ πόλιν ἐκ ἀλαπάξεις, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, num divino fato, an hominum ignavia, urbem expugnare & diripere non poſſis, *Il.* Β. 367. τὸν ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, hunc exhaurientem & frangentem ordines aciei, *Il.* Ε. 166. Vide etiam ad *Il.* Ι. 328. Λ. 749. Μ. 67. Ω. 245.

Ἤθελε γάρ πυ, voluit enim nimirum.

V. 425.

Ἅμα λῃστῆρσι πολυπλάγκτοισιν, una cum prædatoribus late vagantibus per mare, ſimul cum prædonibus multum circumvagantibus in mari. λῃστῆρσιν, *Od.* Π. 426.

Πολυπλάγκτοισιν. πολύπλαγκτος ἄνεμος, *i. e.* ὁ μὴ μένων ἀεὶ ἐν ταυτῷ, ventus valde variabilis, *Il.* Λ. 308.

Ἀνῆκεν, impulit, *Od.* Ξ. 465.

v. 426.

Δολιχὴν ὁδὸν, longum iter. δολιχὴ νῦσος, *Od.* Λ. 171.

v. 427 — 441.

Od. Ξ. 258 — 272.

v. 442.

Ξείνῳ — ἀντιάσαντι, hoſpiti — occurrenti, dem erſten Wirth. *vel*, ad quem acceſſerant quique eos bene curabat, der ſich ihrer annahm. βροτῷ ἀντιάσαντι, *Od.* N. 312.

v. 443.

Δμήτωρ, ορος, ὁ, rex Cypri.

Ἰάσος, ου, ὁ, rex Cypri, cujus filius fuit ὁ Δμήτωρ.

Ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν, qui Cypro fortiter *vel* potenter imperabat.

v. 444.

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, Inde nunc huc advenio. τόδε *h. l.* idem quod δεῦρο. *plene*, εἰς τόδε τὸ χωρίον, in hanc regionem.

Πήματα πάσχων, incommoda & labores patiens, caſus adverſos & calamitates perferens.

v. 446.

Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε; Quis Deus iſtud malum *vel* hanc peſtem huc adduxit? procus ſic vocat Ulyſſem perſonatum.] Hinc melius conſtat, quam ferus & immanſuetus hic Antinous fuerit, qui ad miſeram illam Ulyſſis conditionem non permoveatur, ſed potius eo gravius in eum exacerbetur, atque adeo reliquorum damnet liberalitatem eo nomine, quod ex bonis alienis eam exerceant. Qui prætextus ſpecioſus quidem eſt, ſed tamen adulterinus: quia non rei Ulyſſeæ conſervandæ gratia erogari ab aliis ſtipem illam ægre ferebat, ſed quod ita imminui ei magis bona illa videret, quibus ille tantopere inhiabat. SPOND.

Δαιτὸς ἀνίην, convivii moleſtiam, — dieſe Plage, die einem die Mahlzeit vergallet. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, *Od.* O. 393.

v. 447.

Στῆθ' (*pro* Στῆθι) οὕτως ἐς μέσσον, Conſiſte ibi in medium, tritt dorthin auf den Platz, ut *ſc.* ex intervallo fortior accidat ictus. Conf. PALAIR. *Obſerv. in Luc. VI:* 8. Στῆθι εἰς τὸ μέσον.

Ἐμῆς

Ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης, mea procul a menſa.

v. 448.

Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι, Ne cito amaram Ægyptum & Cyprum videas. ut nos dicimus, daß dir die Sach verſalzen werde.

v. 449.

Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, Quam confidens & nullo pudore retentus es mendicus! was für ein dreiſter und unverſchämter Bettler biſt du! iſtud ὡς vim habet τῦ, λίαν. coll. 578. Nimirum Penelope & Antinous diverſimode de re eadem judicant: illa ex animo benevolo erga egenum; hic ex contemtore animo.

Θαρσαλέος, audax, *Od.* Η. 51.

Ἀναιδὴς, impudens, *Od.* Ν. 376.

Προΐκτης, ſupra *v.* 347. & 352.

v. 450.

Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι, Serie ad omnes accedis mendicans.

v. 451.

Οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, & hi dant ſine conſilio ulteriori, ohne bedenken. μαψιδίως ψεύδεσθαι, *Od.* Ξ. 365.

Ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ᾽ ἐλεητὺς Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, quia nulla eſt retentio, aut miſeratio, De alieno donandi largiter.] Aptiſſima hæc perſonæ Antinoi ſuperbæ & iniquæ; qui, cum ipſe bonorum Ulyſſis diripiendorum reliquis procis dux & auctor ſit, ſimul tamen ac illos pauperi nonnihil largientes videat, profuſionis ſtatim incuſat, ſuæque ipſius inclementiæ æquitatis ſpeciem prætexit. CLARK.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, retentio, parſimonia, Enthaltung. οὔτις ἐπίσχεσις, i. e. οὐδεμία φειδὼ δωρεῖσθαι τὰ ἀλλότρια. ab ἐπισχέω, retineo.

Ἐλεητὺς, *Od.* Ξ. 82.

v. 452.

Ἀλλοτρίων (deeſt *ἀπὸ vel ἐκ*) χαρίσασθαι, De alienis largiri. χαριζομένη παρεόντων, ſupra *v.* 95.] Poteſt hoc ſententioſe uſurpari in eos, qui, cum ſuis bonis parcant, in alienis profundendis liberiores eſſe conſueverunt. Et hoc eſt, quod Galli proverbio enunciant: *De l'autruy*

cuir

cuir large courroye ; & Germani : es iſt gut, aus andern Leuthen Leder lange Riemen ſchneiden. Et meo calculo iſta, ἔτις ἐπίσχεσις κ. τ. λ. in *proverbium* abibunt. Huc pertinet, quod eſt apud *Apul.* Lib. VII. *de alieno ludis corio.* Vide *Eraſm. Adag. Chil. II. Cent. II. Prov.* 88. SPOND.

Ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ, quoniam adſunt multa cuique.

v. 453.

Ἀναχωρήσας, recedens, zurück gehend oder trettend.

v. 454.

Ὢ πόποι] Audet Ulyſſes repulſa illa Antinoi & conviciis exulceratus illi etiam inſultare, dum eum mente captum appellat, & qui ſpeciem ſuam & vultum animo non referat, ut qui ſit λαμπρὸς μὲν ἰδεῖν, μεμπτὸς δὲ φρενῶν. Nam antea ex ejus ore neſcio quid melioris de eo ominabatur, cum dicit: Οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ἄριστος, κ. τ. λ. Ergo huc advocabimus illud *Juvenalis* : *Fronti nulla fides.* Tum arguit Ulyſſes ſordes hujus Antinoi, idem argumentum in eum retorquens, quo ipſe liberalitatem reliquorum ex alienis bonis factam culpabat. Imo, inquit Ulyſſes: hoc ipſum mihi eſt indicio, ægre te ex tuis facultatibus donaturum, qui in alienis tam parcum & tenacem te præbes. SPOND.

Οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, inquit iratus Ulyſſes perſonatus ad ſpecioſum procum Antinoum: non tu in forma iſta etiam pectus habebas.

v. 455.

Ἐπιστάτης, ε, ὁ, qui adſtat, qui accedit & rogat, ὁ ἐπαίτης, der einen antritt, und worum bittet.

Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Non tu quidem ſane ex domo tua tuo mendico ne ſalis quidem micam dares.] Οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. *Euſtath.* Similiter *Theocritus*: Φής μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης, du ſagſt, du wolleſt mir alles geben, und vielleicht gäbeſt du mir hernach auch nicht das Salz, *Idyll. XXVII. v.* 60. Atque hinc apud *Eraſmum* Proverbium : *Ne ſalem quidem dederit.* Adag. Sect. de Avaritia. CLARK. C'étoit un proverbe en Grece. Pour marquer un homme fort avare on diſoit, qu'*il ne donneroit pas un grain*

grain de ſel à un pauvre, car le ſel y étoit fort commun. Il faut remarquer ici le mot ἐπιςάτης mis pour ἐπαίτης, *un mendiant*, car après Homere il a eu une ſignification plus noble. DAC.

V. 456.

Ἀλλοτρίοισι παρήμενος. apud alienos commorans, ad menſam alienam aſſidens, de alieno comedens.

Οὔτι μοι ἔτλης Σίτε — δόμεναι, non perſuadere tibi potes, ut dares mihi aliquid panis. *vel*, ſatis durus es, ut non des mihi quidquam. οὐδέ μοι ἔτλης ἐνισπεῖν, ſupra *v.* 104.

V. 457.

Ἀποπροέλω, ſumo de re aliquantum. οὔτι μοι ἔτλης σίτε ἀποπροελὼν δόμεναι, non ſuſtines quidquam panis ſumtum dare mihi, ἀποπρόταμών, deſecans aut deſtringens paululum de toto pane.

Τὰ δὲ πολλὰ πάρεςιν, multa autem præſto ſunt.

V. 458.

Ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον, *Od.* I. 480.

V. 459.

Ὑπόδρα ἰδὼν, *Od.* Θ. 165.

V. 460.

Νῦν δή σ' ἐκ ἔτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀΐω Ἂψ ἀναχωρήσειν, Nunc te non jam pulcre ex domo arbitror Te retro recepturum.

Καλὰ, ſupra *v.* 397.

V. 461.

Ἀναχωρήσειν. ἀναχωρήσας, *v.* 453.

Ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, quando ſane etiam opprobria loqueris & jurgia. *coll.* 454. ἀπηλήια βάζει, *Od.* Ξ. 157.

V. 462.

Θρῆνυν, ſupra *v.* 409.

V. 463.

Πρυμνότατον κατὰ νῶτον, Ad tergum, ubi proximum eſt cervici, ἔχατον πρὸς τῇ κεφαλῇ. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, ſuper poſteriorem partem volæ, *Il.* E. 339 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, ex poſteriore brachio, ubi proximum eſt humero, *Il.* N. 532. ἀπέταμεν αὐτῦ πρυμνὴν γλῶσσαν χαλκὸς, *i. e.* ἐσχάτην, poſteriorem partem, ubi adhæret gulæ, *Il.* E. 292. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, fruticeta

ceta ad radices excidentes apri, unten an der Wurzel abhauende, *Il.* M. 149. πρυμνὸν σκέλος, *Il.* Π. 314. πρυμνοῖσι κεράεσσι, ad extrema cornua, ubi adhærent capiti; ad infimam eorum partem, *Il.* N. 705.

Ὁ δ' ἐστάθη, (*pro* ἐστήθη,) ἠΰτε πέτρη, ille autem ſtabat, ſicut petra, firmiter.

v. 464.

Ἔμπεδον, In ſuo loco. *propr.* ergo eſt, ἐν πέδῳ, in ſolo ſuo, ἐν γῇ: *deinde*, continuo, conſtanter, jugiter.

Οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο, nec eum dejecit jactus Antinoi, er machte ihn nicht fallen. *coll.* 463. ἐστάθη ἔμπεδον, ſtabat firmiter: quod eſt oppoſitum τοῦ σφάλλεσθαι. οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὖδει τε πελάσσαι, *Il.* Ψ. 719. ubi de luctantibus ſermo: neque Ulyſſes poterat Ajacem ſupplantare, & ad ſolum dejicere, ῥίψαι εἰς γῆν.

Βέλος Ἀντινόοιο, *coll.* 462. ubi θρῆνυς, ſcabellum, erat βέλος.

v. 465.

Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, Sed tacitus *vel* ſilens movit caput, er ſchüttelte ſtillſchweigens den Kopf. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ', *Od.* Ξ. 195.

Κίνησε κάρη, movit caput: quod eſt ſignum indignationis, aut ejusmodi affectus. Vide ad *Od.* E. 376.

Κακὰ βυσσοδομεύων. Vide ſupra ad *v.* 66.

v. 466.

Ἂψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, Vide ſupra ad *v.* 413.

Κὰδ δ' ἄρα πήρην θῆκεν, *pro* κατέθηκεν, peramque Depoſuit. πήρην, ſupra *v.* 411.

v. 467.

Εὔπλειος, ου, ὁ, ἡ, & *Jon.* in fœmin. εὐπλείη. bene plenus, wohl gefüllet, recht voll. πήρην εὐπλείην, peram expletam, bene impletam, εὖ πεπληρωμένην.

v. 468.

Supra *v.* 370.

v. 470.

Οὔ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος, Non eſt dolendum ſane.

v. 471.

Περὶ οἷσι μαχειόμενος (*pro* μαχεόμενος) κτεάτεσσι, pro ſuis pugnans fortunis *vel* rebus. κτεάτεσσιν, *Od.* O. 482.

v. 472.

v. 472.

Βλῆσθαι, Vulneratur. *pro* βλῆται, diſtracto circumflexo per inſertum ϵ.

Ἀργεννῇς ὀΐεσσιν, candidis ovibus. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι, de Helena, *Il.* Γ. 141.

v. 473.

Γαςέρος εἵνεκα λυγρῆς, ob miſerum meum ventriculum, qui cupit impleri cibis.

v. 474.

Οὐλομένης, *Od.* Ο. 343.

Ἡ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ſupra v. 287.

v. 475.

Ἀλλ' εἴπου πτωχῶν γε Θεοὶ καὶ Ἐριννύες εἰσὶν, Sed, ſi quidem Deus etiam mendicorum cauſſa pœnas repoſcit. Notat ergo pœnam divinam ob læſum & gementem pauperem.

v. 476.

Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, Antinoum ante nuptias mors adſequatur, ſo müſſe anſtatt der Vermählung der Tod ihn ereilen und ergreiffen. οὐδέ κέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, neque me celeriter finis mortis deprehenderit, *Il.* Ι. 416. τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, *Od.* Ε. 326.

v. 475. 476.

Magna fuit Græcorum humanitas in illos, qui fati malignitate domus ac rei inopes oberrarent; adeoque ergo quoslibet, qui ad eos ſe recipiebant. *Deos horum curam gerere credebant, & offenſorum injurias vindicare.* (verba ſunt *Platonis*, *Lib. VII. de Leg.*) Sic enim, cum Ulyſſes mendicus ab Antinoo eſſet percuſſus, mendicorum furias adverſus eum implorat, reliquis procis factum deteſtantibus. Hercules quoque vituperatur, quod Iphitum hoſpitem occidiſſet, nec Deorum vocem veritus, nec menſam, quam ei appoſuerant, *Od. XXI.* v. 27. *ſqq.* FEITH. *Lib III. Cap. XII.* § I.

v. 478.

Ἔσθι' (*pro* Ἔσθιε) ἕκηλος, Comede tranquillus. ἕκηλοι, *Od.* Π. 314.

Ἄπιθ' (*pro* ἄπιθι) ἄλλῃ, abi alio.

v. 479.

v. 479.

Μή σε νέοι διὰ δῶμαΤ' ἐρύσσωσ', (pro ἐρύσωσι,) Ne te juvenes, proci ipſi, per penetrale per vim tractum extrudant foras.

Οἱ ἀγορεύεις, qui talia loqueris.

v. 480.

Ἠ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς, Sive pede prehenſum te, ſive etiam manu.

Ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, & lacerent te totum. ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, *Od.* Ε. 435.

v. 481.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν, illi vero omnes nimium quantum *vel* ſupra modum indignabantur, μεγάλως, ὑπερφυῶς: ſie verdachten es ihm überaus.

Ὑπερφιάλως, *Od.* Π. 346.

v. 482.

Νέων ὑπερηνορεόντων, juvenum nobilium horum, *ſc.* procorum. inter tales tamen & ipſorum facta improbat aliquis: adeo injuſta erant. Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, *Od.* Ζ. 5.

v. 483.

Οὐ μὲν καλ' ἔβαλες, non quidem bene jactu percuſſiſti. καλὰ *pro* καλῶς. ita ſupra *v.* 460.

Δύστηνον ἀλήτην, miſerum erronem. ξεῖνον δύστηνον, ſupra *v.* 10.

Ἀλήτης, ſupra *v.* 420.

v. 484.

Οὐλόμεν', (*pro* Οὐλόμενε,) *i. e.* ὀλέθρε. αἴτιε, o cauſſa detrimenti aut incommodi, du ſchadender, dir und uns! noxie! ſic & *Il.* Ξ. 84. & eſt amica increpatio monentis, ne damnum ſibi aliisque contrahat aliquis. Poteſt tamen & *Paſſive* intelligi: perdite, infelix, miſer! du Unglückſeliger! οὐλομένης γαστρὸς, ſupra *v.* 474.

Εἰ δή πȣ τις ἐπȣράνιος Θεός ἐστι;] Elegantiſſime hic reticetur ſententiæ Apodoſis: *Si* —; *Quid deinceps fiet?* CLARK. Non arbitror neceſſarium eſſe. Nam referri hoc poteſt ad præcedentia: non bene feciſti, cum percuſſiſti hominem. Nam illud ȣ καλὰ etiam *periculum*, *noxam*, ſignificare poteſt. Sic *Callimacho* ȣ καλοὶ ἀγῶνες ſunt *pernicioſa certamina.* ERN.

v. 485.

v. 485.

Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Dii hoſpitibus ſe aſſimilantes peregrinis. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπὺς, *Od.* Ξ. 231.

v. 436.

Παντοῖοι τελέθοντες, Varii exiſtentes : de Diis apparentibus nunc ſub hac, nunc ſub illa, forma. παντοίην φιλότητ', *Od.* Ο. 246.

Τελέθοντες παντοῖοι, ſub varia figura & dignitate apparentes, aliâs ut pauperes, aliâs ut magnates, &c. οἱ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθυσι, *Od.* Θ. 583.

Ἐπιστρωφάω, in aliqua re verto, obverſor alicubi. ex ἐπὶ & στρωφάω, *idem quod* στρέφω, circumago.

Ἐπιστρωφῶσι πόληας, perambulant urbes, obverſantur in civitatibus, *ſc.* Dii aſſimilati hoſpitibus; περιέρχονται.

v. 487.

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, Hominum & injuriam & legitima opera inſpicientes, Hominum inſolentiam pariter ac modeſtiam obſervantes; *ſc.* Dii, & ejus rei cauſſa in terris ſæpe ſub humana ſpecie obambulantes. qui locus ſine dubio ſumtus ex *Gen.* 18 21. 33. ex antiqua traditione Ægyptiis notus. Ceterum notanda ſunt *h. l.* duo oppoſita.

Εὐνομία, ας, ἡ, quando leges & boni mores valent, æquum jus, æquitas. ab εὔνομος, ȣ, ὁ, ἡ, bonis legibus præditus.

v. 485 — 487.

Conf. *Act.* *XIV*: 11. Οἱ Θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς. & *Hebr.* *XIII* : 2. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλȣς. & in hæc loca WOLF. ELSN alios.

v. 488.

Ὁ δ' ὐκ ἐμπάζετο μύθων, *ſc.* Antinous: non curabat verba reprehendentium & monentium. ὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, *Od.* Π. 422.

v. 489.

Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε, (omiſſo augmento, pro ἤεξε,) Telemachus vero in animo magnum dolorem fovebat. ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξυσι Θεοὶ, *Od.* Ο. 371.

v. 490.

Βλημένε, *ſc.* ἕνεκα, Ob percuſſum eum jactu.

'Ουδ' ἄεσε] *Neque, ut ſolent magno dolore affecti* —: CLARK.

v. 491.

Supra *v.* 465.

v. 494.

"Αιθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι — Ἀπόλλων] Sæpius jam monuimus, hac locutione repentinam mortem ſignificari. SPOND.

Κλυτότοξος, ε, ὁ, celeber & laudatus ob arcus peritiam. Epith. *Apollinis*, præſidis τῆς τοξικῆς. *Il.* Δ. 101.

v. 495.

Ταμίη, ſupra *v.* 259

v. 496.

'Ει γάρ ἐπ' ἀρῇσιν (*pro* ἀρᾶις) τέλος ἡμετέρῃσι (*pro* αις) γένοιτο, Si enim precibus noſtris eventus accederet, Si enim imprecationes noſtræ effectui darentur. Quidam, inficete ſatis, legi jubebant, τέλος in vocativo: nam loquitur nutrix ad Penelopen ſuam; & ut ſubintelligatur ex præcedenti, Ἀπόλλων ἐπιγένοιτο, Apollo adeſſe vellet imprecationibus noſtris, utpote ſubitarum mortium auctor. 'Αντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ſupra *v.* 476.] In γένοιτο non *Apollo*, ſed πρᾶγμα intelligendum. *Si res fieret noſtris votis, ſecundum noſtra vota, votorum noſtrorum lege*: quem ſenſum habere poſſe iſta verba, non dubito. ERN.

v. 497.

'Ουκ ἄν τις τούτων γε — ἠῶ ἵκοιτο, Ne quis horum vivat ad craſtinum: quæ eſt imprecatio.

v. 499.

Μαῖα, Nutrix. *Od.* Β. 349.

'Εχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, omnes quidem odioſi & inviſi mihi ſunt, quoniam mala ſtruunt. ὀ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο, *Od.* Π. 196.

v. 500.

'Αντίνοος δὲ, μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν, Antinous autem maxime atræ morti ſimilis eſt. *i. e.* peſſimus eſt inter malos, & cum omnes oderim, tum hic mihi eſt inſtar mortis:

mortis: nam *κακὰ μηχανόωνται*, *v.* 499. ita *Il.* Γ. 454. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, æque ab illis omnibus odio habebatur ac mors ipſa: ſermo eſt de Paride, odioſo Trojanis ſuis.

v. 501.

Ξεῖνός τις δύστηνος. Vide ſupra ad *v.* 483.

Ἀλητεύει κατὰ δῶμα, circumvagatur mendicando per domum. Vides, mendicos olim habitos pro ſacris perſonis, admiſſosque intra domum. ἔλθοι ἀλητεύων, *Od.* Π. 101.

v. 502.

Ἀνέρας αἰτίζων, Vide ſupra ad *v.* 346.

Ἀχρημοσύνη, ης, ἡ, defectus opum, ἡ ἔνδεια χρημάτων, egeſtas.

Ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, deficientia enim rerum ad uſum vitæ neceſſariarum id jubet: de mendico.

v. 503.

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ', ἔδοσάν τε, Ibi alii quidem omnes expleverunt eum, & dederunt ei. Eſt ὕστερον πρότερον.

v. 504.

Οὗτος δὲ θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον, Hic autem ſcabello extimum percuſſit dextrum humerum. Vide ſupra ad *v.* 462. 463.

v. 506.

Ἐδείπνει, edebat.

v. 507.

Ἐπὶ οἱ καλέσασα, ad ſe vocans. ἐπί οἱ καλέσας, ſupra *v.* 330. & 342.

v. 508.

Ἔρχεο, δῖ' Εὔμαιε, κιὼν κ. τ. λ. Vade, præſtans Eumæe, iens voca huc &c.

Τὸν ξεῖνον ἄνωχθι Ἐλθέμεν, ſage ihm, er möchte kommen. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι, hortare eam, dic ei quod liceat, roga eam, *Od.* Β. 113. ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, *Od.* Α. 274.

v. 509.

Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ut paullulum cum eo verſer & colloquar: inquit Penelope de perſonato ſuo hoſpite, daß ich mich ein wenig mit ihm unterhalte im

Geſpräche, περιείπω. καὶ κεῖνος πάλιν ἐξ περισπλύξεται; *Od.* Λ. 450.

Ἐρέωμαι, interrogem.

v. 510.

Εἴ που Ὀδυσσῆος — ἠὲ πέπυσαι, Si forte de Ulyſſe — vel aliquid audierit. μήτηρ οὔ τι πέπυσαι, mater nondum aliquid audivit, *Od.* Β. 411.

v. 511.

Ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι, Vel eum ipſe viderit: ut ſignificatus τοῦ πεπύσθαι ſatis appareat, ex fama *ſc.* audiviſſe & reſciviſſe

Πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν, homini enim, qui multum circumvagatus eſt, ſimilis eſt. Vide ſupra ad *v.* 425.

v. 513.

Εἰ γάρ τοι — σιωπήσειαν Ἀχαιοί, Si enim tibi — ſilerent juvenes nobiles Achivi.

v. 514.

Οἷ' (*pro* Οἷα) ὅδε μυθεῖται, Qualia ille narrat.

Θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ, obſtupeſceret ſane tibi tuum cor. τοὺς δέ κ' ἔπειτα Παλλὰς θέλξει, *Od.* Π. 298.

v. 515.

Ἔχον, habui.

Ἔρυξα Ἐν κλισίῃ, tenui (eum hoſpitem) apud me In tugurio meo.

v. 516.

Νηὸς ἀποδρὰς, ſic *Od.* Π 65.

v. 517.

Διανύω, perficio. ex διὰ & ἀνύω, *idem.*

Οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων, nondum ad finem pervenit labores ſuos narrans. κακότης, ſupra *v.* 364.

v. 518.

Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, Sicut autem quando cantorem quis adſpicit. *h. l.* adſpicere ſimul includit τὸ ἀκούειν. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, lacrimans adſpicit eam, matrem puella infans, *Il.* Π. 10.] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 84 *ſq.*

Ὅς τε Θεῶν ἐξ Ἀείδει δεδαὼς —, hoc partic. præt. Med. pertinet ad ἐκ Θεῶν, ut notetur θεομαθὴς καὶ θεόσοφος ἀοιδός: a Diis ipſis doctus.

v. 519.

V. 519.

Ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι, verba ſuavia & res delectabiles mortalibus. πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, *Od.* K. 398.

V. 520.

Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, Hunc autem indeſinenter cupiunt audire. αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, *Od.* Z. 83.

V. 521.

Ὡς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε, *h. l.* neque ἀπάτην notat, neque ἄλλο τι κακὸν, ſed ἡδονὴν ἀβλαβῆ, ὑπερβάλλουσαν μέντοι καὶ ἐκπληκτικὴν, καὶ ὡς διὰ ἐκστατικήν τινα καὶ αὐλήν. ſicut Germani ſuum bezaubern, einnehmen, quoque ponunt. θέλγοιτό κε τεὸν φίλον ἦτορ, ſupra *v.* 514.

V. 522.

Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι, Dicit autem, ſe jam cum patre Ulyſſis hoſpitium coluiſſe. πατρώϊα πάντα δάσονται, ſupra *v.* 80.

V. 523.

Κρήτῃ ναιετάων, In Creta habitans.

Ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν, ubi Minois genus eſt,] Dna *Dacier* exponit, *Ou le ſage Minos eſt né.* Alii autem, notante eadem Dna *Dacier*, explicant: *Ubi regnant Minoïs poſteri.* Quia ſcilicet *Idomeneus Minois* nepos jam tum *Cretæ* regnaret. Sed prior verior explicatio; ut liquet ex *Odyſſ.* Z. 34. 35. ubi eadem phraſis occurrit: Κατὰ δῆμον Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. CLARK.

V. 524.

Vide ſupra ad *v.* 444.

V. 525.

Προπροκυλινδόμενος, *i. e.* ἱκετευτικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, der ſich kläglich herumwelzen und ſtoſſen muß. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διός, proſtratus ante pedes patris, fußfällig und zu wiederholten mahlen, *Il.* X. 221. Notat *h. l.* vagum, & ex loco in alium locum circumvolutum, vagabundum.

Στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι, confirmat autem, ſe de Ulyſſe audiſſe. στεῦτο δὲ διψάων, *Od.* Λ. 583.

V. 526.

Ἐν πίονι δήμῳ, Vide ad *Od.* Ξ. 329.

V. 527.

Πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια] Intell. ὡς. Audiſſe ſe ait de

Ulyſſe ut vivo, *ſeu* Ulyſſem vivere, & multa ſecum pretioſa domum deportare. ERN.

Κειμήλια, *Od.* Ο. 91. 101. & 113.

v. 529.

Ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, I, voca huc eum.

Ἵν' ἄντιον αὐτὸς ἐνίσπῃ, ut coram ipſe narret *vel* indicet. τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπε, *Od.* Ξ. 185.

Ἄντίον, ſupra *v.* 334.

v. 530.

Ἑψιάομαι, ludo verbis aut cantu, παίζω, γελάω διαλεγόμενος. Eſt vox Poëtica a futuro inuſitato verbi ἔπω, ἕψω, ſpiritu *Attice* mutato. Scribitur tamen & cum leni: & hic ſpiritus ideo eſt uterque uſitatus, quia ἕπω & ἔπω in arcta ſunt affinitate. Hinc eſt ὁ φιλέψιος, amator jocoſe dictorum; ἡ ἑψία eſt παιδιὰ, luſus, γέλως, χλεύη: αἱ ἑψίαι ſunt ἑορταί τινες: τὰ ἕψια ſunt παίγνια. In ſpecie ἑψιᾶσθαι eſt, comeſſari poſt cœnam, ubi locum habet ἡ διάθεσις παιγνημων.

Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων, (*Attice* pro ἑψιαάσθωσαν,) Hi autem vel apud fores ſedentes ludunto, jocantor.

Θύρῃσι, *i. e.* πρὸ θυρῶν. nam deeſt præpoſitio ἐπὶ, apud, ante.

v. 531.

Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ', Vel hic in ædibus.

Ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὔφρων, *i. e.* γλυκὺς, ἄπονος. weil ſie gutes Muths ſind. οἶνον εὔφρονα, vinum exhilarans, *Il.* Γ. 246.

v. 532.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ, Illorum enim opes illæſæ ſitæ ſunt domi, nec incurſantur ab aliqua peſte. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, domus & poſſeſſio integra, *Il.* Ο. 498. χερσὶν ἐπιχεῦαι ὕδωρ ἀκήρατον, *i. e.* καθαρὸν, nullis ſordibus inquinatum, *Il.* Ω. 303.

Ἀκήρατος, ου, ὁ, ἡ, eſt ὁ ἀκέραιος in ſenſu Paſſivo, qui non deſtruitur aut incurſatur a malo; σῶος, incolumis, μὴ ἔχων κῆρά τινα, non obnoxius malo fato, non corruptus aut perturbatus. ex α priv. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, fatum.

v. 533.

v. 533.

Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ, *Od.* H. 265.

Τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ea quidem omnes in domo, cujuscunque ſint conditionis, comedunt. μήτε τις οἰκήων, *Od.* Π. 303.

v. 534.

Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον (*Attice* pro ἐν ἡμετέρῳ, *ſc.* δόμῳ,) πωλεύμενοι (*Jonice* pro πωλούμενοι) ἤματα πάντα, Ipſi vero in domo noſtra verſantes quotidie. ita *Od.* B. 55. πωλέσκετο, *Od.* Λ. 239.

v. 535.

Od. B. 56.

v. 536.

Εἰλαπινάζουσι, Convivantur congregati. *ibid.* 57. Vide & ſupra ad *v.* 410.

v. 537.

Μαψιδίως πίνουσι οἶνον, Cupide & pro lubitu, nullo ſoluto pretio, bibunt vinum. ita *Od.* B. 58. οἱ δὲ διδῦσι μαψιδίως, ſupra *v.* 491.

Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, es gehet viel drauf: die vielen Güter werden verzehret und kommen zu Ende. ita *Od.* B. 58. κατάνω, conficio, ich mache fertig. quod & in malo ſenſu dicitur, abſumo.

v. 538.

Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, den Fluch und das Unglück vom Hauſe abzuwenden. ita *ibid.* 59. ἀρῆσαι, ſupra *v.* 496.

v. 540.

Βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν, Vide ad *Od.* Π. 255.

v. 541.

Πταίρω, ſternuto, ich nieſſe. Eſt a πτάω deductum: nam ſternutans proclinato capite diffunditur quaſi. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν, valde ſternutabat.

v. 542.

Ἀμφὶ δὲ δῶμα (conclave, triclinium, das Zimmer, der Saal) Σμερδαλέον κονάβησε, Horrendum reſonuit. ita *Il.* B. 334.

Γέλασσε δὲ Πηνελόπεια, cum Telemachus clare ſternutaret ad dicta matris.

v. 541. 542.

Dum Penelopæ polliceretur Eumæus, fore ut propediem rediret Ulyſſes, *Telemachus* in procorum convivio *ingenti ſtrepuit ſternutamento*, μέγ' ἔπταρεν, quo bono omine vehementer *lætata* eſt mater; quæ ſimiliter eodem Telemacho aliâs ſternuente, veluti accepto proſperiore augurio, votum ſuum de cæde procorum confirmabat. (*Od. Lib. VIII.*) Quid clarius ad probandum, *Homeri* ætate *nihil mali portendiſſe ſternutamentum?* Cur igitur *ominoſum habitum* eſt ſubſecutis temporibus? Equidem varia apud varios Scriptores legi, quæ ferme fabuloſa putanda ſunt, quale illud maxime, quod D. Gregorii Magni ætate ſternuentes repente morerentur, atque inde morem enatum *ſalutem* ſternuentibus apprecandi. In more poſitum erat longe antea tum Græcis, tum Romanis, iis, qui ſternuerent, bene precari. Ζῆθι, Ζεῦ σῶσον, formula erat Græcis familiaris: *Salve*, vel quid ſimile Latinis. Suſpicor cum eruditiſſimo *Morino Gallo*, (Tom. V. Mon. Inſcript.) putaſſe homines, neſcio quo caſu, ſternutamentum morbum eſſe, quaſi brevem epilepſiam, atque hinc originem habuiſſe morem, ut ſternuentibus fauſta fieret precatio; qui deinde mos longe lateque ad omnes pæne nationes pervagatus eſt. Hiſpani ſiquidem vel apud Americanos invectum repererunt. Falſum tamen hoc eſſe judicium, tum phyſicæ rationes oſtendunt, tum celeberrimorum Medicorum auctoritas, tum experientia, qua ſalubre & jucundum ſternutamentum ſentimus. Quare maluerunt alii ſternuentibus dicere *proſit*, quam *ſalve*. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 212. 213. Confer. etiam POTT. *Tom. I. p.* 360. *ſqq.* FEITH. *L. I. C. XVI. §. VI.* nec non erudita Eruditiſſimi RHANII *Diſſert. de more ſternutantibus ſalutem apprecandi, ejusque origine:* inſerta *Saturæ Diſſert. Orat. Epiſt. &c. P. II. p.* 312. *ſqq.*

v. 544.

Ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον, Vade mihi hoſpitem coram huc voca. Vide ad *v.* 529.

Ἐναντίον, *Od. Ξ.* 278.

v. 545.

Ἐπιπταίρω, ſternuendo omen exhibeo, ich nieſſe etwas geredetes. ex ἐπὶ & πταίρω. Οὐχ

Ὀυχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; Nonne animadvertis, quod mihi filius adſternutavit ad omnia verba? hat alle meine Worte benieſſet.

v. 546.

Ἀτελὴς, έος, ὁ, ἡ, quod non ad finem plenum & ad ſcopum pervenit, incompletus.

Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο Πᾶσι μάλ', Igitur ſane & non incompleta mors procis eveniat Omnibus omnino.

v. 547.

Οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι, nec ſane quisquam eorum mortem effugiat: poſteriora verba explicant præcedentem ſententiam, qua & precatur & vaticinatur Penelope, fore ut per omnes a primo uſque ad ultimum pervadat mors. Vide ad *Od.* Β. 352.

v. 548.

Od. Π. 299.

v. 549.

Αἴκ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα, Si modo eum cognovero certa omnia indicantem. γέρων ἅλιος νημερτὴς, ſupra *v.* 140.

v. 554.

Μεταλλῆσαί τι ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται, quærere aliquid eam animus De marito jubet, ſie hat Begierd, nach ihrem Gemahl zufragen. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, *Od.* Π. 287.

v. 555.

Καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ, luctus & ſollicitudines paſſæ. Deberet eſſe πεπαθυίαν, ad præcedens ἑ: eſt ergo σολοικοφανὲς, qualia multa Poëtæ interſerunt conſulto, ſi loqui faciunt πρόσωπα in magno adfectu aut feſtinatione. Ceterum a παθέω, fut. ήσω, eſt perf. Act. πεπάθηκα, & partic. πεπαθηκὼς, κυῖα, *per Sync.* πεπαθὼς, ῦια.

v. 556.

Supra *v.* 549.

v. 558.

Τῶν σὺ μάλιστα χρηΐζεις, quibus tu maxime indiges. ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην, ſupra *v.* 121.

Σῖτον

Σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem autem etiam mendicans a populo. Vide ſupra ad *v.* 502.

v. 559.

Γαςέρα βοσκήσεις, Vide ad *v.* 228.

v. 561.

Αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι, Mox ego vera omnia (lauter wahres) narrare poſſem. mox, *i. e.* cras, poſt μνηστηροφονίαν. ſed eum ſenſum nunc occultat, & mendacio utitur. Vide ad *v.* 556.

v. 563.

Ὀμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' (pro ἀνεδέγμεθα, quod pro ἀνεδεχόμεθα, imperf. *per Sync.*) ὀϊζύν, parem enim accipiebamus miſeriam, communem pertulimus ærumnam, eandem pariter ſuſtinuimus miſeriam; ego & Ulyſſes: & id nunc dicit veriſſime; nam loquens id ipſe erat Ulyſſes perſonatus.

Ὀμὴν – ὀϊζύν. ὁμὴν ὁδὸν, *Od.* Κ. 41.

v. 564.

Μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' (*pro* ὑποδείδια) ὅμιλον, procorum impudentium & noxiorum timeo gregem. δῆμον ὑποδείσας, *Od.* Π. 425.

v. 565.

Od. Ο. 328.

v. 567.

Οὔτι κακὸν ῥέξαντα, Nihil mali cum feceram.

Βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, percuſſum (da er mich geworfen) doloribus, quaſi cruciatoribus, tradidit, ὠδύνησεν.

v. 568.

Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν, *ſc.* ἐμοὶ, Neque hoc Telemachus a me prohibere potuit. Deeſt caſus perſonæ tertius. ἔτι αὐτῷ τόγε ἐπήρκεσε ὄλεθρον, nequaquam ei iſtud arcuit mortem, *Il.* Β. 873. ubi phraſis plena] Verte: *in hoc opem tulit. Heſych.* ἐπήρκεσεν, ἐβοήθησε. ERN.

v. 569.

Ἀνωχθι Μεῖναι, ſage ihr, ſie möge warten. Vide ſupra ad *v.* 508.

v. 570.

Ἐπειγομένην περ, etſi valde feſtinat, ob ſie es gleich ſehr preßiret.

Ἐς

'Ες ἠέλιον καταδύντα, *Il.* A. 601.

v. 571.

'Ειρέσθω, interrogato, interroget.

Ποσσιος πέρι νοστιμον ἦμαρ, de marito, quod attinet illjus reditum. Vide ad *v.* 253.

v. 572.

'Ασσοτέρω, *adv.* propius: prope. ab ἆσσον, *idem.*

'Ασσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί, Propius ſedens apud ignem.

v. 573.

Λυγρὰ εἵματα, ſupra *v.* 203. & 338.

'Επεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα, Vide ad *Od.* O. 277. πρῶτα eſt neutrum adverbialiter.

v. 575.

Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδὸν βάντα, Hunc verò intrantem in conclave.

v. 576.

Τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης; cur hoc ſibi in animum induxit hic erro? ἀλήτης, ſupra *v.* 483.

v. 577.

"Η τινά που δείσας ἐξαίσιον; uterque Accuſativus eſt maſculinus: Num forte aliquem timens injurium? τινὰ ἔξω τοῦ αἰσίου, aliquem juris & æqui oblitum. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρήν, ejus iniquum & infauſtum nobis votum: fato noſtro contrarium, *Il.* O. 598. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, neque cui faciens quidquam injuſtum & immoderatum, *Od.* Δ. 690. ubi eſt prior Accuſativus *perſonæ*, alter *rei* in neutro.

v. 578.

'Ηὲ καὶ ἄλλως αἰδεῖται κατὰ δῶμα; an & aliter Verecundatur in domo? oder ſcheuet er ſich ſonſt, und iſt ſchamhaft? ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, ſupra *v.* 188.

Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, malus autem eſt pudens & verecundus mendicus: *i. e.* infelix eſt, non multum proficit ille.

v. 580.

Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, Cogitat, ut par eſt; Loquitur rei ipſi convenienter. ὅς ὅδε μυθεῖται, ſupra *v.* 514.

"Απερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος, ſicut & ſane alius exiſtimaturus eſſet.

v. 581.

"Υβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν, Injuriam vitans virorum. οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, non eſt generis mei, ſic

ſic in pugnis verſari , ut fugam ſimul circumſpiciam, *Il.* E. 253.

'Αλυσκάζω , eſt *per paragogen* idem quod ἀλύσκω. vitare conor, tergiverſor , converto me huc illuc.

'Ανδρῶν ὑπερήνορεόντων , Vide ſupra ad *v.* 482.

v. 582.

'Ες ἠέλιον καταδύντα , ſupra *v.* 570.

v. 583.

Κάλλιον — φάσθαι ἔπος , Vide ad *Od.* Θ. 549.

v. 584.

Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος , Te ſolam cum hoſpite colloqui.

'Επακοῦσαι , ex eo audire.

v. 586.

'Ουκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται , ὅς περ ἂν εἴη , Non ſtultus iſte hoſpes ita judicat , quisquis etiam ille eſt: *vel*, Non ſine ratione hoſpes ſic exiſtimat , quicunque demum ſit. *coll.* 580. utroque loco videtur eſſe *Active* ; niſi *h. l.* eſt pro φαίνεται , non ſtultus videtur eſſe hoſpes.

v. 588.

'Ου γάρ πού τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων 'Ανέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται , nulli enim ſic *vel* adeo mortalium hominum Viri improbi *vel* inſolenter agentes nefaria moliuntur. τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις , ſupra *v.* 245.

'Ατάσθαλα μηχανόωνται , Vide ad *Od.* Π. 93.

v. 590.

'Επεὶ διεπέφραδε πάντα , poſtquam liquido indicavit omnia. Vide ad *Od.* Z. 47.

v. 592.

"Αγχι σχὼν κεφαλὴν , Prope admovens caput ſuum ad ejus aurem.

"Ινα μὴ πευθοίατ' (*pro* πευθοίατο , quod *Jon.* pro πεύθοιντο) οἱ ἄλλοι , ne audirent alii: daß es die andern nicht hören ſollten. hinc caput prope admovens ad eum , cui loquebatur. ita *Od.* A. 157.

v. 593.

'Εγὼ μὲν ἄπειμι , ego quidem abeo hinc.

Σύας καὶ κεῖνα φυλάξων , porcos , & quæ ibi in villa mea ſunt , obſervaturus , in acht nehmend.

v. 594.

V. 594.

Σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, tibi autem hic omnia curæ ſunto. Vide ad *Od.* Π. 436.

V. 595.

Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω, Ipſum quidem te primum ſerva. Vide ad *Od.* Ν. 230.

Φράζεο θυμῷ, *Od.* Ο. 167.

V. 596.

Μή τι πάθῃς, Ne aliquo malo adficiaris.

Πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν, multi enim mala cogitant Achivorum.

V. 597.

Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, Illos Jupiter deleat, er wolle ſie vertilgen. ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ, pro ἐξώλεσάν σοι; *Il.* Η. 360. perdiderunt certe tibi Dii pectus & conſilium bonum, *ſc.* ſi talia ſerio loqueris. ſic & *Il.* Μ. 234.

Πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, antequam nobis exitio fiant, εἰς πῆμα.

V. 599.

Ἄττα, ſupra *v.* 6.

Δειελιάω, moror uſque ad vêſperam, ἕως δείλης διατρίβω.

Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, tu autem proficiſcere exſpectata veſpera, wann du bis gegen Abend gewartet haſt, ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα. Nam explicare per, βρωματισάμενος τροφὴν δειλινὴν, wann du Veſperbrod geeſſen haſt, (de quo apud *Athenæum*, *Lib. I. Cap.* 9) non placet antiquis: nam *Homerus* duo tantum novit cibi capiendi tempora, τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον, cibum matutinum, τὸν δόρπον, cibum veſpertinum; niſi quod ſemel apud Menelaum duplex δεῖπνον fuit, *Od.* Δ. 67. ſ. 218. apud *Callimachum* eſt ſane ἡ δειελὴ, ἡ πρὸς δείλην τροφή: quod tamen *Homero*, tanto antiquiori, non eſt obtrudendum. Conf. POTT. *Tom. II.* 292. *ſq.* FEITH. *L. III. C. III.* §. *I.*

V. 600.

Ἠῶθεν, *Od.* Ο. 505.

Ἰέναι καὶ ἄγειν, i & duc.

Ἱερήϊα καλὰ, Vide ad *Od.* Ξ. 250.

V. 601.

Μελήσει, curæ erunt.

v. 602.

Ἕζετ᾽ ἐυξέϛου ἐπὶ δίφρου, ſedebat apte a fabro ſuo facta in ſella. ἀσαμίνθους ἐυξέϛας, ſupra *v.* 87.

v. 603.

Πλησάμενος δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, *i. e.* κορεσάμενος, da er ſeine Luſt zu eſſen und trinken geſtillet. hinc πλείη γαςὴρ eſt ἡ εἰς κορον πεπληρωμένη.

v. 604.

Λίπε δ᾽ ἔργα τε, μέγαρόν τε, *Od.* Π. 341.

v. 605.

Πλεῖον δαιτυμόνων μέγαρον, Plenum convivantibus triclinium. der Saal iſt voll Gäſte. Vide ad *Od.* ο. 466.

Τοὶ δ᾽ ὀρχηςυῖ καὶ ἀοιδῇ Τέρποντ᾽, hi autem, proci, poſt meridiem, ſaltatione & cantione Delectabantur. Vide ad *Od.* Ο. 253.

v. 606.

Τέρποντ᾽, *pro* τέρποντο, Delectabant ſe.

Ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, jam enim & advenerat pomeridianum tempus,] τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας. *Schol.*

Δείελος, ου, ὁ, veſpera, ἡ ὀψία δείλη. Eſt pro δεῖλος, quod maſculinum eſt ab ἡ δείλη: ſicut ab ἡ ἑσπέρα eſt ὁ ἕσπερος. Proprie maſculinum notat ſolem pomeridianum occaſui ſuo propinquum. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, donec veniat veſpera ſero occidens, *i. e.* ſera veſpera, ubi ipſum lumen ſolis omnino occidit, *Il.* Φ. 232. & hoc ὀψὲ δύων determinat plenam veſperam occaſu ipſo. Aliàs enim notat tempus pomeridianum non longe ante occaſum. hinc δείελον ἦμαρ eſt dies inclinata & vergens ad occaſum. Ob diſtractum circumflexum interſeritur ε huic nomini.

FINIS TOMI SEPTIMI.

VA1 1553853

Digitized by Google